Tarçınlı Elma Çayı

Özgür İlter

Ankara
Haziran 2021

Kitap Adı : *Tarçınlı Elma Çayı*

Baskı Bilgileri : *1. Baskı / Ankara / 2021*

Yayınevi : *Omca Yayınları*

Yazar : *Öznur İlter*

Kapak ve Sayfa Tasarımı : *FMK Tasarım*

ISBN : *978-605-7610-36-2*

Telif Hakları : *© Bu eserin bütün hakları saklıdır.*

İletişim Bilgileri : *Akademisyen Eğitim Danışmanlık Yayıncılık Hizmetleri A.Ş.*
Gökkuşağı Mah. 1195 Sok. 2/A Çankaya/ ANKARA
Tel: 0 312 230 04 85
E-mail: omcayayinlari@gmail.com
www.patikitap.com

Baskı : *Vadi Grafik (47479)*

Ruhuna aşık olduğum eşime...

Teşekkür

Bu kitap için bana ilham veren sevgili eşim Murat; ruh eşim değil, ruhuma eş olduğun için çok teşekkür ederim.

Kitabın isim annesi, sevgili dostum Siyahlotus; dostluğun ve iyi ki varsın cümlesine anlam katan varlığın için sonsuz teşekkürler.

Sevgili dostum İbrahim Aras, her zaman yanımda olduğun için çok teşekkür ederim.

Minik'im, İmren'im, hayatımda oluşun paha biçilemez bir değere sahip. Seni seviyorum.

Sevgili Payelll, hayatıma geç geldin ama öyle hoş geldin ki anlatamam. Işıklar saçan enerjin hiç bitmesin dostum.

Değerli fikirleri ve muhteşem yorumlarıyla kitaba yaptığı katkılardan ötürü çok sevgili dostum Reyhan Kartal, saatler süren telefon konuşmalarımız ve yazışmalarımız boyunca beni dünyanın en şanslı insanlarından biri olduğuma inandıran dostluğun ve sabrın için çok teşekkürler.

Ve son olarak sevgili okurlarım; karakterlerimi öyle güzel benimseyip sahiplendiniz ki bunun hissettirdiği mutluluğu tasvir etmem mümkün değil. Hepinize ayrı ayrı çok teşekkür ediyorum.

Tarçınlı Elma Çayı

1

Arabadaydı, eve dönüş yolunda. Sevdiklerine kavuşacak olmanın heyecanı ve sevinci ile doluydu yüreği. Başını kaldırıp yola baktığında önlerinde uzanıp giden yolun ufuk çizgisinde beliren karanlık sisi gördü. Araba karanlığa yaklaştıkça sis büyüyor, sis büyüdükçe ruhu sarsılıyordu. Kötülüğü hissediyordu, araba dursun istiyordu ama durmak bir yana, yavaşlamıyordu bile. Aksine daha da hızlanıyor, karanlık tarafından yutulmak için hevesle ilerliyordu. Saniyeler içerisinde araba karanlık sisle buluştu ve o an alevler arasında kaldı her şey, yakıcı bir sıcak ciğerlerini dağlıyordu.

"Nefes alamıyorum..."

İnlemeye başlamıştı, kalbi yerinden çıkacakmış gibi atarken kalan son gücünü de bağırmak için harcıyordu. Aldığı her nefes kor ateşlere salıyordu yüreğini, yine de bağırıyordu.

"Yardım edin! Nefes alamıyorum! Yardım edin!"

Soluğunun tamamen kesildiğini hissettiği anda gözleri açıldı ve hızla doğruldu. Yatağında olduğunu anlamanın verdiği rahatlığa rağmen Hakan'ın kalbi deli gibi atıyor, göğsü hızla inip kal-

kıyordu. "Lanet olası kâbuslar..." diye mırıldandı. Yıllar geçmişti ama hiç ara vermeden her gece benzer kâbuslar görüyordu.

Omuzlarına değecek kadar uzun olan dalgalı kumral saçları ve üzerindeki atleti terden sırılsıklam olmuştu. Yatağın hemen yanındaki komodine doğru eğilerek çekmecesini açtı ve katlanmış hâldeki atletlerinden birini çekip aldı. Her gece yataktan kalkıp üstünü değiştirmek zor olmaya başlayınca atletlerini yakınına koymaya karar vermişti. Islak atletten kurtulup kurusunu üzerine geçirdikten sonra başucundaki havlusu ile ensesinin ve saçlarının nemini alıp saate baktı, yediye geliyordu. Nefesini seslice dışarı verirken bacaklarını tutup yataktan sarkıttı. Nasıl olsa tekrar uyuyamayacaktı, kalkmak en iyisi diye düşündü.

Yatağına yakın duran arabayı kendine çekerek kollarından aldığı destekle tekerlekli sandalyesine geçti. Komodinin üzerinde şarj olan telefonunu alıp bacaklarının arasına sıkıştırdı. Odasından çıkıp merdivenin başına gelerek asansörün tabyasına sürdü arabayı. Düğmeye basmasıyla çalışan asansör, basamakların üzerinde kayarcasına aşağı kata inerken Hakan'ın aklında kötü başlayan sabahı çay keyfiyle güzelleştirmek vardı.

Asansörün alt kata inmesi tamamlanınca tekerlekli sandalyesinin çemberlerini çevirerek mutfağa yöneldi. Standart modellerden farklı dizayn edilmiş olan mutfaktaki üst dolaplardan birini açtı ve rafın altındaki kulpu aşağı çekerek rafı tezgâh boyuna indirdi. Birer fincanla tabak alıp tezgâha koyarak rafı eski yerine kaldırdıktan sonra su ısıtıcıya musluktan su doldurarak yuvasına yerleştirip düğmesine bastı.

Bu eve taşınalı beş yıl oluyordu ve her şeyi kendi kullanımına göre düzenlemesi biraz zaman ve bolca paraya mal olmuştu. Çalıştığı zamanlarda bambaşka hayalleri vardı ve o hayalleri gerçekleştirmek için yapmış olduğu birikimleri. Ancak parasının büyük bir kısmını, bu evi almak ve yaşamını kolaylaştıracak şekilde düzenlemek için uğraştığı o ilk zamanlar, Hakan açısından hiç de kolay geçmemişti.

Olduğu yerde hafifçe dönerek salondan verandaya açılan camlı kapıdan dışarı baktı ama yağmur biraz hız kesmiş olsa da hâlâ

yağmaya devam ediyordu. Isıtıcıdan gelen sesle çayını hazırlamaya devam etti. Bir şeyler yapmakla ilgili tek sorunu, onları bir yerlere taşımaktan ibaretti ama bu sorunu da tekerlekli küçük bir servis arabasıyla çözmüştü. Tedavi olmayı reddettiğinden beri annesi ve kız kardeşi yanına bir yardımcı alması konusunda uzun süre baskı yapmışlardı ancak o kimseyi istemiyordu. Yapabildiği ölçüde her işini kendi görüyor, yapamadığı şeyleri yapmayarak baştan vazgeçiyordu.

Yiyecek-içecek ihtiyacını yakındaki marketten sipariş vererek gideriyordu, sağ olsun marketin çalışanı olan genç çocuk paketleri mutfağına kadar taşıyordu ve bu Hakan için yeterliydi. Tüm gün yapacak hiçbir işi olmadığından aldıklarını yerleştirmekle, yemeğini hazırlamakla zaman geçiriyordu. Temizlik işini ise bir şirketle anlaşarak halletmişti. Haftada bir gün gelen iki çalışan tüm temizlik işini yapıp gidiyorlardı. Üst katta büyük bir banyosu vardı ve küçük bir kısmını çamaşırlık olarak düzenletmişti. Yıkanan çamaşırları makinada kurutup oraya asıyor, yerlerine koymak için yine bolca zaman kaybediyordu. Artık alışmıştı Hakan; kaybettiği onca şey içerisinde zaman, onun için en önemsiz detaydı.

Hazırladığı çayı arabanın üzerine koyup önünde itekleyerek salona ilerledi. Cam kapının önünde çayını yudumlarken usul usul yağmakta olan yağmuru izliyordu. İki gündür yağan yağmur hiç hız kesmeden devam ediyordu. Gecenin sessizliğinde şiddetle esen rüzgârın uğultusu ve tüm gün güneşe geçit vermeyen bulutların gri üstünlüğü, yağmurun o huzur verici sesi olmasa çekilmezdi. Yağmur yüzünden verandaya çıkamamış olmak Hakan için pek de hoş değildi, sabah çayını verandada içmeyi severdi ve iki gündür aralıksız devam eden yaz yağmuru onu bu keyfinden etmişti.

Yağmuru izlerken kapısı çaldı, aynı anda kaşları çatıldı Hakan'ın. Evine gelenlerin sayısı belliydi, onlar da anahtarın yerini bildiklerinden kapı çalmazlardı. Gelen her kimse Hakan kesinlikle onu tanımıyordu ve bu nedenle de kapıyı açmaya hiç niyeti yoktu.

Israrla çalmakta olan zilin sesini duymuyormuşçasına yağmuru izlemeye devam etti. Verandanın üzerini kapatmak için daha önce bir şeyler düşünmediğine hayıflandı. En kısa zamanda bu konuyu halletse iyi olacaktı, böylece veranda keyfinden mahrum kalmamış olurdu. Kalıcı bir tente mi yoksa ahşaptan bir çatı şeklinde mi kapatsa diye düşünürken zilin çalması nihayet durmuştu.

Bir fincan çay daha almak için mutfağa gittiğinde kapının tekrar çalmaya başlamasıyla durdu çünkü bu sefer çalan kapı az önce dışarıyı seyrettiği salonun verandaya açılan kapısıydı. İşte şimdi sinirlenmişti Hakan; kim, hangi hakla evinin bahçesine girerdi?

Hışımla olduğu yerde döndü, döndüğü anda da dizini tezgahın köşesine çarptı ve acıyla dişlerini sıktı. Hareket yetisini kaybetmişti ama bedeninin hiçbir yerinde his kaybı yoktu. Eliyle dizini ovuştururken kapının diğer tarafında dikilmekte olan kadını gördü. Bu yan komşusuydu, taşınalı bir hafta olmuştu ve anlaşılan canı komşuculuk oynamak istiyordu. Göz göze geldiği fena hâlde ıslanmış olan kadını umursamadan arkasını dönüp çayını almak üzere hareket ettiği anda kapının camına tekrar ve daha kuvvetli vurmaya başlayan kadın için o an Hakan'ın aklından hiç hoş şeyler geçmiyordu.

Dişlerini sıkarak kapıya doğru ilerledi ve açtı. Arabasının duruşunu öyle bir ayarlamıştı ki kadının içeri geçmesi mümkün değildi.

"Ne halt etmeye bahçeme izinsiz girdiniz bilmiyorum ve ilgilenmiyorum da. Polis çağırmadan çıkın gidin hemen!"

Hakan'ın sert söyleminin ardından kapıyı kapatmaya kalkmasıyla kadın hamle yaparak ayağını araya koymuş ve omzuyla kapıyı hafifçe iterek kendine yer açmıştı. Zekice bir hareket olduğunu düşünse de Hakan'ın kahverengi gözlerindeki parlamaya hazır öfkeli kıvılcımlar karşısında ister istemez yutkundu Verda.

"Lütfen, sizi rahatsız etmek istemezdim ama-"

"Ama ettin! Şimdi o ayağını çek ve defol evimden!"

"Bakın gerçekten, beni bir dinleseniz? Çok yağmur var ve-"

"Ve ne? Sudan mı korktunuz? Islanmayı sevmiyorsanız evinizde oturmayı deneyin!"

Konuşurken bir yandan da kadının üzerine doğru giderek dışarı çıkmasını sağlayan Hakan, büyük bir gürültüyle kapıyı kapattığında camların sarsılma sesi o sırada çakan şimşeğin sesini bastıracak kadar kuvvetli çıkmıştı. Sırılsıklam olmuş kadının gözleri, ıslak kirpiklerine inat alev almıştı ama umursamadı. Arkasını dönerek çayını almak için mutfağa dönmüştü ki kadının dışarıdan gelen sesini duydu.

"İki dakika dinleseydin ölmezdin seni lanet olası! Yavru kedi için biraz süt isteyecektim sadece. Tek başına kala kala insanlıktan çıktığını düşünemedim, kusura bakma!"

Eli ısıtıcının kulpunda kalakaldı Hakan'ın. *Ne demişti o? İnsanlıktan çıktın?* Tek başına kaldığını nereden bildiğini düşündü ama bir hafta, kendisi hakkında bir şeyler öğrenmesi için yeterliydi tabii, hele de böyle küçük bir kasabada yaşayan gizemli bir adam söz konusu olduğunda. Yine de bu durum hava yüzünden yeterince gergin olan sinirlerini hepten bozmuştu. O hırsla kapıya dönmüştü ki kadının kucağında siyah bir şeyle uzaklaştığını görünce dişlerini sıktı. Kedisi aç kalmışmış, Hakan'a neydi ki bundan, madem hayvan besliyordu o zaman yiyeceğini de stok yapsaydı. Sorumsuz insanlardan hiç haz etmezdi, sorumsuz insanların sorumluluk alma çabalarını ise tam bir ahmaklık olarak görüyordu.

İkinci fincan çayını alıp az önceki yerine geri döndüğünde aklı hâlâ kadındaydı. Yandaki evi kiralamış mıydı yoksa almış mıydı bilmiyordu ama taşınırken kadını gördüğünde ev sahibini nasıl ikna ettiğini merak etmişti.

Birbirinin aynı olan ve ortak bahçede yer alan evlerin sahipleri iki erkek kardeşti. Hakan, evin sahibi olan adam ölünce eşinin satılığa çıkarmış olduğu evi görür görmez sevmişti. Aradaki

tüm alıcıları saf dışı bırakacak bir teklif yaparak burayı almıştı ve ortak olan bahçeyi ayıran kısa duvarı da kendisi yaptırmıştı.

Duvarın diğer tarafındaki ev ise diğer kardeşindi ancak adam kardeşini kaybettikten sonra evi kapatmış ve gitmişti. Bunca zaman ne kiraya vermiş ne de satmıştı, gelip gitmiyordu da. Bu kadın nereden çıkmıştı bilmiyordu ama burnunun dibinde birilerinin yaşıyor olmasından hiç hoşlanmamıştı. Az önce anladığı üzere de etrafında kimseyi istememekte gayet haklıydı.

Zihninde coşkun bir nehir gibi akıp giden düşünceleri, yavru kediyi gördüğünden beri içinden atamadığı sızının baskın çıkmasıyla hız kesti. İnsanlarla muhatap olmaktan hoşlanmıyordu ama kedinin ne günahı vardı ki? Zavallının tüm suçu düşüncesiz birinin ona sahiplik etmesiydi. Bir de bu yağmurda hayvanı kucağına alıp dışarı çıkmıştı kadın, bu bile kediye acıması için yeterliydi. İçini çekerek bacaklarının arasında duran cep telefonunu aldı ve hızlı arama tuşunda kayıtlı olan numarayı aradı.

***

Verda sırılsıklam olmuş hâlde evine dönerken kazağının eteğine sarmış olduğu yavru kediye kendince onu sakinleştirecek şeyler mırıldanıyordu ancak öfkesi tavan yapmış olduğundan sesi sakinleştirici tondan çok uzaktı.

"Ondan hayır gelmeyeceğini düşünemediğim için bana kızma. İnzivaya çekilmiş dediklerinde geriye doğru evrim geçirmiş olduğunu bilemezdim, değil mi?"

Eve girdiğinde kendi kendini telkin ederek sakinleşmeye çalıştı Verda. Sinirlenmeyecekti, hayır. Buraya öfkesine yenik düşüp pes etmek için gelmemişti. Derin bir nefes aldı ve kucağındaki kediyle birlikte yukarıdaki odasına çıktı. Çamaşır sepetinin içine bir tişört sererek yavru kediyi sepete bıraktı ve banyoya geçip üzerindeki ıslak giysilerden kurtularak duşa girdi.

Sıcak suyun etkisiyle rahatlarken düşünceleri almış başını gidiyordu. Her şey çok hızlı gelişmişti ve kendini aklının ucundan

dahi geçmeyen bu küçük kasabada buluvermişti Verda. İstanbul'daki evini kapatmış, özel eşyalarını sığdırdığı birkaç valizle buraya gelmişti. Manzara güzeldi, ev güzeldi, kasaba sessiz ve sakindi, Verda'nın alışık olmadığı kadar sakin...

Geldiğinden beri yıllarca kapalı kalmış olan evi temizlemek ve eksik eşyaları tamamlayarak yerleşmekle uğraşmıştı. Bir haftadır işe girişmeden önce verandada kahve içmesine rağmen komşusu Hakan Güray'ı bir kez olsun görmemişti. Onun kim olduğunu biliyordu ve adamın yıllardır burada yalnız yaşadığı, bir çeşit inzivaya çekilmiş olduğu gerçeğinin de farkındaydı. Bilmediği şey yürüme engelli oluşuydu ama Verda için bu ne bir sorun ne de sıra dışı bir durumdu.

Onu rahatsız etmemek için elinden geleni yapmıştı ama geceden beri onu çıldırtan miyavlama sesinin kaynağını aramaya ancak sabah çıkabilmiş, bahçedeki su saatinin olduğu köşede sinmiş hâldeki kediyi bulmuştu. Evde yavru bir kediye verebileceği hiçbir şey olmadığı için kendi evine gitmeden önce bir umutla adamın kapısını çalmıştı. Hoş karşılanmayacağını bilmesine rağmen adamın bu derece sert tepki vereceğini de düşünmemişti. Aklına o anlar gelince yine sinirlendi Verda.

"Aptal! Sanki yedik bahçesini, evini. İnsan bir dinler, bir sorar, hayret bir şey."

Bir yandan kendi kendine söyleniyor, bir yandan da koyu kahverengi saçlarını havluyla kurutuyordu. Nemli kalan saçlarını öylesine toplayıp atkuyruğu yapan Verda, sepetin içinde miyavlayıp duran kediyi kucağına aldı. Altına serdiği tişörtle ıslak tüylerini kurularken kara kara düşünmeye başlamıştı.

"Sana ne yedireceğim şimdi ben? Marketin telefonu da yok ki, kahretsin."

Camın önünde kucağında miyavlayıp duran kediyle dikilmiş düşünürken başka çaresi olmadığı için şemsiye alıp markete gitmeye karar verdi. Kediyi alt kattaki küçük tuvalete koyabilirdi, klozet tırmanamayacağı kadar yüksekti ama kapağını kapatmayı

ihmal etmemişti. Yavru kediyi tuvalete koyup şemsiyesini ve yağmurluğunu almak üzere hole geçmişti ki kapısı çaldı.

Bu yağmurda kim gelmiş olabilirdi bilmiyordu ama yan komşusu kadar gaddar olmadığı için geri çevirecek değildi. Kapıyı açtığında elinde torbalarla ona bakmakta olan genç adamı hemen tanımıştı, marketin çalışanıydı.

"Merhaba, Hakan Bey aradı ve kedinizin mamaya ihtiyacı olduğunu söyleyerek sipariş verdi." diyerek kendisine şaşkın şaşkın bakmakta olan Verda'ya uzattı torbaları.

"T-teşekkür ederim, borcum ne kadar?"

Kekelemek Verda'nın hiç de alışık olmadığı bir durumdu ancak evinden polis tehdidi ile onu kovan adamın yaptığı bu iyilik de fazlasıyla şaşırtıcıydı.

"Borcunuz yok, Hakan Bey kendi hesabından yaptı ödemeyi. Bu marketin numarası, bir şeye ihtiyaç duyarsanız arayabilirsiniz, sabah yedi ile akşam on arası açığız ve aynı saatler arası evlere servisimiz var."

Eline tutuşturulan torbaları kenara bırakıp gencin uzattığı kartı alan Verda tekrar teşekkür etmiş, genç adam iyi günler dileyerek uzaklaştıktan birkaç dakika sonra ancak akıl etmişti kapıyı kapatmayı.

Kafasını anlam veremediği duruma karşı iki yana sallarken poşetleri alarak mutfağa ilerleyen Verda, hızlıca içindekilere göz attığında birkaç değişik mamanın olduğunu görünce hem sevinmiş hem de sinirlenmişti. Hayır madem bu kadar iyi bir adamdı, ne halt etmeye tavuk kovalar gibi kış kışlamıştı ki onu?

"Akıllıya çatsam dişimi kıracağım zaten, deli-çeker mi var bende anlamıyorum ki..."

Bir tas alıp içine mama doldurarak tuvaletten çıkardığı kedinin önüne koymuştu ama hâlâ gergin ve şaşkındı. O anda aklına gelen düşünceyle gidip çantasından biraz para aldı ve anahtarını kaptığı gibi dışarı çıkarak yan evin kapısına gitti. O adama borçlu kalacak değildi, üstelik aksi biri olduğunu bildiği hâlde ona hoş

şeyler söylememiş ve bundan pişman olmuştu. Mamaların parasını öderken aynı zamanda özür dilemeyi de düşünüyordu.

Yağmur şiddetini azaltmıştı ama yağmaya devam ediyordu. Üzerindeki hırka ise onu korumak için fazla inceydi. İkinci kez çaldığı zile rağmen kapının açılmıyor oluşuyla sinirle iç çekti. Özür dilemesine bile fırsat bulamamak canını sıkmıştı ama vazgeçecek değildi.

Kendini rüzgârdan koruma içgüdüsüyle kollarını göğsünde çaprazlayıp kapıdan uzaklaştı ve bahçeyi geçip evin verandasına çıktı. Salona açılan kapının camını tıklattı. Elini siper edip içeriye baktı ancak kimse görünmüyordu. Tekrar ve daha sesli vurdu cama ama gelen giden yoktu. O sırada duyduğu gürültüyle irkildi.

Ses yukarıdan gelmişti ve Verda'nın aklına gelen ilk şey adamın düşmüş olabileceğiydi. Kapının kulpuna asılmasıyla açılması bir olmuş, kilitli olmadığına şükretmeyi es geçerek içeri girer girmez etrafa hızlıca bakınıp koşar adım merdivenlere yönelmişti.

Yukarı çıktığında fark edemediği asansörün tabyasına takılarak dengesini yitirdiğinde dilinin ucuna gelen küfrü, son anda tutunduğu korkuluk sayesinde ayakta kalmayı başarınca yutsa da kendine kızmıştı Verda. Düşen birini kurtarmaya düşerek giden tek sakar kendisi olabilirdi zaten, bu düşünceyle yüzünü buruşturarak devam etti ve kapısı kapalı odaları tek tek açarak kontrol etmeye başladı. Açtığı ikinci kapıdan içeri girdiği anda gördüğü manzara ile de olduğu yerde donup kaldı.

Verda'yı donup kalma eyleminde yalnız bırakmayan Hakan; belindeki havluyla yatağın kenarında otururken en az onun kadar şaşkın bir yüzle odasının girişinde dikilen kadına bakmaktaydı.

2

Verda ne bir şey söyleyebiliyor ne de hareket edebiliyordu. Duyduğu ses yüzünden aklına gelenler ile karşılaştığı durum arasında en ufak bir bağlantı kuramıyordu. Hakan ise öfkeyle harmanlanan şaşkınlığını dışa vurmuştu hızla.

"Evimde ne işin var?!"

An itibariyle Verda aklıyla arasındaki bağlantıyı da kaybetmiş gibiydi. Söylenenleri kulakları duyuyor, beyni algılıyordu ama Verda'nın gözleri adamın ıslak saçlarından süzülüp çıplak göğsünden aşağıya doğru inmekte olan su damlasını takip ederken diğer organlarının ne yaptığı ile pek ilgilenemiyordu.

Adamın kumral ve dalgalı saçları geniş omuzlarına kadar uzundu. Hakkında bildiği şeylere ek olarak Hakan Güray için o an tek söyleyebileceği şey, adamın eskiden spor yaptığı olurdu. Gram yağ olmayan bedeni şimdiye kadar gördüğü en mükemmel şeydi. Hoş, şimdiye kadar eski sevgilisi dışında çıplak bir erkeği hiç bu kadar yakından görmemişti ama sinir bozucu bulduğu o deyişle adam net olarak taş gibiydi.

Verda gözlerini dahi kırpmadan onu izlerken Hakan şaşkınlığını üzerinden atmış gibi görünse de aslında gerçekten de sar-

sılmıştı. Her şeyden önce temizlikçiler hariç evinin üst katına çıkan ilk kişi olarak komşusu tarihe geçmişti. Dahası onu yiyecekmiş gibi bakıyordu ve bundan pek utanıyor gibi de durmuyordu. Bu durum sinirlerini fena hâlde bozmaya başlamıştı, kadının pervasızlığına karşılık sakin ama buz gibi bir sesle konuştu.

"Dışarı çıkacak mısın yoksa geri kalanı izlemek için giyinmemi mi bekliyorsun?"

İşte bu sözleri Verda'nın tüm organları aynı anda algılamayı başardı.

"Ne? Hayır, tabii ki çıkıyorum."

Verda en az odaya girişi kadar hızlı bir biçimde dışarı çıkıp kapıyı ardından kapattığında derin bir nefes aldı. Olan biteni, ne duruma düştüğünü idrak etmesiyle gözlerini yummuş, az önceki görüntüler aklında belirdiği anda da gerisin geri açıvermişti.

Ne diyecekti, nasıl açıklayacaktı burada oluşunu? Borcunu ödemek için gelmişken başına bir şey gelmiş olduğu düşüncesiyle içeri girdiğini söylese bu adam ona hayatta inanmazdı. İşin kötüsü bir de gözlerini dikip ciddi ciddi adamı incelemişti. Nefesini sıkıntıyla dışarı verirken ellerini başına götürüp parmaklarıyla şakaklarını ovalayarak merdivenlerden aşağıya indi.

Salonda bir ileri bir geri gidip gelirken duyduğu mekanik sesin asansöre ait olduğunu adamı aşağıya indiği sırada görünce anlamıştı ve ona doğru birkaç adım atarak açıklamaya girişti.

"Ben özür dilerim. Mamaların parasını ödemek için gelmiştim, kapıyı çalarken yukarıdan gelen sesle düştüğünüzü zannettim."

Kadınla göz göze geldiği anda nefes almaksızın kendini savunmasını dinlerken Hakan'ın yüzü tamamen ifadesizdi. Tek kelime etmeden bakmaya devam ediyordu ve Verda da kendini savunmaya.

"Evinize izinsiz girmemin sebebi bu, yoksa gerçekten sizi rahatsız etmek değildi niyetim. Borcumu ödeyecek, teşekkür ede-

cek ve gidecektim. Düştüğünüzü zannederken sizi öyle görünce şaşırdım, yoksa-"

"Yoksa ne? Gözünü dikip hayatında ilk kez erkek görmüş gibi bakmazdın değil mi? Ya da insanlıktan çıkmış birini bu kadar incelemezdin diye mi sormalıyım?"

"Evet. Ne? H-hayır! Yani öyle değil." Verda neden böyle saçmaladığını anlayamıyor, adamın hiç açık vermeyen bakışları yüzünden ne demesi gerektiğini de bilemiyordu.

Üstelik bu hayatında kesinlikle bir ilkti. Verda sahip olduğu ve onu tanıyanların çok iyi bildiği konuşma becerisini yitirmiş gibiydi. Oysa işinde bu derece ilerlemiş olmasını bir yerde bu beceriye borçluydu. Şimdi neden iki kelimeyi bir araya getirip kendini düzgünce ifade edemediğini anlamakta güçlük çekiyordu.

Adam sabah söylediklerini de yüzüne vurarak ona haddini bildirmişti; ki Verda'nın buraya gelme kararı almasına sebep de sabah söyledikleriydi aslında. Uykusuzluk, yorgunluk ve yağmur yüzünden adamın o sert çıkışına gerçekten çok kötü bir tepki vermişti ve buraya geldiği sırada borcunu ödeyip teşekkür etmek ve özür dilemek vardı aklında. Gel gelelim bu adamla hiçbir şey umduğu gibi gelişmiyordu, eline yüzüne bulaştırmıştı resmen ve bu çok can sıkıcıydı. En az kendisi siz-biz şeklinde mesafeli konuşurken adamın ters ters sen-ben modunda laf vurması kadar.

"Birincisi; düşen ben değildim, arabayı devirdim. İkincisi; borcun falan yok, hayvan bakıyorsan sorumluluğunu bilip evde yemek bulundur yeterli. Ve üçüncüsü;" deyip susarak arabasını ağır ağır Verda'nın üzerine doğru sürdü Hakan.

"Bir daha sakın evime girmeye kalkma. Yangın da çıksa, deprem de olsa, sakın! Anladın mı?"

Hakan'ın en az ilki kadar verdiği sert tepki karşısında adamın yüzüne şok olmuş hâlde bakıyordu Verda. Bir insanın hiç tanımadığı birine bu derece düşmanca bakmasını anlayamıyordu. Tek yaptığı kapısını çalıp bir şey rica etmekti, böylesi bir düşmanlığı hak edecek bir şey değildi ki bu. Yine de hiçbir şey de-

meden hırkasının cebinden parayı çıkarıp sehpanın üzerine bıraktı ve arkasını dönüp verandanın kapısına doğru ilerledi.

O sırada Hakan'ın "Borcun yok dedim! Al şu parayı hemen!" diye öfkeyle seslenmesi üzerine durmuştu ama ona dönmedi Verda, duruşunu bozmadan sırtını dikleştirdi.

"Almıyorum," deyip açık kalmış olan kapıdan dışarı çıktı ve gözden kaybolmadan önce Hakan'a bakıp devam etti. "İstemiyorsan gelir iade edersin."

Kollarını dayadığı deri kaplama destekleri öfkeyle sıkıyordu Hakan, kadının arkasından ilerleyip kapıyı çarparak kapattı. Sakinleşmek adına birkaç kez üst üste nefes alıp verdi, bir kahve içse hiç fena olmayacaktı. Mutfak tarafına geçmek için döneceği sırada yerlerdeki ıslak ayak izlerini fark etti.

"Saygısız şey!''

Sinirleri daha da bozulmuştu ama yapacak bir şey yoktu. Alt kattaki banyosunda hazırda duran paspasla icabına daha sonra bakacaktı artık, şimdi yazısına devam edebilmek için kafasını acilen boşaltması gerekiyordu, aniden evinde beliren komşusunu kesinlikle düşünmeyecekti, hayır.

Kahvesini hazırlayarak mutfakla salonu ayıran açık tezgâhın kenarında duran bilgisayarını açtı. Yüklenmesi tamamlandığında dosyalarından yazmakta olduğu romanının taslağını açarak bir süre kahvesi eşliğinde son yazdıklarını okudu ve ardından parmakları klavyenin üzerinde gezinmeye başladı.

"Sahile inen Ferhan, büyük kayalardan birine oturarak gözlerini ufka diktiğinde düşünceleri de birbirini kovalamaya başlamıştı. Buraya gelme nedeni biraz olsun rahatlamaktı ama ne mümkün?

Kısık bir sesle "Sen de benim gibi yalnızsın," dedi uçsuz bucaksız ve bomboş olan denize bakarak. "Soluk benizli ruhumun yalnızlığına ortaklık ediyorsun."

Yok, olmuyordu. Kafasında dönüp duran düşünceler yüzünden yazmak istediklerini toparlayamıyordu Hakan. Oflayarak

kahvesini alıp tezgâha arkasını dönerken kadının odasında dikildiği, gözlerini üzerinden alamadığı o şaşkın ve beğeni dolu bakışları geçiyordu aklından.

"Deli olmalı..." dedi kendi kendine. Yürüyemediğini sabah geldiğinde görmüştü, değil mi? Kör olmadığı aşikârdı, baştan aşağıya incelenirken kadının gözlerinde gördüğü o tuhaf parıltılar bile buna kanıttı.

Hakan'ın çözemediği şey kadının sabah da dahil olmak üzere bakışlarını ondan hiç kaçırmamış olmasıydı. Oysa annesi, kız kardeşi bile onu ilk gördüklerinde yüzüne bakamamışlardı. Temizlik için gelen kadınlar, markette çalışan o genç adam...

Hakan onu gören herkesin ilk tepkileri olan acıma dolu bakışlara alışmıştı, anlık bir acıma ifadesiyle bakarlar ve ardından yaptıklarının farkına vararak kısa bir süre için bakışları yön değiştirirdi. Sonrasında her şey gayet normalmiş gibi davranırlardı fakat Hakan için o ilk ifadeyi görmek yeterliydi.

Ama komşusu olan, adını dahi bilmediği kadında en ufak bir acıma ifadesi görememişti. Hatta şimdi kadının sabah verdiği karşılığı düşününce fark etmişti ki karşısında engelli biri yokmuş gibi davranmıştı. Gayet rahat bir şekilde ona çıkışmış, insanlıktan çıktığını söylemişti üstelik.

O an bir şeyi daha fark etti Hakan, kadına gerçekten de çok kötü davranmıştı. Sadece basit bir istekte bulunmak için kapısını çalan birine, hem de bir kadına oldukça sert bir tepki vermişti ve o sözleri kesinlikle hak etmişti.

Birden kahkahalarla gülmeye başladı, uzun zaman sonra ilk kez kendini normal biri gibi hissediyordu ve bunu hiç tanımadığı bir kadın hissettirmişti, hem de onu insanlıktan çıkmış olmakla suçlayarak.

***

Verda evine dönmüş, ortalıkta görünmeyen kediyi arıyordu. Birkaç kez tekrarladığı pisi pisi sesine koltuğun arkasından çıkıp

gelen ufaklığı görünce gülümsedi. Aynı anda burnuna gelen kötü koku gülümsemesini hızla kaybetmesine neden olmuştu.

"Ah hayır, lütfen koltuğun arkasına tahmin ettiğim şeyi yapmamış ol." diyerek kediyi kenara alıp koltuğu çeken Verda, kokunun kaynağını görmekte gecikmemişti.

"Ama bir hanımefendiye hiç yakışıyor mu böyle bulduğu yere pislemek? Annen sana hiç terbiye vermedi mi ha?"

Eline aldığı birkaç kat havlu kağıtla kedinin pisliğini toparladıktan sonra çamaşır suyu ile yeri temizleyen Verda, kedinin kokusunu alarak tekrar aynı yere pislememesini diledi içinden. Liseden bu yana evde evcil hayvan beslememiş olduğundan kedinin varlığını biraz yadırgıyordu ama alışmak uzun sürmezdi, biliyordu. Bildiği bir diğer şeyse bağlayıcı bir çalışma saati olmamakla birlikte, kendini kaptırdığında saatlerce dünyayla ilişkisi kesilen biri olarak hayvan sahiplenmenin büyük bir sorumluluk olmasıydı. Tam da o sırada parlak gözlerini ona dikerek miyavlayan kediyle göz göze geldi Verda ve eğilip kucakladı yavruyu.

"Duygu sömürüsü yapmana gerek yok ufaklık, ikimiz de biliyoruz ki burası artık senin evin."

Yavru kedi söyleneni anlamış gibi mırlayarak başını Verda'nın koluna sürttüğünde hâlâ yüzünde durmakta olan gülümseyişiyle kediyi okşayarak sevdi Verda. Madem artık bir kedisi vardı, öyleyse çarşıya gidip Kara Kız için bir şeyler alsa iyi olacaktı.

"İsmini de buldum, Kara Kız. Kömür de çok yakışır aslında ama biraz erkeksi sanki. Hadi bakalım, sen evde uslu uslu duruyorsun ve ben de sana lazım olan şeyler için alışveriş yapıp geliyorum, anlaştık mı?"

Kediyi yere bırakıp telefonunu ve anahtarını çantasına koyup, üzerine yağmurluğunu giydikten sonra kapıyı çekip çıkan Verda, yürüme mesafesindeki çarşıya doğru yola koyulmuştu. Yağmur varla yok arası çiseliyor, Verda'nın burnuna buram buram toprak kokusu geliyordu.

Burası insana huzur veren bir yerdi, daha geldiği ilk gün bunu fark etmişti. Bodrum'a arabayla yirmi dakikalık bir uzaklıkta bulunan Gümüşlük Köyü; halkıyla, kedileriyle, yel değirmenleriyle, muhteşem gün batımlarıyla insanı ilk anda etkisi altına alan harika bir yerdi.

Hakan Güray'ın buraya yerleşmesini çok iyi anlıyordu, roman yazmak için burası her şeyiyle biçilmiş kaftandı. Adam yazmanın hakkını da veriyordu doğrusu, Verda onun gerçekten çok iyi bir yazar olduğunu düşünüyordu.

Şimdiye kadar tamamlanmış üç romanı vardı ve devam eden bir romanı da bitmek üzereydi; ama hiçbir kitabını bastırmamıştı. İnternet üzerinden açtığı blog sayfasında paylaşıyordu yazdıklarını ve hiçbir yoruma ya da mesaja geri dönüş yapmadığından ismi dışında hakkındaki her şey gizemini koruyordu. Peşinde birçok yayınevi olmasına rağmen hiçbirini kabul etmemişti ve Verda sebebini merak etmekten kendini alamıyordu.

Köy merkezine geldiğinde en yakındaki dükkana girerek petshop olup olmadığını sormuş, yerini öğrenince de o tarafa yönelmişti. Alacaklarını hallettikten sonra eve dönerek yeni ev arkadaşına uygun bir köşe ayarlamış, tuvalet kutusunu girişteki küçük tuvalete yerleştirmişti.

Bir süre kediyi kumun üzerine koyarak uğraşmış ama Kara Kız'ın kumla pek de ilgilenmediğini anlayınca kendi hâline bırakmıştı. Öğle yemeği için bir şeyler hazırlamak amacıyla mutfağa geçtiği sırada telefonu çaldı Verda'nın. Arayan en iyi dostuydu.

"İtiraf et özledin beni, " dedi Verda telefonu açar açmaz.

"Ben özledim de senden şüpheliyim, bir haftadır ses soluk yok."

"Evle uğraşıp durdum Faruk, ayrıca yalan söyleme, mesaj attım ya evvelki gün?"

"Ses diyorum ses, sesini duymadıktan sonra neyime yarar mesaj?"

Güldü Verda, bu hayatta gözleri kapalı güveneceği tek insandı Faruk Doğan. Üniversiteden beri süregelen dostlukları, birçok kez yanlış anlaşılmış olsa da er veya geç herkes ikisinin sıkı birer dost olduklarını zaman içinde görüp anlıyordu.

"E anlat bakalım, Hakan Güray Projesi ne durumda?"

Faruk'un sorusuna Verda ilk olarak kocaman bir iç çekişle cevap verip ardından sesli olarak dile getirdi sıkıntısını.

"Berbat bir tanışma sonucu tek diyebileceğim bu proje batık dostum."

"Hadi ya, o derece diyorsun?"

"Derece merece yok, direkt dipte iki seksen yatıyor diyorum."

Faruk'un kahkahasına ister istemez gülerek karşılık veren Verda, neler olup bittiğini hiçbir detayı atlamadan anlatmaya başlamıştı. Telefonu hoparlöre alıp olanları anlatırken bir yandan da kendisine öğlen yemeği olarak tavuklu salata hazırlamaktaydı.

"E yuh be kızım, adama neler demişsin. Yetmemiş odasında çıplak basmışsın. İlk günden gemiyi dinamitlemişsin resmen."

"Çıplak değildi, havlusu vardı üzerinde."

"Ya evet, çok haklısın. Havlu zaten günlük kıyafet olarak kullanılıyor, çıplak sayılmaz tabii."

"Her neyse. Ayrıca insan kapısına kadar gelmiş, ıslanmış birini polis tehdidi ile kovar mı ya? Bir sorsaydı o da, dinleseydi?"

"Kızım, adamın izole bir hayat sürdüğünü biliyorsun. Bunca zaman yalnız olan biri sence tanımadığı birini dinler mi?"

Yüzünü buruşturdu Verda. Bunu o da biliyordu ama bu kadarını beklemediği için kaybetmişti kendini. Verda'nın cevap vermemesi üzerine Faruk devam etti.

"Ne olacak peki şimdi? Ne yapmayı düşünüyorsun? Anlattıklarına bakılırsa o adam gelip parayı iade falan etmez."

"Kendi bilir, ister gelsin ister gelmesin. Ne yapacağıma gelince, şu an hiçbir fikrim yok. Belki bir süre akışına bırakmalıyım, bilmiyorum."

"Adam zaten bırakmış bırakacağı kadar, sen de akışına bırakırsan işi tamamlayıp dönemezsin."

"Bilmiyorum dedim ya Faruk," diyerek içini çekti Verda. "İşler umduğum gibi gelişmedi. Üzerine gitsem adamın ne yapacağı da belli değil, ya ciddi ciddi polis falan çağırırsa ne olacak?"

"Çağırmaz, niyeti bu olsa şimdiye çoktan şikayetçi olurdu. Üzerine gitmen lazım ama dozunda mümkünse. Adamın yatak odasına girme mesela ya da insanlığı ile ilgili fikirlerini belirtme."

Cümlesinin sonuna doğru Faruk'un dalga geçtiğini belli eden ses tonuna homurdanan Verda, bu konuda düşünmesi gerektiğini söyledikten sonra Faruk'la konuşmasını bitirmiş ve yemeğini hazırlamaya geri dönmüştü.

Hakan Güray konusunda ne yapacağına acilen karar vermesi gerekiyordu. Adam onu zorlayacaktı, bunu bir günün içinde gayet iyi anlamıştı; ama Faruk'un dediği gibi akışına bırakmak da çözüm değildi, geri çekilirse yenilgiyi baştan kabul etmiş olurdu.

Tezgâha dayadığı dirseklerinden aldığı destekle yüzünü avuçlarının arasına koydu ve gözlerini yumdu. Bir yolu olmalıydı, onunla doğru düzgün iletişime geçmesinin bir yolu mutlaka olmalıydı.

Buraya gelme sebebi, çalıştığı yayıneviyle anlaşma yapması için adamı ikna etmekti. Bu anlaşma sayesinde birkaç yıldır deli gibi çalışarak yükseldiği yayınevinde baş editör olacaktı. Her şeyi bırakıp buraya yerleşmesini sağlayan patronu, bu iş için o kadar harcama yapmıştı ki başaramazsa tüm bu masrafları editörlükten aldığı maaşla karşılaması mümkün değildi.

Üstelik bir de Aydan vardı baş etmesi gereken. Geldiği andan beri yıldızları barışmamış, kadınla bir türlü anlaşamamıştı. Patronun gözüne girme konusunda ciddi bir rakipti Aydan, o yüz-

den bu görev için seçilmiş olma avantajını çok iyi değerlendirmek, yani işi ya başarmak ya da başarmak zorundaydı. O ki şimdiye dek hiç başarısız olmamış Verda Tunalı'ydı, baş editörlüğü o şeytan kılıklı kadına kaptıracak değildi.

3

Verda bundan sonrası için ne yapması gerektiğini düşünürken tavuklu salatasıyla karnını doyurmuş, sonrasında düşünmeyi bırakıp işinin başına geçerek akşama kadar notlar alıp durmuştu. Eve gelişi, temizlik ve yerleşme derken üzerinde çalıştığı kitabın editlemesi de aksamıştı doğal olarak. Hava karardığında yarıda bıraktığı ve kitap üzerinde düzeltilmesi gereken imla hatalarını bitirmeyi nihayet başarmıştı. Yazara danışarak düzeltilmesini düşündüğü kısımların notları yarım kalmıştı ama zaten hepsini bir gün içinde yapması imkânsızdı.

Kedinin miyavlamasıyla birlikte kendi midesi de guruldayınca atıştırmalık bir şeyler hazırlamak için kalkıp masayı toparladı. Öncelikle ayağına dolanıp duran Kara Kız'a yemeğini vermiş, ardından çok sevdiği için bolca kısır yapıp karnını doyurmuş ve kalanı dolaba kaldırmıştı. Birçok kişinin tersine Verda kısırı tazeyken sevdiği kadar ertesi güne kalmış hâlini de çok seviyordu.

"Yanına bir tepsi de kurabiye yapayım, yarına yemek falan yapmam işte."

Kendi kendine konuşmak Verda'nın pek de sevmediği bir alışkanlığıydı, daha doğrusu kendi kendine konuşmayı sevi-

yordu ancak bu alışkanlığı edinmesine neden olan olayları aklına getirmek istemiyordu. Bu özelliğini bilen insanlar, uzun süredir tek başına yaşıyor olmasının bir etkisi olarak düşünüyorlardı ama ne yazık ki durum çok daha farklı ve can acıtıcıydı.

Kendine dair düşüncelerle kurabiye hazırlıklarına girişip tepsiyi fırına attıktan sonra mutfağı temizledi. Kurabiyelerin pişmelerini beklerken salonda gözüne çarpan dağınıklıkları da toparlayan Verda, yarına iş kalmadığı için mutlu olmuştu.

Kurabiyelerini fırından çıkarıp biraz soğumalarını bekledikten sonra kapaklı bir kutuya alarak kaldırdı, sonra da güzel bir uyku çekmek için odasına çıkarak yatağına uzandı. Buraya geldiğinden beri geç yatıp erken kalkma alışkanlığını da kaybetmişti. Erkenden uykusunun gelmesini buradaki temiz havaya bağlıyordu. İşler umduğu gibi gider de evine erken dönerse sorun yoktu; ama uzun süre kalacak olursa döndüğünde eski düzenine dönebilir miydi emin olamıyordu.

***

Sabahın ilk ışıkları odasına vurmaya başladığında gerinerek vücudunu esnetti Verda, yüzünde neyin sebep olduğunu bilmediği ve umursamadığı bir gülümseyişle kalkıp duş alarak giyindi, aşağıya indi.

Kahvaltı için hazırladığı çayının yanına aldığı birkaç kurabiye ile verandaya çıktığında, ciğerlerine çektiği temiz havayla gözlerini yumdu. En son ne zaman böyle huzurlu hissettiğini düşündü, anımsayamadı. Burası ona şimdiden iyi gelmeye başlamıştı, gerisi çok da önemli değildi. Düşüncelerini bölen sesler ona ulaştığında yan tarafa döndü ve iki kadının komşusunun verandasında salonun kapısına vurduklarını gördü.

Hakan'ın kapı açmama tavrını herkese karşı sergilemesi içini garip bir şekilde rahatlatmıştı ama aynı zamanda kadınlara üzülmüştü de. Birazdan kopacak kıyameti beklerken kaçamak bakışları kapıdaki kadınların üzerinde gidip geliyordu.

Beklediği şey olmamış, kapı açılmamış ve kıyamet de kopmamıştı. "Başka bahara artık." diye kendi kendine mırıldanıp sessizce gülerken kadınlardan biri verandada onunla göz göze gelmiş, hızlı adımlarla bahçe duvarına doğru yaklaşmaya başlamıştı.

"Günaydın kızım, Hakan, yani oğlum evde yok mu acaba? Bir bilgin var mı?"

Verda kadının "oğlum" hitabına o kadar şaşırmıştı ki bir an ne diyeceğini bilemeyerek boş boş kadına bakmaya devam etti. Diğer kadının; ki o daha genç duruyordu, sesini duydu o sırada.

"Ay anne abimden bahsediyoruz burada, komşusunun adını bile bilmiyordur o, bilgi falan vermez ki."

Güldü Verda, Hakan'ın annesi ve kız kardeşi fazlasıyla samimi ve sıcakkanlı görünüyorlardı.

"Bir bilgim yok ne yazık ki. Kapıda kaldıysanız bana buyurun. Hakan Bey ortaya çıkana kadar sokakta kalmayın." diyerek evine davet etti onları.

"Yok biz sizi rahatsız etmeyelim." diyen kızını dirseğiyle dürten anne gülümseyerek Verda'ya baktı.

"İyi olur kızım, bir torba dondurulmuş yiyecek var yanımda. Çözülmesinler."

"E buyurun o zaman, açıyorum kapıyı." diyen Verda, içeri geçip kapıyı açtı. Kısa sürede kapıya gelen tanrı misafirlerini gülen yüzüyle içeri aldı.

"Seni de sabah sabah rahatsız ettik ama bu deli oğlan başka çare bırakmadı. Geleceğimizi bilmiyordu fakat yedek anahtarı her zamanki yerinden almış, salon kapısını da kilitlemiş."

Kadıncağız durumu izah ederken üzerinden çıkardığı ceketi alarak askılığa asan Verda, Hakan'ın neden böyle yaptığını gayet iyi anlamıştı. Anahtarının yerini zaten bilmiyordu ama belli ki önlem olarak onu da halletmiş, evine dalmasını önlemek için kapıları kilitlemişti. Ne zannediyordu acaba, kafasına estiğinde

evine girip çıkacağını mı? Aslında hiç de fena fikir değil, diye düşünerek belli belirsiz gülümsedi.

"Telefonuna bile baktığı yok. Kim bilir neyi takmıştır kafasına, abim söz konusu olduğunda bana hiçbir şey tuhaf gelmiyor artık." diyen genç kız, kendisine gülmekle gülmemek arası garip bir ifadeyle bakmakta olan Verda'ya elini uzattı.

"Ben Ceylan ve annem Meltem. Kusura bakma lütfen, sabah sabah huysuz komşunun ailesiyle tanışmak beklediğin bir şey olmasa gerek."

Kendisine uzatılan eli tüm samimiyeti ile sıkan Verda, gülümseyerek adını söyledikten sonra kibarca "Estağfurullah, buyurun lütfen. Yeni çay demlemiştim, siz balkona geçin, getiriyorum hemen." diyerek misafirlerine yol gösterdi.

Hakan'ın annesinin buzluğa koyması için verdiği torbayı yerleştirdikten sonra çayları tepsiye koyup yanına kurabiye de ekleyerek verandaya geçmiş olan misafirlerinin yanına gitti.

"Hay sağ olasın kızım, o mola yerlerindeki beklemiş çaydan sonra bu harika oldu."

Çayından aldığı yudumun arkasından Meltem Hanım'ın sözleriyle tebessümü büyüyen Verda, hiç tanımadığı insanlarla ne konuşacağını bilememenin sıkıntısı ile çayına uzandı.

"Ne zaman taşındın buraya Verda kızım? Hakan hiç söylemedi."

Verda daha cevap vermeden Ceylan atılmıştı bile. "Bence onun da haberi yoktur yeni komşusundan, kendini o dört duvara kapattığı için etrafında olup bitenlerden habersiz yaşıyor."

"Şey, aslında bir hafta oldu taşınalı. Hakan Bey ile de dün sabah tanıştık, ondan söylemeye zamanı olmamıştır."

"Tanıştık dedin değil mi? Yanlış duymadım? Anne sen de duydun değil mi? Tanışmışlar, buna inanabiliyor musun?"

Duyduğu şeye Ceylan ciddi ciddi inanmakta zorluk çekiyordu. Ağabeyi eğer ki hayatında olması gerekmiyorsa kimseyle

tanışmaz, mecburen tanışmışsa da fazla muhatap olmazdı. Yakınında hiç kimseye tahammülü yoktu onun, yeni komşusuyla tanışması fazlasıyla sıra dışıydı.

"Duydum duydum," dedi annesi garip bir ses tonuyla, "Kafasına taş falan mı düştü acaba, nasıl tanıştınız?"

İster istemez güldü Verda ve dün sabahtan itibaren olup biteni anlatmaya başladı. Verda'nın ilk kapıya gelişinde aldığı tepkiyi duyduğunda Meltem Hanım'ın gözleri kısıldı.

"Bak bak, terbiyesizin yaptığına bak! Bir kadına böyle davranılır mı?"

"Hah işte Meltem teyze, ben de aynen böyle düşündüm ve ağzıma geleni saydım vallahi." dedi Verda. Hakan'ın annesi de, kız kardeşi de o kadar samimilerdi ki Verda ister istemez kendini rahat hissetmeye, eski ahbaplarıyla dertleşiyormuş gibi aynı samimiyetle konuşmaya başlamıştı.

Verda'nın ağzına geleni saymaktan kastettiği sözleri duyunca Ceylan'ın tepkisi o sırada yudumladığı çayı püskürtmek olmuştu. Ardından girdiği öksürük krizine annesi müdahale etmişti ama Verda onun da Ceylan kadar şaşkın olduğunu görebiliyordu.

"Oh iyi etmişsin. Hak etmiş sıpa! Gerçi eşek kadar oldu ama aklı sıpa kadar çalışıyor işte."

Meltem Hanım'ın sözlerine iki genç kadın da gülmüştü. Sonrasında olanları da anlatan Verda, Hakan'ı odasında ne şekilde bulduğunu tasvir ederken verandadan yayılan kahkahalar yan eve kadar ulaşıyor, bilgisayarının başında sabahlayan ve uyumadan önce temiz hava almak için aşağıya inen Hakan'ın kulağına varıyordu.

Komşusu çekip gittikten sonra romanıyla yarım yamalak ilgilenebilen Hakan, sonrasında karnını doyurup salonu kilitlemiş, giriş kapısının yan duvarındaki posta kutusunda duran anahtarı içeri almış ve kucağında bilgisayarıyla odasına çıkmıştı.

Tüm günü bilgisayarının başında geçiren ve sabahlayan Hakan, romanında epey bir yol alırken telefonunu kapatmış ve kulağında kulaklıkla dinlediği şarkılar sayesinde kendini tam anlamıyla kitabına verebilmişti. Güneşin doğuşuyla birlikte kalkıp duşa girdikten sonra aşağıya indiğinde yan evden gelen kahkahaları işitince suratı asıldı hızla.

"Sabah sabah doldurmuş evine arkadaşlarını anlaşılan, kendisi yetmiyormuş gibi."

Sinirle söylenerek çay için sıcak su koyup, neler olduğuna dair merakına yenik düşerek verandaya çıkmasıyla komşusu olan kadınla göz göze gelmesi bir olmuştu. Arkaları dönük olsa da birlikte oturduğu ve kahkahalarını duyduğu kadınların annesi ve kız kardeşi olduğunu anladığı anda da kaşları çatıldı Hakan'ın.

"Günaydın Hakan Bey," diye seslendi kadın ve onun seslenmesiyle tanıdık iki yüz kendisine döndü.

"Oğlum neredesin sen? Sabah beri kapını çalıyoruz, telefonuna da bakmıyorsun?"

Annesinin sorusuna cevap verirken yüzünü buruşturan Hakan, "Evdeyim anne gördüğün gibi. Çalışıyordum, duymamışım. Eğlenceniz bittiyse eve gelin."

Verda belli etmemeye çalışsa da bozulmuştu, en azından bir günaydın diyebilirdi. Meltem Hanım'ın da yüzü düşmüştü ama yine de bir nebze gülümsemeyi başarıp ayağa kalktı.

Onları geçirmek için arkalarından gelen Verda'nın ceketini tutması ile giyinen Meltem Hanım, uzanıp Verda'nın kolunu tuttu.

"Sen bakma kızım ona, yıllar önce atıldı bir kuyuya, bunca akıllı ne ettiysek çıkaramadık."

"Yok, önemli değil. Belli ki yalnızlığı seviyor. Torbayı vereyim ben, bir saniye bekleyin." diyen Verda buzluktaki yiyeceklerin torbasını getirmeye gitmişti.

Torbayı getirdiğinde Meltem Hanım, "Akşam yemeğine davet ediyorum seni, Hakan'a özür dilemesi için bir fırsat tanıyalım olur mu? Her şey hazır olduğunda Ceylan gelir alır seni." deyip cevap beklemeden kapıdan çıkmış, Verda'yı şaşkınlığıyla baş başa bırakmıştı.

***

Kapıyı aralayıp annesinin ve kız kardeşinin gelmesini bekleyen Hakan, nihayet gelmeleriyle kapıdan çekilip geçmeleri için yol verdi.

"Hoş geldiniz, neden haber vermediniz geleceğinizi?"

"Oğlumun evine gelirken izin mi alacağım? Ayrıca hiç hoş gelmedim Hakan." diye onu tersleyen annesi salona geçerken Hakan kız kardeşine kaş göz yaparak sessizce neler olduğunu sormuştu. Ceylan da cevap vermek yerine yüzünü asıp tafra yaparak salona geçince içini çekmekle yetinmişti.

"Nasıl geçti yolculuk, rahat geldiniz mi?"

"Rahat geldik ama sayende komşunu sabah sabah rahatsız ettik." dedi annesi.

"Haber vermiş olsaydınız etmezdiniz. Hem ne gülüp duruyordunuz tanımadığınız biriyle? Hırlı mıdır hırsız mıdır belli değil."

"Hırsız mıdır bilemiyorum ama burada senden hırlısı yok maşallah oğlum. Dün sabah ne kadar güzel tanışmışsınız öyle, tam benim oğlum gibi karşılamışsın kadını."

Annesinin imasını anlamamak imkânsızdı, Hakan alt dudağını içeriden dişlerken komşusu olacak kadına sövüyordu içinden. Resmen şikâyet edilmişti. Dün bir, bugün iki, diye geçirdi aklından. Kadın iki sabahtır çileden çıkması için her şeyi yapıyordu.

"Derhal özür dileyeceksin Verda'dan, onun kadar nazik ve düşünceli bir kadına bu şekilde davranmış olman hiç hoş değil."

Komşusunun ismini öğrenmiş olmak zerre umurunda değildi Hakan'ın. Şu an umursadığı tek şey, annesinin kendisini anlamak yerine tanımadığı bir kadını savunmasıydı.

"Nazik ve düşünceli mi? Kapıyı açmadığım hâlde evime girmek isteyen kendisiydi, saygısızlığına karşı davranışım bence gayet makul. İlk geldiğinde abartmış olabilirim ama özür dilemeye falan da niyetim yok anne."

Ceylan annesinin nasıl bir cevap vereceğini düşünürken az sonra çıkması muhtemel savaşın arasında kalmaya hiç niyeti yoktu. Ufak tefek olmasına rağmen annesinin bakışlarıyla dövebilme yeteneğini çok iyi biliyordu ve o bakışlar ağabeyinin üzerinde delikler açacak kadar keskinleştiğinde usulca yerinden kalkıp kitaplığın yanına gitti. Yerlerini ve isimlerini neredeyse ezbere bildiği kitapları incelemek çok daha güvenliydi şu an.

"Sen iyice zıvanadan çıktın farkında mısın? Yetmedi mi kendine ettiğin bu gereksiz işkence? Yalnız kalmak istiyorsan kal; ama bunu yaparken başkalarını kırma hakkına sahip değilsin. Çektiğin damar bile kurudu, sen hâlâ aynı inat, aynı taş kafa."

Annesi de dâhil olmak üzere Hakan'ı herkes rahmetli babasına benzetirdi. Saçları, koyu kahverengi gözleri, uzun boyu... Simaları gerçekten de aynı sayılırdı; ama annesi karakter olarak da babasına benzetirdi onu. Oysa Hakan babası gibi gereksiz bir inada sahip değildi, yaşadıklarının ardından kaybedilenlerin ağırlığı altında ezilen ruhunu ancak yalnız kalarak ayakta tutabiliyordu.

Buraya taşınarak ve tedaviyi reddederek onun inat ettiğini zannediyordu annesi. Hayır, inat etmiyordu Hakan. Onun yapmaya çalıştığı şey dayanmaktı. Başkalarının ne düşündüğü ile ilgilenmiyordu, ona göre böyle yaşamalıydı. Onca gidenin ardından kalan olmak, ona verilen bir cezaydı ve Hakan cezasını gönül rahatlığıyla çekiyordu. Aldığı gazi maaşını tek kuruşuna dahi dokunmadan Uzman Çavuş Talat'ın ailesine gönderiyor, geçimini ise birikimlerinden kalan parayı yatırım uzmanları aracılığı ile değerlendirip az ama öz kazanarak sağlıyordu.

Üstelik güven duygusu sıfırlanmıştı onda. Kırılabilecek hiçbir yeri kalmamış olsa da, bu dünyada enkazdan bile medet uman insanlar olduğunu biliyor ve herkesten uzak durarak kendini korumaya çalışıyordu. Bunun için geç kalmış olmasını umursamadan...

"Bu konuyu kapatalım anne, özür dilenecek bir durum yok çünkü komşumla tekrar görüşmek gibi bir düşüncem yok. Akşam için ne yemek istersiniz? Yapılacaklar için eksik varsa sipariş verelim."

Meltem Hanım oğlunun konuyu tamamen kapatmasına şimdilik ses etmedi ve akşam yemeği için misafirden bahsetmek yerine yeni konuya dair düşüncesini belirtmeyi tercih etti.

"Bir şey yapmaya gerek yok, senin için köfte hazırlayıp dondurmuştum. Onları yaparız, yanına makarna ve salata ekledik mi yeter."

"Tamam o zaman, ben gece boyu çalıştım ve uykusuzum. Siz de yoldan geldiniz, yatın dinlenin. Herhangi bir şey lazım olursa dolabın üzerinde marketin numarası var."

Hakan sözlerini bitirip asansöre yönelmişken annesi hiç belli etmediği bir hüzünle arkasından bakmaktaydı. Dolan gözlerini usulca silerek yaşların akmasını engellediği sırada Ceylan yanına oturup ona sarıldı.

"Üzülme annem, biz elimizden geleni yaptık. Hâlâ da yapıyoruz ama bu şekilde olmasını isteyen kendisi olduğu sürece işe yaramıyor işte. Ağlama lütfen."

Gözyaşlarını hızla öteleyerek kızına sarılan Meltem Hanım, boğazını hafifçe temizleyerek sesine çeki düzen verdikten sonra cevapladı kızını.

"Biliyorum; ama anlamıyorum. Kendini bu derece kapatması normal değil. Yıllar geçti Ceylan, her şey olup biteli beş yıl oluyor. Artık toparlamaya başlaması gerekmez miydi?"

Annesinin kollarını tutarak geri çekilen Ceylan, "Ya o toparlayacak ya da biz alışacağız annem, beklemek dışında başka ya-

pacak bir şey yok. Bu arada, kadını akşam yemeğine çağırman her şeyi daha da beter edebilir, abim bundan hiç hoşlanmayacakmış gibi hissediyorum."

"Hoşlanmasını beklemiyorum zaten," dedi annesi, "Ama kadın hiç tanımadığı hâlde bizi evine aldı, ikramda bulundu. Karşılıksız bırakmak olmaz."

"Öyle olsun, hadi gidip biraz uyuyalım biz de. Yol fena yordu." diyerek kalkan Ceylan, merdivenleri annesi önde kendi arkada çıkarken akşam olacakları düşünmeden duramıyordu. Beş yıl önce her şeyiyle değişen ağabeyinin de bu emrivakiyi karşılıksız bırakmayacağına kesinlikle emindi.

4

Annesinin akşam yemeğine komşusunu davet ettiğinden habersiz olan Hakan, odasına çekildiğinde biraz huzursuz hissetse de uykusuzluğun verdiği yorgunlukla çabucak sızıp kalmıştı. Üst kattaki misafir odasında dinlenen Meltem Hanım ve Ceylan da yorgunlardı. Annesinin korktuğu için uçağa binememesi, otobüs yolculuğuna mecbur bırakıyordu onları. Ceylan'a kalsa arabayla gelmek daha iyiydi ancak Meltem Hanım buna da izin vermiyordu. En son uzun yola çıktığında yaptığı talihsiz kazadan beri Ceylan'ın arabasını sadece şehir içinde kullanmasına izni vardı.

"Bizimkinin uyanacağı yok, hadi kalkalım da yemeği hazırlamaya başlayalım." dedi Meltem Hanım. Ceylan karşı kanepede uzanmış, yeni yeni uyanıyordu ki annesinin sesiyle gözleri açıldı.

"Evet, neredeyse akşam olacak. İyi uyumuşuz." diyen Ceylan kanepede esneyerek kendine gelmeye çalışırken annesi de ayaklanmıştı.

"Ben bir tuvalete gideyim, başlarız." deyip odadan çıkan Meltem Hanım, evin büyük banyosuna girdiğinde her seferinde olduğu gibi oğlunun kullanımına özel dizayn edilen banyodaki aparatlara bakarak içini çekti. Kendini neden böyle yaşamaya

mahkum ettiğini biliyordu, tıpkı bunun yanlış bir düşünce olduğunu bildiği gibi.

Elini, yüzünü yıkayıp saçlarını düzelttikten sonra tuvaletten çıkarak kapıda bekleyen Ceylan'a yol verip aşağıya indi. İlk işi buzluktan köfteleri çıkarmak ve mikrodalga fırına koyarak çözülmeleri için düğmeye basmak olmuştu.

Köfteler çözülürken dolaptan aldığı büyük boy tencereye su doldurup kapağını kapatarak ocağa koydu. Buzdolabını salata yapmak için malzeme var mı diye kontrol ettiği sırada Ceylan da aşağıya inmişti.

"Köfteleri çıkardın mı anne?" diye soran Ceylan, sorusunun cevabını sinyal veren mikrodalga fırının sesiyle aldı. Annesi köfteleri çıkarıp tezgâha koyarken o da makarna suyunu kontrol edip salata için çıkardığı yeşillikleri yıkamaya koyuldu.

"Akşam ters bir şey olacak diye korkuyorum anne, söylese miydik komşu kızını yemeğe çağırdığımızı?"

"Bir şey olmaz, Hakan benim yanımda terbiyesizlik etmeye cüret edemez. Misafir konusunda ne kadar hassas olduğumu biliyor." diyerek Ceylan'ın yıkadığı malzemeleri salata için hazırlamaya başladı annesi. Neredeyse oğluyla yaşıt olduğunu düşündüğü kadına Ceylan'ın "komşu kızı" demesi hoşuna gitmişti ve salatalıkları doğrarken gülümsüyordu.

"Vallahi çok rahatsın anne, abimi tanımıyormuş gibi gülüyorsun bir de."

"Ona gülmüyorum, koca kadına komşu kızı dedin diye gülüyorum."

Anne-kız mutfakta akşam için hazırlıklara devam ederken yan evde huzursuzca dolanan Verda, koltuğun kıyısında kıvrılmış onu izleyen kedisinin yanına gitti. Ufaklığı nazikçe kucağına alıp oturduğunda Kara Kız hâlinden memnun olduğunu mırlamaya başlayarak ifade ederken Verda'nın eli usul usul yumuşak tüylerini okşamaktaydı.

"Hakan akşam için ne tepki verdi acaba? Bu fırsatı kaçırmak istemiyorum ama bir yandan da korkuyorum Kara Kız. Adam buzdağı gibi bir şey, oysa annesi ve kardeşi ne kadar sıcakkanlılar değil mi? Sence neden bu kadar kapalı? Neden kalın sınırlarla çizmiş hayatını?"

Sorularına karşılık aldığı miyav sesiyle gülümsedi Verda. "Evet biliyorum, yürüyemiyor; ama bir tek o değil ya yürüyemeyen? Bu kadarla sınırlı olduğunu zannetmiyorum Kara Kız, o adamın kendini her şeyden soyutlamasına sebep olacak başka şeyler olmalı."

Bir yanı buraya geliş sebebini hatırlatıp duruyor, bir yanı ise bekle diyordu. Hakan Güray'ın neler yaşadığını merak eden bu yanı daha baskın çıkıyordu her seferinde. Aydan denen o gıcık kadın da cabasıydı. Buraya gelmek için yola çıkmadan bir gün önce söyledikleri hâlâ aklındaydı.

"O adamı kimse ikna edemedi. Yekta Bey yanı başında ev bulmuş olsa da bir işe yaramayacak Verdacığım, o yüzden baş editör olma hayalleri kurma hiç."

Aynen bunları söylemişti ve Verda yol boyu öfkesinden nasibini alan düşüncelerle hırslanmıştı. Dün sabah adamın tavrını gördüğünde hırsı kısa bir süre için törpülenmiş olsa da Hakan Güray'ın neden bu kadar uzak olduğunu merak ediyordu.

Başından neler geçtiğini bilmiyordu, buraya gelene kadar yürüme engelli olduğunu bile bilmiyordu. Verda'nın yerinde başkası olsa adamı tekerlekli sandalyede gördüğü ilk an şaşırır, mutlaka bir tepki verirdi. Ancak Verda bu konuda ilk elden deneyim sahibi biri olarak Hakan'ın durumunu beklemiyor olmasına rağmen hiç yadırgamamıştı.

"Belki yemekte güzel şeyler olur ha güzellik? Buzları kıramasak da belki azıcık eritmeyi başarırız."

Kedisiyle sohbeti bırakıp hazırlanmak için odasına çıkacağı sırada çalan kapıyla merdivenin başından dönüp kapıya yürüdü. Gelen Ceylan'dı.

"Merhaba, yemekler hazır ve seni bekliyoruz." diyen genç kıza gülümsedi.

"Tamam, üzerime bir şey alıp hemen geliyorum."

Ceylan'ın gitmesiyle odasına çıkıp yatağın kenarına bıraktığı hırkasını giydi ve aşağıya inip mutfaktan akşam için hazırladığı tatlıyı aldı. Sehpadaki telefonuyla anahtarını da cebine koyduktan sonra evden çıkarak yan tarafa yürürken hala tedirgin hissediyordu.

Kapıyı tıklatmasıyla açılması neredeyse bir olmuştu. Ceylan'a tatlıların olduğu tabağı uzattı içeri geçerken.

"Niye zahmet ettin? Eline sağlık, gerçekten çok harika görünüyorlar."

"Tatlı yersek belki işe yarar diye düşündüm."

Verda'nın cevabına küçük bir kahkaha attı Ceylan, "Abime tatlı konuşmayı tatlı yedirerek başaracağını düşünüyorsun ama o iş sandığın kadar kolay değil."

Verda genç kıza hak verdiğini ifade eden ama umut barındıran bakışlarla içeri geçip ona hoş geldin diyen Meltem Hanım'a selam verdi. Ceylan'ın dediği gibi duruma fazla iyi niyetli baktığını biliyordu, yine de umut etmek güzel diye düşünüyordu. Ceylan tatlıları masaya götürüp gözden kaybolduğu sırada Verda etrafı incelemekle meşguldü.

Sofra sade ama kesinlikle iştah açıcı görünüyordu. Beyaz örtünün üzerindeki tabakların hepsi farklı renklerde, aynı desenlerle süslüydü. İki ayrı tabağa bölünmüş salata tıpkı tabaklar gibi rengârenkti. Hakan henüz ortalıkta yoktu ve o gelmeden kimse masaya geçmeyi düşünmediği için Verda merakla kitaplarla dolu rafların olduğu tarafa yönelmişti.

Klasik bir tepki olarak kitapların isimlerine bakıyor ve aralarında okudukları var mı diye bakınıyordu. Her türden eski ve yeni kitapların doldurduğu kitaplık Verda için bir hazineden farksızdı. Çocukluğundan bu yana kitapları severdi, yazma ko-

nusunda iddialı olmamıştı ama okumak onun için vazgeçilmez bir keyifti.

"Abim iniyor şimdi." diyen Ceylan, merdivenin son basamağını da inip doğruca ocağa giderek makarna tenceresini aldı.

Elinde buhar çıkaran tencereyi masaya getirdiği sırada asansörle aşağıya inen Hakan'ın sesiyle Verda yutkundu.

"Enfes kokuyor, kurt gibi acıkmışım."

Hakan asansörden inip salona doğru ilerlerken evdeki üçüncü kişinin varlığını anında hissederek kaşlarını çatmış, yaklaştıkça kim olduğunu anlamış ve şaşırmıştı. Ama yüzünde şaşkınlıktan çok kızgın bir ifade hakimdi.

"Sabah bizi evine davet etme inceliğini gösterdiği için Verda'yı akşam yemeğine çağırdım." dedi Meltem Hanım. Bakışları oğlunun gözlerine odaklıydı ve ses tonuyla birlikte uyarı konusunda enfes bir uyum sergiliyorlardı.

Ürkek adımlarla kitaplıktan uzaklaşan Verda ile herkes masanın etrafında toplanmış hâldeydi. Hakan ne dese bilememekle birlikte davet edilmiş birine kim olursa olsun kabalık edecek değildi.

"Oturalım o zaman, yemekler soğumasın." diyerek arabasını masanın boş bırakılmış tarafına sürerek yerini aldı hızlıca.

"Evet, oturalım da soğumasın." diyen Ceylan, Verda'ya sandalyeyi işaret ederken yemekleri servis etmek için tencerenin kapağını açmıştı.

Verda'ya hoş geldin dememiş olan Hakan, masanın altından dizini dürten annesine bakmış ve kadının gözleriyle komşusunu göstermesine karşılık omzunu silkmekle yetinmişti. Sonuçta kadını buraya çağıran kendisi değildi, aşağıya inene kadar haberi dahi yoktu. O zaman gereksiz kabalık yapmayacak olsa da yapmacık bir kibarlık da göstermeyecekti, annesi çok iyi biliyordu ki Hakan bu tarz zorlamalardan hiç haz etmezdi.

"Elinize sağlık, hepsi gerçekten çok güzel olmuş."

Verda masada hüküm süren sessizliği, aldığı birkaç lokmadan sonra en güvenilir konuda konuşarak bozmuştu. Hakan hiçbir tepki vermeksizin önüne bakarak yemeğini yemeye devam ediyordu. Neyse ki Meltem Hanım Verda'nın girişimine destek olmak için hazırda bekliyordu.

"Afiyet olsun kızım, sabah ikram ettiğin kurabiyeler de çok lezzetliydi. Bir ara tarifini verirsin değil mi? Hakan kurabiye çok sever, gitmeden yaparım ona."

Adının geçmesiyle başını kaldıran Hakan, saniyelik bir süre için Verda'ya bakmış ve hızla annesine çevirmişti başını.

"Ne kadar kalmayı düşünüyorsunuz?"

Ceylan gülmemek için dudaklarını birbirine bastırıp kafasını önüne eğmiş, Verda ise sorunun arkasındaki imayı o kadar net algılamıştı ki gözleri şaşkınlıkla irileşmişti. Aynı imayı anlamış olan Meltem Hanım oğluna cevap vermek yerine Verda'ya çevirdi bakışlarını.

"Gördüğün üzere oğlumun yabaniliği sana özel değil Verda kızım," deyip çatalını tabağın kenarına koydu. Cümlesine devam ederken ses tonu buzul çağından yankılanıyor gibiydi. "O yüzden dün olanlar için Hakan adına ben özür dilerim."

"Ben... Şey yani hiç önemli değil Meltem Hanım, özür dilenecek bir durum yok."

"Bence de yok..." diye mırıldansa da Hakan'ın ne dediğini herkes duymuştu ama kimse oralı olmadı.

"Ne iş yapıyorsun Verda?" diye sordu Ceylan. Bu hamlesiyle masadaki diğer iki kadına rahat bir nefes aldırmıştı; zira biri her an kalkıp gidecekmiş gibi tedirgin, diğeri önündeki tabağı Hakan'ın kafasına geçirecekmiş gibi sinirli görünüyordu.

"Asıl işim çevirmenlik, " dedi Verda. "Ama okuduğum kitaplar üzerine eleştiriler de paylaşıyorum internette. Biri geçindiriyor, biri keyif veriyor yani." Editörlük yaptığını şimdilik belirtmese daha iyi olacaktı, sahip olduğu ufacık umut kırıntısını en başından yitirmek istemiyordu.

"Aa, hani şu bookstagramlar falan gibi mi?"

"Evet, onlar gibi. Boş zamanlarımda okuduğum kitapları yorumlayıp paylaşıyorum. "

Ceylan'ın çok hoşuna giden bu durum Hakan'ı ciddi anlamda rahatsız etmişti ve bu rahatsızlığı hiç eksiksiz yüzünden okunuyordu.

"Abim de kitap yazıyor biliyor musun? Bir ara onunkileri de okuyup eleştirmelisin."

"Ceylan."

"Ne oldu, kötü eleştiri yapar diye mi korkuyorsun?" diyerek kendisini uyaran ağabeyine dil çıkarttı Ceylan.

Hakan ile Ceylan'ın şu an çok tatlı iki kardeş gibi görünmeleri Verda'nın hoşuna gitmişti. Ceylan ne kadar sıcakkanlı ve neşeliyse Hakan tam tersi denebilecek bir karakter sergiliyordu. Oldukça benzer olan yüz hatlarına karşılık birbirlerinden bu kadar farklı olmaları garip bir tezat gibi dursa da beş parmağın beşinin de aynı olmadığı gerçeğine birer örnektiler.

Onu etkileyen şeyse bir evde büyüyen iki kardeş olmalarıydı. Kendi yalnız çocukluğunu düşündüğünde ise bir kardeşinin olmasını ne kadar çok istediği gelirdi aklına.

Hakan'ın tüm soğuk duruşuna rağmen Ceylan'ın hiçbir şey yokmuş gibi davranıyor olmasını örnek almak geçti aklından, ardından meraklı görünmeye çalışarak Hakan'a dönüp sordu.

"Yazdığınızı bilmiyordum, kitaplığınızda sizin adınızı taşıyan bir kitap göremedim?"

Verda'nın sorusuna, eliyle Ceylan'a buyur sen anlat şeklinde huysuz bir mimik yapan Hakan yemeğine geri döndü. Bu hareket üzerine Verda'nın gözleri ister istemez Ceylan'ınkilerle buluştu.

"Abim ağır dram yazıyor olsa da kendisi hakkında daha çok gizem-gerilim tercih ediyor Verda. Bu nedenle kitapları okunma rekorları kırmasına rağmen hiçbirini bastırmadı. Anlayacağın kendini herkesten saklayarak yaşıyor."

Hakan, yemeğiyle ilgileniyor görünse de Verda'nın ne cevap vereceğini merakla bekliyordu. Başı önde çatalına doladığı makarnayı ağzına götürürken Verda'nın cevabı gecikmemişti.

"Saklanmak isteseydi yazmazdı bence, yazarak insanlara ulaşmaya çalışmazdı yani. Benim açımdan bu saklanmaktan çok varlığını gösterme çabası, belki de birileri onu bulsun istiyordur ama bunu saklambaç oynayarak yapıyordur."

Hakan elindeki çatalı gerisin geri tabağının kenarına koyup bakışlarını doğrudan Verda'nın gözlerine dikti.

"Okuduklarınız arasında psikolojik çalışmalar ilk sırada geliyor belli ki, ancak üzülerek belirtmeliyim ki analiziniz yanlış. Birilerinin beni bulması için saklambaç oynamıyorum, yaşamak için ruhumu ezen ağırlıklardan kurtulmaya çalışıyorum sadece ve bunu yazarak yapmayı tercih ediyorum."

Hakan sözlerini bitirip annesine ve kız kardeşine yemek için teşekkür ettikten sonra arabasını geri çekip dönerek verandaya çıkmıştı. Hemen öncesinde yarım ağız "Afiyet olsun" deyişi, masadakilerin çoktan kaybettiği iştahlarını geri kazanmaları açısından fazlasıyla yetersiz kalmıştı.

Verda, Hakan hakkında sanki adam masada yokmuş gibi aklına ilk gelen teoriyi paylaştığı için kendine kızıyordu. Evet, psikoloji üzerine okumayı severdi. Dikkat çekici kişilikleri çözümlemeye çalışmayı da öyle; ama aşırı gerilmiş bir ipin üzerinde dengede durmaya uğraşırken bu yaptığı hiç akıllıca olmamıştı.

Meltem Hanım, genç kadının duyduğu rahatsızlığı fark ederek olanlara açıklık getirmenin iyi olacağını düşündü.

"Bence gayet hoş bir analizdi. Gel gelelim Hakan'ın söyledikleri doğru, oyun oynamıyor o. Kolay şeyler yaşamadı, o kadar çok kayıp verdi ki geriye hiçbir şey kalmadığını düşünüyor. Zaman içerisinde toparlar diye düşünüyorduk ama hiçbir gelişme göstermediği gibi daha da kötüye gitti. Nedenlerini biliyoruz ama bunca yıl o nedenlerin üstesinden gelmek için hiç çabalamadı, tedavi olmayı bile reddetti. O kadar çok cevapsız kaldık ki artık sormuyoruz."

Meltem Hanım'ın her kelimesi Verda'nın içini ezecek kadar hüzün kokuyordu. Üstü kapalı sarf edilen acıların yoğunluğunu hissetmemek imkânsızdı, Hakan'ın yaşadıkları her ne ise belli ki adamı kendine hapsetmişti. Bu durum; Hakan için gerçekten üzülmesine yol açtığı gibi bir yandan da ona ulaşmanın zorluğunu tekrar yüzüne çarparak umudunu kaybetme noktasına taşıyordu. Yaşadığı üzüntü ve hayal kırıklığı yalnızca sesinde değil, kelimelerinde de yankı buldu o an.

"Hakan Bey duvar örme konusunda oldukça usta görünüyor. Evlerimiz kasaba merkezine biraz uzak, buraya taşınırken sessizlik ilk tercihimdi ama elbette yakınımda birilerinin varlığı güven verici bir şey diye düşünmüştüm. Ama dün olanlardan sonra evimde olmamın daha güvenli olduğunu düşünmeye başladım."

Meltem Hanım ister istemez gülümsese de aslında bu duruma üzülmüştü. Oğlunun kapalı bir kutu gibi yaşaması, hiçbir olumlu değişim göstermemesi bir anne olarak onu yaralıyordu. Doğrusu o da sabah yan evde birilerinin yaşamaya başlamasından ötürü içten içe çok sevinmişti ama öğrendikleri sevincini kursağında bırakmaya yetmişti.

"Ben de oğlumun bir komşusu olmasına sevinmiştim. Anne yüreği işte; ona göz kulak olacak, arkadaşlık edecek birinin varlığı içimi rahatlatmıştı." dedikten sonra derin bir nefes alıp veren Meltem Hanım, gözlerinde belli belirsiz bir umutla Verda'ya bakarken devam etti. "Seni korkutmasına izin verme, hemen kaçıp gitme desem, çok şey mi istemiş olurum?"

Karşısındaki kadının yaşadığı çaresizliği o kadar net hissetmişti ki Verda, bir an dahi düşünmeden elini uzatıp Meltem Hanım'ın elinin üzerine koydu usulca.

"Hayır, olmazsınız. Açıkçası ben de en az oğlunuz kadar huysuzluk edebilirim. Artık hangimiz sopasını saklar bilemem ama öyle kolay kolay korkacak biri değilimdir."

İki kadın arasındaki duygusal yakınlaşmayı bozan şey Ceylan'ın kıkırdamasıydı. "Dün ona söylediklerini duyunca anlamıştım normal olmadığını. Abimle de akıllısı başa çıkamaz zaten."

Üç kadın, masada yemekleri yarım kalmış olsa da buruk bir keyifle ve sessizce gülüştüler. Verda uzun süredir hasret kaldığı sıcacık duygularla sarmalanmış, Meltem Hanım oğlunun yanı başında kolayca baştan savamayacağı birinin olmasıyla sevinmiş, Ceylan ise iki delinin çıkaracağı kaosun etkileri üzerine merak duygusuyla dolmuştu.

Masayı toparladıklarında demlenmiş olan çayı servis eden Ceylan, tatlıları hazırlamayı bahane ederek ağabeyinin çayını verme görevini Verda'ya paslamıştı. Kendi bardağıyla birlikte Hakan'ın çayını da alan Verda, hâlâ verandada yalnız takılan adamın yanına çıkarken ellerinin titrememesi için özel çaba sarf ediyordu. Çayı verdikten sonra istediği tepkiyi göstersin umurunda değildi ama öncesinde bir şey diyecek olursa adamı sıcak çayla haşlamaktan korkuyordu. Yaklaşıp dikkatlice çay bardağını sehpanın üzerine koydu.

Hakan ise Verda'nın yanına gelmesiyle gerilmiş ama olumlu ya da olumsuz hiçbir tepki vermemiş, sehpaya koyulan çayı da almamıştı.

"Analiz için özür dilerim, bazen çenemi tutmakta zorlanıyorum." dedi Verda.

Cevap vermedi Hakan, gözlerini diktiği karanlığa aynı şekilde bakmaya devam ediyordu. Tek istediği kadının bir an önce evine dönmesi ve annesinin bu gereksiz davet dayatmasını sorunsuz atlatmaktı.

"İnternette hangi isimle yazıyorsunuz, nereden okuyabilirim yazdıklarınızı?"

Yine cevap alamayınca adam huysuz mu ruhsuz mu ayırt etmek zor, diye düşündü Verda ama yine de devam etti, "Ceylan ağır dram yazdığınızı söylemişti, merak ettim. Ama istemiyorsanız okumam."

Hakan ilk kez tepki verdi ve hafifçe dönerek kendisini izlemekte olan kadına baktı.

"İstemiyorum. Benimle ilgili hiçbir şey yapmanızı istemiyorum. Evime gelmenizi, ailemle arkadaş olmanızı, analizlerinizi... İstemiyorum."

Verda önce sessizce kalkıp gitmeyi düşündü. Adamın tavrı netti, hiçbir karışıklığa, yanlış anlamaya mahal bırakmayacak şekilde ondan uzak durulmasını istiyordu. Ona verilenle yetinip bu işten vazgeçmesi en mantıklı hareket olurdu. Sorun şu ki, Verda en gerekli zamanlarda mantığını devre dışı bırakma konusunda özel bir yeteneğe sahipti.

"Haklıymışsınız, yemek sırasında yaptığım analiz gerçekten çok yanlışmış." dedi.

"Güzel, o zaman yapmanız gereken şeyin benden uzak durmak olduğunu anlamışsınızdır."

Çayını yudumlayan Verda dudaklarını ele geçiren yaramaz sırıtışın gözlerinde parlamasına izin verdi.

"Bu mu? Bu kadar mı?"

"Ne bu kadar mı?" diye sordu Hakan, *ne diyordu bu kadın?*

"İnsanları kendinizden uzak tutmak için, diyorum. Bütün yapabildiğiniz onları küçümsemek, aşağılamak, kaba saba davranışlar sergilemek mi?"

"Buradan bakınca doğrudan söyleneni anlayacak kadar zeki görünüyorsunuz ama aksi söz konusu ise ima da edebilirim. Ya da dur, benden uzak durmanızı sağlamak için ne lazım onu söyleyin."

Güldü Verda, ağır hareketlerle ayağa kalkarken eşzamanlı olarak ona bakmakta olan Hakan'ın başı geriye doğru gitmişti.

"Çok merak ediyorum, size yakın olmaya çalıştığım kanısına nereden vardınız acaba? Size asıldım mı? Sarhoş olup kapınıza mı dayandım? Sürekli sizden bir şey isteyip rahatsız mı ettim? Telefonunuza sapık mesajlar mı attım, nedir?"

Verda bir adım kadar Hakan'a yaklaşıp hafifçe yüzüne eğildi adamın. "Biliyor musunuz, o kadar çok saklanmışsınız ki herke-

sin tek derdi sizi bulmak zannediyorsunuz. İşte sizin sorununuz bu bayım, paranoyak olup çıkmışsınız."

Verda vücudunu dikleştirip bardağını aldı ve ona bakmakta olan Hakan'a arkasını dönüp içeriye geçti. Meltem Hanım ve Ceylan'a yemek için teşekkür edip hırkasının cebinde telefonunu ve anahtarını kontrol ettikten sonra onu uğurlamalarına fırsat vermeden çıkıp gitti.

Verda'nın gidişiyle Meltem Hanım soluğu oğlunun yanında alacaktı ki Ceylan sessizce engel oldu. Annesini geride bırakıp ağabeyinin yanına kendisi gitmişti.

"Ne söyledin kadına da ateş almış gibi çekip gitti?"

"Sana ne Ceylan? Sabah tanıştığın kadının tekini neden bu kadar umursuyorsun, hayırdır?"

"Abi yapma. Sen böyle biri değilsin, hiç olmadın. Geçmişin gölgeleri bile bir insanın karakterini değiştiremez. Neden bu kadar yoruyorsun kendini? Neden olmadığın bir adam gibi davranıyorsun?"

Uzun süredir kardeşinden sorular duymamış olan Hakan, cevaplara ihtiyaç duyulduğunun farkındalığıyla konuşmaya başladığında çok iyi biliyordu ki ne cevap verirse versin, hiçbiri içinde yanıp duran ateşi tasvir edemezdi.

"Olmadığım biri gibi davranmıyorum, dediğin gibi karakter sonradan kazanılmaz ya da kaybedilmez. Şartlara uyum sağlıyorum yalnızca. Hoşunuza gitmediğinin farkındayım, ancak ben hâlimden memnunum ve artık bu konuda konuşmaktan vazgeçerseniz çok sevinirim. Şimdi cici bir kız kardeş ol ve çayımı tazele Ceylan Hanım, yoksa asıl o zaman görürsün nasıl olmadığım birine dönüşüyorum."

5

Hakan'ın söylediklerini, ona verdiği kendi cevaplarını düşünüyordu Verda. Dışarıdan bakıldığında kesinlikle doğruydu, ona yakın olmak için özellikle yaptığı hiçbir şey yoktu, henüz... Ama insanı en çok yoran şeylerden biri, gerçeğin farkında olmaktı. Verda ne yapmak üzere burada olduğunu biliyordu ve henüz harekete geçmemiş olması bu gerçeği değiştirmiyordu.

Hakan biraz uyumlu biri olsaydı, çizgileri bu kadar net çekmeseydi, büyük ihtimalle şimdiye derdini açıklamış ve cevabını almış olurdu. Oyun oynamak pek de Verda'ya uygun bir eylem şekli değildi. Ama içinde bulunduğu şartlarda başka türlü bir yol denemek, onu sadece başarısızlığa götürecekti. İstanbul'a dönerken aklının kenarında onu kemirecek bir 'keşke' ye sahip olmak istemiyordu. Hakan'a ulaşmayı deneyecek, ikna etmek için elinden geleni yapacak ve sonrasında ya sözleşmeyle ya da sözleşmesiz geri dönecekti.

Eve geldikten sonra hazırlamış olduğu kahveyi yudumlarken burnunun akmaya başlamasıyla düşüncelerinden uzaklaşıp gözlerini yumdu. Dünkü yağmurda ıslanmanın bir bedeli olacaktı elbette, grip olmak yerine hafif bir nezleyle atlatmayı diledi. Yapması gereken işler zaten tarih olarak geriden geliyordu, bir de

hastalık çıkarsa mahvolurdu. Bu geceyi çalışarak tamamlamanın iyi olacağını düşünerek bilgisayarını alıp kanepesine yayıldı. İyice hastalanmadan önce ne yaparsa kârdı. Kahve eşliğinde elindeki kitabın yazara iletilecek sorunlarını not almaya kaldığı yerden devam etti.

Zaman geçtikçe daha kötü olmaya başlayan rahatsızlığı, gözlerinin akmaya başlamasıyla Verda'yı işi bırakmaya zorlamıştı. Çok fena hasta olacaktı ve bundan nefret ediyordu. Yanı başında uyuklamakta olan kediye bakarken hastalığına en uygun bahaneyi bulmuş gibi bir hâli vardı.

"Hepsi senin suçun kara zilli, yuvayı terk etmek için yağmuru beklemeseydin iyiydi."

Kendisi üzerine bir şey almadan, gece boyu onu uyutmayan sesin kaynağını yağmurun altında aramasaydı da iyiydi. Bu düşünceyle gülerek kediye uzanıp kucağına aldı.

"Hadi gel yatalım, bütün gece bana sarılıp uyuyacaksın. Seni ısıtıcım ilan ediyorum Kara Kız, ona göre sakın ola yanımdan ayrılma."

Kedisini alıp yukarı çıktıktan sonra üzerini değişip pijamalarını giymiş ve Kara Kız ile birlikte yatağına uzandığı gibi gözleri kapanmıştı.

Yan evde geceyi tek başına geçirmekte olan Hakan ise çoktan yatmaya gitmiş olan annesi ve kardeşinin ardından tekrar verandaya çıkmış, birbirini kovalayıp duran düşüncelerinin geçmişe kaymasıyla derin bir sızı eşliğinde ıssız bahçeyi izlemekteydi.

Kâbuslarına sebep olan kazayı düşünmediği tek bir günü dahi yoktu. Olayın kaza olmaması ise içini yakan bir gerçekti. Öyle veya böyle kendisine ulaşmayı başaran insanlara, engelli olduğunu gördüklerinde kaza deyip geçmek kolay olsa da hiçbir şeyin geçmediğini biliyor olmak zordu. Bir üsteğmen olarak kendisinin ve emri altındaki askerlerin güvenliğini sağlamak onun göreviydi.

Kuyruğuna bastıkları teröristlerin rahat durmayacağını elbette biliyordu ama o günün öncesinde katıldığı operasyonda olanlar sağlıklı düşünmesine olanak bırakmamıştı. Yaşadığı acının bir tarifi yoktu ve üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin kendini suçlamayı bırakamıyordu. Her seferinde operasyon sırasında kaybettiği altlarıyla birlikte kendisi de ölseydi diye düşünmeden duramıyordu.

Ama ölmemişti... "*Çünkü*, " dedi içinden, "*çünkü ne uğruna en sevdiğim mesleği bıraktığımı görmem gerekiyordu. Çünkü hayatın bana kaybettirecekleri bitmemişti. "*

Asker olmak ona hiçbir zaman zor gelmemişti, vatanına hizmet ediyor olmanın haklı gururunu yaşıyordu. Ama bırakma kararı almıştı, asker olarak yaşamayı bırakmaya karar vermişti. Olacakları öngörebilseydi, bir hiç uğruna vazgeçtiğini bilebilseydi eğer o kararı asla almazdı. Hoş, öyle veya böyle bırakmak zorunda kalmıştı işte. Kendisinin ailesine yapmak üzere olduğu sürprizden önce yürüme yetisini kaybettiren hayat, sürpriz yapma konusunda daha evvel davranmıştı.

Düşüncelerinin aklına getirdikleri ile çenesi kasıldı, arabasının kolçağını öyle sıkı tutuyordu ki parmak boğumları gecenin karanlığında parlayacak kadar beyazlamıştı. Zamanın üzerini örttüğü ancak yakıcılığını her daim hissettiren geçmişten uzaklaşmak adına bakışlarını en az bahçe kadar karanlık olan yan eve çevirdi.

Tuhaf bir kadın, diye düşündü ışıkları yanmayan evin içindeki kadın hakkında. Bir kadın için buraya, bu küçük kasabaya tek başına yerleşmek büyük bir kararın sonucu olmalıydı. *Kimi, kimsesi yok muydu acaba? Serbest bir çevirmen olsa gerek, bir yayınevine bağlı olsa buraya gelmezdi.*

Çay içerken Verda'nın söyledikleri geldi aklına, sanki o an karşısındaymış gibi kaşlarını çattı. Paranoyak olduğunu söyleyip çekip gitmişti. *Gerçekten paranoyak mı oldum? Herkesin beni bulmak istediğini mi zannediyorum?*

Ne ilgisi var, diye içinden söylenerek gözlerini yuvarlayıp bakışlarını tekrar bahçenin karanlığına dikti. Yazmaya başladıktan kısa bir süre sonra peşine düşenler olmuştu ve hepsine de gereken cevabı vermişti. Ailesinden başka kimsenin onu kabuğundan çıkarmaya çalıştığı yoktu ki paranoyak davransındı.

Kadının ne düşündüğüne aldırmamaya karar verdi, istediğini düşünebilirdi. İnsanlardan uzak durmak ona iyi geliyordu, kadınlara ise zerre güveni yoktu. Odasında karşısına dikilip hayran hayran kendisini izleyen kadına belki de bu yüzden tepkiliydi. Olur ya, bir şekilde saçma sapan duygulara kapılırsa diye içgüdüsel bir önlem almıştı belki de.

Kötü birine benzemiyordu, yani hiçbir mecburiyeti olmadığı halde annesini ve kardeşini kısa bir süre için bile olsa evine almıştı; ama bu Hakan açısından herhangi bir önem teşkil etmiyordu, ondan uzak durduğu sürece iyi ya da kötü olması zerre umurunda değildi.

Bir önceki gecenin yorgunluğu hâlâ etkisini gösteriyordu, uykusuzluğu biraz olsun dinmişti ama annesinin dediği gibi uyku, uykuyu çağırıyordu anlaşılan. Odasına gitmek üzere içeri geçti ve asansörüne binerek yukarı çıktıktan sonra odasına girip en sevdiği eşyası olan yatağına doğru sürdü arabasını.

***

Sabah olduğunda gözlerini aralamak için bile ciddi bir efor sarf ederken dün geceki hafif bir nezleyle atlatma dileğinin kabul edilmediğini anlamıştı Verda. Yutkunma isteğiyle boğazında hissettiği acı arasındaki kısır döngüye söverek yatakta doğrulmaya çabaladı. Bütün kemikleri sızlıyor, eklem yerleri fena hâlde ağrıyordu. Kediye bakındı ve pencerenin önünde duran tekli koltukta kıvrılmış uyuduğunu gördü.

"Hani gitmeyecektin yanımdan, rahatına düşkün şey seni..." dedi kediye bakarak. Cümlesi biter bitmez eli boğazına gitmişti. Konuşmak bile acıtıyor, diye düşünüyordu ki öksürdü.

"Hah, bir öksürük eksikti. Harika!"

Sesi boğazına bir şey kaçmış gibi boğuk çıkarken odada başkası varmış da o konuşuyor zannetmişti. Çalmaya başlayan telefonuna kayan gözlerindeki bezgin ifade de tam olarak bu durumdan kaynaklı belirmişti.

"Alo?"

"Verda? Sen misin?"

"Yok, ben onun cehennemden kaçan ikiziyim Faruk."

"Kızım bu ne ses? Ne yaptın, bensiz maça falan mı gittin?"

"He Faruk, aile arasında yapılan maç vardı akşam, amigo olarak beni seçtiler. Hastayım yahu, zar zor konuşuyorum, yorma beni."

Zar zor konuştuğunu anlatması uzun sürünce öksürüğe boğulan Verda'nın kendine gelmesini bekledi Faruk. Öksürükler hafiflediğinde de ne yapacağını Verda'nın gayet iyi anlayacağı cümleleri kurdu.

"Kapat telefonu kapat, başımın belası. Gider gitmez hasta olmayı başardın ya ne desem boş Verda."

Telefonu kapatan Faruk, ofisindeki yardımcısına toplantılarını iptal ettirip Bodrum'a kalkan ilk uçakta yer ayırttıktan sonra evine giderek ufak bir çanta hazırlamış ve uçuş saatini öğrenmeyi beklemeden havaalanının yolunu tutmuştu.

Verda işinde ne kadar başarılıysa kendine bakma konusunda da bir o kadar beceriksizdi, ya da üşengeç. Ne zaman hasta olsa yatağından çıkmaz, yemez, içmez, hastalığın kendi kendine geçmesini beklerdi. İşlerinde geride olduğunu bildiğinden bu duruma el koyup kendine tembel olan arkadaşını iyileştirmek Faruk açısından yapılacak tek şeydi.

Onları tanımayan biri muhtemelen İstanbul'dan kalkıp grip olan dostuna bakmak için Bodrum'a gitmesini saçma, hatta gereksiz bulurdu. Oysa ikisi arasında hiç kimsenin bilmediği yaşanmışlıklar vardı ve çoğu tarifi imkânsız acıların paylaşımı ile

ilgiliydi. Faruk için Verda öyle bir yerdeydi ki değil Bodrum'da, dünyanın bir ucunda dahi olsa yine aynı şeyi yapardı. Bunun en güzel yanı ise benzer bir durumda kendisi olsa Verda'nın da farklı davranmayacağını bilmekti.

Birkaç saat sonra Verda'nın evinin önüne asistanının kiraladığı arabayı park etti Faruk. Havaalanına indikten sonra arayıp konum atmasını istemişti Verda'dan. Arabanın arka koltuğundaki sırt çantasını alıp kapıya yürüdü ve zili çaldı. Ayaklarını sürüye sürüye kapıya ulaşan Verda, karşısında ona kızgın gözlerle bakmakta olan arkadaşını görünce yüzünü buruşturdu hızla.

"Hoş geldin."

"Bir de hoş bulaydım harika olacaktı," diyen Faruk içeri geçip kapıyı kapatırken Verda kaplumbağa hızında salona ilerliyordu.

"Kahvaltı yapmadın değil mi? Yapmamışsındır, yat sen, bir şeyler hazırlayıp geliyorum." diyen Faruk'a cevap verecek hâli bile yoktu Verda'nın. Kendini salondaki kanepeye bırakırken vereceği hiçbir cevabın Faruk'u yapacaklarından alıkoymayacağını zaten biliyordu.

Yarım saat geçmeden elinde tepsiyle yanına gelmişti arkadaşı. Tepsiye göz ucuyla baktığında dolapta ne bulduysa hazırladığını gördü Faruk'un. *Allah aşkına*, dedi içinden. *Kim yiyecekti tüm bunları?*

"Hiç bakma öyle, hepsinden yiyeceksin; ama öncelikle şu ballı karışımı iç." deyip Verda'ya çay bardağını uzattı Faruk.

"Of, hasta olmaktan ve senin hasta bakıcım olmandan nefret ediyorum." diyen Verda'nın asık suratına aldırmadan bardağı eline tutuşturmuştu, sözlerinde ciddi olmadığını bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Sıcak karışımı üç seferde içip bitiren Verda, karabiberin tüm yakıcı etkisini boğazında hissediyordu ancak her seferinde olduğu gibi müthiş bir rahatlamayı da aynı anda yaşıyordu. Kahvaltısını gardiyan rolünü üstlenen arkadaşı sayesinde yaptıktan

sonra Faruk'tan kediyi doyurmasını istedi ve kanepede uzanıp uykuya daldı hızla.

Ne kadar süreyle uyuduğunu bilmiyordu ama Faruk'un seslenmelerine karşılık mecburen gözlerini açmak durumunda kalmıştı.

"Kapıda genç bir kız var, seni soruyor. Hasta olduğunu söyleyince görmek istedi, ismi Ceylan."

"Al içeri, komşumun kız kardeşi." dedi Verda. Ceylan'ın neden geldiğini bilmiyordu ama kanepede güçlükle de olsa doğrulup toparlanmaya çalıştı.

"Geçmiş olsun, dün gayet iyiydin, nasıl bu hâle geldin?" Ceylan içeri girer girmez Verda'nın yanına gelip oturmuştu.

"Yağmurda fena ıslanmıştım, acısı bir gün sonra çıkmaya karar verdi. Geceden beri berbat hâldeyim," dedi Verda. "Sağ olsun Faruk, arkadaşım geldi. Birkaç güne hiçbir şeyim kalmaz."

Ceylan, kapıyı açan adamı görünce şaşırmıştı zaten. Erkek arkadaşı olduğunu düşünmüştü ancak Verda'nın sözleri sevgili olmadıklarını gösteriyordu. Hoş bir adamdı, tabii bunun şu anki konuyla bir alakası yoktu.

"Çay alır mısınız Ceylan Hanım?"

Kendisine yöneltilen soruya teşekkür ederek istemediğini belirten Ceylan, Verda'ya dönüp az sonra annesiyle eve dönmek üzere yola çıkacaklarını söyledi.

"Abim uyuyor ve annem onu rahatsız etmek istemedi. Bir not yazarız muhtemelen ama senin de haberin olsun diye yolladı beni. Her şey için çok teşekkür etti bir de."

"Teşekkür edecek ne yaptım ki, asıl ben teşekkür ederim. Gelip uğurlamak isterdim ama çok kötüyüm, annene özürlerimi ilet lütfen."

"İletirim tabii, kendine dikkat et ve çabucak iyileş. Bu arada sana telefonumu vereyim, abimle ilgili ya da başka bir şey için lazım olursa çekinmeden arayabilirsin."

Verda yastığının yanında duran telefonunun kilidini açıp Ceylan'a uzattı, numarasını kaydeden Ceylan'ı çaldırıp kendi telefonunu kaydetmesinin ardından tekrar görüşmek üzere sarf edilen birkaç cümle sonrası Ceylan evden ayrılmıştı.

"Hakan Güray'ın kız kardeşi demek?" diyerek yanına oturan Faruk'un imalı sorusuna yalnızca başını sallayarak cevap verdi Verda.

"Güzel kızmış, projeye onu da dâhil edebiliyor muyuz?"

İşte bu soruya sessiz bir cevap vermesi imkânsızdı. "Saçmalama istersen, ayrıca proje deyip durma. Rahatsız edici bir tanımlama."

"Rahatsız edici olmasının nedeni tam olarak proje olmasından ötürü tatlım. Bunun dışında geriye kalan tek alternatif arada aşk falan olması; aşık mısın?"

Başını yastığa geri yaslayan Verda, kendisine ait olduğunu bildiği ama yabancılık çektiği boğuk sesiyle cevapladı arkadaşını.

"Haklısın, şimdi fark ettim de, rahatsız edici tek şey senmişsin. Uyuyacağım ben, kıyamet kopmadıkça uyandırma." dedikten sonra gözlerini yumdu tekrar.

Verda'nın görmediği ama görse gıcık olacağını çok iyi bildiği bir sırıtmayla dudakları tek tarafa kıvrılan Faruk, kahvaltı tepsisini alarak mutfağa götürmüştü. Elbette sadece arkadaşına takılıyordu, hem arada aşk olup olmadığını sorarken, hem de Ceylan'la ilgili olarak.

Ne var ki Hakan Güray'ın kız kardeşi gerçekten de güzeldi, özellikle de yeşil yeşil bakan gözleriyle. Ne uzun ne kısaydı, omuzlarından aşağıya sarkan saçları açık kumraldı ve gözlerinin duru yeşili ile mükemmel bir karışım sergiliyorlardı. Tabii ki tüm bunlar herhangi bir anlam ifade etmiyordu, etmemeliydi, şu sıra iş hayatındaki karmaşa yüzünden özel hayatını askıya almıştı. Ceylan Hanım ne kadar güzel olursa olsun, bir insanı tanımak

ciddi anlamda karmaşadan ibaretti ve Faruk'un hayatında yeterince karışıklık vardı.

Mutfağı toplamayı bitirip asistanını aramak üzere verandaya çıkacakken kapının biraz hiddet ve biraz da şiddet içerikli yumruklanmasıyla irkilerek kapıya doğru yürüdü. Verda'nın da gözleri açılmış, kapısını bu şekilde çalanın kim olduğuna dair soru işaretleriyle doğrulmuştu.

Kapıyı açan Faruk, karşısında gördüğü adamla yaşadığı şaşkınlığı saklamaya fırsat bulamadan "Buyurun?" diye sormuştu bile.

Hakan da şaşkındı, açılan kapıda görmeyi umduğu Verda yerine genç bir adamın duruyor oluşu, adını koyamadığı bir can sıkıntısıyla karışık yüzüne meraklı bir ifadenin yerleşmesine neden oldu.

"Ben Verda Hanım'a bakmıştım ama?" diyebildi.

"İçeride uyuyor, grip olmuş da. Uyandırayım isterseniz?" dedi Faruk. Verda'nın çoktan uyandığını ve Hakan'ın sesiyle ağır ağır onlara doğru gelmekte olduğundan habersizdi.

"Ah, şey tamam. Ben başka za-" diyordu ki Verda'yı gördü ve sustu Hakan. Kadın gerçekten de fena hâlde solgun ve yorgun görünüyordu.

"Buyurun Hakan Bey, bir sorun mu var?" diye sordu Verda. Hakan'ı kapısında görmekten ötürü ciddi dumura uğramış hâldeydi ve bir sorun olmadıkça buraya asla gelmeyeceğini düşündüğünden direkt olarak ne olduğunu merak etmişti.

Verda'nın yanında dikilmekte olan Faruk, nedense Hakan Güray'ın onun varlığından rahatsız olduğu fikrine kapılmış ve Verda'yı yalnız bırakarak içeri geçmişti.

"Şey, annem ve kız kardeşim gitmişler. Not bırakmışlar ama sanırım asıl sebep benim, yani gitmelerine... Arıyorum ama ikisi de açmıyorlar. Kapıda arabanı görünce onları durdurup geri getirebilir misin diye soracaktım ama hastaymışsın. Geçmiş olsun bu arada."

Verda duyduklarını sindirmekte zorlanıyordu; Hakan Güray, burnundan kıl aldırmayan adam, kapısına gelmiş ondan yardım istiyordu. Böyle bir şeyi rüyasında görse dahi inanmazdı; ki üzgün bakışlarını yere indirmiş olan adamın rüya olmadığı çok açıktı.

"T-teşekkür ederim. Araba benim değil, arkadaşımın. Sizin için sakıncası yoksa o alabilir. " deyip Hakan bir şey demeden devam etti. "Ceylan biraz önce buradaydı ve onu gördüğü için tanıma konusunda sorun yaşamaz."

İçeriye doğru seslendiğinde yanlarına gelen arkadaşına kısaca durumu anlatıp kendisi yerine Hakan'ın annesini ve kız kardeşini alıp alamayacağını sordu Faruk'a. Hiç tereddüt etmeden "Elbette," diyen Faruk, son anda aklına gelen düşünceyle duraksamıştı.

"Ama sen ne olacaksın? Terminal çok uzak, bir şey olursa diye aklım sende kalır."

Faruk'un sözlerine Verda'dan önce Hakan atılarak cevap verdi.

"Ben onunla kalırım, yani siz gelene kadar."

Bugün daha ne kadar şaşırabileceğini bilemez hâlde Hakan'a bakakalan Verda, birkaç kez ona seslenen Faruk'u ancak duyabilmişti.

"Ben onları alıp gelirim, sen iyice dinlen ve bir şey olursa hemen ara, tamam mı?"

"T-tamam."

Faruk'un gidişi ve içeri buyur ettiği Hakan'ın salona geçmesinin ardından kapıyı kapatırken Verda şaşkın şaşkın durum tespiti yapmaktaydı.

Fena halde hastaydı. Ona bakmak için gelen arkadaşı, Hakan'ın ailesini geri getirmek için yola çıkmıştı ve şimdi Hakan Güray ona bakıcılık yapacaktı.

"Aman Allah'ım!" diyerek elini kalbinin üzerine koyarken yalnızca dudakları kıpırdamış, tek ses çıkarmamış olan Verda yutkunarak salona doğru yürüdü.

6

Salona geçen Hakan, bir an için etrafa bakınıp burada ne aradığını sorgulamıştı. Tanıştığı andan beri kendisinden uzak durmasını söyleyip durduğu, hatta daha dün akşam bunu fazlasıyla net olarak dile getirdiği kadının evindeydi ve bundan hiç hoşnut değildi. Ama bir şekilde yardıma ihtiyacı olmuştu ve aldığı karşılık, kendisinin verdiği o kötü tepkiyi düşündüğünde en doğru şeyin kadını yalnız bırakmamak olduğunu hissettirmişti.

"Çay içer misiniz?"

Verda'nın sorusuyla arabasını ona doğru çeviren Hakan, "Misafirliğe gelmedim, hastasın ve arkadaşın gelene kadar yalnız kalma diye buradayım." dedi.

"Bunu söylediğiniz iyi oldu, ben de deminden beri sizin buradaki varlığınızı sorguluyordum." diyerek kanepeye oturdu Verda ve ayaklarını toplayarak kenara attığı pikeyi üzerine çekti. O an gözlerini yummasının nedeni gribin verdiği yorgunluktan çok, Hakan'ın soğuk ve katı tavrından zerre ödün vermiyor oluşuna duyduğu öfkeydi.

Gözlerini kapatan kadını izlemekte olan Hakan ise kadının gerçekten çok hâlsiz olduğunu anlamakta gecikmemişti. Koyu

kahverengi saçları darmadağınık, yuvarlak yüzü çokça solgun ve dudakları kuruluktan çatlamış durumdaydı. Üzerindeki uğur böcekli pijamasıyla küçük bir çocuğu andırıyordu. Kulağına gelen sesle kafasını çevirip koltuğa çıkmaya çalışan kediyi fark etti.

Kediyi alıp sahibine ulaşması için arabasını hareket ettirmişti ki kedi korkup kaçınca vazgeçti. O sırada arabasının çıkardığı sesle gözleri aralanan ve "Seni tanımıyor, o yüzden korktu." diyen Verda'ya baktı.

"Arabadan ürkmüş olmalı."

"O da var, " dedi Verda, "İlk defa gördüğümüz şeylere biz de bazen böyle tepki veririz."

"Öyleyse ilk gördüğün engelli ben değilim demektir. İlk karşılaşmamızda görmeye alıştığım tepkiyi vermemiştin?"

Belli belirsiz gülümsedi Verda, görmeye alıştığım tepki derken Hakan'ın neyden bahsettiğini gayet iyi anlamıştı.

"Evet, sen ilk değilsin. Babam da yürüme engelliydi."

Çocukluğunu yürüme engelli bir babayla geçirmiş olmanın Verda'ya büyüdükçe kattığı çok şey vardı. Her şeyden önce insanları görünüşleriyle yargılamamayı öğrenmişti. Her zaman insanları önce kişiliğiyle, ruhu ve yüreği ile tanımaya çalışırdı. Elbette bunları öğrenmek kolay olmamıştı; babasıyla dalga geçen okul arkadaşlarından birini tuvalette yakalayıp kafasını lavaboya yapıştırmak zorunda kaldığı ortaokul yılları ya da ailece dışarı çıktıklarında herkesin onlara baktığı zamanlarda hissettikleri kolay sıfatına fazlasıyla uzaktı. Babasının neden diğer babalar gibi yürüyemediği sorusunun merkezinde, bir çocuk için oldukça zor aşamalardan geçerek ama sonrasında kesinlikle mutlu büyümüştü.

"Kaza mıydı?"

Hakan'ın sorusuyla çocukluğuna dair anıların gölgesinden başka anıların kuytuluğuna doğru çekilirken buruk bir gülümseme yerleşti Verda'nın yüzüne.

"Kaza olan tek şey annemle birlikte ölmeleriydi. İkisini de trafik kazasında kaybettim." dediğinde Hakan “Başın sağ olsun, ben de babamı genç yaşta kaybettim. Anne ve babadan yoksun büyümek hiç kolay olmamıştır. “ diyerek araya girmişti.

Verda teşekkür edip, sözlerini onaylarken o da Hakan’a baş sağlığı dilemiş ve sorusunun asıl cevabı için devam etmişti. "Babamın engelli olma sebebine gelince; iki yaşındayken ateşli bir hastalık geçirmiş. Kalçasına yapılan iğneden sonra yürüyememeye başlamış ve doktorlar da aşının işe yaramamış olmasını sebep göstererek çocuk felci demişler."

"Üzüldüm," dedi Hakan. Gerçekten üzüldüğünü ifade eden bakışları hüzünle bakıyordu Verda'ya.

"Üzülmenize gerek yok, babam yürüyemediği için hiçbir zaman üzgün olmadı. Aksine her zaman neşeli ve hayata sıkı sıkıya bağlı biriydi."

Verda'nın babasından bahsederken solgun yüzüne az da olsa renk geldiği ve çevresi kızarık gözlerinin birer yıldız gibi parladığı Hakan'ın dikkatli bakışlarından kaçmamıştı. Yine de karşısında yarı uzanır yarı oturur hâldeki hasta kadının söylediklerini hayal etmekte zorlanıyordu. Birçok şeyi yapmaktan mahrum olan biri nasıl olur da bu duruma üzülmez ve neşeli olabilirdi ki?

"Çünkü durumu kabullenmişti." dedi Verda. Hakan'ın yüzünden ne düşündüğünü anlamak pek kolay olmasa da daha önce babasından bahsettiği insanların yüzlerindeki şaşkın ve meraklı ifadeyi çok iyi biliyor oluşuydu adamın düşüncelerini anlamasına sebep.

"Kabul etmek neşeyi yanında getirmez, en azından her zaman. Baban güçlü biriydi belli ki."

Hakan'ın babasına iltifat etmesi hoşuna gitmişti ama olumsuz kısımda kendisini ima ettiğini biliyordu Verda. Hakan neşesini yitirmiş biriydi ve yaşadıklarını tam olarak bilmese de bunu normal karşılıyordu. Babasının kurucularından olduğu engelli

derneklerinden birinde o kadar çok zaman geçirmişti ki Hakan gibi neşesini kaybeden onlarca engelli insan tanımıştı.

"*-Değiştiremeyeceğin gerçekler vardır, bu gerçeklerle yüzleşip hayatına bir şekilde devam etmelisin. Yoksa hayat akar gider ama sen hep yerinde sayarsın.-*

Böyle derdi babam. Neşesini körükleyen annem gibi bir kadınla evli olmak da büyük bir şanstı onun için."

Sessizce başını birkaç kez sallayarak durumu anladığını belirten Hakan, arabasını sürerek pencerenin önüne gidip camı açtı. "Çok havasız burası, hasta olsan da temiz hava almalısın."

"Ah evet, Faruk gelir gelmez kahvaltı hazırlayınca o işlere bakmaya zaman olmadı. Teşekkürler."

"Arkadaşın sana değer veriyor olmalı?"

Hakan'ın sesindeki tuhaf tınıyı net olarak ayırt etse de bir anlam yüklemeye zaman bulamadan verdi Verda.

"Üniversiteden beri tanışıyoruz. Birbirimize ait her şeyi biliriz ve hangimizin yardıma ihtiyacı olursa diğeri her zaman onun yanındadır."

Aldığı cevaptan sonra açık camdan dışarıya bakmak için yan dönen Hakan tuhaf bir tedirginlik hissediyordu. Komşusunun hayatına dair bir şeyler öğrenmek bir yandan anlamsızca hoşuna giderken diğer taraftan ne kadar az bilirse o kadar rahat edeceğini düşünüyor, kendisine dair bir şeyler anlatma ihtimalini en az, hatta hiç seviyesinde tutma ihtiyacı duyuyordu.

"Ya sizinki? Kaza mıydı yoksa babam gibi çocuk yaştan beri mi yürüyemiyorsunuz?"

Bir şeyler anlatma ihtimalini hiç seviyesinde tutma ihtiyacına mantığı onay verse de aklı pek aldırmamış olmalıydı ki dışarıyı izlediği sırada Hakan cevap verirken buldu kendini.

"Kaza değildi ama çocuk yaşta da başıma gelen bir durum değildi." dedi ve onu dikkatle dinlediğini ancak kadına döndüğünde fark ederek sustu.

"Tahmin et oyununu severim Hakan Bey ama inanın kafam kazandan hallice bir durumda. Ha ama nedenini anlatmak istemezseniz saygı duyarım tabii."

"Sorun anlatmak değil Verda Hanım," diyerek ilk defa samimi konuşmadan saygılı ve uzak moda geçtiğinde, Verda ister istemez adamın konuyu kapatmak istediğini düşündü. *Ne kadar çabuk renk değiştiriyordu bu adam...*

"Sorun şu ki, anlatsam da değişen hiçbir şey olmayacak. Olan oldu ve yürüyemiyorum, bu kadar."

"Tedavi olma şansınız varmış ama siz reddediyormuşsunuz. Bu da demektir ki değişebilir bir durumu değiştirmek istemeyen sizsiniz, yanılıyor muyum?"

Kahretsin ki yanılmıyordu, anlaşılan o ki hasta olmak sadece bedenen yorgun düşürmüştü kadını, çenesinde bir zayıflama yoktu. Ve annesiyle kız kardeşi geri geldiklerinde onlarla da görüşecekti, ne demeye onu sohbet konusu yapmışlardı, ne kadarını anlatmışlardı öğrenmesi gerekiyordu.

"Kesinlikle haklısınız, ben değişmesini istemiyorum. Zaten artık değişebilir mi ondan da emin değilim." deyip arabasını sehpanın yanına yanaştırdı. "Bu kadar uzun konuşacak kadar iyiyseniz bir bardak çay alabilirim." diyerek konuya kendince nokta koymaya karar verdi Hakan.

Çok bile konuşmuştu ve farkına bile varmadan her şeyi anlatacak kadar rahat olduğunu anlamak hoşuna gitmemişti. Tanıdığı insanlar bile çok az şey biliyorken tanımadığı bir kadına açılacak değildi.

"Yakalandım ha?" diyerek üzerindeki örtüyü kenara iterek kalkan Verda, kendi yüzünde peydahlanan çocuksu sırıtışın daha hafifinin Hakan'ın yüzünde de belirdiğini göremeden mutfağa yönelmişti. Faruk'un ballı karışımının etkisiyle biraz daha iyi hissediyordu kendini, akşama aynı karışımdan içmezse etkisinin uzun sürmeyeceği gerçeği ile soldu yaramaz gülüşü.

"Yazmaya engelli olunca mı başladın?" diye sordu çayı bardaklara doldururken. Hakan'ın ısrarla senli benli konuşmasına ayak uydurmasının zamanı geldi diye düşünerek hitap şeklini değiştirmişti o da. Az önceki resmiyeti eski haline çevirme isteği de baskın çıkmıştı elbette.

"Gençliğimde de bir şeyler karalardım ama mesleğim yazmaya zaman ayırmak açısından pek elverişli değildi. Madem geri kalan hayatımı oturarak geçireceğim bari zamanımı yazmaya harcayayım, dedim. "

Küçük bir tepsiyle çayları getiren Verda, bardaklardan birini misafir olmadığını iddia eden misafiri için sehpanın en yakın kenarına koyduktan sonra eline aldığı kendi bardağıyla kanepedeki yerine geri döndü.

"Mesleğin neydi?" diye sorduğunda çayını yudumlamak üzere bardağını almış olan Hakan'la göz göze geldi.

"Askerdim."

Aldığı cevapla birçok fikir tarafından kuşatılmaya başlamıştı Verda'nın aklı. Adamın neden o kadar atletik bir vücuda sahip olduğu, engelli olmasına neden olan olayın mesleği ile ilgili bir durumdan kaynaklanıp kaynaklanmadığı, cevap verirken anlık bir ışıltıyla parlayan gözlerinden askerliği sevdiği ama artık yapamadığı için hayata küstüğü gibi fikirler sırasız ve duraksız bir şekilde dönüp duruyordu zihninde.

Hakan'ın da zihni karışıktı, kendisinden bahsetmeme konusunda kesin kararlı olduğu hâlde neden her soruya cevap verdiğini anlayamıyordu. Hafifçe çatılan kaşlarının gerisinde kadının, onun üzerinde garip bir etkisi olduğunu düşünmekten alıkoyamıyordu kendini.

"Çevirmen olduğuna emin misin? Bana daha çok işinin ehli bir gazetecisin gibi geliyor."

Bu çıkarıma gülmemesi imkânsızdı Verda'nın, imkânsızı zorladığı ilk ve tek durumsa tam karşısındaki adamla ilgili olduğun-

dan dudaklarının arasından küçük bir kahkahanın kaçma arzusuna hiç direnmedi.

"Seni sorgulamıyordum, yani düşündüğün anlamda değil." dedi, "Çok okumanın getirdiği bir durum olsa gerek, çok sorguluyorum sadece ve seni temin ederim bu tamamen istemsiz bir şey. Yakın zamanda gizlilik takıntına zarar verecek bir makale okumayacaksın yani, merak etme."

Verda'nın cevap vermeden önceki gülüşünün cevap verirken de yüzüne hakim olması Hakan'ı sarsmıştı. Güzel gülüyordu kadın ve gülerken güzel bakıyordu. Hissettiği içtenlikle ruhu sarsılırken farkında olmadan gülümsedi o da. O sırada ruhu sarsılan biri daha vardı, Verda da şu anı yaşadığına inanmakta güçlük çekiyordu.

Esprisine gülümseyen bir Hakan Güray...

Adamın birkaç gün içinde şahit olduğu halleri yalnızca öfkeli bir uzaklık duygusundan ibaretken şimdi az da olsa gülümsemesi şaşırtıcıydı. Ruhunu sarsmasının nedeni ise bambaşkaydı, bu adama gülümsemek bile bu kadar yakışıyorsa kahkaha attığında yanında olmak ve görmek isterdi doğrusu.

"Daha sık gülümsemelisin." diyerek düşüncelerini dile getirdi. Hakan'ın hızla ciddileşen ifadesini görmesiyle de içinden lanetler okuyarak söylediklerine pişman oldu.

Bir anda salonu kaplayan sessizlik, dışarıdan gelen araba sesinin kolaylıkla duyulmasına yol açmıştı, aynı zamanda gerilen ortamın havası da değişmişti. Hakan arabasıyla kapıya doğru ilerlerken Verda da kalkarak arkasından yürüdü. Kapıyı açan Hakan'ın arkasında durduğu sırada arabadan inen Ceylan'ın kızgın sesi duyuldu.

"Ne inat adamsın sen ya! Anladık, geri getirdin, bari evin önünde bırak. Ne demeye buraya çektin ki arabayı?"

Ceylan'ın çemkirmesi birbirlerinin yüzünü görmeyen ve kapıda dikilen ikiliyi hayrete düşürmüştü. Verda sadece birkaç kez

gördüğü ve sakin biri olduğuna karar verdiği Ceylan'ın içinden neyin çıktığını düşünürken hayretle bakıyordu.

Hakan ise kız kardeşinin nasıl bir cadı olduğunu biliyordu ve onun bu haline herkesin şahit olmasından ötürü kendini kötü hissetmiş, daha çok kızgın bakışlarla süzüyordu kardeşini.

"Taksi miyim kızım ben? Arkadaşım rica etti diye onca yolu gidip geldim hanımefendi iki adım atacak diye atar yapıyor. Tövbe tövbe ya!"

"Ceylan yeter ama, al şu çantayı ve eve geç." diyen Meltem Hanım, Faruk'u bir kaşık suda boğmaya hazır haldeki Ceylan ikinci bir atara geçmeden müdahale etmişti. Başını kaldırıp Hakan ve Verda ile göz göze geldiğinde ifadesi yumuşadı ve gülümsedi kadın.

Hakan hafifçe dönerek Verda'ya baktığında kadının bakışları da onu buldu hızla. "Teşekkür ederim, beni yalnız bırakmadığın için." dedi Verda.

"Önemli değil. Ben de teşekkür ederim, iki cadıyı geri getirme konusunda arkadaşını feda ettiğin için."

Kalp atışları hızlanmaya başlamıştı Verda'nın, espri mi yapmıştı şimdi bu adam? Hem de ona? Polis tehdidi ile evinden kovduğu, uzak durması için ağzına geleni saydığı ona? Yakışıklı erkeklerin yakınlığından ötürü hızlanan kalp atışlarını yüzlerce defa kitaplarda okumuştu ama sadece soğuk bir adam ona espri yaptı diye hızlanan kalp, galiba bir tek kendisine aitti.

"Ö-önemli değil." demeyi başardığında Hakan çoktan arabasını yola doğru sürerek uzaklaşmaya başlamıştı. Faruk'a da teşekkür ettikten sonra evine doğru ilerleyen adamın ardından şaşkın şaşkın bakarken gözlerinin önünde sallanan bir el ile kendine geldi.

"Hayırdır dostum, onunla yalnız kalmanın şokuna yeni giriyorsun galiba?"

"Adamı yarı çıplak basmış biri olarak inan bana girdiğim şok onunla yalnız kalmaktan değil." diyerek arkadaşına yol verdik-

ten sonra Verda da içeri girerek kapıyı kapattı ve Faruk'un peşinden salona yürüdü. Aniden duran ve şüpheyle kısılmış gözleriyle ona dönen Faruk'un yine ne yumurtlayacağını merak etmişti.

"Salon bıraktığım gibi, bir şeyler kırılıp parçalanmamış. Ne düşünmeliyim?"

Gözlerini kırpıştırdı Verda, "Ne demek ne düşünmeliyim, iki medeni insan gibi oturduk işte? Niye kırıp dökelim ki?" deyip kanepesine yayıldı. Az öncekinden daha fazla kıstığı gözleriyle kendisine bakmakta olan arkadaşının ne diyeceğini değil ama nasıl diyeceğini gayet iyi bildiğinden susarak bekliyordu konuşmasını.

"İki medeni insan gibi derken? Sen adama hakaret edeli birkaç gün oldu, onun seni evinden tehditle kovması da. Buna iki medeni insan gibi demek biraz abes tatlım, medeni olmayı öğrenmeye başlayan iki insan daha makul bir tanım."

Sesli bir şekilde iç geçirdi Verda, Faruk'un belki de tek sevmediği yönü karşısındakini gıcık etmek için gereksiz uzunlukta cümleler kurması ve tuhaf bir şekilde söylediği her şeyin mantıklı olmasıydı. Aslında bu özelliğini seviyordu, sadece kendisine uygulamadığı zamanlarda.

"Biraz sohbet ettik, o kadar."

"Seni dut yemiş bülbüle çevirecek ne söyledi peki? Kapıda az daha dursaydın dekor niyetine kullanmayı düşünebilirdim."

"Esprime güldü ve bana espri yaptı."

Faruk en ufak bir tepki vermeksizin Verda'ya bakmaya devam ediyordu, bu tepkisizliğinin arkasında *'Bu kadar mı yani ?'* sorusunun olduğunu gayet iyi anlamıştı Verda.

"Faruk lütfen, gerçekten senin gıcık mantık anlayışını çekecek durumda değilim. Senin de dediğin gibi Hakan'la iyi başlamadık ve bugün adamın evime gelip yardım istemesine şahit olmayı hazmedemeden bana espri yapmasına şaşırdım, hepsi bu. Sakın abuk bir yorumda bulunma."

Faruk tek kelime etmemişti ve etmeyeceğinin garantisi olarak parmaklarını birleştirip dudaklarına fermuar çektiğini göstererek üst kata çıkmak üzere merdivenlere yönelmişti.

***

Yan evde ise bambaşka bir sohbet dönmekteydi. Otobüs terminaline varmalarıyla Faruk tarafından durdurulmak hem Meltem Hanım'ı, hem de Ceylan'ı şaşırtmıştı. Ama asıl şaşırtıcı olan, onları geri getirmesi için Hakan'ın rica etmiş olmasıydı.

İçeri girdiklerinde neler döndüğünü anlamak üzere Hakan'ı bekleyen iki kadının, yanlarına gelip kendilerinden özür dileyen adama bakakalmalarının sebebi de seviye atlayan şaşkınlıklarıydı.

"Anne... Abime bir şey olmuş." diye fısıldayarak hemen yanında oturmakta olan annesini dürttü Ceylan. "O mu çok uyudu biz mi bilemedim, yani bir rüya hali mevcut ama hangimiz görüyoruz çözemedim."

"Oğlum hayırdır?" dedi Meltem Hanım, neler olduğunu öğrenmek için Ceylan'ın saçmalama boyutundan çıkmasını bekleyemeyecekti. "Biletimizi almak üzereyken tanımadığımız bir adamı peşimize yollayıp geri getirttin, Ceylan adamı tanıyıp da Verda'nın arkadaşı olduğunu söylemese polis çağıracaktım."

"Polis çağırmak yerine beni de arayabilirdin anne, hatta gitmeden önce beni uyandırsaydınız Verda'nın arkadaşı gelip sizi almak zorunda da kalmazdı."

Hakan, ikisinden de onlara karşı davranışı nedeniyle özür dileyeli yalnızca birkaç saniye olmuşken yine terslenmeye başladığını fark ederek sustu.

"Dün akşam ne kadar kalacağımızı merak ettiğin için gitsek iyi olur diye düşünmüştüm. Telefonlar da sessizde kalmış, duymadık aradığını."

"Özür dilerim, tekrar." dedi Hakan. "Verda ve olanların üstüne yorgunluğum da eklenince huysuzluğum tavan yaptı. Sen hiç çekip gitmezdin anne, bu yüzden nasıl davrandığımı fark edemedim."

Meltem Hanım şaşkınlığını üzerinden atıp yerinden kalkarak oğlunun yanına gelmiş ve ona sarılmıştı; ama Ceylan hala şaşkındı ve onları getiren adama da kızgın.

"Hayır bari almaya taksi falan yollasaydın, ne demeye o gıcık adamı taktın ki peşimize?"

Ceylan'ın sözleriyle kenara çekilen Meltem Hanım da şimdi kızgın bakıyordu. "Ay Ceylan yetmedi mi kızım ya? Yol boyunca carlayıp durdun elin adamına, nezaketen sorduğu şeylere bile ters cevap verdin."

"Veririm tabii, görmedin mi dalga geçer gibi konuşup durdu o da!"

Ceylan hışımla kalkıp salonu terk ederken Hakan neler olduğunu anlatması için annesine dönmüştü bile.

"Dalga geçmişmiş, hah. Geçer tabii, gelmiş kaç yaşına hala abuk sabuk işlerin peşinde. Adam da anladı tabii bunun boş gezenin boş kalfası olduğunu." deyip merdivenlere dönerek bağırdı Meltem Hanım. "OH İYİ ETMİŞ DALGA GEÇMİŞ!"

"Anne? Ne oluyor?"

Sorusuyla kendisine aynı kızgınlıkla dönen annesini gördüğü anda elleri otomatik olarak arabasının demir çemberlerine gitmişti Hakan'ın. Birkaç milim olsa da gerilemişti tedbir olarak.

"Tabii ya, sorarsın şimdi ne oluyor diye? Evden ayrılıp buraya yerleşirken umuruna gelmedi kız kardeşin. Annem bu cadıyla ne yapar ne eder demedin, şimdi soruyorsun ne oluyor diye... Elinin körü oluyor Hakan, şu kafanı kumdan çıkarıp biraz ailenle ilgilenirsen görürsün ne olduğunu!"

Meltem Hanım içini döktüğü gibi Ceylan'dan daha bir hırsla salondan uzaklaşıp yukarıya çıkarken bir başına kalan Hakan

neye uğradığını şaşırmıştı. Kız kardeşinin ne gibi bir sorunu vardı bilmiyordu ve anlaşılan o ki bilmiyor olması annesi açısından hiç hoş bir durum değildi. İçine çöken suçluluk duygusuna yenik düşmeden önce bu sorunu çözse iyi olacaktı.

Merdivenlere doğru ilerleyip yukarıya seslendi:

"Ceylan! Çarşıda işim var ve beni sen götüreceksin. Hemen aşağıya in!"

7

Bazen annesinin küçük, mızıkçı bir çocuk olduğunu düşünüyordu Ceylan. Aşağıdan ona bağırdığı sırada söyledikleri bunun küçük bir kanıtı gibiydi. Genel olarak fikirleri uyuşmuyor olsa da annesi aslında gerçekten harika bir kadındı ve kesinlikle alışılmadık... Yine de onu seviyordu ve uzun süre kızgın kalmayı beceremiyordu. Ama Verda'nın şu gıcık arkadaşına sonsuza dek kızgın kalabilirdi. Tabii annesinin ardından sevgili ağabeyinin sesi tüm evin içinde güçlü bir kasırga gibi esmeseydi...

"Ceylan! Çarşıda işim var ve beni sen götüreceksin. Hemen aşağıya in!"

Çarşı, iş, ağabeyi... Yok artık!

Daha onları geri getirtip özür dilemesini hazmetmeden çarşıda işi olduğunu söylemesi, Ceylan için kesinlikle şok edici bir durumdu. Hatta yıllarca süren koma haline direkt geçiş yapmasına sebepti. Apar topar kendini attığı yataktan kalktığı gibi odadan çıkıp merdivenleri üçer beşer indiğinde ağabeyi ile burun buruna gelmişti.

"Abi doğruyu söyle, Verda'nın evinde bilmediğin bir şey mi yedin? Ya da içtin? Yok yok, sen kesin sabah kalkarken kafanı bir yere falan çarptın."

Ceylan soluk soluğa bitmeyecekmiş gibi duran cümleler kurarken bir yandan da Hakan'ın yanaklarını tutarak kafasını sağa sola çevirmeye başlamıştı. Kardeşinin yarattığı düşük şiddetli sarsıntıyı bileklerini kavrayarak durduran Hakan, Ceylan'a fazlasıyla kızgın bakıyordu. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Ben mi? Ben saçmalamıyorum, hasar tespiti yapıyorum. Darbe derin bir yarık oluşturduysa doktora gitmek la-"

"Ceylan!"

"Ne? Çarşıda işim var diyen sensin? Yani senin çarşıda ne işin olur ki? Hele çarşının seninle hiç işi olmaz."

Hakan çarşıda işim var dediğine çoktan pişman olmuştu zaten. Gerçekten de o cümleyi kurarken ne düşünüyordu, ciddi ciddi çarşıya gidip bir kafeye falan oturup kardeşiyle mi konuşacaktı? Bu fikirden kelimeler ağzından çıktığı anda vazgeçmişti bile ama Ceylan saçma sapan tepkiler vermeyi kesmediği için çarşıya inmeyeceklerini söylemeye fırsat bulamamıştı.

"Çarşıya inmiyoruz zaten." dedi ve Ceylan yavaş yavaş normale döndü. Bu durum yeşil gözlerinin giderek açılan renginden anlaşılıyordu. Ceylan heyecanlı ya da öfkeliyse, halasından almış olduğu gözleri sık bir orman kadar koyu yeşile dönerdi, eğer sakin ve mutluysa açık yeşil olurdu, duru bir su yeşili.

"T-tamam, neler oluyor? Mantıksız şeyler söylüyorsun, bir gel-git havası sezdim sanki, gerçekten iyi misin?"

"Neler olduğunu anlamak için uğraşıyorum ben de. Hadi sen bir çay koy, şu tarçınlı elma çayından yap hatta."

Hakan arabasını çevirip verandaya doğru ilerlerken arkasından bakmakta olan Ceylan gözlerini kırpıştırdı. Ağabeyi tarçınlı elma çayı istemişti, bunca yıl sonra hem de. Durum çok ciddi olmalıydı, en son birlikte tarçınlı çay içtiklerinde erkek arkadaşlar konusunda uzun bir nutuk çekmişti ve yıllar sonra tarçınlı elma

çayı isteyip konuşalım dediğine göre Ceylan'ın başı fena halde dertte demekti.

"Akşama kadar orada bekleyecek misin yoksa çayı yapacak mısın?"

"Ha? A şey yapıyorum, tamam, hemen..."

Ağabeyinin çıkışıyla Ceylan mutfağa geçip çayı hazırlamaya koyulduğunda kafası en az sözleri kadar karışık durumdaydı. Ne konuşacaklardı bilmiyordu ama kendisiyle ilgili olduğuna kesin olarak emindi ve kahretsin ki bu çok korkutucuydu. Annesi ona planlarından bahsetmiş olabilir miydi? Ama hiç ağabeyi ile yalnız kalmamıştı, hangi ara anlatmış olacaktı ki...

"Ah lanet!" dedi kaynar suyu bardağı tuttuğu parmağına taşırınca. Parmağını hızla dudaklarının arasına alıp acısını azaltmaya çalışırken diğer eliyle çayı hazırlamaya devam etti Ceylan.

***

O sırada yan evde kanepede oturan Verda, Faruk'un ortadan yok olmasıyla kendine tekrar sıcak bir çay almış, olan biteni kafasında tartmakla meşguldü.

Hakan'la evde yalnız kaldıklarında konuşacaklarına hiç ihtimal vermemişti. Ama Verda'nın bu konuda garip bir şansı vardı, aklına gelen asla başına gelmez ve hep beklenmedik bir durumla karşı karşıya kalırdı. Yine aynı şey olmuş, buz adamla aralarında kendilerinden bahsettikleri ve gayet hoş olduğunu düşündüğü bir sohbet geçmişti.

"Askermiş..." dedi kendisinin duyabileceği kadar kısık bir sesle. Bu durum birçok şeyi açıklıyor gibi görünse de aslında her şeyi havada bırakan bir bilgiydi. Engelli olduğu için artık askerlik yapamadığı belliydi ama ne olmuştu da yürüyemiyordu? Kaza değil dediğine göre bir çatışma ya da ona benzer bir durum olsa gerek, diye geçirdi aklından. Meltem Hanım onun çok kayıp verdiğini söylemişti, çatışma teorisi oldukça kuvvetli görünüyordu.

"Ne düşünüyorsun, hala Hakan'ın esprine gülmesine takılıyor olamazsın değil mi? Çünkü bu pek normal değil."

Aşağıya indiğini sesini duyana kadar fark etmediği Faruk'a baktı Verda. Duş almış olmalıydı, üzerini değiştirmiş ve saçları hala nemli görünüyordu arkadaşının.

"Askermiş." dedi başka bir şey eklemeye gerek duymadan.

Garip bir ifadeyle tek kaşı kalkan Faruk, "E, yani?" der gibi bakıyordu ancak Verda sessizce sorulan soruya sessiz kalmayı tercih etmişti, gerisini o da bilmiyordu ki.

"Hakan'ı bilemem de kız kardeşi kesinlikle enteresan bir tip." diyen Faruk'un devam etmesini beklemeden "Neden, ne oldu ki?" deyip toparlanarak ekledi, "Sahi niye bağrışıyordunuz siz?"

Faruk mutfak tarafına geçip kendine çay doldururken anlatmaya başladı.

"Onları bulduğumda bilet aramak üzere acentaları geziniyorlardı. Gittim yanlarına, Ceylan Hanım beni görünce bir şaşırdı tabii. Sonra durumu izah ettim, bu arada annesini ikna etmek zor oldu biraz ama neyse ki hallettik. Yolda gelirken de annesi doğal olarak benim kim olduğumu, seni nereden tanıdığımı falan sordu işte. Laf lafı açtı derken ne iş yaptığıma geldi konu. Yazılım şirketinin sahibiyim deyince senin Ceylan Hanım güldü, bende hiç yazılımcı tipi yokmuş, öyle dedi."

Anlatırken bir yandan da çay bardağını alıp Verda'nın karşısına oturmuştu Faruk. Çayından bir yudum almış, devam edecekken Verda fenalık gelmiş bakışlarıyla onu süzerek konuştu.

"Faruk niye tartıştığınızı sordum, konuya bu kadar detaylı girmesen?"

"Bi'sus da dinle, sonra bu niye, o neden, şu kim diye başlayacaksın. Hepsini anlatayım da sorularla boğuşmayalım işte."

Gözlerini bayarak iç geçiren Verda, "Tamam, anlat hadi." diyerek arkasına yaslandığında Faruk'un neler olduğunu anlatmak için derin bir nefes alması gözünü korkutsa da ses etmedi.

Bir şey daha söyleyecek olursa Faruk anlatmaz ve onu hepten deli ederdi.

"Bende yazılımcı tipi olmadığını söyleyince ben de dalgasına tipimin hangi mesleğe uygun olduğunu sordum. Biraz düşünmem lazım, dedi. Bu sefer ben ona ne iş yaptığını sordum ve hayır, tipine uygunluğunu falan merak etmiyordum. Dilbilimciymiş, geçen sene mezun olmuş. Ne yapmayı düşünüyorsun diye sordum, hani mezun falan olmuş, iş için belki bir yardımım dokunur diye."

Faruk yine çayını yudumlamak için sustuğunda Verda da fırsatı kaçırmamıştı. "Dilbilimci ha, eğer olay tipse vallahi Ceylan'da hiç dilbilimci tipi yok." dedikten sonra keyifle çayını içti ve gülerek ekledi. "Bizim yayınevine çevirmen yapalım onu, Hakan kadar inatçılık etmez sanırım."

"Hiç heveslenme tatlım, Ceylan Hanım'ın kariyer planları fil yıkamak üzerine kurulu."

***

Tarçınlı elma çayını hazırlayan Ceylan, sakin olmaya çalışarak elinde tepsiyle verandaya çıkmıştı. Dikkatli bir şekilde bardakları tepsiden alıp masaya koyduktan sonra ağabeyinin karşısına oturduğunda tedirginliği biraz olsun azalmamıştı.

Çayından bir yudum alan Hakan ise konuya nasıl gireceğini düşünmüyormuş gibi rahat görünüyordu, çayın enfes tadıyla birlikte gözlerini yumdu ve açtığında Ceylan'ın huzursuz bakışlarıyla karşılaştı.

"Anlat bakalım, " dedi dinlerken sabırlı olacağına dair sinyaller veren sakin bir ses tonuyla. "Annemi çileden çıkarmayı başaran planların nedir?"

Ceylan önce bir yutkundu, sonra baktı ki tükürüğü onu boğacak, hızla bardağına uzanıp bir yudum aldı.

"Yani plan sayılmaz aslında," dedi konuyu yumuşatacak bir cümleyle cevap verirken. "Dilbilimci olarak mezun oldum ama araştırmacı ya da öğretmen olmak istemiyorum. Rehber olmak istiyorum. İngilizcem orta seviyede, Almanca ve Fransızca ise ortadan daha az."

Hakan gerçekten de sabırla dinliyordu kardeşini. Böyle uzun uzun anlatıyor olmasının ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu, kesinlikle tasvip etmeyeceği bir noktaya varacaktı olay; ki annesi gibi açık fikirli bir kadın bile kızdıysa Ceylan'ın yapmayı düşündüğü şey pek akla yatkın olmasa gerekti. Şu ana kadar söyledikleri yalnızca asıl fikrini belirttiğinde kopacak fırtınayı dindirme amaçlı açıklamalardan ibaretti. Yine de sesini çıkarmadan dinlemeye devam ediyordu.

"Öncelikle İngilizcemi geliştirmeyi düşünüyorum. Sonrasında diğer ikisinin üzerine yoğunlaşmam yeterli, bunun için bazı araştırmalar yaptım."

Hakan dinliyordu dinlemesine ama daha asıl olayı duymadan ikna edilme çabası giderek can sıkıcı olmaya başlamıştı.

"Sabırlı olmaya çalışıyorum Ceylan ama sınırdayım. Çıkar artık ağzındaki baklayı da derdin neymiş öğrenelim." dedi Hakan.

Dudaklarını büzdü Ceylan, öyle veya böyle söyleyecekti zaten, biraz zaman kazanmak ve yumuşatmak istemişti o kadar. Sonuçta kendi açısından da bakmaları gerekiyordu olaya, ne yapmak istediğini direkt olarak söylese kendini ifade etme şansı bulamayabilirdi. Annesinde bu şekilde sonuç vermişti ve aynı hataya ağabeyine anlatırken düşmek istemiyordu.

"Bazı ülkelerde dil okulları var. Programlarına katılıyorsun ve en az üç aylık bir programın sonunda sana sertifika veriyorlar. Bu sertifika sayesinde bazı sınavlardan muaf oluyorsun ve dünyanın her yerinde geçerli bir belgen oluyor. Ben de o ülkelerdeki uygulamalara katılmayı düşünüyordum."

Hepsi bu mu yani şeklinde bir ifadeyle bakmaya başladı Hakan. Ceylan'ın yapmak istediği işe karışacak değildi zaten, eğer ki fırsatı varsa insanın sevdiği işi yapmasının ne kadar önemli

olduğunu biliyordu. Ceylan da yapmak istediği iş için kendince en uygun çözümü bulmuştu, bunun için onu nasıl suçlayabilirdi, ona nasıl kızabilirdi ki... Ama tüm bunları hiç şüphesi yoktu ki annesi de düşünmüştü, az önce içeride verdiği tepkiye bakılırsa hepsi bu kadar değildi.

"Anlatmadığın başka bir şey var mı Ceylan? Annem bunun için kızmış olamaz?"

Kaçınılmaz olanı engellemek genel olarak mümkün değildi, Ceylan da şu an tam da bu olanaksızlık içerisinde olduğunun gayet farkında olarak nefes aldı ve bir seferde söyledi.

"Tayland'da dil okulları varmış. Orada bir programa katılmayı düşünüyorum. Bir yandan kendim öğrenirken bir yandan da küçük çocuklara İngilizce öğreteceğim. Bu arada da boş zamanlarımda fil yıkayacağım. Üç ayın sonunda dünyanın her yerinde geçerli bir sertifikam olacak ve sınavlara girmeden o dilde yeterlilik belgesine sahip olacağım."

Hakan'ın kulakları uğulduyordu. İçinde yükselen sıcaklığın her kademesini net olarak farkındaydı ve çok geçmeden beyninin kaynama derecesine ulaşacağını düşünüyordu. Ceylan ise alt dudağını ısırmış, ağabeyinin vereceği tepkiyi bekliyordu. Annesinin verdiği tepkiye benzer bir şey olacağını bilmekle birlikte ağabeyinin kızdığında nasıl biri olduğunu da biliyordu.

"Fil yıkayacaksın demek? Onca sene okuyup, onlarca sınavı geçen sen, birkaç sınavdan muaf olmak için fil yıkayacaksın? Unut bunu."

Ceylan zaten onay beklemiyordu ama düşüncesinin böyle küçümsenerek bir kenara atılması da hoşuna gitmemişti. Bu tarz uygulamalara katılan yüzlerce, binlerce insan vardı. Niye o da yapamasındı ki?

"Neden unutuyorum? Bu şekilde sertifika alan onlarca insan var, ben de yapabilirim? İşe başlama süremi kısaltmak adına gayet uygun bir şey üstelik. Ama nedense size hiçbir şeyi beğendiremiyorum, benim fikirlerimi sürekli olarak saçma buluyorsunuz ve hemen kestirip atıyorsunuz. Bu hiç adil değil!"

İnsanların kendilerini savunmalarını anlayabilecek kadar olgundu Hakan, lakin bunu yaparlarken ses tonları önemliydi. Saygıya verdiği değer; sadece yaşamını uzun süre asker olarak sürdürmesinden kaynaklı değildi, yapı olarak da her kim olursa olsun saygıyı aşan cümlelere ya da yüksek ses tonuna tahammülü yoktu Hakan'ın.

Avcunu masaya büyük bir gürültü ile çarptığında kızdığı şey tam olarak kardeşinin yüksek ses tonuydu. Kendisinin yarısı dolu çay bardağı vuruşunun şiddetine olan yakınlığı yüzünden masaya devrilmiş, Ceylan'ın bardağı ise tıpkı sahibi gibi yerinde hoplamıştı.

"Dünyanın bir ucuna gidip fil yıkamaktan bahsediyorsun! Annemin, benim senin için ne kadar endişeleneceğimizi düşündün mü hiç? Senden haber alamadığı her saniye mahvolacak kadın, başına bir şey mi geldi diye dört dönecek! Sence anneme böyle bir şeyi yaşatmak ne kadar adil, söyler misin? Ve bir daha sakın ama sakın benimle o ses tonuyla konuşmaya kalkma Ufaklık! Bana bağırarak savunamazsın kendini, her şeyi geçtim, sırf saygısızlığın için izin vermem!"

"Bir kez olsun dinlesen kimse bağırmak zorunda kalmaz. Üzerinde hiç düşünmeden, artılara eksilere bakmadan olmaz deyip çıkıyorsun işin içinden. Ne düşündüğüme, ne istediğime aldırmadan yalnızca dediğini yapmamı bekliyorsun ve üstüne tek derdin sesimin yüksek çıkması oluyor."

Dişlerini sıkıyordu Hakan, çenesini acıtacak kadar sıkıyordu üstelik. Hiçbir zaman Ceylan'ın iddia ettiği gibi bir ağabey olmamıştı, o her zaman etrafındaki insanların düşüncelerine gereken önemi verirdi. Ama saçma sapan şeyler duyduğunda konu tartışmaya kapanırdı, gereksiz cümleler kurmanın ne anlamı vardı ki? Bir şey saçmaysa saçmaydı işte ama bunu kabul etmek Ceylan açısından hep zor olmuştu. İstediği olmadığında cadı tarafı ortaya çıkan kardeşinin fikirleri akla, mantığa uygun değilse ne yapabilirdi? Ne kadar konuşurlarsa konuşsunlar bu işin varacağı yer belliydi, Ceylan dil öğrenmek için fil yıkamaya dünyanın bir ucuna, hem de tek başına asla gidemezdi, nokta.

"Sen de makul fikirler bul o zaman. Dil öğrenmek için bir sürü yol varken Tayland'a fil yıkamaya gitmenin neresi mantıklı söyler misin?"

"Mantık mı arıyorsun? Gerçekten mi?" dedi Ceylan. Ses tonu düşük olsa da hırçınlığından bir şey kaybetmemişti. Konuşmaya devam ederken gözleri kısıldı. "Peki sen söyler misin, sırf bir kadın seni düğün öncesi kaza geçirdiğin için terk etti diye tedaviyi reddetmek ne kadar mantıklı?"

"Ceylan!"

"Ah, işine gelmedi değil mi? Doğrusu harika bir mantık örneği bu da!"

"Git. Ceylan hemen şu an kaybol gözümün önünden, hemen!"

Ceylan gözlerinde daha fazla tutamadığı gözyaşlarının görüşünü bulandırmasına aldırmadan hızla sandalyeden kalkıp koşar adım uzaklaşırken Hakan sakin kalabilmek adına derin derin nefesler alıyordu. Masanın üzerinde duran elleri çoktan yumruk halini alarak kasılmış, boynundaki damar patlayacakmış gibi şişmişti.

Dış kapının sesini duyduğunda Ceylan'ın dışarı çıktığını anlayarak tekrar derin derin soludu ve başını ellerinin arasına alarak gözlerini yumdu.

Ceylan ise evden çıkar çıkmaz kapıyı arkasından kapatıp olduğu yerde, kapının önünde durmuştu. Her şey üst üste gelmişti; annesi, Faruk denen adamın alaycı tavrı ve ağabeyinin durumu. O kadar uzun zamandır içinde tutuyordu ki bazı şeyleri, eski ve yeni birikimler küçük bir kıvılcımla ateş almıştı.

Akışı hızlanan yaşlar yanaklarından süzülürken hıçkırarak ağladığı şey yalnızca anlaşılmamak ya da azarlanmak değildi, Canan adındaki o kadına olan kızgınlığı ile ağabeyine az önce söyledikleri için duyduğu pişmanlık da konuya dâhildi. Yapmaması gerektiğini bildiğinden defalarca silse de yaşlar akmaya devam ediyordu. Her şeyi söylese bile ağabeyi ona kızmazdı ama o kadın kırmızı çizgiydi ve Ceylan çizgiyi geçmişti.

8

Canan... Yıllardır Hakan'ın unutmak için kendini yazmaya verdiği, yazdıkça hatırladığı, hatırladıkça yeniden kahrolduğu isim...

Hakan için zihnine hükmedemiyor olmak yeterince kötüyken üstüne en değerlisinin ağzından ona dair kelimeler duymak yıkıcı bir etkiye sahipti. Tüm uzuvları tuzla buz olmuş gibi acı içerisinde kalakalmıştı.

Tüm olanlardan sonra Hakan'ın kendini her şeyden çekmesini, annesi ve Ceylan terk edilmiş olmasına bağlamışlardı. Onlara göre verdiği onca kaybın üstüne hayallerini paylaştığı kadının da gidişiyle Hakan tedaviyi reddetmiş ve kapalı bir kutu haline gelmişti. Bu şekilde düşünüyorlardı çünkü Hakan hiçbir açıklama yapmamıştı. O dönemde öylesine yıkık bir haldeydi ki önce farkında olmadan uzaklaşmış ve sessiz kalmış, sonrasında birileriyle konuşmaya gerek duymayacak kadar kendine sarılmıştı.

Ailesi de doğal olarak parçaları kendi anladıkları şekilde birleştirerek bir sonuca varmışlardı. Bu nedenle Ceylan'a söyledikleri için kızgın değildi, kızgınlığının ve acısının hedefi hiçbir zaman kardeşi ya da annesi olmamıştı. Ceylan'ı yanından kovma-

sının tek nedeni, nasıl bir ruh hali içinde olduğunu görerek kardeşinin üzülmesini engellemekti çünkü öfkesinin ve acısının tek muhatabı yalnızca kendisiydi.

Canan konusunda elbette kendisine kızıyordu, *nasıl olur da birine koşulsuz bir güvenle bağlanırdı? Nasıl bir körlükle inanarak her şeyden yalnızca bir çift kehribar göz için vazgeçerdi?*

Öfkesini tetikleyen bu sorular gibi onlarcasına verecek tek cevabı dahi yoktu Hakan'ın, bunca yıl sonra hâlâ cevapsız kalıyordu hepsi. Aptal olmadığını bilecek kadar akıllı olması, sorunlarını kolayca geride bırakmasını engelleyen genetik bir sıkıntı gibiydi. Elbette Canan'a karşı da bir kırgınlığı olmuştu, ancak üzerinden geçen zamanın da etkisiyle geriye kalan sadece kendisine duyduğu öfkeydi o kadar.

"Ceylan dışarı mı çıktı?"

Hemen arkasından gelen annesinin sesiyle gözlerini kırpıştırarak rahatsız edici düşünceleri şimdilik bertaraf eden Hakan, sessizce salladığı başıyla annesinin sorusunu cevapladı. Zihnini anlık bir dürtüyle rahatlatmış olsa da henüz sesini ayarlayabilecek kadar toparlanamamıştı.

Annesi yanından geçerek az evvel Ceylan'ın oturduğu sandalyeye otururken Hakan'ın konuya dair fikrini sordu.

"Sesiniz yukarı kadar geldiğine göre kardeşinin geleceğe dair planlarını öğrenmiş olmalısın. Ne düşünüyorsun?"

Hafifçe genzini temizleyen Hakan, annesiyle göz göze geldi ve omzunu silkerek fikrini söyledi.

"Düşünecek bir şey yok. Dünyanın bir ucuna tek başına gidemez, bu cevaptan hoşlanmadığı için dışarı çıktı." dedi. Aklında hâlâ geçmişin izlerine ait gölgeler cirit atarken düzgün cümle kurabildiği için şanslı hissediyordu kendini.

"Başına her zaman ve her yerde bir şey gelebilir, bunu anlamadığımı zannediyor. Ama bir anne olarak her ne yaşayacaksa yanımda olmasını tercih ederim. Keşke sen de buralara gelmeyip yanımızda kalsaydın, yaralarını sarmamıza izin verseydin..."

Bakışlarını boş çay bardağına dikerken derinden ama sessizce içini çekti Hakan . Kendine ait o kadar çok keşkesi vardı ki annesinin ve kardeşinin keşkelerine küçücük bir yer dahi kalmamıştı içinde. Yine de onları anlıyordu, kendilerince haklı olduklarını biliyor ve bildiği için susuyordu.

Tedaviyi reddetmiş olmasını her ne kadar Canan'a ve diğer yaşadıklarına bağlasalar da aslında tüm bu kaçışın ve susuşun nedeni çok daha basitti.

Yürümesi hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

Ne Canan'ı geri getirebilirdi; ki gelmesini istediği yoktu, ne de kaybettiği erlerini, dostunu ailelerine geri verebilirdi. Öyleyse neden uğraşacaktı ki?

Değiştiremeyeceklerini kabul etmişti işte, tıpkı Verda'nın babasının dediği gibi gerçeği görmüş ve kabullenmişti. Hayata dair kısım çok da önemli değildi, o zaten kendi bildiğini okuyor, herkese ve her şeye inat akmaya devam ediyordu. Hakan'ın yürümesi hayatı durdurmayacağı gibi akmasına da sebep olamazdı. En azından bu şekilde yaşayıp hayatı izlerken yaptığı hataların cezasını çekiyordu. Bu da onun diyetiydi, kimsenin talep etmediği bir bedele kendi hatalarıyla bağlanmıştı. Aklından hızlıca geçirdiği düşüncelerini bir yana bırakıp annesine cevap verdi.

"Bazen büyümek için yaş yeterli olmuyor anne, yetişkinler bile onlarca hata yaparken Ceylan'ın yanlış şeyler düşünmesi ve hatasını anlamakta zorlanması çok da anormal değil. Zaman içerisinde kavrayacaktır tek derdimizin onun iyiliği, sağlığı olduğunu. "

"İnşallah, " dedi Meltem Hanım iç çekerek. "İkiniz için de tek isteğim sağlıklı ve mutlu olmanız."

***

Faruk'un sözleriyle ne demek istediğini anlamamış olan Verda, arkadaşından Ceylan'ın fil yıkama üzerine kurulu planla-

rının detaylarını öğrenirken aynı zamanda Faruk'un bu fikri duyduğunda kıza verdiği alaycı tepkiyi de öğrenmişti.

"Yalnızca bir defa gördüğün kızla fikirleri üzerinden dalga geçmek?" dedi soru sorar bir tonda. "Bu pek de senin tarzın değil dostum, tanıdığım en uçuk kaçık fikirleri eyleme dökmüş insansın sen, hayırdır?"

Oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandı Faruk. Evet, Verda onu en iyi tanıyan tek kişiydi ve doğru söylüyordu. Yazılım şirketini kurana kadar yaptığı şeyler herkesin kolayca cesaret edeceği işler değildi, dahası yaptıklarını kim duysa Faruk'a deli gözüyle bakmıştı ama o vazgeçmemiş ve sonuna kadar gitmişti. Ceylan da yapmak istediği işe bir an evvel başlamak için zamanı kısaltmak adına sıra dışı bir fikir bulmuştu, kendisinin yaptığı işlere bakıldığında üç ay dil eğitimi alırken bir yandan da fil yıkamak çok da abes değildi aslında.

"Hayırlık bir durum yok, tipimi mesleğime uygun görmeyip burun kıvırması sinirlerimi bozdu sanırım. Onun düşüncesini öğrenince fırsatı kaçırmak istemedim hâliyle." deyip ayağa kalktı. "Neyse, akşama yemek adına evde bir halt yok, ekşimek üzere olan bir kâse kısır ve bayatlamış üç beş kurabiye ile doyamayız. Ben gidip biraz alışveriş yapayım."

Arkadaşının kaçmakta olduğunun fazlasıyla farkında olan Verda, bu kaçıştan kendisinin henüz haberdar olmadığının da farkındaydı. "Olur, bugün Gümüşlük'ün pazarı var, oraya git bari." diyerek Faruk'u rahat bırakmaya karar verdi.

Evden çıkan Faruk, arabaya doğru ilerlerken duyduğu hıçkırık sesiyle durup başını çevirince yan evin kapısının önünde oturmakta olan Ceylan'ı gördü. Ağladığı belliydi, hiç rahatsız etmeden geçip gitmeye karar vermişti ki o sırada başını kaldıran Ceylan'la göz göze geldi.

"A şey, merhaba. İyi misin?"

Göz göze gelince bir şey söyleme ihtiyacı duymuştu ancak ağlamaktan kızarmış burnuyla ve hâlâ yaş dolu gözlerle ona bak-

makta olan kıza iyi olup olmadığını sormak pek de mantıklı değildi sanki.

"İ-iyiyim."

Ah evet, dedi içinden Faruk, kesinlikle çok iyiydi. Sesinin boğukluğundan ve suratından gayet net anlaşılıyordu ne kadar iyi olduğu.

"Pazara gidiyordum, buranın pazarı varmış da bugün. Nerede kuruluyor bilmiyorum, sen biliyor musun?" diye sordu Faruk.

"Meydana çıkınca görürsün, zor değil." cevabını duyunca yüzünü ekşitmemek için çaba sarf etti genç adam, pazarın yeri kolaydı tamam da bu kızla iletişim kurmak neden bu kadar zordu ki...

"Meydanın nerede olduğunu da bilmiyorum ki. Daha bu sabah geldim ve buraya ilk gelişim. Biraz yardım fena olmazdı." derken bunu neden yaptığından pek emin değildi ama Ceylan'ı orada, kapı önünde ağlar halde bırakmak istememişti.

Duydukları karşısında gözlerini silerken Ceylan'ın asıl amacı yaşlardan kurtulmak değil, şaşkınlığını göstermeden atlatmaktı. Bugün ilk kez gördüğü ve sonsuza dek kızgın kalma potansiyeline sahip olduğu adam ondan pazara gitmek için yardım istiyordu.

Aslında Faruk denen adamla herhangi bir amaç için adım dahi atmazdı ama buradan uzaklaşma fikri o an için çok cazip gelmişti. "T-tamam o zaman. Ben bir annemlere haber vereyim." deyip kalkarak içeri girdi hızla. İçeri girer girmez annesine bakındı ve ağabeyi ile verandada oturduklarını görerek yanlarına gitti.

Boğazını temizleyip dikkatlerini üzerine çektikten sonra "Faruk Bey pazara gidecekmiş ama yerini bilmediği için ona eşlik etmemi istedi, pazardan alınacak bir şey var mı?" diye sordu.

Meltem Hanım, kızının ağlamaktan kızaran gözlerini görünce onun bu haline içten içe üzülmüştü. Biraz hava almasının ona iyi geleceğini düşünerek halini hiç fark etmemiş gibi "Salata yap-

mak için bir şeyler alsan iyi olur kızım, birkaç çeşit de yemeklik sebze falan al." diye cevap verdi.

"Tamam, " deyip ağabeyine baktı Ceylan. "Sen çarşıdan bir şey istiyor musun abi?"

"Yok, annemin istediklerini al yeter." diyen Hakan, kardeşi gibi yumuşak bir tonda cevap vermeye özen göstermişti. Kızgınlıklar ya da kırgınlıklar Güray Ailesi içerisinde uzun sürmezdi, kardeşinin hassasiyetinin de farkında olduğu için Hakan hemen ayak uydurmuştu ona.

"Peki, aklınıza bir şey gelirse ararsınız." diyen Ceylan, ayakkabılıkta asılı duran çantasını alıp telefonunu koyarak evden çıktı.

Ceylan'ın gelmekten vazgeçtiğini düşünen Faruk, arabayı çalıştırdığı sırada kızın evden çıktığını görünce anlamsızca gülümsemiş ve gülümsediğini fark ettiği anda da ciddileşmişti.

O sırada yaklaşan ve kapıyı açarak arabaya binen Ceylan, kapıyı kapatıp emniyet kemerini takarken onu izliyordu Faruk. Gelişi güzel atkuyruğu şeklinde toplanmış olan saçlarından bazısı tokanın esaretinden firar ederek yanaklarından sarkıyordu. *Tıpkı sahibi gibi*, dedi içinden. *Saçları da asi...*

"Gidecek miyiz yoksa arabanla hava atmak için pazarı bahane mi ettin?" dedi Ceylan. Hayır etse yeri vardı yani, son model Suv tipi bir Maserati ile hava atılmazsa ayıptı. Fakat adamın çalışır vaziyette tuttuğu arabayı hareket ettirmek yerine gözlerini dikip onu inceliyor olması da ayıptı.

"Arabasıyla hava atan erkeklerden hoşlanmıyorsun galiba?"

"Hayır, sahip oldukları ile kasılan tipleri sevmem." diyerek düz bir tonda cevap veren Ceylan, başını dikleştirip diğer tarafa çevirmişti.

"Bunu duyduğum iyi oldu. Dönünce asistanıma söylerim, bir dahaki sefere daha az kasıntı bir araba kiralar."

Arabanın kendisinin olmadığını vurgularken Ceylan'ın ona dönmesi ve kızın bakışlarında beliren mahcubiyeti görmesiyle önüne bakıp arabayı hareket ettirmesi bir olmuştu Faruk'un. Anlık da olsa o ifadeyi görmek ve sahip olduklarıyla övünen tipleri sevmemesi hoşuna gitmişti.

Pazarın kurulduğu meydanı tarif eden Ceylan, sonrasında konuşmadan etrafı izlemeyi tercih etmişti. Onunla pazara gelmeyi kabul etmesinin amacı sohbet etmek değildi zaten, evdeki gergin havadan uzaklaşmak için kabul etmişti. Yapmayı düşündüğü şeylerle dalga geçen bir adamla neyin sohbetini yapacaktı ki hem? Belli ki fikirleri hiç ama hiç uymuyordu.

"İşte geldik, ben uygun bir yere park edeyim. Senin alacağın bir şey var mı?" diye sordu Faruk.

"Evet, annem birkaç şey istedi. İşimiz bitince arabanın yanında buluşuruz."

Ceylan ona cevap verirken arabayı park eden Faruk, kendisiyle birlikte arabadan inen ve uzaklaşmaya başlayan Ceylan'a seslendi,

"Hey! Neden ayrı ayrı alışveriş yapıyoruz ki, ben zaten sebzeden falan anlamam, beraber alalım işte?"

Tek başına kalma isteğinden mahrum olacak olmak Ceylan'ın hoşuna gitmemişti ama Faruk'un yardım için onu çağırdığını da biliyordu. Yarım ağız "Tamam, " deyip pazara doğru yürümeye devam ederken Faruk da adımlarını ona uydurarak yanındaki yerini almıştı hızla.

Tezgâhların arasında kalabalığa karıştıklarında Faruk her şeye bakıyor ama hangisini neden alması gerektiğini anlamıyormuş gibi boş bir ifadeyle süzüyordu tezgâhları.

Pazarcıların çoğunluğunu kendi bahçesinde yetiştirdiklerini satmak için gelen yerli halk oluşturuyordu. Birçok kısımda tezgâh olarak yere serilmiş muşamba ya da bezler kullanılmıştı ve büyük şehirlerde kurulan pazarlardan daha samimi bir görüntü vardı.

"Ne almak istiyorsun, söyle de ona göre hareket edelim?" dedi Ceylan.

"Yemeklik bir şeyler işte, bir de Verda için meyve alalım."

Faruk geride kalıyor, Ceylan'ın pazarcılarla konuşmalarını, sebzeleri, meyveleri seçmesini izliyordu. Para ödeneceği zaman yanına yaklaşıp ödemeyi yapıyor ama sonrasında tekrar mesafeyi açıyordu. Bu durum Ceylan'ı rahatsız etmemeliydi, sonuçta istediği şey yalnız kalmaktı. Ama madem Faruk pazardan alışveriş yapmayı bilmiyordu, öyleyse öğrenmesi gerek diye düşündü. Aniden durarak arkasına döndüğünde Faruk'la burun buruna gelmek ise beklediği bir şey değildi. Bir adım gerileyerek aralarına güvenli bir mesafe koyduktan sonra boğazını temizleyip konuştu.

"Alışveriş yaparken yanımda durursan neyi nasıl alman gerektiğini öğrenirsin. Her seferinde seninle pazara gelecek birini bulamazsın sonuçta."

Dudakları tek bir yana kıvrılan Faruk'un yüzünün tam da o kısımda beliren gamzesine bakakalan Ceylan, adamın verdiği cevabı duymamıştı.

Faruk'un "İyi misin sen?" sorusunu işitmişti sadece.

"Şey iyiyim. Biraz canım sıkkın. Ne demiştin az önce?"

Kızın gerçekten de morali bozuk olmalıydı, Ceylan'a cevap vermeden önce hızlıca aldıklarına bir bakıp tekrar kızın yeşil gözlerine kaldırdı bakışlarını.

"Dedim ki işimiz erken bitecek gibi, eksikleri aldıktan sonra şurada güzel bir kafe var ve deniz havası can sıkıntısına birebirdir. Bir şeyler içerken dinleniriz de hem, ne dersin? "

Ceylan'a dediği şeyin kafede bir şeyler içmekle uzaktan yakından ilgisi yoktu ama önemli değildi. Kapının önündeki hâli aklına geliyordu Faruk'un ve o andan beri neyin kızı ağlattığını merak ediyordu.

"Olabilir, denize karşı çay içmek iyi gelir belki."

Reddedilmemiş olmanın verdiği keyifle tekrar gülümseyen Faruk, Ceylan'ın elinden torbaları aldı. "O zaman ben bunları arabaya bırakayım, sen de bize güzel bir masa seç. Hemen geliyorum." diyerek arabaya doğru uzaklaştı.

Ceylan ise neden kafede oturmayı kabul ettiği üzerine düşünmeyi ve Faruk'un arkasından kendisine duyduğu şaşkınlıkla bakmayı bırakıp kafeye doğru yürümeye başladı.

Balıkçı ağları ile dekore edilmiş, basit, sade ama bir o kadar da sevimli duran kafenin girişinden geçerek bir kısmı denizin üzerinde kalan ahşap platforma ilerledi ve en uçtaki masalardan birine oturdu Ceylan. Fazla kalabalık olmayışından ötürü Faruk kafeye girer girmez Ceylan'ı görebilirdi.

Faruk isminin aklından geçmesiyle aynı anda bu işte bir tuhaflık olduğu düşüncesi de belirmişti ve hafifçe çatılan kaşlarının gerisinde olanları hızlıca kafasında tarttığında yakalayıverdi gerçeği Ceylan.

O sırada gelen garsona arkadaşını beklediğini söyleyerek daha sonra sipariş vereceklerini belirtmiş, garsonun uzaklaşmasıyla hemen altında oynaşıp duran denizi izlemeye devam ederken kendi kendine söylediği şeye gülmüştü.

"Seni böyle gülümseten nedir?" diye sorarak karşısına oturan Faruk'a baktığı anda gülümsemesi silindi Ceylan'ın.

"Hiç, garsona sipariş için arkadaşımı bekliyorum dedim de. Arkadaş olmadığımızı düşününce söylediğim şeye güldüm." dedi. Düşüncelerini saklama konusunda ağabeyi kadar başarılı değildi ve bu durum her zaman başına dert olurdu Ceylan'ın. Ama o böyle biriydi, ne düşündüğünü, ne hissettiğini saklamaz ve sonucunu düşünmeden konuşurdu. Tıpkı evde ağabeyi ile konuşurken yaptığı gibi. Aklına gelen o anlarla yüzünü buruşturdu ve Faruk hızla değişen bu ifadeyi de rahatlıkla yakalamıştı.

"Hep böyle çabuk mu değişir ruh halin? Seni gördüğümde ağlıyordun, az önce çok tatlı bir gülümseme vardı yüzünde ama şimdi tekrar ağlamaklı oldun."

Nefesini sesli bir şekilde dışarı üflerken hafif hafif esen rüzgârla dudaklarına yapışan saçlarını kulaklarının arkasına çekti Ceylan.

"Abimle tartıştık biraz. Söylememem gereken bir şey söyledim ve onu üzdüm. Kendi açımdan da iyi hissetmediğim için ağlıyordum. Soruna gelince, çabuk değişen biri değilimdir ama az önce konuştuklarımız geldi aklıma, üzüldüm."

Sessizce karşısında oturan kızı dinleyen Faruk, anlam veremediği duygular ve düşünceler içerisinde kafası karışık halde bakıyordu Ceylan'a. Bir şeyler tanıdık geliyordu ve bu aşinalık hissi giderek arttığından ne düşünmesi gerektiği konusunda kararsız bırakıyordu Faruk'u.

"Peki şimdi sen söyle bakalım, " dedi Ceylan.

"Neyi?"

Garson gelmeden önce idrak ettiği gerçeği de doğrudan yüzüne vurdu Faruk'un. "Verda rahatsız ve yemek yapamayacak. Sipariş vermek yerine pazara geldiğine göre bu demektir ki yemekler senden. Düşündüm de, yemek yapmayı bilen biri nasıl olur da pazar alışverişinden anlamaz?"

"Asi olduğun kadar zekisin de demek." diyerek arkasına yaslanan Faruk, garsonun sipariş almaya gelmesiyle dürüst olma işine ara vermek zorunda kalmıştı. Birer çay söyledikten sonra kendisine merakla bakmakta ve cevap beklemekte olan kıza döndü tekrar.

"Kapıda ağladığını görünce biraz uzaklaşmanın sana iyi geleceğini düşündüm. Yani pazarı arabamla hava atmak için değil, senin daha iyi hissetmen için bahane etmiştim."

Başka zaman olsa Ceylan kesinlikle tırnaklarını çıkarır ve birkaç çizik atmadan bırakmazdı onu, üstelik sonsuza dek kızgın kalmayı düşünürken; ama arabaya bindiğinden beri garip bir şekilde bu adam hem tırnaklarını kaşındırıyor, hem de içeride tutmasını sağlayacak kadar tatlı davranıyordu. Yani yaptığı şey se-

vimliydi şimdi, şu an suratına hakim olan o çocuksu tebessüm kadar hem de. İnsan nasıl kızardı ki böyle birine?

"Kızgın mısın yoksa değil misin anlayamıyorum. Bir tepki verirsen ona göre gardımı alabilirim?" diyen Faruk'a güldü Ceylan.

"Benimle dalga geçtiğin için kızgındım ama bu yaptığın gerçekten de ihtiyacım olan şeydi. Yani gardını almana gerek yok."

Başından beri hissettiği aşinalığın ne olduğunu az çok kavramaya başlamış olan Faruk'un tebessümü de büyüdü. Ceylan birçok yönden ona benziyordu, ne düşünüyorsa söyleyen, kendine saklamayan biriydi. Yaşadığı ana ayak uydurması, hislerine göre değişen yüz ifadeleriyle ilgisini çektiği ortadaydı ve Faruk ilk kez kendi yansımasına en yakın ruha sahip biriyle karşılaşmış olmanın o iç gıcıklayıcı hazzıyla nasıl başa çıkacağını bilemiyordu.

9

"Yardım için teşekkür ederim, görüşmek üzere." dedi Faruk.

Pazar alışverişi bittikten sonra kafede birer çay içerek sohbet etmişler, geç kaldıklarını fark ederek eve dönmüşlerdi. Faruk arabayı Hakan'ın evinin önünde durdurup, ihtiyacı olmasa da onunla geldiği için Ceylan'a teşekkür etmeyi ihmal etmemişti.

"Bahane ve çay eşliğindeki sohbet için de ben teşekkür ederim. Deniz havası iyi geldi, görüşürüz." diyerek torbalarını alıp indi Ceylan. Eve girmeden önce göz ucuyla baktığında arabayı çoktan yan evin önüne park etmiş olan Faruk'un da elinde poşetlerle kapıyı çaldığını görmüştü. Yüzünde belli belirsiz bir gülüşle kapıyı çaldı o da.

"Geldiniz nihayet, pazar alışverişi ne kadar uzun sürdü böyle?"

Kapıyı açan Meltem Hanım'ın bir yandan söylenmesi, bir yandan da Ceylan'ın elinden birkaç torbayı alarak içeri geçmesiyle Ceylan da eve girip kapıyı kapatmıştı.

"Alışveriş sonrası bir kafede oturup çay içtik. Yardım ettiğim için bir çay ısmarlamak istedi adam, ondan uzun sürdü." dedi Ceylan torbaları masaya bırakırken.

"Yine abuk sabuk konuşup adama sataşmadın inşallah? Gayet akıllı ve makul birine benziyor, bizi mahcup edecek bir şey yapmadın değil mi?"

"Yapmadım anne, " derken sesinde az da olsa bu düşünceler yüzünden kırılmışlık hakimdi Ceylan'ın.

"Hayır zaten anlamadım ki ben, senin tersini de biliyorum tamam ama çabuk kızan, parlayan biri de değilsin. Adama demediğini bırakmadın bizi aldığı zaman. O yüzden emin olamadım yani bu alışveriş nasıl geçti..."

"Gayet uslu ve cici bir kızdım anne, merak etme." deyip annesine sokularak yanağına kocaman bir öpücük bırakan Ceylan, "Hatta o kadar usluydum ki Faruk yarın beni istemeye geleceklerini söyledi." diyerek yaptığı abartılı espriye güldü.

"Söyler tabii, bilmiyor ki başına nasıl bir şey alacağını." diyen Meltem Hanım da yüzünde muzip bir ifadeyle güldü. "İyi bari. Hadi sen az dinlen, ben de şunları kaldırayım. Sonra bana yardıma gelirsin." diyerek poşetleri boşaltmaya başladı. Şakadan anlayan, en az çocukları kadar hızla oyuna dâhil olan bir kadın olsa da Meltem Hanım *Faruk Bey'in* ne çabuk *Faruk* olduğunu daha sonra mutlaka soracaktı.

"Ceylan! Biraz yukarı gelir misin?"

Ağabeyinin sesini duyunca az önceki neşeli hâlinden endişeli bir hâle geçiş yapan Ceylan, illaki karşı karşıya geleceklerini bildiğinden derin bir nefes alarak merdivenlere yöneldi. Sonuçta ağabeyine o sözler için bir özür borçluydu, geciktirmenin manası yoktu.

Yukarı çıktığında açık duran kapının önünde kilitlendi ayakları. Bakışları yerden kalkmıyordu ve tedirgin hissediyordu kendini. Özür dilemekten imtina eden biri değildi ama konu o kadar hassastı ki ağabeyini tekrar üzmeden bunu nasıl ve hangi kelimelerle telafi edeceğini bilemiyordu.

Kapının önünde başı eğik hâlde dikilmekte olan kardeşini süzüyordu Hakan, o an ne hissettiğini, ne düşündüğünü o kadar iyi

biliyordu ki. "Halıyı incelemeyi bırak da içeri gir. Sana kızgın değilim, başka bir şey için seslenmiştim." dedi sakin bir tonda.

Bakışları buluştuğunda Ceylan'ın yaprak gibi titreyen yeşillerine buruk bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Şey ben," demişti ki Hakan elini kaldırıp susturdu Ceylan'ı.

"Özür dilenecek bir şey yok, sana kızgın olmadığımı söyledim. Kırgın da değilim. Geçip gitmesine izin verelim ki sizi geri getirmiş olmam bir işe yarasın, değil mi?"

"Hı hı," deyip koşar adım ağabeyine yaklaşan Ceylan, eğilerek Hakan'a sarılmıştı sıkıca. Onun duyacağı kadar kısık bir sesle teşekkür ettiğinde ağabeyinin onu saran kolları gevşemiş, elleri sırtını sıvazlamıştı. İşte bu affedildiği anlamına geliyordu, bugün kötü başlamış olabilirdi ama görünen o ki çok güzel bitecekti. Mutlu mutlu gülümsedi Ceylan geri çekilirken.

"Ne için çağırmıştın beni?"

"Önce pazar işinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anlat." dedi Hakan. Kızmış gibi görünmüyordu ama kesinlikle bu gecikmenin altında bir şeyler arayan meraklı bir yüzle bakıyordu.

"Benim canım sıkkındı malum, alışveriş bitince pazarın ilerisindeki kafede çay içelim dedi Faruk. Birer çay içip, sohbet edip geldik."

"Pazara giderken Faruk Bey değil miydi o, ben mi yanlış hatırlıyorum?" diye sorarken annesinden önce davrandığından haberi yoktu Hakan'ın.

Hakan'ın amacı kardeşini utandırmak olmasa da sorusuyla hafiften pembeleşen yanakları hemen fark etmişti. Daha bugün gördükleri adam hakkında hiçbir şey bilmiyor olmaları ve kardeşinin anlık tepkisi tedirgin ediciydi. İnce bir ip üzerinde yürüdüğünü biliyordu Hakan, bu konuda söyleyeceği bir şeyler olacaksa seçtiği kelimelere dikkat etmeliydi yoksa kardeşiyle tekrar bir tartışma yaşayabilirlerdi.

"Yurtdışına gitme fikrimle dalga geçtiği için ona kızmıştım. Ama çay içerken kendi işinden falan bahsetti ve düzeyli bir samimiyet gösterdiği için Faruk Bey'den Faruk'a terfi ettirdim kendisini."

İşte kardeşinin en çok bu özelliğini seviyordu Hakan, içinin dışının bir olmasını ve hiçbir şeyi saklamadan, ekleyip çıkarmadan neyse onu söylemesini. Fazlası olsaydı hiç şüphesi yoktu ki çekinmeden bunu da söylerdi Ceylan. Yine de aklının küçücük bir köşesinde fazlası için dikkat uyarıları yok değildi, Faruk denen adamın, kardeşinin ilgisini çektiğinden henüz Ceylan'ın haberi yok gibi görünüyordu.

"Yan komşunun arkadaşı terfiyi kapmış, iyi bakalım." dedi gülerek. Şimdilik o uyarıları görmezden gelmesi gerekiyordu Hakan'ın, dereye varmadıklarına göre paçaları sıvamaya da gerek yoktu henüz.

Hakan'ın gülümseyişinin bir benzeri belirdi Ceylan'ın yüzünde. O kadar uzun zaman olmuştu ki ağabeyini gülümserken görmeyeli, sırf bu yüzden bile Faruk o terfiyi hak ederdi. Sonuçta onu pazara çağırmasıyla gelişmişti bu durum.

"Özlemişim. " dedi gözleri ışıl ışıl, eskiye duyduğu hasreti dile getirirken. Ceylan'ın neyden bahsettiğini anlamamış olan Hakan, kaşları tam bu anlamamazlıkla çatılacakken Ceylan'ın atılmasıyla kalakaldı.

"Yapma, lütfen, az daha dursun o tebessüm yüzünde. Gerçekten özlemişim..."

Ağabeyinin sessiz kalmasıyla birlikte az öncekinden çok daha ağır çekimde de olsa siliniyordu gülüşü. Konuyu değiştirmek için sesine ortak ettiği abartılı bir neşeyle sordu Ceylan.

"Ee, beni niye çağırdığını söylemedin hâlâ?"

"Yazmakta olduğum kitabın bir yerinde takıldım. Okuyup bana fikrini söyle diyecektim."

"Okurum okumasına da ne zaman fikrimi söylesem sen başka ve daha iyi bir fikir bulup onu yazıyorsun. Beni niye yoruyorsun hiç anlamıyorum." dedi Ceylan.

"Olay o zaten, biriyle fikir alışverişi yaparken normalde aklıma gelmeyen düşünceler, sahneler bir anda gözümde canlanıyor. Şekillendirmek daha kolay oluyor diye seni yoruyorum hanımefendi, şikayetçi misiniz yoksa?"

"Yok, değilim de işte, yazdıklarını okumak biraz... Sıkıcı. Yani olayları çok dramatize ediyorsun, durduk yere depresyona giriyorum. " diyerek şakayla karışık fikrini söyleyen Ceylan'a burnunu kırıştırarak karşılık verdi Hakan ve ardından sahte bir umursamazlıkla cevap verdi.

"İyi iyi tamam, anladım. Ben kendim hallederim, bu kadar *dramatize* etmene gerek yok."

Ağabeyinden bir iğne daha yemişti, bir gün için bu kadar doz yeterliydi Ceylan'a. "Ben ineyim de anneme yemek için yardım edeyim." deyip odadan çıktı.

Aşağıya iner inmez annesinin yanına geçip yemek hazırlığına ortak olan Ceylan'ın aklından birçok şey geçiyordu. O şeylerin büyük bir çoğunluğunu ise Faruk'un kafede anlattıkları oluşturuyordu. Birkaç saat içerisinde en yüksek perdeden öfke duyduğu adama karşı yüz seksen derece değişmişti duygu ve düşünceleri.

Elbette bu duruma sebep, Faruk'un önce özür dilemesi ve devamında yapmak istediği şeyin aslında hiç de saçma olmadığını söylemesiydi. İnanmayan bir ifadeyle baktığını fark etmesiyle de kendi hayatından örnekler vermiş, Ceylan o zaman adamın sözlerinde samimi olduğuna inanmıştı ve biraz da deli olduğuna.

Dalmış halde kendi kendine gülümserken bir yandan da annesinin alaca soyduğu patlıcanları küp küp doğruyordu. Ocağın başında çorba karıştıran annesinin sesiyle toparlandı hemen.

"Kızım duymuyor musun beni? Şu çorbadan küçük bir kaba koy da Verda'ya götür. Sizin yüzünüzden gidip geçmiş olsun di-

yemedim, hem çorbayı götür hem de yerime özür dile. Bir şeye ihtiyacı olup olmadığını da sor, arkadaşı gelmiş ama erkek sonuçta."

"Olur annem, hemen götürürüm. Ama Faruk yemeklik bir şeyler aldı, yemek yapmayı biliyor olmalı." dedi Ceylan. Annesinin yapısını bildiği için aklı kalmasın diye kendince açıklama yapmıştı.

"Ay bilse ne olacak kızım, anne çorbası gibi olmaz hiçbiri. Hadi koy da içsin kızcağız sıcak sıcak. Bol limon sıkmasını da söyle. "

Ceylan annesinin dediklerini hızlıca yerine getirip elinde kapaklı bir kap dolusu çorbayla yan eve gitmişti. Kapıyı açan Faruk'un gülümsemesine aynı şekilde karşılık vermiş, annesinin sözlerini iletmek için içeri girmişti.

Elindeki kabı Faruk'a teslim edip salona yürürken göz göze geldiği kıza, "Nasıl oldun Verda? " diye sordu, "Annem geçmiş olsun demeye gelemediği için üzülmüş, sana çorba yolladı. Bol limonlu ve sıcak sıcak içsin dedi."

"Ay sağ olsun, az önce Faruk'a çorba yap diyordum ben de." diyen Verda, teşekkürlerini iletmesini tembihledi Ceylan'a. "İyi misin? Faruk, bugün üzgün olduğundan bahsetti. Kötü bir durum yoktur inşallah?" diye sordu ardından.

"Abimle tartışmıştık ama şimdi iyiyiz. Hatta kitabı için benden yardım bile istedi." diyerek güldü Ceylan. O anda aklına gelen düşüncenin heyecanıyla ellerini çırpıp daha neşeli gülerek Verda'ya eğildi ve gözleri gibi ışık saçan sesiyle fikrini savurdu bir nefeste.

"Sen yapabilirsin!"

Verda ise şaşkındı, birkaç saniyeliğine Ceylan'ın neyden bahsettiğini anlamamış; ama sonrasında kitap ve yardım kelimeleri olayı biraz da olsa çözmesini sağlamıştı. Yine de tam olarak ne yapabileceğini anlamak için sordu.

"Neyi yapabilirim?"

"Abime ilham gelmesi için kitabında yardım edebilirsin, diyorum. " diyerek cevap veren Ceylan, neredeyse nefes almadan Verda'ya yardım konusunun detaylarını anlatmaya başladı.

Ceylan konuşurken Verda pür dikkat onu dinliyordu, Faruk ise yüzünde gülümsemeyle bakıyordu kıza. Bir şey anlatırken o kadar heyecanlanıyordu ki ister istemez etrafındakileri de heyecanlandırıyordu Ceylan. Deniz kenarındaki kafede sohbet ederlerken de bir ara böyle heyecanlanmış, su yeşili gözleri koyulaşarak sık ağaçlıklı bir ormana dönüşüvermişti.

"Ne diyorsun, biraz okusan kitabı az çok fikir sahibi olursun?" Ceylan merakla ve heyecanla cevap bekliyordu Verda'dan.

"Fikir sahibi olmak zor değil, kısa bir ön okuma ile kurguyu ve karakterleri yakalamak kolay olur, " dedi Verda ve işin zor kısmından bahsetmeden önce duraksadı.

"Bundan sonraki cümle "ama" ile başlayacak sanırım?" dedi Ceylan. Az önceki heyecanı sönüvermişti hızla. Verda kolay olanı söylemişti ve şimdi de zor olanı söyleyecekti; ki Ceylan çoktan ne olduğunu anlamıştı.

"Ceylan bak ben çok isterim abine yardımcı olmayı ama Hakan ile iyi bir başlangıç yapmadık biliyorsun, üstelik insanlarla muhatap olmak istemiyor. Ben elimden geleni yaparım fakat Hakan'ın bunu kabul edeceğini zannetmiyorum."

"Ya haklısın, abim bu konularda sıkıntılı ama belki ben onu ikna edebilirim, zaten kitapla ilgili verdiğin fikirleri uygulamayacak nasıl olsa. Dediğim gibi, fikir alırken o sırada aklına gelen kendi fikirlerini uygular o. Şey gibi düşün bunu, kitap hakkında karşılıklı sohbet edecekmişsiniz gibi."

Gülümsedi Verda, Ceylan'ın ne dediğini gayet iyi anlamıştı zaten. Sorun bunu anlaması gereken kişinin kendisi olmadığıydı.

"Onu anladım Ceylan ama bunları söylemen gereken kişi ben değilim. Abin ondan uzak durmamı açık ve net olarak ifade etti. Kendisi istemediği sürece ben gidip herhangi bir şey yapmam. Bu ona saygısızlık olur."

Faruk oturduğu yerden ikisinin konuşmalarını dinlerken özellikle Verda'nın son sözleriyle kaşları çatılmıştı. Buraya gelme sebebi adamı kitaplarını basmaya ikna etmek değil miydi? Adamla kötü başladıkları doğruydu ve Verda nasıl toparlayacaktı hiçbir fikri yoktu Faruk'un. Oysa şimdi istediği fırsatı Ceylan ona altın tepside sunuyordu, Hakan'ın ne düşüneceği, ne hissedeceği neden bu kadar önemliydi? Faruk düşüncesiz biri olduğu için bu soruya takılmamıştı. Verda'nın işi uzatıyor olmasının nedenini anlamaya çalışıyordu daha çok.

"Anladım, " deyip iç geçirdi Ceylan. "Ben gideyim artık, sonra görüşürüz."

Ceylan daha fazla oyalanmadan Faruk eşliğinde uğurlanarak eve geçmişti. Ceylan'ı geçiren Faruk da hızla Verda'nın yanında almıştı soluğu. Faruk'un duruşundan ve duruşunu süsleyen bakışlarından bir sıkıntı olduğunu hemen anladı Verda. Neler olduğunu sormasına ise gerek kalmamıştı.

"Hakan yanında kaldığı sırada neler oldu Verda? Kelimesi kelimesine anlatıyorsun, hemen."

Genel olarak ültimatom almayı seven biri değildi Verda. Hesap sorma tarzında ya da emir verir gibi konuşulmasından hiçbir zaman haz etmemişti ve Faruk bunu çok iyi bildiği halde böyle konuşuyorsa kafasına taktığı bir şey olmalıydı.

"Sen boş ver ne konuştuğumuzu da rahatsız olduğun şeyi söyle. Benimle bu şekilde konuştuğuna göre canını sıkan bir şey olmuş."

Faruk cevap vermeden önce ayakta dikilmeyi bırakıp arkadaşının yanına oturdu ve Verda'ya döndü. Konuşurlarken Verda'nın hiçbir ifadesini kaçırmaya niyeti yoktu.

"Pekala, konuştuklarınızı sonra anlatırsın. Az önce Ceylan'a söylediklerin rahatsız etti beni. Kız sana tam olarak aradığın fırsatı verdi ama sen topu Hakan'a attın. Buraya neden geldiğini unutmuş olamazsın değil mi?"

"Elbette unutmadım, " dedi Verda, "Ama buraya gelirken adamın inzivada olduğunu biliyor olsam da bu kadarını beklemiyordum. Dahası engelli olduğunu da bilmiyordum. Kafamda tasarladığım şey, bir süre komşusu olarak beni tanımasını sağlayıp en kısa zamanda ikna etmek çalışmaktı. Hatta yalvarmayı bile göze almıştım, biliyorsun."

"Evet; ama şimdi kardeşi gelip sana durumu düzeltebileceğin bir çözüm sunuyor, sense geri adım atıyorsun. Anlamadığım şey bu."

Derin bir nefes aldı Verda. Bakışları dostunu tekrar bulduğunda bugün olanları anlatmaya başladı. Faruk hiç araya girmeden Verda'yı dinlerken Hakan ile neler konuştuklarını da öğreniyordu.

"Yani adamın yaraları göründüğünden daha derin Faruk. Neler yaşamış, nasıl engelli olmuş bilmiyorum. Ama Hakan tanıdığım birçok engelli insandan farklı, onu hayattan soğutan şey engeli değil. Öyle olsa şimdiye çoktan konuyu açar, neden geldiğimi söylerdim. Onda başka şeyler var; öfkelendiren, üzen, kahreden bir şeyler. Haklısın, Ceylan'ın söylediği şey tam olarak ihtiyacım olan şey. Hakan'la istediğim samimiyeti kurabilmem için gereken zemini hazırlayacak bir fırsat. Ama olmaz Faruk. Ben bunu Ceylan istedi ya da akıl etti diye yapamam, Hakan'ın istemesi lazım. En azından isteyen taraf o olursa içim biraz olsun rahat eder."

Dostunun ne anlatmaya çalıştığını şimdi daha iyi anlamıştı Faruk. Verda durumdan rahatsızdı, buraya gelme amacını saklamış olmaktan ötürü kendini kötü hissetmeye başlamıştı. Ayrıca adamı merak ediyordu, Hakan'ı nelerin bu hale getirdiğini öğrenmek ve ona yardım etmek istiyordu.

Bu klasik bir Verda davranışıydı, babasından dolayı sorunu olan insanlara ne yapar ne eder yaklaşır ve sorunlarını çözmek için elinden geleni yapardı o. Yardımsever olmaktan çok, etrafındaki insanlara hayatın her şekilde yaşamaya değer olduğunu gösterme çabasıydı. Ölüm dışında her şeyin bir hâl çaresi olduğuna inanırdı Verda ve karşısındaki umutsuz vaka dahi olsa sonuna kadar çabalamaktan vazgeçmezdi.

Görünen o ki bu sefer kurtarmak için çaba sarf edeceği kişi Hakan Güray'dı.

Uzanıp dostunun ellerini avuçlarının arasına alarak gülümsedi Faruk.

"Ben anladım seni, tamam. " dedi ve avcundaki elleri hafifçe sıkarak devam etti. "Hakan Güray'ı kitaplarını bastırmaya ikna etmekle kalmayıp onu kurtarmaya da çalışacaksın, değil mi? Yine de adamı hayata döndürmek için en iyi ve tek fırsatın bu yardım olayıymış gibi görünüyor."

"Evet bunu kabul ediyorum zaten, " dedi Verda. "Ama yine de ilk adımı atmak gibi bir düşüncem yok. Burada kalmakla ilgili şimdilik bir zaman sorunum da olmadığı için akışına bırakmaya karar verdim, özellikle bugün konuştuklarımızdan sonra Hakan'a ailesinin veya onunla iletişim kurmayı başarmış olanların davrandığı gibi davranmayacağım. Yeterince üzerine gidilmiş zaten, fazlasına ihtiyacı yok."

"Vay, bakıyorum da adamın neye ihtiyaç duyduğunu çözmüş gibisin?" diyen Faruk'a gülümseyerek yerinden kalktı Verda. Mutfağa doğru yürürken bir yandan da cevap veriyordu arkadaşına.

"Onun ihtiyaç duyduğu tek şey rahat bırakılmak ve hayır, onu rahat bırakmaya hiç niyetim yok. Sadece farklı biçimde rahatsız edeceğim o kadar." deyip kendine bir bardak su doldurdu. Uzun uzun konuşmak boğazını kurutmuştu.

"Peki ya sonra? " diye sordu Faruk.

Su içtiği bardağı çalkalayıp diğer bulaşıkların yanına ters çevirirken dostunun sorusu kendini tekrarlayıp duruyordu Verda'nın zihninde.

"Peki ya sonra? Sonra?"

Sonrasını Verda da bilmiyordu. Bildiği tek şey Hakan'ın bugün verdiği kısa cevapların arkasında saklanan uzun hikâyeler olduğuydu ve Verda'nın önceliği o uzun hikâyeleri adamın sesinden dinlemek olacaktı.

10

Ceylan eve döner dönmez kalan işlerde annesine yardım etmiş, yemekler hazır olduğunda da birlikte sofrayı hazırlamışlardı. Bu süre zarfında Ceylan düşünüp durmuş ve ağabeyi ile konuşup bir şekilde konuyu açmak üzerine bir yığın fikir üretmişti. Ancak ailecek sofraya oturdukları ana kadar geçen zaman içinde ağabeyinin tepkilerine uzun süre maruz kalmış biri olduğundan, bulduğu fikirlerin hepsi aklının kıyısından intihar etmişti. Biri hariç.

Ceylan'ın kendi içinde yaşadığı devinimler, hep beraber oturdukları sofrada da devam ederken kardeşinin tuhaf hâllerinin farkında olan Hakan bir yere kadar sabrederek beklemiş olsa da kardeşinin huzursuz kıpırdanışları, düşünceli hâlleri bir türlü söze dökülmemişti. Daha fazla dayanamayan Hakan, çatalını tabağın kenarına biraz gürültülü bir şekilde bırakarak kardeşinin ve annesinin dikkatini üzerine çekti.

"Dilinin ucunda yuvarlayıp durduğun her neyse söylesen de ben de rahat rahat yemeğimi yesem, ha Ceylan?" diyerek arkasına yaslandı.

Meltem Hanım oğlunun sözleri üzerine bakışlarını Ceylan'a çevirirken Ceylan lokmasını güçlükle yutmuştu.

"A şey, o zaman sen önce yemeğini ye rahat rahat, sonra konuşalım, olur mu?"

"Ha yani şimdi söylersen iştahım kaçacak, öyle mi?" dedi Hakan, "Bak yine fil mil diyeceksen ciddiyim hiç deneme Ceylan, o konu kapanmıştır."

"Yok yok!" diyerek atıldı Ceylan hızla. "Benimle ilgili bir şey değil, hem yemekten sonra çay içerken konuşursak, ben de..."

"Sen de zaman kazanmış mı olacaksın? Yine neyin peşindesin Ceylan, bak iştahım an itibariyle kaçtı zaten, anlat o kafandan geçenleri de bitsin şu gerginlik. Masaya oturduğundan beri bir türlü söyleyemedin, senin huzursuzluğun beni de huzursuz ediyor."

Çok kısa bir süre sessizliğini koruyan Ceylan, başka çıkar yolu olmadığını anlamış bir ses tonuyla söze başladı.

"Şey, benden bugün hep yaptığımız gibi kitap hakkında konuşmak istedin ya hani?"

"Ee? Fikrini mi değiştirdin yoksa? Okuyup yardım edecek misin?"

"Yok, fikrimi değiştirmedim de, başka bir şey geldi aklıma. Yani ben kısıtlı bilgimle fazla yardımcı olamıyorum sana. O yüzden düşündüm de, kitaplarla benden daha fazla haşır neşir olan biri okusa ve fikirlerini seninle paylaşsa? Çok kitap okumuş biri seni daha doğru yönlendirebilir bence, yani ilham alma konusunda çok daha faydalı olabilir böyle biri."

Ceylan susmuş, çatalı sıkı sıkı tutan elinin titremesini engellemeye çalışırken bir yandan da içinden kendine sakin olmayı telkin ediyor ve ağabeyinden gelecek cevabı sabırsızlıkla bekliyordu.

Hakan ise kardeşinin cümleleri kulaklarından beynine ulaştıkça aklında çizilen yol haritasındaki okların tek bir kişiyi işaret ettiğinin farkındalığı ile kaşlarını ağır ağır çatarak sandalyesinde doğrulmuştu.

"Kimden bahsettiğini anladım," dedi, "Fakat olmaz, Verda'yı pek tanımıyoruz. Ayrıca bili-"

"E sohbet ederken tanırsın işte? " diyerek Hakan'ın sözünü kesti Ceylan. "Yani sonuçta kitap hakkında sohbetten ibaret değil mi olay? E Verda çevirmen, hayatını kitap okuyarak geçiriyor, karşılıklı fikir alışverişi yapmak için ondan daha iyisini bulamazsın bence. Hem ben sana danışmadan önce ona sordum, seninle iyi bir başlangıç yapmadığı için çekindi ama sen istersen, kabul edersen o da çok istermiş kitap üzerine konuşmayı. "

Ceylan'ın öne sürdüğü fikre değilse de kendisinden önce Verda'ya sormasına kızmıştı Hakan. Kardeşini gayet iyi anlıyordu, kitaplarını sıkıcı bulduğu için hazır yakınlarda bir kitap kurdu bulmuşken fırsatı değerlendirmekti Ceylan'ın yaptığı. Ama şimdi Verda durumdan haberdar olduğu için zorda kalan kendisi olmuştu.

İstemiyorum dese yine uyumsuz olduğuna dair sözler işitecek, işitmese bile imalı bakışlarla sessizce suçlanacaktı ve buna Verda da dâhil olacaktı, en azından düşünsel anlamda.

İstiyorum dese... İşte o zaman ne duruma düşeceği hakkında pek bir fikri yoktu Hakan'ın. Uzun süredir tek başına her işini halletmeye alışmış biri olarak en fazla kardeşi ve annesiyle muhatap oluyordu. Başka insanlarla içli dışlı olmaktan uzak durduğu için şimdi doğru düzgün tanımadığı bir kadınla ara sıra bile olsa sohbet edecek olmak can sıkıcı bir durummuş gibi hissettiriyordu.

Öte yandan Verda ile evinde kaldığı süre boyunca aralarında geçen konuşmalar belli etmese de hoşuna gitmişti. Kadın ilk başlarda tam anlamıyla densiz diyebileceği bir görüntü sunmuştu ama hiç de öyle olmadığını o kısacık zamanda fark etmişti Hakan. Verda'nın sahip olduğu ve Hakan'ın en çok ilgisini çeken özellik insanları yargılamaktan çok uzak bir karakterinin olmasıydı. Bir de damarına basmadıkça gayet hoş sohbet biri olduğunu anlamıştı.

"İyi tamam. Biraz iyileştiği zaman kendisinin engin kitap bilgisinden yararlanmak faydalı olabilir."

Ağabeyinin birkaç dakika süren sessizliğini bir asırmış gibi hisseden Ceylan, o birkaç dakika içerisinde olumsuz cevap alacağına inanmışken duydukları karşısında heyecanına yenik düşerek sevinçle çığlık attı.

Meltem Hanım ve Hakan, duydukları çığlıkla yüzlerini aynı anda buruştururlarken Ceylan sandalyesinden fırladığı gibi koşarak Hakan'ın yanına gelip ağabeyine sarıldığında Meltem Hanım gözleri dolu dolu gülümseyerek izliyordu çocuklarını. Kaç yaşına gelirlerse gelsinler, bir anne için çocukları asla büyümüyordu ve iki kardeşi böyle görmek Meltem Hanım için mutluluğun ta kendisiydi.

"Dur be kızım, yapıştın koala gibi düşeceğiz şimdi." diyerek kendini Ceylan'dan kurtarmaya çalışan Hakan, sesindeki ciddiyete ters düşen bir gülümsemeyle kardeşinin kollarını boynundan çekmeye uğraşıyordu.

"Ben hemen gidip Verda'ya haber vereyim, sonra siz aranızda anlaşırsınız ne zaman ne yapacağınız konusunda."

"Otur oturduğun yerde, hiçbir yere gitmiyor ve haber vermiyorsun." dedi Hakan. Kardeşinin sergilediği bu aşırı heyecanı anlamamış olmakla beraber bir şey yapılacak ya da söylenecekse bunu kendisinin yapması gerektiği ortadaydı. Sonuçta kadın onca olanlardan sonra haklı olarak böyle bir adımı Hakan atmadıkça harekete geçmeyeceğini Ceylan'a belli etmişti.

"Ama," diyerek itiraz etme yolunda ilerleyen Ceylan'ı ilk adımda durduran Hakan, "Aması yok. Beni zor durumda bıraktığın yetmezmiş gibi bir de kendi işini kendi göremeyen biri durumuna düşürmene izin verecek değilim Ceylan. O yüzden otur ve yemeğini ye, gerisini mecburen ben halledeceğim." dedi ve ılınmaya başlayan yemeğine döndü.

Ceylan ise yerine geçerken yüzünde hınzır bir ifadeyle annesine bakıp göz kırpmıştı. Verda'ya çorba götürdüğü zaman ak-

lına gelen fikir sonrası saatlerdir oynadığı oyun, tüm seyirciler tarafından ayakta alkışlanmış gibi mutlu hissediyordu.

Verda'nın ağabeyine yardım etmesini iki nedenden ötürü önemsiyordu Ceylan; birincisi Verda işinden dolayı çok kitap okumuş biriydi ve ağabeyine kendisinden çok daha faydalı olabilirdi. İkincisi ise ağabeyinde ufak tefek değişimler seziyordu; uzun zaman sonra onu gülümserken görmek, birinden yardım istemesi, birine yardım etmesi gibi. Tüm bunların Verda ile başladığını görmemek imkânsızdı, bu yüzden yardım edecek kişi Verda olursa o ufak tefek değişimler gelişme gösterebilir diye düşünüyordu.

Bu nedenle konuyu açma üzerine düşündüğü çözümler arasında tedirgin ve ne yapacağını bilemezmiş gibi davranmayı seçmişti. Böylece çok akıllı ağabeyi durumu fark edecek, konuyu kendi açacaktı. Üstelik ondan önce Verda'ya söylemiş olduğunu öğrenince mutlaka gurur yapacaktı, kısacası her şey tam olarak istediği gibi gelişmişti.

Yerine oturup mutlu mutlu yemeğini yerken, tabağındakilerin soğumaya başlamış olması hiç sevmediği hâlde umuruna bile gelmemişti Ceylan'ın.

***

"Aldın mı biletini ne yaptın?" diye sordu Verda. Ceylan'ın çorba getirmesinin üzerinden birkaç gün geçmiş, ara sıra gelen kısa öksürükler dışında epeyce iyileşmişti. Dün akşam asistanı arayıp Faruk'a artık gelmesi gerektiğini hatırlattığında arkadaşının asılan suratını fark etmiş ama üzerine gitmemişti.

Birkaç gün boyunca arkadaşına özenli bir şekilde bakmış olan Faruk ise işlerinin başına dönmesi gerektiğini biliyor olsa da asistanından net olarak işittiğinde ilk defa canı sıkılmıştı. Yaptığı işi fazlasıyla seven biri olarak çok önemli bir durum söz konusu olmadıkça asla aksatmazdı ama şu birkaç günlük Bodrum molası bahar havası gibi çarpmıştı sanki. Asistanı iflas ettin dese zil takıp oynayacak kadar umursuyordu şirketi, o derece

içinden gelmiyordu gitmek. Ama mecburen sabah ilk işi bilet ayarlatmak olmuştu.

"Evet, İmren ayarladı bilet işini. Öğleden sonra İstanbul'da olacağım."

Arkadaşının sesindeki soğukluk o kadar barizdi ki ne yapsa da dostunu rahatlatsa bilemedi Verda. Ortamı neşelendirmek için dostuna takılmaya karar vererek gayet ciddi bir tonda konuştu.

"Bu kadar dert ediyorsan Ceylan'ı şirkette işe al bari, her gün onu göreceğin için işe gitmek hoşuna gider bence."

"Sahi ya, ben bunu neden düşünmedim ki? İmren'e bir sorayım boş kadro var mı baksın."

Faruk'un heyecanla verdiği cevap karşısında kafasını geriye atıp koltuğun arkalığına vururken gözlerini yuvarlayan Verda, tamamen takılmak için söylemiş olduğu bir şeyi Faruk'un ciddiye alacağını düşünmemişti bile. Aynı anda Verda'nın vermiş olduğu tepkiyle iç geçiren Faruk çenesini sıvazladı.

"Çok mu belli ettim?"

"Yok canım, fosforlu taytıyla Google Earth'ten görünen sporcu abla kadar işte, abartmaya gerek yok." dedi Verda bıyık altından gülerek.

Son birkaç günde Ceylan ve ikisi kediyi veterinere götürmüşler, marketten sipariş vermek yerine yürüyerek alışverişe gitmişler, olabildiğince birlikte vakit geçirmişlerdi. Dostunu kendi kendine gülümserken o kadar çok yakalamıştı ki Verda, Faruk'un Ceylan'a olan ilgisinin arttığını anlamakta zorlanmamıştı. Ama ilk kez şimdi açık açık konuşmaya başlamışlardı ve ne yazık ki birkaç saate Faruk yola çıkmak zorundaydı.

"Bu kadar üzgün olma be, toplantıları ayarlar kaçarsın yanıma yine."

"Ben kaçsam da sonuçta onlar da dönecekler evlerine."

"Ha yani Ceylan olmadıktan sonra seni ne yapayım, diyorsun? Tamam, güzelmiş bu, peki."

Verda'nın tepkisine hızla açıklama yapacakken bakışlarında yakaladığı haylazlıkla gözlerini kısarak bakan Faruk'a gülerek dil çıkarttı Verda.

"Git de eşyalarını toparla hadi, yardıma ihtiyacın olursa Ceylan'ı çağırırsın."

İçini çekerek ayağa kalkan Faruk, merdivenlere yürürken bir yandan başını sallıyor, bir yandan söyleniyordu.

"Eline düşmek ayrı, diline düşmek ayrı dert. Yandık ki ne yandık."

Faruk'un söylenmesine karşılık sesli gülen Verda, yerinden kalkarak verandaya çıktı. Temiz havayı ciğerlerine çekerken aklı yan evin sahibindeydi. Ceylan'ın ona sunduğu fırsat sonrası Faruk'la kediyi veterinere götürecekleri gün Ceylan gelmiş ve ağabeyinin kabul ettiğini söylemişti. Bunu bildiğini ağzından kaçırmamasını, bilmiyormuş gibi tepki vermesini de sıkı sıkı tembihlemeyi unutmamıştı.

Verda için haberi yokmuş gibi davranmak sorun değildi, elbette Ceylan'ı zor duruma düşürecek bir harekette bulunmazdı ama o günden beri hiçbir gelişme olmamış, Hakan herhangi bir adım atmamıştı. Merak ve heyecan içerisinde beklerken Faruk'un Ceylan'dan duyduğu, hasta olduğu için Hakan'ın beklediğini öğrenmek Verda'yı hem şaşırtmış, hem de sevindirmişti.

İlk başta gerçekten adamın insanlıktan çıktığını düşünmüş olsa da kediye yolladığı mamalar, hasta olduğu için onu yalnız bırakmayışı ile fikirleri epeyce değişmişti Verda'nın. İyileşmesini beklemesi ise tam bir bonus etkisi yaratmıştı.

Hakan soğuk falan değildi, yalnızca yüzüne taktığı değil, boylu boyunca giyindiği bir maskesi vardı o kadar. Uzun süre üzerinde taşıdığı için ilk bakışta maske olduğunu anlamak zordu tabii; ama yanında kaldığı süre içerisinde yakaladığı birçok açık

vermişti o maske, yıpranmış yerlerinden sızan sıcakkanlı adamı puslu da olsa görmüştü Verda.

Bu nedenle öncelikleri değişmişti zaten, sözleşmeyi imzalatmak elbette istiyordu ama Hakan'ın üzerinden o maskeyi yırtıp almayı daha çok istiyordu.

Işıltılı gözlerle bahçede gezinen bakışları, yan evden gelen kapı sesiyle o tarafa döndü. Açılan kapıdan dışarıya çıkan tekerlekleri gördüğünde hızlanıverdi Verda'nın kalbi.

Hakan verandaya çıkar çıkmaz önce gözlerini yumarak derin bir soluk çekti içine, burayı en çok havası yüzünden seviyordu. Gerçi geldiğinden bu yana etrafı hiç gezmemiş olduğu için sevilecek başka ne yanı var bilmiyordu; ama havası, cıvıldayan kuşların sesini yok eden araba ve insan kalabalığı olmaması nedeniyle evinin bahçesi bile burayı sevmesi için ona yetiyordu.

Gözlerini açıp ilerlediği sırada bakışları yan taraftaki silüete kaydı. Verda'nın hafif hafif esen rüzgârla dalgalanan saçlarından yüzünü görmese de, duruşundan anladığı kadarıyla o da ortamdaki huzuru soluyordu.

Hakan'ın çıktığını görmesiyle bakışlarını tekrar önüne çevirmiş olan Verda, adamın kendisine bakıp bakmadığını bilmiyordu. Öğrenmek için delice bir merak içerisinde olsa da izleyeceği yolu çoktan belirlemiş olmanın verdiği kararlılıkla o yana bakmıyordu. Bunu başarmak adına verandanın korkuluklarını gereğinden fazla sıkıyor olduğunun farkında değildi. Farkında olduğu tek şey, Hakan Güray'ı klasik şekillerde rahatsız edecek her şeyden kaçınacak olmasıydı.

"Günaydın," diyen sesi duydu sonra. Biraz daha sıktığı korkuluklardan ellerini çekmeden yavaşça döndü sesin sahibine.

"Günaydın," dedi gülümseyerek ve tekrar önüne döndü.

Verda'nın, karşılık vermesinin ardından onu yok sayarak önüne dönmesi Hakan'ın kaşlarını kaldırmasına neden olmuştu. Açıkçası kadının bir şeyler söylemeye devam edeceğini düşünmüş ve beklemişti.

Tam ağzını açmış, ona daha iyi göründüğünü söyleyecekti ki Verda arkasını dönerek içeri girince sözleri dilinin ucunda kalakaldı. Yok saymak Hakan'ın son yıllarda ustalaştığı bir eylemdi; ancak yok sayılıyor olmak kesinlikle acemisi olduğu bir durumdu ve şaşırmıştı.

O sırada yanına gelen Ceylan'ın eğilip yanağına kondurduğu öpücükle gülümsemiş olsa da şaşkınlığını üzerinden atmayı beceremeyişti.

"Ne oldu? İlk defa seni öpüyormuşum gibi ne bu şaşkın ifade?"

"Yok bir şey, seninle ilgili değil." deyip arabasını kardeşine doğru çevirdi. "E anlat bakalım, Faruk Bey(!) ile bugünkü planınız nedir?"

Omzunu silkti Ceylan, "Bilmem, bir plan falan yok ortada." dedi. Aslında aklında Gümüşlük'teki hep methini duyduğu ama hiç görmediği koyları gezmek vardı. Ama henüz fikrini paylaşma fırsatı olmamıştı, sabah sabah Verda'nın kapısına dikilip koyları gezmek istediğini söyleyecek değildi sonuçta. Hem dün akşam bir karar almıştı, bir daha ilk adımı kendisi atmayacaktı.

Şimdiye kadar hep o gitmişti ve spontane gelişen fikirlere ayak uydurmuştu. Hiçbirinden şikâyetçi değildi, Faruk ile gittikleri yerler hep bir amaca hizmet etmiş olsa da eğlenceli vakit geçirmişti ve tam olarak emin olamasa da Faruk'un hâl ve hareketleri, bazen gözlerine yerleşen ve yüreğindeki kuşları havalandıran bakışları nedeniyle adamın kendisine ilgi duyduğunu düşünmeye başlamıştı. Kendi de aynı durumdaydı, o kuşlar durduk yere kanatlanmıyordu elbette. Ama bir adım atılacak ve bir şeyler dile dökülecekse bunu önce Faruk yapacaktı.

Hayatında yalnızca bir kereye mahsus duygularını açtığı biri olmuştu ve aldığı olumsuz cevapla yaşadığı o berbat hissi tekrar kaldırabileceğini zannetmiyordu Ceylan. Kişiliği düşünüldüğünde hiç çekinmeden gidip Faruk'a ondan hoşlandığını söylerdi, tabii daha öncesinde bunu yaptığı zaman kötü bir reddedilme yaşamamış olsaydı.

"Bakışların yine ormana bulandı, neler geçiyor o güzel gözlerini taşıyan kafandan?"

Ağabeyinin iltifat ederken ağzından laf almak için oldukça tuhaf bir cümle kurmuş olması, Ceylan'ın genel olarak alışkın olduğu bir durumdu. Yine de gözlerini "Gerçekten bunu söyledin mi?" der gibi yüzüne dikmekten alıkoyamamıştı kendini.

"Verda iyileşmiş bu arada, hani bilmek istersen?" dedi Ceylan.

"Sorduğum soruyla Verda'nın iyileşmesi arasındaki bağlantıyı çözdüğümde uygun bir cevap vereceğim küçük kardeşim."

Ah tabii, o Hakan Güray'dı. Öyle kolayca tongaya düşmesini beklemek kesinlikle Ceylan'ın hatasıydı. Ama Ceylan da bir Güray'dı ve her ne öğrendiyse ağabeyi sayesindeydi.

"Ha yani diyorsun ki ben gidip teklif edemiyorum, benim yerime sen et kardeşim?"

"Ceylan..."

"Efendim abi?"

"Faruk'tan hoşlanıyorsun diye bana sarma istersen, ellerim bağlıyken de baş ederim seninle, biliyorsun."

Biliyordu, ağabeyinin aldığı eğitimlerden bazılarını kendisi üzerinde denediği o eğlenceli oyun zamanlarından dolayı bunu yapabileceğini çok iyi biliyordu Ceylan. Bilmediği, ağabeyi böyle pat diye hislerini yüzüne söylediğinde ne diyeceğiydi.

"Öylesine bir şey işte. Geçer. Yakında o gider, biz de gideceğiz zaten. Sana veya başkasına saracak bir durum yok yani."

İnkar etmemesine sevinmekle beraber kardeşinin beklediğinden daha derin hisler besliyor olması şaşırtmıştı Hakan'ı. O kadar kısa bir süre olmuştu ki hangi ara bu duruma geldiğini anlayamadı bir an. Sonra kendi yaşadığı zamanlar geldi aklına, birkaç tatlı anı geçti gözlerinin önünden, buruk bir gülümseme peydah oldu yüzünde.

Sevgi zaman istiyor olabilirdi ama aşk hep acele edendi. Belli ki kardeşi aşık olmanın ilk eşiğindeydi, aşkın en güzel, en nahif olduğu o ılık rüzgara kaptırmıştı kendini. Bir şey diyecek oldu, Ceylan'ın telefonuna gelen mesaj sesiyle susup bekledi. Mesajı okuyan Ceylan'ın yavaş yavaş durulan, asılan yüzüne bakarken endişe etmemek elde değildi.

"Ne oldu? Yüzün düştü birden? Ceylan?"

Aralıklı olarak sorsa da cevap alamadıkça sıraladığı sorulara yanıt olarak başını kaldırıp ona bakan Ceylan'ın gözlerinde hiç ışık yoktu.

"Hiç, " dedi Ceylan aklında hâlâ okuduğu cümleler yankılanıyorken. "Faruk bugün İstanbul'a dönüyormuş da, onu haber vermiş."

"O zaman gidip bir veda edelim komşumuzun arkadaşına, " dedi Hakan, Ceylan'ın şaşkın bakışlarına aldırmadan devam etti. "Adamın bir sürü iyiliği dokundu sonuçta, uğurlamazsak ayıp olur, değil mi?"

11

Aşk kimi zaman kolayca gelişir, geliştikçe ortaya çıkan zorluklarla uğraştırır, yorardı. Kimi zamansa tüm zorlukları gelişirken sererdi insanın önüne, aşılan her zorlukla güçlenir, güzelleşirdi. Ama hepsinden öte olanı vardı bir de aşkın; daha başlamadan yoranı, aşılmaz engeller çıkarıp vaktinden evvel koparılan gonca gül gibi solarak yürek acıtanı.

Ceylan, ağabeyinin arabasını iterek yan eve doğru ilerlerken hislerinin henüz aşk olamayacak kadar yolun başında olduğunu biliyordu. Yine de acımıştı yüreği, Faruk'un gidecek olması tutuşturuvermişti kuşların kanatlarını. Ağabeyi nereden çıkarmıştı bu uğurlama işini, ne yapacaktı, Faruk'un yüzüne bakıp *"Kendine iyi bak, görüşürüz,"* falan mı diyecekti?

Kardeşinin ittiği arabayla iki ev arasındaki kısa kaldırım mesafesini aşarken Hakan da düşünceler içerisindeydi. Uzun zaman sonra ilk kez kardeşinin duygusal dünyasına adım atıyordu ve görünüşte destekliyor olsa da aslında uğurlamaya gitme fikrinin altında çok başka sebepler yatıyordu.

Faruk'un kötü biri olmadığını az çok anlamıştı ama çok iyi tanımadığı gerçeğini de göz ardı edecek değildi Hakan. Bu yüzden görmesi gerekiyordu, ikisini de görmeli ve ne yapacağı konu-

sunda hem kendi bir karar vermeli hem de kardeşini doğru yönlendirebilmeliydi. Faruk'u uğurlama fikrini ortaya atmasının nedeni buydu. Tek taraflı bir durum söz konusu ise o zaman Ceylan'ın gerçekle en çabuk şekilde yüzleşmesi gerekiyordu. Başlamadan bitmesi bu açıdan bakıldığında onun için çok daha az acı verici olacaktı. Ve bunu anlamanın tek yolu bir erkek gözüyle Faruk'un hareketlerini değerlendirmekti.

Kahvaltı sonrasında Faruk duş almak için yukarı çıkmış, Verda da sofrayı toparlayıp bulaşıkları makinaya dizmişti. Faruk'un ertelenen uçuşu sayesinde yemek sonrası birer fincan kahve içecek kadar zamanları vardı, Verda kahveyi hazırlarken çalan kapıyla makinanın düğmesine basıp açmak üzere kapıya yöneldi.

Kapıyı açan Verda, ona gülümseyerek bakan ikili karşısında anlık bir şaşkınlık yaşasa da ardına kadar açtığı kapıyla kenara çekilerek Ceylan ve Hakan'a yol vermiş, içeri buyur etmişti.

Salona doğru ilerleyen Ceylan, koltuğun yanına geldiğinde ağabeyinin arabasını bırakarak döndü ve Verda ile göz göze geldi. O an anladı Verda, Ceylan'ın bakışlarına düşen gölgelerde Faruk'un gidiyor oluşunu bildiğini gördü.

"Ne içersiniz?" diye sorduğunda ne Ceylan ne de Hakan bir şey istemişti.

"Faruk İstanbul'a dönüyormuş, gelip iyi yolculuklar dilemek istedik." diyerek konuyu açtı Hakan.

"Ah evet, duş almak için yukarı çıkmıştı o da. Aslında daha erken gidecekti ama uçuşu ertelendi, bileti değiştirdi o yüzden."

Verda'nın açıklamasıyla gerilmişti Ceylan, daha erken gidecekti ve belki de onu görme imkânı olmayacaktı yani. Gittiğini belirten bir mesaja bakıp duracaktı belki de. Gerginliğini saklamak için boğazını temizlediği sırada Faruk'un sesini duydu ve giderek yaklaşan sesin sahibine doğru döndü Ceylan.

"Kapının çaldığını duydum," diyerek merdivenleri inen Faruk, "Kim gelmiş?" diye devam ederken son basamakta gelenleri

görerek duraksadı bir an. Yanlarına doğru gelirken bakışları önce Verda'yı, sonra Hakan'ı bulmuş, en son bir çift yeşilde sabitlenmişti.

"Ceylan ve Hakan sana iyi yolculuklar dilemek için gelmişler." diyen Verda, neler olduğunu anlamaya çalışmıyordu. Ceylan'ın gelmesi gayet mantıklıydı ama Hakan'ın burada ne aradığını düşünmenin bir faydası yoktu. Ne zaman adamı biraz olsun anladığını düşünse, Hakan'ın yaptıklarıyla her şeyi tersine çevirme becerisi yüzünden hiçbir halt anlayamıyor halde buluyordu kendini.

"Öyle mi? Hoş geldiniz." diyerek elini önce Hakan'a uzatan Faruk, beklediğinden daha sıkı bir tokalaşmanın ardından Ceylan'a dönmüştü. Avcunun arasında kaybolan küçük elin sıcaklığı o kadar büyüktü ki Ceylan'ın gözlerine bakarken ona hoş geldin diyememiş, gülümseyerek başını eğmekle yetinmişti.

"E ayakta kaldık, oturalım hadi." dedi Verda. Hakan yavaşça kenara çekilerek koltuğun önünü açarken Verda karşı koltuğa geçip oturmuştu bile. Ceylan ve Faruk ise hâlâ ayakta duruyor, birbirlerine bakıyorlardı.

O sırada ikisini izleyen Verda, bir anlığına baktığı Hakan'ın onlara olan bakışlarındaki keskinliği fark etmesiyle tedirgin olmuştu. Ayakta dikilmekte ısrar eden Faruk ve Ceylan'ın yarattığı gerginliği ortadan kaldırmak için "Faruk?'' diye seslenip arkadaşına kaş göz işareti yaparak Hakan'ı göstermiş ve ''Ayakta kaldınız?'' diye eklemişti.

Verda'nın hafif vurgulu sözleri ile Faruk kendini toparlayıp koltuğa geçerken Ceylan ise ağabeyi ile göz göze gelmeden önce yutkunmuştu. Boğazında toplanan yumruyu ve kalbinin düzensizleşen ritmini başka türlü nasıl dizginleyeceğini bilmiyordu.

Faruk'un karşısına geçerek oturmuş olan Ceylan, kucağında birleştirdiği ellerinin titremesini parmaklarıyla oynayarak geçiştirmeye çalışırken Faruk bir an olsun bakışlarını ayırmıyordu ondan. Görmek istememişti, görürse gitmek zor olur diye dü-

şünmüştü ve şu an karşısında onu uğurlamaya gelmiş olan Ceylan'ın varlığıyla gitmenin zor değil, çok zor olacağını anlamıştı.

Yeni yetme delikanlı değildi, ona aşık olmadığının farkındaydı ama çok hoşlanıyordu ve hislerinin gittiği yöndeki tüm tabelalarda Ceylan'ı işaret eden okların karşısında aşk yazdığını okuyabiliyordu. O yola girmek en çok istediği şeydi ama şimdi işinin başına geçmek için gitmesi gereken başka bir yol olması canını yakıyordu.

"İyi gördüm sizi, iyileştiniz inşallah?" dedi Hakan, Verda'ya bakarak. Sabah verandada söyleyemediği sözler içinde esir kalmış gibi ilk fırsatta firar etmişlerdi.

"Hasta bakıcım Faruk olunca başka seçenek kalmıyor, " deyip gülümsedi Verda, "Sağ olsun işlerini bırakıp geldi, o olmasa daha birkaç hafta sürünürdüm ben."

Hakan'ın yine sizli-bizli konuşmaya başlaması Verda'nın hoşuna gitmemişti ama bunu belli etmeyecekti. Planına sadık kalması gerektiğinin bilincinde, karşısındaki nasıl geliyorsa o da öyle gidecekti.

"Ceylan sizin yazılım şirketi sahibi olduğunuzu söylemişti, oldukça zor bir alanda çalışıyorken arkadaşınız için şirketi bırakıp gelmeniz gerçekten büyük bir fedakârlık."

Hakan'ın Faruk'a dönerek söylediği sözlerde yanlış anlaşılacak hiçbir şey yoktu, lakin ses tellerinde dengede durmaya çalışan ip cambazının çıkardığı titreşimleri hissetmek zor olmamıştı Faruk için. Kelimelerin özenle seçilmiş olduğunun farkındalığı ile aynı özenle cevapladı Hakan'ı.

"Verda benim olmayan kız kardeşim gibidir, çok değerlidir yani. Ve ben değer verdiğim herkes için aynı fedakârlığı yapmaktan kaçınmam Hakan Bey. Sevdiklerimi korumak, kollamak her şeyden önce gelir."

Faruk'u yalnızca iş hakkında telefonda konuşurken bu ciddiyette gören Verda, aynı ses tonunu Hakan'a cevap vermek için kullanmış olmasının sebebini görmekte gecikmemişti. İki adam

arasındaki gerginlik gözle görülecek kadar belirgin değildi ama kurulan cümlelerin taşıdığı anlam o kadar fazlaydı ki sesleri bu ağırlığı taşımakta zorlanıyordu.

"Biz Faruk'la kahve içecektik, en iyisi ben hepimize koyayım birer fincan." deyip kalktı Verda. Kahve, ortamın sakinleşmesi için şu an iyi bir fikir gibi gelmişti.

"Ben de yardım edeyim o zaman," diyerek peşinden giden Ceylan'ı hem Hakan, hem Faruk izliyordu.

"Biz de dışarı çıkalım o zaman, kahveyi bahçede içeriz." dedi Hakan.

Faruk hiç ikiletmeden kalkmıştı yerinden. Hakan'ın onunla yalnız kalmak istemesinin ardında konuşmak olduğunu anlamıştı ve konunun Ceylan olduğuna dair bahse girmesine gerek dahi yoktu. Gidip verandaya açılan kapıyı açtı ve Hakan'ın çıkmasını bekledi. Yardımcı olmakla ilgili sorunları yoktu ancak yardım etmesine Hakan'ın nasıl bir tepki vereceğini bilemediğinden beklemeyi tercih etmişti.

İki adam dışarı çıkarken Ceylan da, Verda da göz ucuyla onlara bakmış, ardından kahve hazırlama işine geri dönmüşlerdi.

"Abim Faruk'u sorguya çekecek sanırım, bugün ondan hoşlandığımı bildiğini açıkça belirtti."

Fincanların yanına çay kaşığı koymakta olan Verda'nın eli havada kaldı bir an.

"Az önce bunu sen de açıkça belirttin, hep böyle açık sözlü müsündür yoksa duyguların yüzünden mi?" diye sordu Verda. Gülümsüyor oluşu sorusunda herhangi bir iğneleme olmadığının kanıtı gibi duruyordu yüzünde.

"Hep böyleyim, ne düşünüyorsam ne hissediyorsam direkt olarak söylerim." deyip güldü Ceylan.

"Sence abin Faruk'u döver mi?" diye soran Verda'ya şöyle bir bakıp kahkaha attı bu sefer.

"Kol mesafesindeyse Faruk'un hiç şansı yok diyebilirim, hastaneden çıkarken bana asılan genç bir adamı hastanelik ettiğine bizzat şahidim." dedi Ceylan. Bu anı, Verda'ya epey tanıdık gelmişti.

"O zaman acele edelim, hayattaki tek dostumun aşk kurbanı olmasına dayanamam."

Verda tepsiyi alıp verandaya doğru giderken Ceylan kalakalmıştı tezgâhın önünde. Kalbi yerinden çıkacakmış gibi gümbürdüyordu, hani bir adım atsa, hatta parmağını oynatsa yeterdi olduğu yere yığılmasına.

Faruk ona aşık mıydı? Verda bunu mu ima etmişti? Yoksa dalga mı geçmişti? Kahretsin, neden öyle söyleyip hemen gitmişti ki sanki?

Verda ise elinde tepsiyle kapıdan çıkmak üzereyken duydukları ile duraksadı birden. Hakan'ın sözleri kulaklarında yankılanıyordu adeta.

"Onu üzersen seni üzerim ve emin ol üzdüğüm yalnızca ruhun olmaz, tüm organlarının hissetmesini sağlarım o acıyı."

Yutkundu Verda, ardından derin bir nefes alıp kapıdan çıkarak yanlarına gitti. "Kahvelerimiz hazır, afiyet olsun." derken sesinin gereğinden fazla neşeli çıkması Faruk'un dikkatinden kaçmamıştı, Hakan ise henüz yakından tanımadığı kadının neşesinden şüphe duymayarak uzandı tepsiye.

"Uçuşun kaçta?" diye sordu Hakan fincanlardan birini önüne alırken.

"Bir buçukta, kahveyi içince yola çıkmam lazım. Arabayı da teslim edeceğim için gecikmek istemiyorum."

"Anladım, "diyen Hakan, Verda'ya döndü bu sefer.

"Sizinle özel olarak konuşmak istediğim bir şey var Verda Hanım."

"Tabii, "deyip Faruk'a "kahveni içeride içsen olur mu Faruk?" diye sordu. Hakan'ın arabasıyla gir-çık yapmasını istememişti.

"Elbette, "diyerek kalkan Faruk, tam içeri girmek üzereyken Ceylan belirmişti kapıda.

"Ceylan, sen Faruk'a içeride eşlik eder misin, benim Verda Hanım ile konuşmam gerekiyor. "

Hakan'ın teklifiyle Ceylan başını eğerek içeri geri girmiş, arkasından da Faruk da geçmişti içeriye.

Faruk, içeri girince Ceylan'ın yanına oturmayı tercih etmişti. Aralarındaki sessizliği hangi sözlerle bozmalıydı ya da bozmalı mıydı bilemiyordu.

"Uçuşun ertelenmeseydi haber vermeden mi gidecektin?"

Ceylan'ın sorusundan çok sesine yansıyan hüzün yüzünden başını önüne eğdi Faruk. "Hayır, haber verecektim ama görüşemeyecektik. Böylesi daha kolay olur, diye düşünmüştüm çünkü gitmek istemiyorum." derken kendi sesi de hüzün kokuyordu.

"Neden?" diye sorarken Ceylan da yere bakıyordu. "Neden gitmek istemiyorsun?"

Yutkundu Faruk, günlerdir aklını ve kalbini yoklayan "acaba" sorusuna Hakan ile konuşurken cevap bulmuştu ama şimdi tamamen emindi ki hisleri karşılıksız değildi. Ceylan'ın sorusu öyle umut doluydu ki vereceği yanıtın doğrudan kalbini hedef alacağını biliyordu. Başını kaldırıp bakışları hâlâ yerde olan kıza baktı.

"Kalmayı istiyorum çünkü... Çünkü sen buradasın." dedi, neredeyse fısıltı gibi çıkmıştı sesi.

Aynı anda başını kaldırarak Faruk'a baktı Ceylan; kanatlarının yandığını zannettiği kuşların tekrar havalandığını hissetti ve gülümsedi. Gülüşü gözlerine ulaştığı anda Faruk'un kalbi de yemyeşil bir ormanda dörtnala koşmaya başlamıştı.

***

"Buyurun Hakan Bey, sizi dinliyorum." dedi Verda. Faruk ve Ceylan'ı vedalaşmaları için mi uydurmuştu bu özel konuşmayı yoksa gerçekten konuşacağı bir şey mi vardı merak ediyordu doğrusu.

"Ceylan size bahsetmiş sanırım, ara sıra yazdıklarımı ona okutur ve ne düşündüğünü sorarım, sonrasında ne olabilir diye fikrini alırım."

"Evet, birkaç gün önce bahsetmişti. Kendisi yapmak istemediği için bana sormuştu ama ben siz istemedikçe herhangi bir şey yapamayacağımı belirttim." dedi Verda.

"Haklısınız, sorun bana ait olduğu için çözüm aşamasında yardım alıp almamaya karar vermesi gereken de benim doğal olarak."

Verda başıyla onayladığı adamdan bakışlarını kaçırarak kahvesini yudumladı ve bekledi. Olumlu ya da olumsuz anlamda alacağı karşılık için bir tahmin yürütemiyordu. Hakan yardım almak istediği için de konuyu açmış olabilirdi, istemediğini belirtmek için de.

"İşiniz nedeniyle Ceylan sizin fikir verme açısından kendisine göre daha fazla yardımınız dokunabileceğini söyledi; ki bu konuda ona hak vermemek imkânsız. Eğer sizin için de bir sakıncası yoksa ara sıra yazmakta olduğum kitap hakkında fikirlerinizi almak isterim."

Karşılık olumluydu, bu kesinlikle Verda'nın almak istediği karşılıktı üstelik. Ama Verda şunun çok iyi farkındaydı ki Hakan pek de içinden gelerek sunmuyordu bu teklifi. Bariz bir mecburiyet hissediyordu adamın sesinde ve tavrında.

"Peki neden mecburen istiyormuşsunuz gibi hissediyorum? Bana sizden uzak durmam konusunda oldukça ısrarlı davrandığınızı ve konuştuğunuzu da düşünürsek, böyle hissetmem normal aslında. Ama ben gerçekten istemediğiniz bir şey için sizi rahatsız etmek istemiyorum Hakan Bey. En ufak bir rahatsızlık duyuyorsanız ya da nedenini bilmediğim başka bir mecburiyetiniz varsa yapmayabiliriz."

Kahvesinden yudumlamış olan Hakan, fincanı usulca tabağına bırakırken karşısındaki kadına baktı. Ne diyebilirdi ki, kadın söylediği her şeyde haklıydı, hâlâ ondan ve tüm insanlardan uzak durmak istiyordu. En iyisi dürüst olmak, dedi içinden. Lafı eveleyip gevelemenin bir anlamı yoktu.

"Doğrusu tam da dediğiniz gibi rahatsızım. Ceylan benden önce size sormamış olsaydı muhtemelen bu konuda kapınızı çalmazdım da. Ama hakkımda edindiğiniz onca olumsuz fikre bir yenisini eklemek istemedim."

"Anlıyorum," dedi Verda. "Hakkınızda ne düşündüğümü ya da düşüneceğimi umursamanız şaşırttı beni. Bunun sizin için oldukça zorlayıcı bir durum olduğunun farkındayım, o nedenle elimden geldiğince sizi rahatsız hissettirmeden yardımcı olmaya çalışacağımı bilmenizi isterim. Ancak bir şartım var."

Kaşları kalktı Hakan'ın, "Nedir şartınız?"

"Sizli-bizli konuşmak hoşuma gitmiyor, gergin hissediyorum." dedi Verda.

"Haklısınız, yani haklısın... Resmiyete son verelim o zaman."

"Sevinirim, bana çok gereksiz geliyor çünkü."

"Güzel, öyleyse biz kalkalım. Birkaç gün içinde kitap için görüşürüz." diyen Hakan, arabasını masadan uzaklaştırmak istemişti ki Verda atılarak bileğinden tutunca şaşkınlıkla ona baktı.

"Şey, en azından kahveni bitirsen? Bu arada içeridekiler de vedalaşır hem?"

Bileğindeki elin onu durdurması imkânsızdı, kurtulması bir saniyeden az sürerdi. Ama Verda'nın sesindeki o sıcak, yumuşak tını ve fazlasıyla yakın duran gözlerini görünce durmuştu Hakan.

Gündüz vakti gözlerine geceyi davet etmişti sanki, zamansız bir karanlığı aydınlatmak istercesine ışıldıyordu Verda'nın gözleri. Sustu Hakan, derinlerde bir yerde itiraz etmesini engelleyen şeyin ne olduğunu zerre anlamayan hâliyle tekrar yaklaştı masaya ve fincanına uzandı.

12

"Birazdan yola çıkmak zorundayım ama seni geride bırakıp gitmeyi hiç istemiyorum."

"Sen kalsan bile birkaç gün içerisinde biz döneceğiz Ankara'ya zaten. Ama bir orta yol bulabiliriz belki?" dedi Ceylan.

Orta yolu neydi bu durumun, birbirine uzak iki farklı şehirde aynı duygulara sahip olmanın ve o duyguları aynı yerde yaşamak istemenin orta yolu ne olabilirdi?

Faruk'un zihnini işgal eden soruların aynısı Ceylan'ın da aklında dönüp duruyordu. Orta yolu bulabiliriz demişti demesine ama hiçbir fikri yoktu. Az önce Faruk ondan çok hoşlandığını, kısa da olsa birlikte zaman geçirmekten, konuşmaktan çok keyif aldığını ve bunu bir ilişki boyutunda yaşamak istediğini açık bir şekilde ifade etmişti. Ceylan da sessiz kalmamış, kendi duygularını dile getirmekten çekinmemişti.

Şimdi tek sorun görüşme konusunda yaşayacakları sıkıntıyı bertaraf etme üzerineydi.

"Görüntülü konuşuruz mesela," dedi Ceylan. "Müsait oldukça telefonda sohbet ederiz, birbirimizi görürüz, olmaz mı?"

Gülümsedi Faruk. Olmasına olurdu tabii ama yemyeşil bir ormanı ekrandan seyretmekle içinde yaşamak arasındaki farkı ne yapacaktı?

"En azından bir süre bu şekilde idare etmek zorundayız, yine de çok uzun süre dayanamam haberin olsun." dedi Faruk, "Gözlerinin yeşil büyüsünden fazla uzak kalamam."

***

İçi kıpır kıpırdı Ceylan'ın. Faruk'un İstanbul'a gidişinin ardından konuştuklarını düşünüp düşünüp gülümsüyordu. Ayrı olmalarının burukluğu yok değildi ama Faruk öyle şeyler söylemişti ki hatırladıkça yüreğindeki ağırlık kısa süre için bile olsa hafifliyordu.

Ağabeyi ile konuşmalarının da kendini iyi hissetmesinde rolü büyüktü. Hakan açık ve net olarak ne düşünüyorsa kardeşine söylemişti. Umutlarını da, endişelerini de dile getirmiş ve onu en çok ilgilendiren şeyin kardeşinin üzülmemesi olduğu konusunda tüm netliğini koymuştu ortaya.

Ceylan bu konuşmayla daha iyi anlamıştı ki ağabeyinde bir şeyler değişmeye başlamıştı ve bu durum Ceylan'ı fazlasıyla mutlu ediyordu. Daha ılıman, daha anlayışlı bir adam hâline gelmekte olan ağabeyinin yıllar önce olduğu kişiye tekrar dönüşmeye başladığını hissediyordu. Henüz yalnızca bir histen ibaret olsa da gördüğü ufak tefek hareketlerin de desteği ile ağabeyi adına umut doluydu Ceylan.

Faruk'un İstanbul'a dönüşünden birkaç gün sonra Ceylan ve annesi de gittiklerinde Verda evinde kedisi Kara Kız ile baş başa kalmıştı. Faruk onun için hep önemliydi ama yanında kaldığı zamanların sonu geldiğinde yalnızlığa alışmak güç oluyordu. Bu anlamda bir kedisinin olması güzeldi, ufaklık anne sıcaklığı aradığından mı yoksa son günlerde sürekli sevilip şımarmaya alıştığından mı bilinmez, o gece Verda'nın koynuna kıvrılıvermişti. O geceden beri de Kara Kız her gece Verda ile uyumaya başlamıştı.

Hakan Güray'dan hâlâ herhangi bir çağrı almamış olan Verda, gün içinde oyalandığı birçok şey olduğundan fazla kafasına takmıyordu adamın sessizliğini; ama yapmakta olduğu işi ya da kitap üzerinde çalışmayı bıraktığında, boşta kaldığında yani, aklına ilk gelen şey Hakan ile ilgili sorular oluyordu.

Neden çağırmıyordu? Artık yardıma ihtiyacı yok muydu? O gün erkenden gitmesine mani olduğu için kızmış mıydı? Belki de dokunduğu için rahatsız olmuştu?

Normalde insanın aklında sorular dönüp dururdu; ki okuduğu kitaplarda genel bir durum tasviriydi bu ama Verda da tam tersiydi. Aklını dolduran soruların ortasında kendisi dönüp duruyordu sanki. Ne yana dönse Hakan'a dair bir soru çıkıyordu karşısına, cevabı olmayan, cevabı olmadığı için Verda'yı deli eden sorular...

Bir bardak, bir tabak ve çatal-kaşıktan oluşan bulaşığı makinaya koyma gereği duymayıp elinde yıkarken içinde bulunduğu durumu değerlendiren Verda, duruladığı kaşığı tezgâha koyup ellerini kuruladı ve öylece durdu bir an. Kaşları çatık, elleri belinde, karşısında çok kızgın olduğu biri varmışçasına salona doğru bakıyordu.

"Ne konuştuk kızım biz seninle? Rahat olacaktık hani? Rahat rahat rahatsız edecektik adamı? Ne bu şimdi öyle mi böyle mi sorular morular, hayırdır?"

"Miyaavv..."

Kedisine bakıp "Ben gayet sakinim, " diye cevap verdi, bakışlarını tekrar boş salona çevirdi Verda. "Çağıracak işte, biliyorum. Yani çağırmak zorunda, şartları bile konuşup anlaştık. O yüzden beynimin içinde zır zır edip durma tamam mı? Git kitap falan oku ya, Allah Allah..."

"Miyaavvv..."

Hışımla yine kediye dönen Verda, Kara Kız'ın mama kabının önünde durup miyavladığını görünce gözlerini kıstı.

"Ben de destek olmaya çalışıyorsun sanmıştım, oysa bütün derdin midenmiş küçük hanım! "

Tezgâhın altındaki dolabı açarak çıkardığı kedi mamasından Kara Kız'ın mama kabına koyarken ufaklık da çömelmiş olan Verda'nın dizlerine sürünüyordu mırlayarak.

"Hiç sürünme seni cadı, her şey bir avuç mama için, biliyorum." deyip kalkarak mamayı yerine koymuştu ama kedisinin hâlleri öyle tatlıydı ki tekrar çömelip kafasını okşadı gülümseyerek. İstediğini almış olan kedinin, zamansız sunulan sevgiye karşılık vermek yerine mamasını yemeye devam etmesi üzerine kahkaha atarak doğruldu Verda.

"Cadısın falan ama seviyorum seni gece tüylüm benim..." diyerek duş almak üzere üst kata çıktı. Yazın sıcak olması gayet normaldi ancak kış çocuğu olan Verda için bu mevsim fazla bunaltıcıydı, en sıcak aylarda Bodrum'da olmanın bir getirisi olarak bazen gün içinde iki kez duş alma ihtiyacı duyuyordu.

Ilık suyla duş alıp biraz daha rahatlamış hâlde üzerine askılı bir tişörtle penye şortunu geçiren Verda, parmak arası terlikleriyle aşağıya inip buzdolabından soğuk kola ve limon çıkardı. Raftan aldığı bardağa yarım limonu sıktıktan sonra iki parça buz koyup kolayı da ekleyince keyif yapmak için hazırdı.

Öğle sıcağı kendini bariz şekilde belli ederken verandanın tek gölge köşesine çektiği sandalyeye kuruldu. İçindeki harareti limonlu-buzlu kolayla dindirmeyi seviyordu. Korkuluğun oymalı demirlerindeki çıkıntılardan birine uzattığı ayaklarını çaprazlamış, büyük bir keyifle etrafa bakınarak yudumluyordu içeceğini.

Evinin olduğu yerin tam karşısında uzanan yamaca takıldı bakışları. Değişik şekillerde inşa edilmiş, dağınık ve tuhaf yapıların aslında çok güzel bir amaca hizmet ettiğini bildiğinden gülümsedi.

Orası Gümüşlük Akademisi'ydi, Gümüşlük Akademisi Vakfı'na ait arazide her şey doğayı koruyacak şekilde inşa edilmişti. Akademi olmanın evrensel düşüncesi ve vakıf olmanın getirdiği toplumsal sorumluluk bilinciyle çalışan bağımsız, büyük bir

bahçeydi. Tanıdığı, hatta hayranı olduğu bazı yazarların, sanatçıların seminerler vermiş olmasıyla adını duyduğu bahçeyi her zaman merak etmişti.

Buraya gelmişken kendine bir gün ayırıp oraya gitmek, yakından görmek istiyordu. Gözlerinin önünde Gümüşlük Akademisi'nin doğayla iç içe manzarası, elinde soğuk içeceği ile mutlu mutlu düşünürken yan bahçeden gelen seslerle o yana çevirdi başını.

Hakan verandaya yapılmış olan rampadan aşağıya iniyordu arabasıyla. Adamı bahçenin içinde görmeye pek alışık olmadığı için merakla izlemeye devam etti Verda. Sıkı bir sinema izleyicisi keyfiyle içeceğini yudumlamıştı ki Hakan'ın üzerindeki tişörtü çıkarmasıyla genzine kaçırdı kolayı.

Öksürük nöbetine tutulmuş hâlde apar topar doğrulup nefes alma çabasıyla kendini paralarken Hakan'ın dikkatini çekerek kendisine baktığından habersizdi o an. Şiddetli öksürükler yukarıya bakmasından ötürü biraz azalıp normale dönmeye başlayınca adamla göz göze geldi Verda.

Hakan'ın "İyi misin?" şeklindeki sorusuna yalnızca başını yukarı aşağı sallayarak cevap verebilmişti, sesini çıkarmamasının sebebi kısa kısa devam eden öksürüklerden ziyade içinden kendisine etmekte olduğu küfürlerdi. Hayır sanki adamı ilk kez üstünde bir şey olmaksızın görüyormuş gibi neydi şimdi bu? Adam neler olduğunu anlasın ya da anlamasın Verda kendini rezil olmuş hissettiğinden kendine fazlasıyla kızgındı o an.

"Güneş çok güzel de, biraz faydalanayım istedim." diyerek gülümseyen adama tebessüm etmekten öteye geçmedi Verda. Açıklama yaptığına göre kesin anlamıştı öksürüklerin nedenini, kahretsin. Üstelik yazın bitmesine aylar vardı daha, Hakan Bey her güneşi güzel bulduğunda soyunacak olursa limonlu-buzlu kola hararetini almaya yetmeyecek gibi duruyordu.

"Kendine gelsene kızım, çek şu bakışlarını adamdan. Daha önce yedin paparayı akıllanmadın galiba..."

Dudakları hafif aralık, sadece kendisinin duyabileceği tonda dişlerinin arasından kendini azarlayan Verda, Hakan'dan beklediği ama alamadığı çağrı konusunda ilk adımı kendisi atmaya karar vermişti. Konuyu daha güvenli bir alana çekme isteğine engel olamamıştı.

"Ne zaman başlıyoruz okumaya? Ben bu birkaç gün uygunum da, eğer sen de uygunsan yapalım bir ara?" diye seslendi.

"Olur, istersen bu akşam gel başlayalım?"

Siz-biz olmayınca nasıl da rahat, nasıl da iyi geliyordu kulağa adamın sözleri...

"Olur, yemekten sonra gelirim o zaman." diyerek onayladı Verda.

Yemek olarak menemen ve karpuz düşünüyordu ki Hakan'ın yemeği olup olmadığı sorusu geldi aklına.

"Yemeğin var mı? Yoksa menemen-karpuz yapacağım ben, getirebilirim?"

"Teşekkürler, var bir şeyler. Sen yemeğini yedikten sonra gelirsin." diyen Hakan'ı yine kafasını sallayarak onaylayıp önüne döndü Verda. O üzerine düşeni yapıp teklif etmişti, ısrar edecek değildi.

Kolasını bitirip bahçede güneşlenen Hakan'a son kez bir bakıp içeri giren Verda, bir makina çamaşır atmış, evi toparlamış, çamaşır asma faslından sonrasında da menemen yapmak üzere mutfağa geçmişti. Yemeği hazır olduğunda hava da kararmaya başlamıştı. Kendisine özel, küçük bir sofra kurup verandada karnını doyururken az sonra Hakan'ın evine gidecek olmanın heyecanı da kendini göstermeye başlamıştı.

Sofrayı toparlarken çalan telefonuyla tepsiyi sehpaya bırakıp açtı telefonunu. Arayan patronuydu.

"Buyurun Yekta Bey?"

"İyi akşamlar Verda, nasıl gidiyor diye sormak için aradım."

"Adam biraz soğuk ve iletişim konusunda sıkıntılı bildiğiniz üzere. Konuyu uygun bir anda açmayı düşünüyorum, ancak bu biraz zaman alacak." dedi Verda. Yeni yeni konuşmayı başardığı adama gidip de hadi gel senin kitabı biz basalım, diyemezdi pat diye.

"Anladım, sen bilirsin işini. Zaten izindesin, elinde bir kitap var teslim etmen gereken. Onun dışında kalan bütün iznini Hakan Güray'ı ikna etme üzerine kullan."

"Evet efendim, en kısa zamanda kitabı dizgiye hazır edeceğim. Tabii tabii, ben de öyle yapmayı düşünüyorum zaten. Siz hiç merak etmeyin efendim."

Konuşma bittiğinde oldukça üzgündü. Şu birkaç gündür sözleşme falan hepsini unutmuştu ama patronu neden burada olduğunu ona hemen hatırlatmıştı.

Hakan'ı henüz çok iyi tanımıyordu, hatta hiç tanımıyordu; ama ailesi o kadar iyi ve samimilerdi ki onları düşündükçe sözleşme konusunu açamamak kendini daha kötü hissettiriyordu.

İşi önemliydi, yıllarını vermişti bu noktaya gelmek için; ama insanlar da önemliydi. Hakan'ın kırmızı çizgisi yayınevleriydi, bunu bile bile onu ikna etmeye gelmiş olması ama buna yönelik bir adım atmaması kendisiyle çelişkiye düşmesine sebep oluyordu.

Adam bu kadar aksi olmasaydı ne olurdu sanki? İlk fırsatta gider, konuşur, bir sonuca varırdı. Ama beklemediği şeyler olmuştu, adamın ailesiyle tanışmak hiç hesapta yoktu mesela. Faruk ve Ceylan'ın birbirlerinden hoşlanması ise başlı başına bir sürprizdi.

Kim olduğu, neden burada olduğu ortaya çıktığında kırılıp dökülecek çok fazla kişi vardı. Hakan'dan önce dostu geliyordu elbette, Faruk ile Ceylan'ın arasını bozacak bir duruma neden olmayı asla istemezdi. Ne yapacağını bilemiyordu, vazgeçip çekip gitse işinden olacaktı. Yekta bey, Hakan'ın reddetmesini zor da olsa anlardı ama Verda'nın vazgeçmesini kesinlikle kabul et-

mezdi. Hemen işten kovar, Verda'nın bunca yıllık emeğini hiçe saymaktan geri durmazdı.

Vazgeçmeyip kalsa, olacakları kestirmekte zorlanıyordu. Hakan'ın güvenini kazanıp gerçeği söylese, adamın vereceği tepkiyi tahmin etmek çok da zor değildi. Üstelik çok fazla yarası olan bir adamı daha fazla yaralamış olacağı gerçeği ise hepten beterdi. Konuşup arkadaşlığını ilerletmese adamı nasıl ikna edecekti? Bu da ayrı bir sorundu.

"Neyin içine düştüm ben ya? Neden beni buluyor böyle saçma salak haller anlamıyorum!"

Söylene söylene Hakan'ın kapısının önüne geldiğinde derin bir nefes alıp verdi, zile bastı. Kapıyı açan adamla göz göze geldiklerinde tek gülümseyen Verda olmuştu.

Hakan her ne kadar yardım için onu kabul etmiş olsa da hâlâ buzluk formatında çalışan bir kafası vardı. Hiçbir tepki vermeksizin arabasını geri çevirip salona ilerlerken Verda az önceki sorusunu yineledi içinden, *neyin içine düştüm ben?*

İçeri girip kapıyı kapattıktan sonra salona yürürken tedirgindi; ama attığı her adımda bir planı olduğu gerçeğine tutundu ve her adımı biraz daha kararlı atarak geldi Hakan'ın yanına. Tedirginlik, Hakan'ın asla görmemesi, anlamaması gereken bir duyguydu. Adamın tüm bedenini saran o maskeyi çekip alabilmesinin tek yolu buydu.

Kendisine yaptığı telkinlerle yaşadığı duygusal karmaşayı geçici olarak devre dışı bırakan Verda, Hakan'ın işaret ettiği tarafa yönelerek bilgisayarın durduğu masaya ilerledi. Sandalyeyi çekip oturduğunda Hakan'ın sesini duymasıyla ona baktı.

"Taslak açık. Sen okumaya başla, ben çayı kontrol edeyim." diyerek uzaklaşan Hakan'dan çektiği bakışları bilgisayar ekranına odaklanmıştı. Okuma konusunda yapacağı şey ön okuma denilen yöntemdi ancak okumaya başladığı ilk cümleden itibaren yönetimi falan unutuvermişti.

"Biraz yalnız, biraz karanlıktı adam. Kadının sesindeki ışığa kapılmıştı. Kulağına çalınan sözler öyle parlaktı ki kadının sesi gözlerini alıyordu adamın. Ruhuna dolanan sözler, gözlerini alan o parlak ses bir anda yüreğini ele geçirmişti sanki.

Ya o gözlerine ne demeliydi? Yeryüzünde böyle bir rengin var olması bile mucizeyken kadın gözlerinde bir lütuf, evrenin sırrını taşıyordu sanki.

Adam; aşkın kör edici parlaklığında kaybolsa da anlamıştı, ruhunu gönüllü teslim ettiği bu sevda onun sonu olacaktı. Hangi fani evrenin sırrına nail olabilmişti ki yaşarken? O da ölecekti, belki de çoktan ölmüştü. Hissettiği bu kusursuz huzur gerçek olamazdı.

-Cennet bile zamanı geldiğinde senin ayaklarının altında yer alacakken, beni bekleyen cehennemin sonsuz ateşinden başka nedir? Varsın yansın ben diye ne varsa. Sen yeter ki çekme üstümden o mucizelerini. Bir bakışınla yanan bu yürek, sonsuzda küle dönmekten korkar mı?- "

Ona seslenildiğini fark ettiğinde gözlerini kırpıştırarak ekrandan ayıran Verda, Hakan'ın sürüklediği tekerlekli servis arabasından çayını alırken elleri titriyordu. Okuduklarını ister istemez Hakan'la bağdaştırıyordu. Bir bakışa teslim olan, cehennem ateşinde yanmaya razı olan adam oydu sanki; acıyı yüreğine kabul eden, acıyı ruhuyla seven adam Hakan'dı...

13

Hakan çayları getirdiğinde seslendiği Verda'dan herhangi bir tepki alamayınca biraz şaşırmış, ekrana kilitlenmiş hâlde okuduğunu görünce belli belirsiz bir gülümseme ile tekrar seslenmişti. Gözlerini kırpıştırarak kendisine bakan, sonra da uzanıp çayını alan Verda'nın yüzünde öyle bir ifade vardı ki Hakan nasıl bir anlam yükleyeceğini bilemedi bir an.

"Bir şey mi oldu? Kafana takılan bir kısım mı var?" diye sordu masaya yaklaşarak.

"Yok, yani kafama takılan bir kısım yok. Sadece okuduklarımdan etkilendim biraz, çok... Yani nasıl desem..."

Ceylan'ın sözleri geldi aklına Hakan'ın, "Dramatize mi?" diye sordu.

"Hayır hayır, " diyerek itiraz dolu bir tonda atılan Verda, "Adamın bakış açısı etkiledi. Aşkı ölümle eşdeğer tutması ama kayıtsız şartsız kabul etmesi ."

"Aşk dediğin ölmek değil midir biraz da? Bile bile yanmak, istekle ateşe atılmak?"

Sustu Verda, birkaç saniye için Hakan'ın söylediklerini ve az önce okuduklarını düşündü.

"Yanmayınca aşk, aşk olmuyor mu? İlla acıtmalı mı düştüğü yüreği? Can yakmadan, can yanmadan aşık olunamaz mı yani?"

Sorularına sorularla cevap veren kadına bakarken Hakan kaşlarını çatmamıştı, aksine şaşkınlıkla dolu kalkmıştı kaşları hafiften.

"Bilmem, " dedi düşünceli bir ifadeyle. "Şahsen ben ne kendi hayatımda ne de etrafımda acıtmayan aşka rastlamadım. Sonu mutlu biten vardır mutlaka ama bir noktada canı yanmıştır her aşığın."

"İyi de hayat da böyle değil midir zaten? " diyerek kendi düşüncesini dile getirmek için atıldı Verda. "Acısıyla, tatlısıyla yaşıyoruz her şeyi ama ölüme benzetmiyoruz. Aşkı ölüm gibi düşünmek biraz ağır sanki, hem ben bu adama gıcık oldum. Hayatından vazgeçmek nedir ya? -*Sen gitme ben yanarım*- Niye? Aşk yanmaksa diğeri de yansın, niye adam tek başına yanıyor? Ya da niye kabul ediyor? Oh ne güzel, kadın sevilsin, adam ateşlerde kavrulsun. Kadına da gıcık oldum, yani okumadım henüz o kısmı ama kesin olacağım bak, eminim ben. Adam orada aşkı için ruhunu teslim ederken o kadın karşılığını vermezse sinir olurum yani, bencil şey."

Verda neredeyse hiç nefes arası vermeden karakterlere kızarken Hakan'ın kaşları hepten başkaldırmış, gözleri kocaman açılmıştı. Nihayet Verda sustuğunda Hakan önce tebessüm etti, sonra hayali insanlara söylenip dururken yaptığı asabi mimikler yüzünden gülmeye başladı. Şaşırma sırası Verda'ya gelmişti o an. Hakan'ın kahkahalarını yakın zamanda merak ederken bu kadar çabuk şahit olacağını düşünmemişti açıkçası.

Nasıl güzel gülüyordu adam... Her kahkahada sarsılan geniş omuzları, dalgalanan saçları ve o boğuk ses... Oturduğu hâlde dengesinin bozulduğunu fark etti Verda, ruhunun başı dönüyordu resmen.

Hakan'ın gülüşleri durulurken Verda da toparlamaya çalışıyordu kendini. Bir köşeye oturttu ruhunu, sırtını sıvazladı, sakin ol dedi içinden. *Önce sen düşersen adamı nasıl kaldırırsın ayağa?*

"Bu kadar pozitif baktığına göre sen yaşadın sanırım acıtmayan aşkı?" diye soran Hakan'a cevap vermek için dikleştirdi sırtını, kendi kendine güç verme çabasındaydı.

"Yaşamadım, yaşandığına ilk elden şahit oldum. Annemle babamın aşkı hiç acıtmadı onları, hiç yanmadı canları birbirlerine aşıklar diye."

O an merak etti Hakan, babasından bahsettiği günden beri merak ediyordu aslında ama sorabileceği bir ortam olmamıştı şimdiye kadar.

"Anlatır mısın biraz? Nasıldı aşkları, annen nasıl başarmış babanın engeline rağmen neşeli bir adam olmasını?"

Hakan'ın evine neden geldiğini çoktan unutmuştu Verda. Okuması gereken kitabın yerini Hakan almıştı bir anda. Sandalyesini biraz geri iterek mesafe koydu masayla arasına, yan dönerek Hakan'a baktı ve anlatmaya başladı.

"Annem pek bir şey yapmamış aslında, engelini umursamayan babamdı. İlk kez tanıştığı insanlar onu ne kadar yadırgasalar da, acımayla baksalar da aldırmazdı. Bir süre sonra da yanındaki unuturdu engelli olduğunu, unuttururdu babam. Annemin tek yaptığı bu konuda en az onun kadar umursamaz olmaktı, engelli biri gibi davranmazdı hiç. İkisinin hiçbir konuda değilse bile bu konuda ortak paydaları vardı. Mesela babamın bir bakışından anlardı annem neye ihtiyacı olduğunu ve daha söze dökülmeden kalkar yapardı. Ne zevkleri ne de hayata bakış açıları benziyordu ama garip bir uyum vardı aralarında. Başından beri böyle olmuş ilişkileri, tanıştıkları ilk gün annem biliyormuş onunla evleneceğini. "

Tatlı bir masal dinlercesine tüm dikkatini Verda'ya vermiş olan ve hiç bölmeksizin dinleyen Hakan, son söylediği şeyle araya girme ihtiyacı duydu birden.

"Nasıl biliyormuş? Yani insan nasıl bilebilir ki böyle bir şeyi?"

Hakan'ın ses tonu; duyduğu şeyin saçmalığına burun kıvıran, inanmayan küçük bir çocuk edasındaydı ve Verda o çocuğu inandırması hayatının amacıymış gibi heyecanla devam etti açıklamaya.

"İkisi ilk tanıştıkları akşam birbirlerini tanıma şeklinde ilerleyen bir sohbetin içindelermiş. Babam kendini anlatırken annemin daldığını fark etmiş, sanki o sırada annem yanında değilmiş gibi boş bakıyormuş. Birkaç kez seslendikten sonra annem silkinerek kendine gelmiş. Yüzü allak bullakmış. Ne olduğunu sormuş babam, annem utanmış susmuş önce. Babam ısrar edince anlatırım ama yanlış anlamak yok demiş. Her ne kadar o gün bile babama engelli biri gibi davranmasa da yanlış anlamaya mahal verip onu kıracak bir şey yapmak istemiyormuş. Sonra anlatmış işte, seninle evliydik, anneni, ablanı ve evinizi gördüm demiş. Babam şaşırmış tabii, inanmayan bir ifadeyle baktığını görünce annem salonlarında oturduğunu söyleyip evlerini, eşyaları, annesini ve ablasını tarif etmiş. Babam kalakalmış o an, evlerinin nerede olduğunu bile bilmeyen genç bir kız, hem ailesini hem de evlerini olduğu gibi tasvir etmiş ona. "

Bakışları Hakan'ın yüzünde gezinirken adamın şaşkın olduğunun fazlasıyla farkındaydı Verda. Ona göre bile inanılması güç bir olaya başkasının hemen inanmasını beklemiyordu zaten. Ama annesine inanıyordu, ne zaman anlatsa o anları diken diken olurdu tüyleri. Tekrar o anı yaşıyormuşçasına dalıp giderdi annesinin gözleri. O yüzden hiç sorgulamamıştı Verda nasıl böyle bir şeyin olabileceğini, inanmıştı annesine, o diyorsa olmuştu.

"Çok enteresan bir şey bu," dedi Hakan. İnanmakta hâlâ zorlandığını ama bir yandan da duruma hayran olduğunu gizleyemiyordu gözleri.

"Ben de çok büyüleyici bulurum, her hatırlayışımda içimi tarifsiz duygular sarar. Belki hikâyenin kahramanları annemle babam olduğu içindir, bilmiyorum. Ama bildiğim bir şey varsa o da aşkın her zaman can yakmadığıdır, onlarınki bu konuda en sağlam kanıt olmuştur bana."

İkili arasındaki sohbet bir müddet daha devam ederken Hakan biraz daha öğrenmek için çeşitli sorular sormuş, Verda ise en sevdiği kitabı özetlemekten memnun hâlde vermişti cevapları. Saatin gece yarısını bulduğunu Verda'nın esnemesine engel olamadığı anda fark etti Hakan. Bakışları mahmur, hareketleri yavaşlamıştı Verda'nın. Bıraksa, ne ara masadan kalkıp oturduğunu hatırlamadığı kanepede uyuyacaktı kadın.

"Saat epey geç olmuş, uykun da geldi. İstersen eve git artık?" dedi Hakan. "Başka zaman yine devam ederiz."

Hakan saatin geç olduğunu söylediği anda Verda bakışlarıyla duvardaki saatten durumu teyit etmiş ve kalkmak için kendine ufaktan çeki düzen vermişti. Gerçekten de uykusu gelmişti, kolay kolay erkenden uyuyamayan biri olarak bu durumu ailesinin hikâyelerindeki masalsı etkisine verdi.

"Haklısın, geç olmuş gerçekten. Ailemden bahsederken zamanın nasıl geçtiğini anlayamadım." diyerek kalktı ayağa. "Okumayı hemen bitiririm diyordum ama konu nereden nereye geldi." diyerek hayıflandı. "Bir dahaki sefere sadece okumayı düşünüyorum ama karakterlerinle kavga edebilirim bak, ona göre." dedi gülümseyerek.

Bir yandan kapıya doğru yürüyen, bir yandan da ara ara dönüp konuşan Verda'nın arkasından gelmekte olan Hakan da gülümsedi. "O kavgayı iple çekeceğim. " dedi ve kapıyı açan Verda'nın dönmesiyle göz göze geldiler.

"Teşekkür ederim bu akşam için, görüşmek üzere." deyip çıktı kapıdan Verda, Hakan'ın kavgayı iple çekecek olmasının nedenini merak ederek.

"Ben de teşekkür ederim, görüşürüz." diyerek uzaklaşmaya başlayan Verda'nın ardından kapattı kapıyı Hakan, giderek daha fazla samimi olmasına Verda'nın sıcakkanlı yapısını neden göstererek.

Dönüp salona doğru sürerken arabasını, belinde hissettiği ağrıyla ekşitti bir an yüzünü. Sürekli oturmanın kaçınılmaz bir getirisi olan omur eğriliği başlangıcı, kaslarında ve belinde ciddi

ağrılara neden oluyordu. Bu yüzden akşam oldu mu yatağına uzanarak vakit geçirmeyi tercih ediyordu.

Yine de değer, diye düşündü. Verda'nın anlattıklarından çok etkilenmişti. Annesine ayrı, babasına ayrı hayran olmuştu. *Demek ki,* dedi içinden, *aşkın can yakmayanı da varmış gerçekten.*

Ne yazık ki kendisi o kadar şanslı olmamıştı bu konuda. Onca zaman kendi gözünden bile sakındığı kadın, gözlerinde endişe yer etmesin diye mesleğini bıraktığı kadın, bir vedayı, bir açıklamayı bile çok görmüştü giderken.

Canan'ı hatırlamak; o zamanlara dair anıları, acıları tekrar aklına getirmişti. Acıların en büyüğü hiçbir zaman Canan'ın gidişi olmamıştı, kırılmaya kırılmış ve üzülmüştü, doğruya doğru. Ama Hakan'ı içten içe yakan ateşin kaynağı değildi zor zamanda terk edilmek.

Derin bir nefes alıp vererek salonun ışıklarını kapatıp asansöre yöneltti arabasını. Asla sekteye uğramayan kâbuslarını karşılamak üzere odasına çıkarak yatağına geçti. Şortunu çıkarıp arabasına koydu, ardından tişörtü paylaştı aynı kaderi. Hava o kadar sıcaktı ki iç çamaşırı dışında bir şey giymeye gerek duymadan sırt üstü uzandı yatağına. Kolunun birini alnına yaslarken yumdu gözlerini, cezasını çekmeye hazırdı artık.

***

Evine geçmiş olan Verda, onu kapıda karşılayan Kara Kız'ı kucağına alarak odasına çıkmıştı. Yatağına geçmeden önce üzerindekilerden kurtulmuş, askılı tişörtle kısa şorttan oluşan incecik pijamalarını giymişti. Yatağın üzerine bıraktığı kedi çoktan aşağıya inip ayaklarının dibinde dolanmaya, sürtünmeye devam ediyordu o sırada.

Eğilip tekrar kucağına aldığı kediyle yatağına geçen Verda, uzun zaman sonra ailesinden konuşmuş olmanın hüznünü taşıyordu. Neyse ki çok uykusu vardı, yoksa ağlamaya başlaması iş-

ten bile değildi. Usulca kapattı gözlerini, rüyasında onları görme dileğiyle bıraktı kendini uykunun kollarına.

Duyduğu seslerle gözlerini araladığında uykunun ağırlığından çok hızlı bir şekilde kurtulmasına ve yatakta telaşla doğrulmasına neden olan bağırışlar kedisine aitti. Sıcak hava yüzünden üzerinden çoktan atmış olduğu pikenin bacaklarına dolanan kısmından kurtulduğu gibi kalktı yataktan. Kedi odada yoktu ve sesler kesilmişti.

Neler olduğunu anlamak için odadan çıkıp koridorun ışığına bastı ve Kara Kız'a hem bakınarak hem de seslenerek indi merdivenleri. Etraf zifiri karanlıktı, henüz sabah olmadığının farkındalığı ile baskın çıktı huzursuzluğu. İner inmez ışıkları açtı ve gördüğü manzara ile çığlığı basarak koştu kedisinin yanına.

Kara Kız, salonun girişinde kanlar içinde yatıyordu. Hâlâ inip kalkmakta olan tüylü göğsü bir nebze içini rahatlatsa da kedinin görüntüsü içler acısıydı. Tekli koltuğun üzerinde duran koltuk şalını aldı ve katlayarak yere serip dikkatlice kucakladığı kedisini üzerine koydu. Tüm bunları gözlerinden süzülmesine engel olamadığı yaşlarla yapan Verda, ilk andaki telaşına göre oldukça soğukkanlı davranıyordu.

Kedisini kucaklamadan önce kalkıp hızlı hareketlerle yukarıdan telefonunu alıp koşar adım indi aşağıya. Çantasına telefonunu ve anahtarlarını koyup çaprazlamasına üzerine geçirdikten sonra Kara Kız'ı kucakladı ve çıktı evden. O anda da kalakaldı kapının önünde.

Sabaha karşı nereye götürecekti kedisini? Bu saatte veteriner bulması imkânsızla eşdeğerdi. Zifiri karanlık sokakta gezinen bakışları Hakan'ın evine takıldı. Hiç beklemeden eve doğru hızlı adımlarla yürürken içinden dua edip duruyordu. Kedisine bir şey olmasındı, Hakan'ın yardım edebileceği bir şeyler olsundu, lütfen...

Kâbus sonrası döktüğü terleri bir havlu yardımıyla silen Hakan yatağına tekrar uzanmıştı ancak henüz uykuya dalamamış, tavanı izlemekteydi. Kapısı yumruklanmaya, zil takılmış gibi çal-

maya başladığında kaşlarını çatarak doğrulup giysilerini üzerinden çektiği arabasına geçti. Asansör onu aşağıya indirirken kapıdan gelen seslere Verda'nın telaşlı bağırmaları da eklenince kalbi hızlandı Hakan'ın, asansör belirli bir hızda inmeye devam ederken elinde olmadan seslendi Verda'ya.

"Geliyorum! Geliyorum!"

Asansörün tabyasından indiği gibi kapıya yönelmişti Hakan. Kapıyı açmasıyla da donup kaldı. İki gözü iki çeşme ağlamakta olan Verda, kucağında tuttuğu bir şeyi göstererek anlaşılmaz şeyler söylüyordu.

Uzanıp kolunu tuttu, "Verda, sakin ol ve ağlamadan söyle. Anlamıyorum ne dediğini."

Bir an durup nefes alan Verda, biraz eğilerek kucağındaki kediyi gösterdi Hakan'a.

"Durumu çok kötü, kan kaybediyor. Ne olduğunu anlamadım ama veteriner görmezse ölecek! Lütfen, yardım et!" Güçlükle kurduğu cümlelerin ardından tekrar ağlamaya başlamıştı Verda.

Hakan ise kediye ayrı, Verda'ya ayrı üzülmüştü. Bu saatte açık veteriner bulmak zordu ama genelde telefon numaraları dükkanlarında yazardı acil durumlara karşı.

"Taksi çağırayım, üstüme bir şeyler de almam gerek. Hemen geleceğim ama." dedi beklentiyle ağlayan Verda'ya bakarak.

"Asansörün çıkması zaman kaybettirir. Sen taksi çağırırken ben giysi getireyim, olur mu?" dedi Verda, bu arada içeri girmişti Hakan'ın yanından geçerek.

"Yatağın üzerinde şortumla tişörtüm."

Verda kediyi salondaki koltuğa bırakmadan hemen önce ışıkları açmıştı Hakan. Kendi telefonu yukarıda olduğundan Verda'nın uzattığı telefonu aldı taksi çağırmak için. Verda hızla yukarı çıkmış ve giysileri alıp çabucak aşağıya inmişti.

"Taksi geliyor şimdi, giyineyim ben." diyen Hakan, Verda'nın elinden giysileri aldığında giyinirken onun rahatsız olmaması için kedisinin yanına gitmişti Verda.

Hakan'ın hazır olduğunu söylemesiyle kucağında kedisiyle dışarı çıktı ve kapıda beklemekte olan taksiye ilerlediler.

Ön koltuğa geçen Hakan, arabasını bagaja sığabilmesi için katlamak üzere eğilmişken aynı anda aynı işi yapmak üzere arabasını tutan kişiye baktı.

"Ben katlarım, sen kemerini tak." dedi Verda.

"Nasıl katlayacağını biliyor musun?"

"Evet, makaslı arabalardan bu da . Ayaklığı kaldırıp oturduğun yerden yukarı çekmek yeterli." diye açıklama yaparken arabayı aynen dediği şekilde katlamıştı bile.

Nihayet yola koyulduklarında taksici nereye gideceklerini öğrenince acil durumlarda çağırılan bir veteriner olduğunu belirtip gaza yüklenmişti.

Kucağında kedisine bakarken sürekli konuşan Verda'yı dinliyordu Hakan. Kediye ne olduğunu merak ediyordu, Verda'nın ağlaya ağlaya kediyi teselli edişi içini burkuyordu. Yan dönüp arkaya baktı, o anda bakışları buluştu. Yanaklarından ince ince süzülen yaşlara takıldı Hakan, eski bir şarkının sözleri geçti aklından.

"Ne olur ıslak ıslak bakma öyle..."

14

Ne ara bu kadar bağlandığını bilmese de Kara Kız, Verda için çok değerli olmuştu; ki başına gelenler yüzünden en az onun kadar canı acıyordu. Taksicinin getirdiği veterinerin gelmesini beklerken kucağında ağlayıp duran küçük bir bebek varmışçasına dolanıp duruyordu Verda.

Teselli ettiği kedisi miydi yoksa kendisi mi ayırt edemiyordu ama ne yerinde duruyor ne de bir dakika olsun susuyordu. Kıyamıyordu hiç, derdini söyleme yetisi olmayan canlıların başına bir şey gelmesine dayanamıyordu. Bir şey yapması gerektiğinde fazlasıyla soğukkanlı davransa da yapılacaklar bittiği anda duygusallığı su üstüne çıkıyordu.

Hakan ise bir kenarda durmuş, kucağında kediyle dolanıp duran Verda'yı izliyordu. Tanıdığı kadınlar olarak değil, insanlar olarak sınıflandırdığında bile Verda çok değişik bir kişilik profili çiziyordu. Yeterince tanımadığının farkındaydı, belki de bu yüzden kadın için ne düşünmesi gerektiğine karar vermekte zorlanıyordu.

Hayvanları sevmek, bir insanda merhametin işaretiydi. Verda'da ise merhametten fazlası varmış gibi duruyordu. Ağlıyor, ağlarken burnunu çekip çekip kediyle konuşuyordu. Bu cana kıy-

met vermekti, önemsemekti, yalnızca merhamet deyip geçmek hafif kalırdı.

İlk günlerde Verda'nın neden sinirlerini bozduğunu düşündü. İnsanlara karşı mesafeli olmak kendi seçimiydi, bir düzen kurmuştu ve Verda'nın bu mesafeyi bir anda kapatması düzenini altüst etmişti. Aslında kızdığı direkt olarak Verda değildi; kadın, alıştığı hayatın ortasına bomba gibi düşmüştü evet ama Hakan'ı huzursuz eden bombanın kendisi değil, patladıktan sonra bıraktığı etkiydi.

Verda ne yapıyordu, nasıl yapıyordu bilmiyordu ama hayatına bir şekilde dâhil oluyordu. Ceylan'ın yaptıkları da bu duruma çok güzel zemin hazırlamıştı elbette, yine de o ilk günlerde canını sıkan düşünceler yoktu. Uzun zaman sonra ilk kez birisi engelini yok saymış ve ona normal bakıp, normal davranmıştı.

Yürüyemiyor oluşu da kendi seçimiydi, en azından başlarda öyleydi; ama ilk kez birisi buna hiç takılmamıştı. Etkilenmesi normaldi. Hakan düşüncelerini toparlama yönünde ilerlerken gözlerini alan arabanın farlarıyla elini siper etti yüzüne, nihayet veteriner gelmişti.

Verda ve veteriner içeri geçerlerken Hakan yolu tıkamamak adına en sona kalmıştı. İçeri girip dönerek kapıyı ardından kapattığında veteriner ışıkları açmış, muayene odasına almıştı kediyle Verda'yı.

Kapının önünde durup adamın kediyi muayene edişini izlerken Verda adamın sorularını cevaplıyor, tüm endişesini yüklediği sorular soruyordu aynı zamanda. Hakan ise yalnızca dinliyor ve izliyordu. Adamın tavırlarına sinirlenmeye başlamıştı üstelik. Sürekli bir gülümseme halinde, bir kez kediye bakıyorsa iki kez Verda'ya bakıyordu.

Verda da telaştan üzerinde askılı bir tişört ve şortla çıkıp gelmişti, kendisi de durumun aciliyetinden o an düşünememişti kadına git giyin demeyi; ama veteriner belli ki epey memnundu bu durumdan. Dişlerini sıktı Hakan, şu an ona muhtaç bir durumda olmasalar...

"Yanaklarında diş izleri var, "dedi veteriner, ona olan muhtaçlığı işindeki profesyonelliği ile Hakan'ın gözüne sokarcasına. "İkişer tane ve iki tarafta da, " deyip susarak muayene etmeye devam etti. "Boyun kısmında tırmalama izleri de mevcut, büyük ihtimalle fare saldırmış." diye ekledi ve iğne yapması gerektiğini söyleyerek hazırlıklara koyuldu.

"İyi olacak mı? İyileşir değil mi?" diye sordu Verda. Sesinde öyle bir ton hakimdi ki diğer ihtimali asla duymak istemediğini anlamak hiç de zor olmamıştı.

Veteriner buruk bir ifadeyle gülümsedi ilacı şırıngaya çekerken, bir an durup Verda'ya baktı. "Şimdiden bir şey söylemek zor, yemek yer ve su içerse toparlanacaktır. Bu süre içerisinde mümkün mertebe kendi haline bırakın ve kucağa almayın."

"Biliyorum, kediler bu tip yaralanmalarda dinlenerek iyileştirirler kendilerini." dedi Verda. "Başka iğne olacak mı?"

Veteriner iğneyi yaptıktan sonra verdi cevabını, "Üç gün sonra tekrar bir getirin, muayene edip bakarız duruma. Geçmiş olsun."

Verda teşekkür edip kedisini kucaklayarak odadan çıktığında veteriner de yanına gelmişti. "Borcum nedir?" diye soran Verda'ya gülümsedi. "Otuz lira, isterseniz üç gün sonraki muayene sonrası hepsini ödeyebilirsiniz."

"Gerek yok, şimdi ödeyelim biz."

Veteriner ile aynı anda dönmüştü Verda, Hakan'dı konuşan ve en az sesi kadar sertti bakışları.

"Şey evet, şimdi ödeyelim." deyip kediyi Hakan'ın kucağına bıraktı Verda. Üç gün sonra ne olacağı meçhuldü zaten, ne lüzum vardı beklemeye. Hakan'ın yüzü de asıktı, neden asılmıştı, neye sinirlenmişti bilmiyordu ama iyisi mi onun suyuna gidip bir an önce çıkmaktı buradan. Ödemeyi yaptıktan sonra dışarı çıkmışlar, veterinerin gitmeden önce verdiği numaradan taksi durağını aramışlar, bekliyorlardı.

"Niye öyle sert konuştun adama? " diye sordu Verda, "Kötü bir şey demedi ki?"

"Babasının kızı mısın sen, niye bir dahaki gelişinde alacakmış parasını? Ayrıca mesele dediği değil, yaptığı. Sana mı baktı kediye mi belli değil!"

Gülesi geldi Verda'nın, hani sevgili falan olsalar kıskandı diyecekti ama Hakan ile daha yeni yeni doğru düzgün konuşmaya başlamışlardı. Değil sevgili, arkadaş olarak bile kıskanmasının oluru yoktu.

"Telaştan üzerine bir şey almamışsın, ben de şaşkınlıktan fark edemedim. Adamın gözleri bayram etti resmen!"

Hakan'ın sinirle söyledikleri ile üstüne baktı Verda, incecik pijamaları ile çıkmıştı dışarı. Aklında uçuşan düşüncelerin hiçbiri az önce içeride tanımadığı bir adama sunduğu manzaralar değildi. Hakan'a rezil olduğu gerçeği ile ateş basmıştı yüzünü.

Veterineri bir daha görmeyebilirdi ama Hakan için aynı durum söz konusu değildi. Kahretsin, bu halde dışarı çıkmak, onun yanında olmak hiç iyi olmamıştı. Utançtan kıpkırmızı kesildiğine emindi ama neyseki etraf hala karanlıktı ve çok şükür ki sokak lambasının loş ışığı uzakta kalıyordu.

"Olanlar yüzünden düşünemedim giyinmeyi, gece gece çıktım böyle karşına..." derken sesinin utandığını belli ettiğinden habersizdi.

Hakan ise o an anlamıştı karşısındaki kadının kendisinden utandığını. Kendisinden neden utanmıştı anlayamadı, aklı tamamen kedisindeydi, veteriner olacak o herifin bakışlarını bile fark etmemişti. Yine de az önceki ses tonundan tamamen farklı olarak anlayışlı bir sesle onu rahatlatmaya çalıştı.

"Özür dilerim, amacım seni utandırmak değildi, adamın bakışları canımı sıktı."

"Neden?" diye soracak oldu Verda, sormadı. Sebebinin önemli olmadığı bir eşlik etme durumunda dahi erkekler bu tip sahiplenme duygusuyla hareket edebiliyorlardı. Faruk da böy-

leydi, o yüzden sormadı. Tüm anlam veremeyişine rağmen sustu.

Onun susuşu farklı şeyler anlattı Hakan'a, utandığı için sesini çıkarmıyor diye düşünmeye devam etti ama aralarındaki sessizlik uzadıkça rahatsız olmaya başlamıştı. Verda suskun bir kadın değildi, garipsedi bu durumu, neden garipsediğini düşünmeden aklına ilk geleni söyleyiverdi.

"Takılma bu kadar, sen beni bir havluyla görmüştün. " Aklına ilk geleni söylemişti söylemesine de sözlerinin Verda'yı daha da utandıracağını cümleler ağzından firar edince anlamıştı.

"Ödeştik diyorsun yani?" diyen Verda'ya baktı. Gülmesini saklamaya çalışan hâlini görünce kadının artık utanmadığını fark etti ve içi rahatladı Hakan'ın.

"Ödeştik." dedi başını eğerek onaylarken. Çabuk toparlıyordu Verda, hemen adapte oluyor ve uzatmıyordu hiçbir şeyi. Onun değişik biri olduğuna daha bir emin oldu Hakan; alışık olduğu, daha doğrusu eskiden alışık olduğu kimseye benzemediğine kesin olarak karar verdi o an.

Taksinin gelmesi, eve dönmeleri derken güneş doğmak için yerini almış, sakin sakin yükseliyordu karşı yamacın arkasında. Evin kapısına geldiklerinde kapıyı açmadan durdu Verda öylece.

"Ne oldu? Bir şey mi unuttun yoksa?" diye sordu Hakan. O veterineri tekrar görmeyi kesinlikle istemiyordu. İsteksizliği yüzüne ve ses tonuna öyle bir yansımıştı ki sanki soru sormuyor, dua ediyordu Verda'nın bir şey unutmuş olmaması için.

"Yok, unutmadım." dedi Verda, gözle görülür bir rahatlamayla yumuşadı Hakan'ın bakışları. "Ama veteriner fare saldırmış olabilir dedi ya, o geldi aklıma. Evde fare zehri de, kapan da yok. Ben korkarım, ya hâlâ evdeyse?"

Hayatının büyük bir bölümünde çözüm üretmiş biri olarak eski bir üsteğmen için Verda'nın sorununun çözümü basitti.

"Burada kal bugün, " dedi ürettiği çözümün merkezindeki evini işaret ederek. "Dükkanlar açılınca gerekli şeyleri alır, hallederiz."

İkilemde kalmamıştı Verda, o anlık sessizliği kesinlikle kararsızlıktan ötürü değildi. Şaşırmıştı sadece, yalnızca bir hafta kadar önce uzak durması için ona tonla laf eden adamın teklifi şaşırtmıştı. Tamam, dün gece uzun uzadıya sohbet etmişler ve gerçekten de zamanın nasıl geçtiğini anlamamıştı. Ama bir gecede ne değişmişti de evinden kovduğu kadına kal diyordu?

"Korkma, bu sefer kovmam seni. " dedi Hakan, "Aslında... O konuda bir özür borcum var sana."

Gözlerini kırpıştırdı Verda, hâlâ uyuyor olma ihtimali yüzde kaçtı? Rüya görüyordu kesin. Kafasında kurduğu onca yaklaşma, adamın maskesini çıkarma planları kağıttan kuleymiş gibi yıkılıvermişti bir anda.

"Bir borcun yok, " dedi tüm şaşkınlığını hiçe sayan gayet sakin bir sesle, "Davet ettiysen kovmazsın, biliyorum."

Nereden bildiğini sormadı Hakan, zaten sorsaydı da vereceği bir cevabı yoktu Verda'nın. O da bilmiyordu nereden bildiğini, hissediyordu sadece. Tüm o aksi tavırların gerisindeki iyi yürekli adamı hissediyordu o kadar.

Tek kelime etmeden Hakan'ın peşinden giderek gece ayrıldığı eve sabahın ilk ışıklarıyla tekrar girerken tedirgindi Verda. Hakan ise gayet rahat hareketlerle kedisini yatırması için kitaplığın yanında duran koliyi işaret etti.

"Sipariş verdiğim kitaplar var içinde, onları boşaltıp kedini koy istersen?"

Dediğini yapıp koliyi kedisi için geçici bir yatak haline getiren Verda esneyince farkında olmadan Hakan da esnemişti. Kâbusun ardından uyuyabilirse uyur, uyuyamazsa daha da yatmazdı ama nedense uyku akıyordu bu sefer gözlerinden.

"Yukarıda misafir odası var, orayı hazır-" diyordu ki Hakan'ın sözünü kesti Verda.

"Burada yatarım ben, " dedi ve sebebini ekledi hemen, "Hem kedinin yanında olayım, burası ona yabancı şimdi. Hepten tedirgin olmasın."

"O zaman yukarıdan bir yastıkla pike getireyim sana." diyen Hakan asansöre doğru sürdü arabasını. Asansör çıkarken Verda da basamakları çıkmaya başlamıştı ardından. Adamın ne yaptığını sorgulayan bakışlarına karşılık, "Bir daha inip çıkma, göster bana ben alır inerim. Uykundan ettim zaten seni, yatıp dinlen." diye açıkladı peşinden yukarı çıkmasını.

Hakan onu uykusundan edenin o olmadığını söyleyecek oldu, vazgeçti. Neden hep bir açıklama yapma gereği hissediyordu ki zaten?

Yukarı çıktıklarında odayı gösterip Verda'nın peşi sıra ilerledi ve dolaptan yastıkla pikeyi almasının ardından iyi geceler dileyerek aşağıya inen kadını izledi.

Odasına geçip kendini yatağına bıraktığında az önceki uykulu hâlinden eser kalmamıştı Hakan'ın. Tavanı izlerken yine bir sürü düşünce kovalamaca oynuyordu kafasının içinde. Kendisiyle çelişiyordu resmen, onca ettiği tersliğe rağmen şimdi samimi davranıyordu kadına. Belli ki Verda da anlam veremiyordu bu çelişkiye, şaşırtıyordu onu, farkındaydı.

Yatakta düşünüp dururken dün geç saatlere kadar ettikleri sohbet geldi aklına. O an daha iyi anladı ki Verda merakını çeliyordu, onu ve yaşamını merak ediyordu. Verda'yı Verda yapan her şeyi bilmek, öğrenmek istiyordu. Bu yüzden ona karşı değişiyor, yumuşuyor, samimileşiyordu.

Anlayamadığı şeyler de vardı, mesela veterinerde olanlar neden canını sıkmıştı? Adamın bakışlarından rahatsız olmasının somut bir dayanağı var mıydı?

Olmamalıydı, tövbe etmiş bir kalbi vardı, bir de ölene dek taşımakla yükümlü olduğu acısı. Ruhu zaten kırık döküktü; her gece gördüğü kâbuslar parça parça yok ediyordu ruhunu. Dikkatli olmalıydı, evet, bugünü atlatacak ve sonra daha dikkatli davranacaktı Verda'ya karşı.

Kadının yanlış düşüncelere kapılacağını düşünmüyordu ama tedbirli olmakta fayda vardı. Eskisi gibi sert bir şekilde olmasa da aralarındaki mesafeyi korumaya devam edecekti. Düşünceler eşliğinde kaçtığını zannettiği uyku çıkageldi tekrar, yumdu gözlerini sabahın aydınlık ışıklarına inat.

Alt kattaki kanepede uzanmakta olan Verda da düşüncelere boğulmuş hâlde bakıyordu aydınlanmaya başlayan salondaki duvara.

Tuhaf adamdı Hakan, dengesiz dese değil, kötü dese değil, ne dese bilemediği, bir türlü hüküm veremediği bir adamdı. Dünden beri aralarında gelişen samimiyetin sebebini düşünüyor, tüm sebepler tek bir yola çıkıyordu. En az onun Hakan'ı merak ettiği kadar Hakan da onu merak ediyor olmalıydı.

İhtimal dâhilinde varıyordu sonuca ama yine de bu sonuç hoşuna gitmişti. Onun tarafından merak edilmek kendi cephesinde ilerleme kaydetmesi için oldukça iyiydi. Demek ki doğru yoldaydı. Hakan'ın merakını cezbedecek şekilde davranıyordu; ki bu henüz özellikle yaptığı bir şey değildi. Daha planlarını uygulamaya geçirmeye başlamış sayılmazdı, Faruk'un gideceği gün takındığı umursamaz tavır dışında bilinçli bir hareket yapmamıştı.

Uyku, düşünceleri arasından sızmaya, yorgunluğundan yakalayıp tüm bedenine yayılmaya başladığında hiç karşı koymadan teslim oldu Verda. Birkaç saat olsun uyumak iyi gelecekti, bugün ona neler getirecekti bilmiyordu ama son akıl kırıntıları ile güzel şeyler olması için dua etti.

***

Duyduğu belli belirsiz iniltilerle Verda'nın gözleri aralandığında duvardaki saat öğleye yaklaşmış olan zamanı gösteriyordu. Salon tamamen aydınlanmış, birkaç saatlik uykusu sırasında dünya günü yarılamıştı.

Uyanmasına neden olan sesleri tekrar duyunca doğrulup kalktı kanepeden. Elini yüzünde gezdirip daha bir uyandırdı bedenini. Sesler yukarıdan geliyordu, merdivenlere yönelen ayaklarına itiraz etmedi Verda.

Yanından geçerken Kara Kız'a bir göz atıp hayvanın hâlâ uyumakta olduğunu görerek devam etti ve yukarı çıktı. Hakan'ın odasından gelen sesi takip ederken eli kapının kulpunda kaldı bir an. Bir sefer hataya düşüp dalıvermişti telaşla ve hayatının manzarasıyla karşılaşmış da olsa mahcup olmuştu adama. Bu sefer aynı hataya düşmeyecekti, seslendi.

"Hakan? Bir sorun mu var?"

Cevap olarak biraz daha derinden, biraz daha etkili inlemeler geldi. Ne ile karşılaşacağını bilmiyordu ama kapının önünde öylece dikilip duramazdı. Adam bir çeşit nöbet geçiriyor bile olabilirdi. İkinci kez seslenirken aynı anda kapıyı da açmış, tedirgin bakışları yataktaki adamı bulmuştu.

İnlemeye benzer sesler çıkarmakta olan adama yaklaştığı her adımda neler olduğunu anlama isteği de artıyordu Verda'nın. Yatağın yanına geldiğinde Hakan'ın çok terlemiş olduğunu fark etti önce ve anlaşılmaz mırıldanmaları arasında inlemeye devam ettiğini.

Kâbus görüyordu!

Gündüz vakti ne kâbusu diye düşünecek oldu ama usulca yatağın kenarına ilişirken bir kenara bıraktı düşünmeyi.

"Hakan. Uyan. Hadi uyan lütfen." diyerek adamı uyandırmaya çalışırken bir yandan kolunu sıvazlıyordu. Kolları bile nemli gibiydi adamın, bu derece kötü ne görüyordu ki?

"Hakan hadi, uyan. Kâbus görüyorsun, hiçbiri gerçek değil."

&

15

Tanıdık bir ses, Hakan'ı cehennemdeymiş hissini veren kâbusundan kurtardığında nefes nefese açıldı gözleri. Aniden doğrulduğu yatakta, yanı başında oturan kadınla burun buruna gelince zaman durmuşçasına baktı Verda'nın gözlerine. Endişe ve telaş yüklü bakışlarını yansıtan göz bebeklerinin titrediğini görebiliyordu.

Geçti diyordu, *hiçbiri gerçek değil.*

Bilmiyordu Verda, hepsi gerçekti. Üstelik geçmiyordu da. Rahatsız oldu Hakan, ona böyle yakalanmaktan, bir nebze olsun azalmayan acısına iç yüzünü bilmese de şahit olmasından.

Bir şey daha vardı rahatsız eden, anlam veremediği garip bir his. Odaya sızan güneş ışığında Verda'nın saçlarının rengi alacalanmış gibi kahvenin değişik tonlarında parlarken, böyle birkaç santim mesafesinde kenetlenen bakışları ile içini saran huzura bulanmış bu his de neyin nesiydi?

"Su getirmemi ister misin?"

Verda'nın kendini geri çekerek sorduğu soru tüm rahatsızlık verici hislerden kurtuluşunun anahtarı gibiydi. Konuşamayacak durumda olduğundan gözlerini kapatıp açarak onayladı Ver-

da'yı. Kapıdan çıktığı anda da bir süredir almayı unutmuş gibi derin bir nefes çekti içine.

"Hepsi gerçek, " diye mırıldandı Verda'nın gözden kaybolduğu kapıya bakarken, "Kahretsin ki hepsi gerçek."

Komodine uzanıp çekmeceden bir atlet ve bir havlu çekip aldı. Küçük el havlusu ile yüzünü sildi, biraz boynunda, biraz göğsünde gezdirdi havluyu. Ardından atleti giyindi, pike geri kalan vücudunu örtüyordu ama üstünün çıplaklığını kapatma ihtiyacı duymuştu. O sırada elinde su dolu bardakla odaya girdi Verda, yatağın kenarına yaklaşıp bardağı uzattı Hakan'a. Üzerine atlet giymiş olduğunu fark etti, gözleri el havlusunu bulduğunda tenini kaplayan terden kurtulduğunu da.

"Daha iyi misin?" diye sordu boşalan bardağı Hakan'dan alıp komodinin üzerine koyarken.

"İ-iyiyim, teşekkür ederim. Ben..."

"Önemli değil, bir ara ben de kâbuslarla boğuşmuştum." diyerek gitmek üzere bir adım geriledi Verda. Hakan'ın durumundan ötürü rahatsız olduğunu anlamış, yalnız bırakmasının iyi olacağını düşünmüştü. "Öğlen olmuş, ben eve gidip üstümü değiştireyim ve sonra da fare için bir çözüm bulayım. Sen biraz daha dinlen istersen, kötü rüyalar yoruyor insanı."

Verda'nın hangi nedenlerle kâbuslar gördüğünü merak etti Hakan ama "Seninle gelmemi ister misin? Fareden korktuğunu söylemiştin?" diye sordu sadece.

"Dün karanlık olduğundan korkmuştum, bu saatte dolaşır mı ki yine?"

"Bilmem, fare bu sonuçta. Sen in, ben giyinip geliyorum hemen. Aklım kalmasın."

"Tamam, aşağıdayım o zaman." diyen Verda odadan çıktığında Hakan da arabasına geçerek banyoya gitti.

On dakika sonra Hakan asansörle aşağıya indiğinde, Verda kedisinin yanına çömelmiş, usul usul başını okşuyordu Kara Kız'ın.

"Gitmeden önce bir şeyler yesek mi?" diye sordu Hakan. "Kahvaltı saati de geçti?"

"Şey olur, iyi olur aslında." diyerek kalkıp mutfağa doğru yürüyen Verda, "Ama yemek yapmak uzun sürer?" deyip Hakan' a döndü.

"Yemek yapmaya gerek yok, öğlen kahvaltısı yaparız, olmaz mı?"

Hakan da yanına gelmiş, buzdolabını açmıştı. "Omlet yapabiliriz mesela? Yanına da sövüş domates ve salatalık falan, ne dersin? Çay da koyarız?"

Ne diyebilirdi ki Verda, "Olur, yapalım." dedi omzunu silkerek.

Hakan'ın uzattığı yumurtaları aldı önce, sonra domates ve salatalıkları. Verda yumurtaları kırmak için dolaplarda kâse arayacakken Hakan yerini söyledi. Sonrasında çay için yapılacakları da halletmişlerdi. Biri yumurtaları çırparken diğeri tezgâhın alçak kısmında sebzeleri doğruyordu.

"Üzgünüm, Kara Kız yüzünden seni ikinci kez zor durumda bırakıyorum." dedi Verda. O sırada yine yerini Hakan'dan öğrenerek aldığı tavada yağı eritmekteydi.

"Kara Kız? Ah kedi, " dedi Hakan yeni anladığını belli eden bir tonda. "Ama hatırlarsan ilk seferinde işleri zorlaştıran bendim."

Konu tekrar aynı yere geldiğinde Verda bu sefer es geçmemeye karar verdi. "Evet ama bir şeyi merak ediyorum açıkçası. Ne değişti? Yani onca uzak dur lafların, evden kovuşun... Bir günde tam tersi davranmaya başladın, neden?"

"Gerçekten bir günde mi değiştiğimi düşünüyorsun? Hayır, ilk günden beri aşama aşama yaşıyordum o değişimi. " diyerek cevap veren Hakan, mesafeli davranma kararının aklına gelmesiyle devam etti hızla. "Hem çok da değişmiş sayılmam, sonuçta

senden başka kimseyle konuşup görüştüğüm yok. Gümüşlük'ün merkezine bile ilk kez indim."

Bunu duyduğuna hiç şaşırmamıştı Verda, evden dışarı çıkmadığını biliyordu sonuçta. O an bu duruma da bir çözüm bulmak geçti içinden.

"Hata etmişsin, gezmek ve görmek için çok güzel yerleri var buranın. Mesela ben Gümüşlük Akademisi'ne gideceğim mutlaka, sonra yel değirmenleri varmış, orayı da görmek istiyorum ve Kadı Kalesi plajını. Birlikte gidebiliriz?"

Hakan cevap vermek yerine hafif bir omuz silkmesi ile geçiştirince Verda biraz daha bastırmayı denedi.

"Gezip dolaşmak için birileriyle muhatap olman gerekmiyor, biliyorsun değil mi? Az önce benden başkasıyla konuşmadığını kendin söyledin, benimle gelmende bir sakınca yok demektir o zaman. Hem gelmemen hiç centilmence olmaz, bilmediğim yerlerde tek başıma mı dolaşayım?"

Verda'nın sözlerinin etkisi hemen göstermişti kendini. Hakan yemeği bırakıp direkt yüzüne baktı.

"Centilmen olduğumu da nereden çıkardın? Ayrıca ben seni ne kadar koruyabilirim ki, koruma talep edilecek en son kişi bile olamam?"

Bunu başkasından duysa büyük ihtimalle inanır ama temelinde engelinden ötürü kendisine güvenini kaybettiğini düşünürdü; ancak ne var ki Ceylan ona hastanelik ettiği adamdan bahsetmişti ve Verda'nın şu an inandığı tek şey Hakan'ın onu geçiştirmekte olduğuydu.

Düşüncelerinin yansıdığı yüzünde bezmiş bir ifadeyle ona bakarken soluğunu sesli bir şekilde bıraktı Verda.

"Az önce aklı kalmasın diye benimle gelmeyi teklif eden adam şimdi centilmen olduğunu kabul etmiyor, bak sen. Ayrıca o kol kaslarınla gerektiğinde neler yapabileceğini sen bilmiyorsan bile ben çok iyi biliyorum. " deyip çok önemli bir sır verecekmiş

gibi ona doğru eğilip konuşmaya devam ederken Verda'nın ses tonu irtifa kaybetmiş, etkileyici ve gizemli bir seviyeye inmişti.

"Birini koruman gerektiğinde bunu en iyi yapabilecek kişisin Hakan, insanın gözü döndüğünde engelli dahi olsa neler yapabildiğine birkaç defa şahit olmuştum. Annem de, ben de kendimizi en çok babamın yanında güvende hissederdik, çünkü teke tek bir dövüşte babamın kaybetmeyeceğini gözlerimizle görmüştük." deyip göz kırptı.

"Babanın adam dövdüğünü mü söylemeye çalışıyorsun?"

Hakan'ın bakışları da, sesi de öyle hayret doluydu ki Verda ister istemez güldü.

"Ah hem de ne dövmek, adam estetik ameliyat olmak zorunda kalmıştı düşün."

Bunları söyler söylemez ciddileşmişti Verda, bir noktaya açıklık getirmezse içi rahat etmezdi.

"Yanlış anlama, asla şiddet yanlısı değilim, babam da değildi, " derken ellerini havaya kaldırmıştı. "Ama adam babamla dalga geçmekle kalmamış, üstüne ona ve ailesine ağza alınmayacak küfürler etmişti. Dalga geçilmesini pek takmazdı babam, kendisi bile engeliyle dalga geçerdi yeri geldiğinde. Ama ailesine edilen kötü lafları asla kabul etmezdi, zaten kim kabul eder ki böyle bir şeyi? Yani adam hak etmişti, gerçekten."

Verda'nın hızlı hızlı durumu savunma çabasıyla büründüğü ifadeler o kadar değişkendi ki Hakan bir an önce şaşkınken bir an sonra Verda'nın enerjisine kapılıp onunla aynı duygu değişimlerini yaşıyordu. Üstelik kadının bir şeyleri anlatma biçimi garip bir şekilde gülme isteğine yol açıyordu.

Pes etmiş gibi ellerini kaldırırken bir yandan da gülüyordu Hakan, "Tamam tamam, anladım. Zaten şiddet yanlısı biri olduğunu hiç düşünmedim. " deyip aynı anda her yönüyle sahtelik kokan düşünceli bir ifadeyle kaşlarını çatarak gözlerini uzaklara dikti. "Ama o ilk sabah kapıdan uzaklaşırken oldukça şiddet yan-

lısı gibi duruyordun, " deyip tekrar Verda'ya baktı. "Düşünmüş de olabilirim."

Hakan'ın son söylediklerinin tamamen ona takılmak için olduğunun farkında olan Verda, aynı yalancı ifadeyle gözlerini kısıp yüzünü ekşitti.

"O sabah kucağımda kedi olmasaydı cam pencere aşağı inebilirdi, haklısın."

Güldü Hakan, "Sana terslenirken ellerinin dolu olmasına dikkat ederim bundan sonra. " dediğinde yalnızca birkaç saniye süren sessizlikten sonra ikisinin gülüşleri yankılandı salonda.

Sofrayı ve bulaşıkları toplarken Hakan bir şeyi çok iyi anlamıştı, Verda ile arasına mesafe koymasına imkân yoktu. Bu kadında öyle bir enerji vardı ki örülü duvarlardan bile içine sızıyordu insanın. Yenilerini örmeye fırsat bırakmıyordu üstelik. Ve o his... Ne kadar zamandır içi huzurla dolu olarak güldüğünü hatırlamıyordu, unuttuğuna emin olacak kadar uzak kalmıştı bu duyguya; ama Verda'nın yanında hatırlıyordu, gülüyordu ve bundan şikâyet etmiyordu.

Verda ise biraz şaşkın, çokça mutlu hissediyordu. Hakan'ı yeniden hayata döndürme konusunda adım adım da olsa ilerleme kaydediyor olmaktan ötürü gerçekten mutluydu. Duruma göre hep babasını örnek gösteriyor olmaktan ötürü biraz kaygılanmıyor değildi ama Hakan'ın bir örneğe ihtiyaç duyduğunu da düşünmeden edemiyordu. Engelli olsa da hayatını dilediği gibi yaşamış olan babasından daha iyi bir örnek bilmiyordu Verda ve eğer ki Hakan'ın bazı şeyleri anlamasına yardımcı oluyorsa babasıyla ilgili anılarından bahsetmeyi bırakmayacaktı. En azından Hakan bu konuda itiraz edene kadar .

Hakan'ın espri anlayışı da hoşuna gitmişti, Faruk'la sıkıldıkları zaman saçmalamak üzerine doktora alacak kadar ileri giderler ve espriler art arda gelirdi. Hakan henüz o aşamada olmasa da yakaladığı fırsatı kaçırmıyor olması iyiye işaretti.

İşlerini bitirdikten sonra kediyi Hakan'ın evinde bırakıp Verda'nın evine geçtiklerinde Hakan önde, Verda arkasındaydı. Fare

gibi hızlı hareket eden bir hayvana karşı ikisinin de yapabileceği bir şey yoktu ama Verda yine de arkada kalmaktan memnundu.

"Görünürde bir şey yok gibi?" dedi Hakan.

"Evet, ben yukarı çıkıp üzerimi değişeyim ve bunu yaparken farenin üst katı merak etmediğini umayım. Seni biraz yalnız bırakacağım." diye cevap veren Verda'ya her ihtimale karşı hızlı olmasını ve aşağıda bekliyor olacağını söyleyen Hakan, Verda'nın merdivenlerde gözden kaybolmasıyla salondaki kitaplığa doğru sürmüştü arabasını.

Salondaki TV ünitesinin yanlarında ve üst kısmında yer alan raflar hiç boşluk olmaksızın kitaplarla doluydu. Başını çevirdiğinde masanın üzerindeki laptopu ve yanındaki not kağıtlarını görerek masaya yaklaştı. Notlara şöyle bir göz attığında bir kitapla ilgili olduklarını anlamakta gecikmemişti. Anladığı bir diğer şeyse notların çeviri üzerine olmadığıydı, başlıklarda gördüğü kadarıyla bu bir edit çalışmasına ait notlardı.

Çevirmen olduğunu söylemişti ama görünen o ki editörlük de yapıyordu. Kitapları ne kadar sevdiğini anlamak zor değildi, rafları dolduran kitapları okumuş olduğuna hiç şüphesi yoktu Hakan'ın.

"Geldim, " diyerek yanına gelen Verda'ya döndüğünde yüzünde aniden beliren ve belirdiği hızda da kaybolan tedirginliği saliseyle yakalamıştı.

"Etrafa bakınıyordum ben de, " dedi Hakan. "Kitap editliyorsun sanırım?"

"Ah şey, evet. Buraya gelmeden önce aldığım bir işti ve bitirmeye çalışıyorum."

"Editörlük yaptığını söylememiştin?"

Hakan'a doğru ağır adımlarla yürürken bir yandan açıklama yapıyor, bir yandan da parmaklarıyla oynuyordu Verda. Elinden geldiğince doğal bir şekilde cevap vermeye çalıştı.

"Çevirmenliği seviyorum ama uzun süren ve sonucunu da uzun vadede aldığım bir iş. Bu nedenle bir yayınevine bağlı editör olarak da çalışıyorum. Hem düzenli bir gelir olması, hem de kısa vadede yaptığım işin sonucunu alabilmek için. "

Garipsememişti Hakan, dediği gibi çeviri zaman alan bir işti. Editörlük de zaman alıyordu ama o kadar değil. İkisi de çok anladığı işler olmasa da kendisine gelen teklifler sonrası yaptığı ufak bir araştırmayla az da olsa bilgi sahibiydi.

"Hangi yayınevine bağlısın?" diye sordu merakla.

"Ben..." diye cümleye başlasa da devamını nasıl getirmesi gerektiği konusunda duraksayan Verda, yalan söylemenin bir anlamı olmadığına karar verdi o an. "Şimal Yayınları'na bağlı çalışıyorum, bu da aldığım ve yakın zamanda teslim etmem gereken son kitap editi."

Şimal Yayınları, diye düşündü Hakan. Tanıdık geliyordu isim, ona teklif yollayan yayınevlerinden biri olduğunu anımsadı birden.

"Orası da bana mesaj atmıştı, kitapları paylaştığım siteden. "

"Ve sen onları da reddettin. "

"Hayır, reddetmedim. Cevap vermedim sadece, tıpkı gelen diğer mesajlara cevap vermediğim gibi. Yani daha çok ilgilenmedim."

Güldü Verda, "Reddetmeyi ilgilenmemek diyerek kibarlaştırman harika. Sahi, neden tüm teklifleri geri çeviriyorsun, ah pardon, cevapsız bırakıyorsun?"

Verda'nın laf dokundurmasına tek yana kaydırdığı dudaklarını çarpıtarak gülümseyen Hakan, "Kitap bastırdığımda muhatap olmam gereken insan sayısı artacağı için. " deyip ciddileşerek devam etti sözlerine, "Yani düşünsene; kitap basıldığı ve satışa çıktığı anda bir hengame yaşanıyor. Reklamlar, paylaşımlar, yorumlar... Sürekli yazmanı isteyen yayınevi, imza için oradan oraya sürüklenmeler. Bunlar bana göre değil, ben sakin hayatımı seviyorum. "

Daha fazla üstüne gitmek istemeyen Verda, "Pekala, öyle olsun. Hadi çıkalım ve şu olası fare tehdidini ortadan kaldıralım. " dedi.

"Tamam, taksi çağıralım o zaman." diyen Hakan, cep telefonunu çıkarmıştı ki Verda atıldı hızla.

"Çarşı uzak değil, gecenin bir yarısı da değil. Bence bu güzel havada yürüyerek gitmemiz daha iyi olur. Arabanın içine tıkılmayı hiç sevmiyorum. "

Hakan böyle bir teklife hazırlıksızdı, kaşları kalktı. Daha önce dışarı çıkma isteği ya da düşüncesi olmadığı gibi kol kaslarının güçten düşmemesi için kendisine akülü arabalardan alma gereği duymamıştı. Manuel tekerlekli sandalye ile o kadar yolu gidip gelebilir miydi? Ve daha da önemlisi bunca yıl sonra dışarı çıkmaya hazır mıydı ki?

Kapıyı açan Verda, Hakan'ın ne düşündüğünü o kadar net anlamıştı ki adamın yanına geri geldi ve hiç anlamamış gibi karşısında durup açıklamasını istedi.

"Ne düşündün bu kadar? Alt tarafı arabasız gidelim dedim."

"Gidelim gitmesine ama bu arabayla yol çok uzamaz mı?" diye sordu Hakan, sesi tedirgin, ne yapması gerektiğini bilmiyormuş gibi çıkmıştı.

Verda beklediği cevabı almaktan ötürü gayet memnun bir ifadeyle tekerlekli sandalyenin arkasına geçti ve itme kollarını tuttu, harekete geçmeden önce sol yanından Hakan'ın kulağına eğildi.

"Sizi tanıyabileceğiniz en iyi tekerlekli sandalye şoförüyle tanıştırayım Hakan Bey. Lütfen arkanıza yaslanın ve sürüşün keyfini çıkarın. "

&

16

Hakan, yola çıktıklarında birkaç dakika ellerini nereye koyacağını şaşırmıştı. Bunca zaman hiç kimse arkasına geçip onu itmemişti, şimdiyse tekerlekli sandalyenin yan çemberlerini tutmaya alışmış olan parmakları, kucağında birleşmiş hâlde resmen birbirleriyle boğuşuyorlardı.

Verda ise hemen önündeki adamın yaşadığı sıkıntının farkındaydı ancak ne arabayı itmeyi bırakmıştı ne de herhangi bir şey söyleyerek konuyu açmıştı. Doğal davranıyordu, içinden geldiği gibi. Bu hem kendisi için, hem de Hakan için daha iyiydi. Verda'nın hiç şüphesi yoktu ki Hakan biraz sonra tedirginliğini üzerinden atacak ve rahatlayacaktı.

"Şey, Verda? Ben sürebilirim arabayı. Gerçekten."

Ya da rahatlamayacaktı.

Aklından geçen düşünceye rağmen hiç istifini bozmadı Verda, "Aaa, bak ağaçlarda kuş evleri var! Renkli renkli ne güzel görünüyorlar değil mi? Aferin belediyeye." deyip Hakan'ın teklifini duymazdan gelerek neşeyle en yakındaki ağacı gösterdi yavaşlayıp.

"Evet, güzelmiş gerçekten." diye cevap veren Hakan, ilerlemeye devam ederlerken şansını bir kez daha denemek istedi.

"Böyle biraz tuhaf oluyor, yani beni birinin itmesi. Bana mı bıraksan şu sürme işini?"

Verda o anda aniden durdurdu arabayı ve hafiften dengesi bozulan Hakan yan kollara yapıştı hızla.

"Hey!"

"Şimdi aklıma geldi, " dedi Verda Hakan'ı hiç duymamış gibi. Arkasından yanına doğru geçip "Faruk deniz kenarında harika bir kafeden bahsetmişti, bence işimiz bitince oraya gitmeliyiz. Ne dersin?" diye sordu.

Hakan ne diyeceğini bilemez hâlde bir şeyler geveledi ağzında, "Kafe mi? Şey ben..."

"Sen bayım, şu parmaklarını boğazlamayı bırak ve gevşe tamam mı? Bugün ipler benim elimde ve en azından eve dönene kadar bu duruma alışsan iyi edersin. Bak neredeyse kaza yapacaktık, şoförlüğüme gölge düşürmek istemezsin değil mi?"

Verda'nın konuyu değiştirerek konuya atıfta bulunması ve bunu fazlasıyla samimi, doğal bir biçimde yapması Hakan'ı her seferinde şaşırtıyordu, görünen o ki şaşırtmaya da devam edecekti. Üstelik ona karşı koymakta fazlasıyla zorlanıyordu, "Pekala, pes ediyorum," deyip ellerini kaldırdı Hakan, "Bugün ipler sende pek Sayın Şoför Hanım."

"Güzel, öyleyse arkanıza yaslanın lütfen ve daha önce dediğim gibi, keyfini çıkarın." dedikten sonra Verda tekrar Hakan'ın arkasındaki yerini aldı ve onu itmeye devam etti.

Merkeze gelene kadar geçtikleri yol boyunca bazen hızlanmışlar, bazen de yalnızca karşılarına çıkan harika bahçeleri izlemek için durmuşlardı. Verda sürekli olmasa da sık sık konuşarak, gerekli gereksiz konular açarak Hakan'ın düşünmesine fırsat vermediğinden, ilçe merkezine ne ara geldiklerini anlayamamıştı Hakan, ne kadar rahat olduğunu da.

"İşte, şu karşıda tarım ilaçları satan küçük bir dükkan var. " diyerek Hakan'ın arabasını o tarafa yönlendiren Verda, dükkana girmek için eşiğin önüne geldiklerinde durdu.

"Arabayı hafifçe geriye yatırırsan içeri geçebiliriz?" dedi Hakan' a.

Arabanın kontrolünü yalnızca birkaç saniyeliğine alan Hakan, çemberleri hafifçe ileri iterken aynı anda geri çekince arabanın önü havaya kalkmıştı. O saniyede de Verda arka tekerlekleri eşikten atlattı ve arabayı düzelterek dükkanın içine girdi.

Gerekenleri aldıktan sonra dükkandan çıkan ikili, Verda'nın bahsettiği kafeye gitmek üzere deniz kenarına doğru ilerlerken Hakan'ın tedirginliği yine baş göstermişti. Etraflarından geçip giden insanların onlara baktığını Hakan kadar Verda da görüyordu ancak Hakan gibi somurtmak yerine Verda gülümsüyordu. İtmeye devam ederken biraz eğilip Hakan'ın kulağına kısık sesle konuştu.

"Şu an kendimi çok şanslı hissediyorum, " dedi muzip bir tonda.

"Neden? "

"Bütün kadınların ve genç kızların gözü sende ama yanındaki benim. Hepsi kıskançlıktan çatlıyor şu an. "

Verda'nın son cümlesine eklenen gülüşü Hakan'ın kulaklarına dolarken aynı anda boynunu okşayan ılık bir rüzgâr kıvamındaki nefesin varlığı, bir anlığına soluğunu kesmişti.

"Kıskandıklarına emin misin? Başka bir şey olmasın o?" dedi boynuna doğru esen ılık rüzgârın etkisinden kurtulmak istercesine.

"Bu soruna kafeye gidince cevap vereceğim, sakın unutturma." diyerek doğrulan Verda, Hakan'a bazı şeyleri unutturmakta zorlanacağını çok iyi biliyordu.

Kısa bir süre sonra Faruk'un sürekli bahsedip durduğu kafeye gelmişler, denizin üstüne inşa edilen ahşap platform üzerin-

deki masalardan birine geçmişlerdi. Garsona sipariş verdikleri çayları beklerken ikisi de sessizce etrafı inceliyorlardı. Denizin sakinliği ve hafif hafif soludukları iyot kokusuyla farkında olmadan kendi kendilerine gülümserlerken bakışları buluştu.

"Ver bakalım cevabını, geldik oturduk meşhur kafeye işte. " dedi Hakan.

Sorusuna cevabı kafede vereceğini ve bunu unutturmamasını söylerken Verda pek de ciddi değildi, gereksiz bir soru sorduğunu ima etmeye çalışmıştı ama anlaşılan pek becerememişti; ki Hakan ciddi ciddi cevap bekliyordu ondan.

"Pekala kısaca şöyle diyeyim ya da ben sana bir soru sorayım, sen hiç aynaya bakıyor musun? "

Soruya soruyla karşılık verilmesi durumunda oldukça sık yaşanan o sinir bozucu hisle yüzünü buruşturmamak için zor tuttu kendini Hakan.

"Tabii ki bakıyorum ve demek istediğin yakışıklı olduğum, anladım. Ama fark ettiysen yürüyemeyen bir yakışıklıyım ve o insanlar da tam olarak yürüyemeyen kısmıma bakıyorlardı, yakışıklı kısmıma değil."

Hakan'ın sürekli olarak yürüyemediğini ifade etmesinden sıkılmaya, daha doğrusu bu duruma sinirlenmeye başlamıştı Verda. Yine de derin bir nefes alırken sakin olmayı telkin etti kendine. Kaçmak için güzel bahaneydi şimdi, sinirlense de takdir etmemesi ayıp olurdu.

"Biliyor musun bence sen sadece yürüyemeyen bir yakışıklı değilsin, bence sen çok zeki bir yürüyemeyen yakışıklısın. "

"İlgisini anlamadım?"

"Ah anlatayım, " dedi Verda arkasına yaslanarak. "Engelini sadece kendine engel yapma konusunda değil, başkalarına da engel yapma konusunda gerçekten uzmanlaşmışsın. Bir konuda uzman olmak zeka ve akıl gerektirir malum. Ama unuttuğun bir şey var ve işte tam da bu noktada zekandan şüphe etmiyorum desem yalan olur. "

Güldü Hakan, "Öyle mi? Neymiş o unuttuğum şey bakalım? "

"Engelli olman, ben dâhil kimsenin umurunda değil. Herkes yürürken etrafından geçip gidenlere bakar, istem dışı bir şey bu, görüş alanı meselesi. Hayır uzaylı olsan sana garip garip bakmalarını iddia ederken haklı olabilirsin çünkü etrafta hiç uzaylı yok; ama yürüyemeyen tek insan sen değilsin, yani bu durumu senden başka kimse garipsemiyor. "

Hakan bir şey söylemek için dudaklarını aralamıştı ki Verda elini kaldırıp devam etti.

"Bak bence seninle bir anlaşma yapmalıyız; şartları da gayet basit. Birinci şart, her gün olmasa da arada bir dışarı çıkacağız ve şoför kesinlikle ben olacağım. İkinci şartsa sana bakan insanlardan bakışlarını kaçırmayacaksın, nasıl?"

"Yani şartlar fena değil ama bilirsin, anlaşmaların özünde iki tarafın çıkarları söz konusudur. Bu anlaşmanın bana ve sana sağlayacağı çıkarlar nedir? "

"Ah, sana zeki olduğunu söylemiştim değil mi?" deyip güldü Verda. Çıkarlardan bahsedeceği sırada gelen çaylar kısa bir süre için sessizliğe neden olmuştu. Şekerlerini karıştırırlarken Verda çıkarları söylemeden önce çayından bir yudum almayı bekledi.

"Benim açımdan dışarı çıktığımızda gezecek olmamız makul bir çıkar, görmek istediğim yerler olduğunu söylemiştim ne de olsa. Senin çıkarın ise..." deyip bir an duraksadı Verda, Hakan'ın bu anlaşmadan ne çıkarı olacağını söyleyemezdi ki.

"Evet, benim çıkarım ise?" diye diretince Hakan, biraz gizemin hiç de fena olmayacağını düşündü.

"Senin çıkarın sürpriz, ancak anlaşmayı kabul edersen ne çıkarın olacağını öğrenebilirsin. Ne diyorsun? "

Düşünme sırası Hakan'a geçmişti. Verda'nın anlaşma içeriği olarak ortaya sürdüğü şartlar açıkçası Hakan açısından kabul edilmesi zor şartlardı. Uzun süredir yaşadığı yer olsa da evinden hiç çıkmamış, hiç kimseyle göz göze gelmek zorunda kalmamış,

kendini en uygun şekilde ve kesinlikle istediği biçimde saklamıştı.

Şimdi karşısında oturmakta olan kadın, ona dışarı çıkmaktan, gezmekten, insanlarla göz göze gelmekten bahsediyordu; ki eninde sonunda muhatap olması gereken insan sayısı artacak, sadece Verda ile sınırlı kalmayacaktı. Bu hemen karar verebileceği bir şey değildi.

"Düşünmem için bana biraz zaman verebilir misin?" diye sorarken ses tonundaki tedirginlik fazlasıyla barizdi.

"Elbette, zaman konusunda bir sıkıntımız yok, yani şimdilik. "

Karşılıklı oturmuş, denize karşı çaylarını içerlerken birçok konudan konuşmaya devam ediyorlardı. Konuşmak Verda açısından zaten bir sorun teşkil etmiyordu fakat her seferinde kendisinden bahseden olmak sıkıcı olmaya başlamıştı. Hakan kendisine yöneltilen soruları cevaplamaktan oldukça usta bir biçimde kaçınıyor ama Verda'nın cevap vermekten kaçınmasına izin vermiyordu.

"Benden yeteri kadar bahsettik, hakkımda bilmediğin bir şey kalmadı neredeyse. Ama sen kaçamak oynuyorsun, hiç adil değil. "

"Anlatacak bir şeyim yok ki, " dedi Hakan. "Askerlik anılarımı mı duymak istiyorsun? Emin ol çok sıkıcılar. "

"Hey, benim adıma karar verdiğinin farkında mısın? " dedi Verda sitemkâr bir tonda. "Hem benim babamın askerlik anıları yoktu, yani sıkıcı mı değil mi bilmiyorum ve mümkünse buna kendim karar vermek isterim. "

Hiç bu yönden bakmamıştı Hakan, Verda'nın babası küçük yaşta engelli olduğu için askere gidememişti tabii. Bunu nasıl düşünemezdi, ayıp olmuştu kadına.

"Ben özür dilerim, bu açıdan bakmamıştım ve amacım gerçekten seni üzmek ya da senin adına karar vermek değildi. Sadece kendimden bahsetmeyi pek sevmiyorum. "

"Ah onu anladım zaten, bir saattir tüm sorularımı geçiştirip durdun. Ama dediğim gibi bu adil değil, madem birbirimizi tanımak için konuşuyoruz, o zaman sen de kendi payına düşeni yapmalısın. "

"Haklısın, " dedi Hakan ve gözlerini kısarak baktı Verda'ya, " Biliyor musun şimdi fark ettim de hep haklısın. Nasıl beceriyorsun sürekli haklı olmayı? "

Güldü Verda, "Doğamda var, her şeye mantıklı bir sebep uydurabilirim ve eğer ki mantıklı bir sebep uyduramıyorsam kesinlikle o durum mantıksızdır. Oğlak burcu olmanın faydaları diyoruz biz buna. "

"Burçlara inanıyorsun yani? "

"Bu sorudan senin inanmadığını anlamam gerekiyor sanırım; ki burçlar inanılması gereken bir şey değil, yani inanmamakla en doğrusunu yapıyorsun. "

Verda'nın yine yaramazlık sinmiş bakışlarıyla söyledikleri Hakan'ı da gülümsetmişti.

"İnanılması gereken bir şey değilse neden Oğlak burcu olmanın kendince avantajından bahsediyorsun?"

"İnanılması gerekmiyor, burçlar benim açımdan birer araç. İnsanın kendini ve etrafındaki insanları tanımasına yarayan, en azından küçük ipuçları veren türden . "

"Yapma ama, dünyada kim bilir kaç milyon kişi aynı burçtandır. O ipuçlarının pek de sağlıklı olmadığı ortada. "

Gülümseyerek çayına uzanan Verda, olayın sadece tek bir burçla bitmediği gibi onlarca detay içeren bir cevap vermektense konuyu kapatmayı tercih etmişti. Gözleri etrafta ufaktan bir tur atıp Hakan'ın gözlerini bulduğunda orada takılı kaldı. Kendi gözleri de kahverengiydi ama bu adamınkiler farklıydı sanki. O kadar koyuydu ki rengi, şöyle bir bakınca siyah der geçerdi insan. Ya da geçmez kalırdı dibi görünmeyen karanlık birer kuyu gibi olan bakışlarında.

Yakışıklıydı Hakan, inkâr edilemeyecek kadar hem de. Hafif köşeli bir yüz, sert bir çene ve çenesini kıskanan sertlikte belirgin elmacık kemikleri... Tüm bunlara kirli sakalı da eklenince Hakan için yakışıklı sıfatı yetersiz kalıyordu.

Dalgın dalgın denizi izlemekte olan adamı fazlasıyla incelediğini fark ederek bakışlarını çekti Verda, adam yakışıklı ötesi olsa ne olacaktı ki... Hakan ne ona bakardı ne de Verda bakmasını isterdi. Buraya geleli üçüncü hafta dolacaktı ve sözleşme işini halletmesi için fazla zamanı kalmamıştı. Neredeyse bir aydır her masrafını karşılayan patronu daha fazlasına müsaade etmezdi, eninde sonunda ortaya çıkacaktı bir şeyler ve Hakan'ı biraz tanıdıysa buraya gelme amacını öğrendiğinde hiç de hoş şeyler olmayacaktı.

O anda Hakan'ın bakışları Verda'nınkileri buldu ve Verda aynı anda bir karar aldı. Sözleşme falan olmayacaktı, sormayacak, bahsini dahi açmayacaktı. Hakan'ın biraz daha açık yaşamasına yardımcı olabilir miydi bilmiyordu ama kalan tüm zamanını sadece bu işe verecekti. *Baş editörlük?* diye soran iç sesine *Ne yapalım, kısmet değilmiş,* diye cevap verdi.

Belki ilerleyen zamanlarda baş editör olmak için başka fırsatlar bulabilirdi ama birinin hayatına dokunmak gibi bir fırsat her zaman ele geçecek bir şey değildi. Verdiği kararla omuzlarından kocaman bir yükü atmışçasına rahatladığını hissetti Verda. O an kovulacağı gerçeği bile umurunda değildi, nihayet buraya geldiğinden beri ilk kez kendini gerçekten huzurlu hissediyordu ve bu hissi kaybetmeye hiç niyeti yoktu.

"Bir çay daha içer miyiz yoksa kalkalım mı? " diye soran Hakan'a bakarken düşünceleri dağılıvermişti ama huzur yerli yerindeydi, belli belirsiz bir tebessümle cevap verdi.

"Sen de içeceksen biraz daha oturabiliriz ama gitmek istersen de sorun değil benim için. "

Başka zaman olsa ateş almış gibi evine gitmek isterdi Hakan, hatta hiç çıkmayacak olduğundan böyle bir soruyu cevaplamak zorunda dahi kalmazdı. Ama dışarıdaydı ve hava çok güzeldi.

Kafe kalabalık da değildi hem, biraz daha oturup deniz havası almak istediğine karar verdi.

"İçelim o zaman birer çay daha, yeni açmışlar herhalde, çok güzeldi çay. "

Memnuniyetle gülümsedi Verda, doğrusu Hakan'ın gidelim diyeceğini düşünmüştü. Garsona el işareti yapan Hakan, iki çay daha söylerken Verda arkasına yaslanmış mutlu mutlu denize bakıyordu.

"Nedir seni gülümseten şey? Yunus falan mı var yoksa? " diyen Hakan, bakışlarını denizde gezdirdi kaçırdığı bir şey varmış gibi.

"Açıkçası gidelim diyeceksin diye düşünmüştüm, biraz daha oturmaya karar vermen sevindirdi. " dedi Verda.

Ne diyebilirdi ki Hakan, açık havada dolaşmayı eskiden çok sevdiğini, hele askerdeyken en sevdiği şeyin dağlık alanda dolaşmak olduğunu ama yıllardır eve kapandığı için bunu yapmayı çok özlediğini mi? Ya da Verda sayesinde bu özlemini az da olsa giderdiğini, üstelik giderek harika biri olduğunu düşünmeye başladığını ve sohbetinden çok hoşlandığını mı söyleyecekti ? Bir şey söyleyecekse de bu kesinlikle son kısma dair olmamalıydı.

"Özlemişim, dışarıda olmayı yani. Deniz havası falan iyi geldi sanırım. "

"Neden hiç çıkmadın? " diye sordu Verda, "Neden kendini bu kadar kapattın eve? Tek başına da çıkabilir, dolaşabilir, mesela buraya gelip çay falan içebilirdin. Bunun için yürümen gerekmiyor biliyorsun, garson dışında konuşman gereken kimse de olmayacaktı. Niye bütün bu kaçma, saklanma, kendini hapsetme? "

Aldığı nefesi sıkıntıyla dışarı verirken Hakan'ın bakışları masaya inmişti. Sorular sormakta haklıydı Verda, o böylesi bir şey görmemiş, yaşamamıştı. Babası engelli olmasına rağmen her zaman hayatın içinde olduğundan Verda için onun bu kapanışını

anlamak zordu. Yürümek ya da yürümemekle ilgisi yoktu, üstelik umurunda bile değildi engeli. Sürekli engelli olduğunu vurgulamasının amacı kolay bir kaçış yolu olmasıydı. Verda gibi üzerine gelen insanlardan kaçması için güzel bahaneydi. Bu yüzden sanki engelli olması umurundaymış gibi davranmayı seçiyordu Hakan, ailesi de böyle zannediyordu ya zaten. Herkesten kolayca uzaklaşıyordu işte, açıklama yapmak zorunda kalmadan.

Verda ise... İşte o ne kadar farklı biri olduğunu her seferinde gözüne sokuyordu. Başkası olsa bu soruları ona soramazdı, engelli olduğu için utandırmaktan çekinir, susardı. Ama Verda çekinmiyordu, çünkü engelinin utanılması gereken bir şey olmadığını en az kendisi kadar iyi biliyor ve susmuyordu.

Tuhaftı o an hissettikleri Hakan'ın. Bir yanı anlatıp taşıdığı yükü hafifletmek istiyordu, bir yanı susmak ve her şeyi olduğu gibi bırakmak. Öyle bir ikilemin içine düşmüştü ki ne tarafa gideceğini bilemez haldeydi.

"Bu kadar zorsa anlatmak zorunda değilsin Hakan, sadece özlediysen neden daha önce yapmadığını merak etmiştim. Anlatmak istemediğini söylemen yeterli, rahat ol lütfen."

Verda'nın sözleriyle Hakan bakışlarını masanın düz beyaz örtüsünden kaldırıp biraz tedirgin, hatta durumdan rahatsız olmuş bir ifadeyle ona bakmakta olan kadına odakladı.

"Sorun da bu aslında, " deyip içini çekti, "Anlatınca mı yoksa anlatmayınca mı rahat olacağımı bilmiyorum. O kadar uzun zamandır susuyorum ki nasıl konuşacağımı unutmuşum gibi hissediyorum."

Ne yaptığını düşünmeden yerinden kalktı Verda, Hakan'ın yanına çekti boş sandalyelerden birini ve ona doğru eğilmiş şekilde oturdu.

"Zor şeyler yaşadığını biliyorum, annen çok fazla kayıp verdiğini söylemişti bir seferinde. Ne zaman, nasıl oldu bilmiyorum ama sende açtığı yaraları görebiliyorum. Sadece bilmeni istiyorum ki anlatsan da anlatmasan da benim için fark etmiyor. " de-

yip gülümsedi, "Yani aslında meraklı kişiliğimi biraz zorluyor tabii ama ne yapalım, idare edeceğiz artık."

Verda'nın uzun süre ciddi bir şeyler söyleyemeyeceğini biliyormuş gibi son sözlerine Hakan da gülmüştü. Onunla gülmek çok kolaydı, buna emin olmuştu artık. Emin olamadığı tek şey içinde an be an büyümekte olan duygulardı.

En son ne zaman böyle hissettiğini ve sonrasında olanları çok iyi hatırlıyor olmasa belki daha kolay olurdu bir isim koymak. Yine de yüreği belki yeniden çarpmayı, yeniden yaşamayı öğrenirdi, bunun imkânsız olmadığını Verda ile geçirdiği her saniye daha iyi biliyordu sanki.

Peki ya ruhum? O öğrenir miydi yeniden yaşamayı? Öldüren bir ruh yaşamayı hak ediyor muydu ki?

&

17

Eve döndüklerinde almış oldukları kapanları ve zehirleri gerekli gördükleri yerlere yerleştiren Verda, işleri bittiğinde birlikte Hakan'ın evine geçmişlerdi. İçeri girer girmez koşarak kedisinin yanına giden Verda, kedinin daha iyi olduğunu görerek sevindi.

"Geçecek güzel kızım benim, hepsi geçecek ve sen yine çok güzel bir kara kız olacaksın. "

Kutunun yanında yere oturmuş olan Verda, kedisinin başını okşarken bir yandan da ona mı yoksa kendisine mi olduğu meçhul teselli sözleri mırıldanmaktaydı.

"Eve götürünce kapan ve zehirlere dikkat et. Yarına kalmaz iyice ayaklanır gibi görünüyor, merak edip başına iş açmasın. "

Arabasıyla yanına gelmiş olan Hakan'a bakıp gülümseyerek başını salladı Verda, " Evet, bak koyduğum mamadan az da olsa yemiş ve suyundan da içmiş. Öbür gün veterinere götürüp kontrol ettireceğim zaten, iğnesi de var. Daha iyi olur iğneden sonra. "

Veterinerin lafı geçtiğinde kısa süreli bir öfke dalgasıyla boğuştu Hakan. Adama sinir oluyordu, *yılışık herif*, diye geçirdi içinden.

"Giderken haber ver, ben de geleceğim. O adamı hiç sevmedim. "

Hakan'ın adama karşı düşüncelerinden çok yanında olma fikri hoşuna gitmişti Verda'nın. Veterinere olan kızgınlığı sebep olsa da Hakan'ın yine dışarı çıkacak olması ve birlikte gidecek olmaları iyi hissettiriyordu.

"Tamam, haber veririm. Ama önce, " deyip çantasına uzandı Verda. İçinden telefonunu çıkarıp Hakan'a uzattı. "Numaranı kaydeder misin? Sana ulaşmak daha kolay olur."

Hiç tereddüt etmeden telefonu alan Hakan, numarasını kaydedip kendi telefonunu çaldırdı hemen. Cebindeki telefonunda ekrana çıkan numarayı da kaydedip Verda'nın telefonunu ona uzatmıştı tekrar.

"O zaman ben Kara Kız'ı da alıp eve geçeyim. Onu güvenli bir odaya yerleştirip evi temizledikten sonra kalan işlerimi bitireyim. " diyerek kalktı Verda. Çantasını omzuna asıp anahtarını çıkarak pantolonunun arka cebine koymuştu. Eğilip kedinin olduğu kutuyu kucaklayarak doğruldu ve Hakan'a dönüp, "Dün ve bugün için çok teşekkür ederim, yanımda birinin olduğunu bilmek güzel. Senin de bir şeye ihtiyacın olursa seslen ya da ara, olur mu? " dedi.

"Rica ederim, tamamdır, bir şey olursa ulaşırım. " diyerek onu uğurladı Hakan. Verda'nın sözleri ile temizlik şirketini araması gerektiğini hatırladı. Çünkü iki gün önce gelmesi gereken şirket çalışanları temizliğe gelmemişti.

Evine gittiğinde Verda'nın ilk işi üst kata çıkmak olmuştu. Kara Kız kendi odasında olursa kapanlar konusunda içi daha rahat edecekti. Önce onu odaya bırakıp kapıyı kapatarak aşağıya indi, sonra aşağıdan yatağını, kumunu ve kaplarını alarak odaya götürdü. Odasında bir köşeyi Kara Kız için hazırladıktan sonra

biraz geri çekilip şöyle bir bakan Verda, durumdan gayet memnun halde gülümseyerek odadan çıktı.

Kaç gündür doğru düzgün ilgilenmediği evin her yeri toz içindeydi. Kolları sıvayıp temizliğe giriştiğinde kafasını meşgul eden sorulardan da bir nebze olsun uzaklaşmıştı. Akşam olduğunda iki katlı evin temizliğini ancak bitirmiş olan Verda, son bir gayretle verandayı yıkamak üzere dışarı çıkmıştı.

Dışarıdayken duyabilmek adına sesini yükselttiği müziğe eşlik ederek verandayı yıkamaya başladığında, müzik sayesinde kaybettiği enerjiyi yeniden kazanmışçasına tempolu hareket ediyordu. Kısa süre içerisinde hem sesiyle, hem de dans hareketleriyle veranda yıkama işini eğlenceye çevirmişti.

Yan evde müzik sesini duyarak dışarı çıkan komşusunun yüzünde belirgin bir gülümseme ile kendisini izlediğinden habersiz, hortumla dansına devam ediyordu Verda. Hakan ise yüksek müzik sesi duymaya hiç de alışkın olmamanın verdiği merakla verandasına çıkarken hortumla dans eden bir Verda ile karşılaşmayı beklemiyordu. Biraz gerileyerek dikkatini çekmeden izlemeye başladığında yüzünde beliren tebessüm hızla büyüyerek gülümsemeye dönüşmüştü.

Verda'nın yaptığı hareketlerin doğaçlama geliştiğini anlamak zor değildi ancak her yaptığını kendine yakıştırabilme yeteneği olduğu açıktı. Kadının doğallığı hoşuna gidiyordu, bazen ciddi, çokça yaramaz halleri etrafına garip bir enerji yayıyordu sanki. Hakan da bu enerjiden nasibini aldığını hissediyordu.

Başka şeyler de hissettiğini inkâr etme noktasını geçtiğini o an daha iyi kavradı Hakan. Sadece merak değildi onu Verda'ya çeken, yalnızca veteriner bozuntusuna verdiği tepki bile durumu merak duygusundan fazlası olarak nitelemeye yeterdi.

Yarı yarıya ıslanmış tişörtü ve şortuyla temizlik adı altında eğlenen Verda'nın neşesi uzaktan bile ona ulaşıyordu. Bunu nasıl başardığını bilmiyordu ve umurunda da değildi. Uzun zaman sonra kalbinin kan pompalamaktan başka bir işe daha yaradığını hissetmek güzeldi.

Bu his bir şeylere sebep olur mu olmaz mı, henüz bir şey söylemek için çok erken olduğunun farkındaydı. Hem Verda'nın cephesinde durumlar neydi bilmiyordu, belki de sadece kendisi küçücük bir yürek çarpıntısına bu kadar seviniyordu ve hiçbir yere varmayacak, kendine kalacaktı. Ama önemli değildi, olsun ya da olmasın, Hakan bir şeyler hissediyor olmanın keyfini çıkaracaktı, en azından bir süre.

***

Verda yıkama işini keyifle uzattığının farkındalığı ile suyu kapatıp fazla suları giderden atarak verandayı kuruladı. Müzik falan iyi gelmişti ama yine de fena yorulmuştu. İçeri girip banyoya geçerek duşunu aldıktan sonra kendini bıraktığı kanepede daha iyi anlamıştı ne kadar yorulduğunu.

Ama beyni yorulmak bilmeyen bir robot gibi durmaksızın çalışıyordu ve dünden beri olanlar üzerine fazla mesai harcadığı da kesindi.

Sanki hiç aklında değilmiş gibi Hakan'ı düşündü ve aynı anda bugün kafede almış olduğu karar geldi aklına. Evdeki işlerle oyalanmak bir süreliğine bu konuyu düşünmesini engellemiş olabilirdi ama şu an hiçbir engel yokken dahi aldığı karardan memnun olduğunu hissetti.

Evet, buraya ne için geldiğini biliyordu; ama yapmak üzere geldiği şeyi yapmayacaktı. Baş editörlük bir yana, artık editörlüğü de kaybedeceğine emindi çünkü muhtemelen işinden kovulacaktı. Yine de hiç pişmanlık duymadığını fark ederek kendi kendine gülümsedi.

Hakan iyi bir adamdı. Çokça yarası olan, kendince sebeplerden ötürü herkesten saklanan, saklanmak için aksi ve huysuz davransa da özünde iyi bir adamdı. Bunca zaman kaçtığı bir şeyle onu rahatsız etmek Verda'ya hiçbir şey kazandırmayacaktı, aksine elindekileri de kaybetmesine neden olacaktı.

Şöyle bir düşününce, Hakan'a neden burada olduğunu söyleyecek olsa adam teklifi reddedecek, dahası bir daha yüzünü dahi görmek istemeyecekti. Hoş, yaşadığı şehir burası değildi ve Hakan'ın yüzünü görmeme konusunda bir sorunu olmazdı.

Ama bu durumdan etkilenecek tek kişi kendisi ya da Hakan değildi, Faruk vardı, Ceylan vardı, Meltem teyze vardı. Onların yüzüne bakmak için de bir şansı olmayacaktı. Faruk gerçeği biliyordu ve ortaya çıktığında Ceylan ile arası düzelmemek üzere bozulurdu, hatta Hakan bizzat kendisi sağlardı bunu.

Hayır, hiç kimseye böylesi zararlar verecek biri değildi Verda. İkna kabiliyeti yüksekti, başka şartlar altında Hakan ile tanışmış olsa sonuna kadar şansını zorlardı ve büyük ihtimalle de kitaplarını basmak için onu ikna ederdi. Ama her şey hiç beklemediği şekillerde gelişmişti ve yaptığı şey Hakan'ın arkasından iş çevirmekten ötesi olmayacaktı. Buna devam edemezdi, zaten bir süredir bu durum canını sıkıyordu, o yüzden aldığı karar en doğrusuydu.

Hiçbir şey yapmayacak, zamanı geldiğinde patronuna Hakan'ın kabul etmediğini söyleyecekti o kadar. Kovarsa da kendi bilirdi, koca ülkede başka yayınevi mi yoktu sanki? Hakan'ı kendi amacı için kullanmayacaktı, yeni yeni tanıyor olsa da böyle bir şeyi hak etmeyecek bir adam olduğunu anlamasına yetecek kadarını görmüştü.

Aklından görmek kelimesi geçip giderken gördükleri kapsamına Hakan'ın bizzat kendisinin olduğu görüntüler de girivermişti. Adamın gerçekten yakışıklı olduğunu bugün daha net fark etmiş olsa da aynı zamanda çekici olduğunun da farkındaydı. Gülümsemesi bile içini kıpır kıpır edebiliyordu sonuçta. Adamı iki kez üstsüz görmüş olduğunu da unutmamak lazımdı, ah kimi kandırıyordu ki, az önce o görüntüler değil miydi gözünün önünden geçen? Unutmasına imkân yoktu.

Ona kapılmak gerçekten de zor değildi, kendini bu derece kapatmasına rağmen Hakan oldukça esprili, istediğinde gayet sosyal, dahası zekiydi. Kendini konuşurken kasmak zorunda hissetmiyordu hiç, rahatça istediği şekilde ve konuda konuşabiliyordu.

Bu önemli bir detaydı, insanın kendini yanında rahat hissettiği birisinin olması.

Faruk ile de aynı derecede rahattı ama Hakan hakkındaki düşünceleri çok daha farklıydı. Bu kadar çok yarası olmasa belki aralarında güzel şeylerin yaşanması hayalden öteye geçebilirdi. Ama Hakan'da yakaladığı değişimlerde duygusal anlamda bir farklılık, bir sinyal görememişti Verda. Ah , şu veterinere kızması dışında tabii.

Kıskanmış mıydı yoksa koruyucu komşu tavrı mıydı ayırt edememişti doğrusu. O an kıskanmış olmasını istediği düşüncesi geçti aklından, dudakları kıvrıldı. Kıskanılmak istemesi normaldi ama kıskanmasını istediği adam sıkıntıydı işte.

Bu nedenle ona anlaşma önermişti zaten. Onun için dışa açılmayı kabul etmesi zordu, bunu biliyordu. Sırf kabul etsin diye biraz gizem bile katmıştı önerisine. Başka ne yapabilirdi ki, Hakan'a "*Bak anlaşmayı kabul edersen hayata karışmaya başlayacaksın, birileriyle iletişim kurmanın o kadar da kötü olmadığını göreceksin, deniz kenarında oturmanın keyfine varacaksın.* " falan diyemezdi ki...

Adam zaten bunlardan kaçıyordu, böyle açıkça söyleyip korkmasına neden olmanın bir anlamı yoktu. Eğer anlaşmayı kabul ederse yavaş yavaş da olsa kapanmanın ona hiçbir faydası olmayacağı gerçeğini görebilirdi. Üstelik bu durum, Hakan'ı daha yakından tanımasını da sağlayacaktı.

İçten içe farkındaydı, Hakan'ı daha iyi tanımak, onunla zaman geçirmek istiyordu ve bu isteği yalnızca onu kendine kapanmaktan vazgeçirmeyi kapsamıyordu. Hoşuna gidiyordu adam, uzun zaman sonra bir erkeğe ilgi duyuyor olmanın heyecanı vardı içinde. Muhtemelen ilgi duymaktan öteye geçemeyecekti, zira Hakan zor biriydi. Yine de onu ilk kez gülümserken gördüğü andan beri içini saran o tatlı sancıyı göz ardı edemiyordu.

"Nereden nereye Verda Hanım, sen buraya ne işler için geldin şimdi oturmuş hayaller kuruyorsun, aferin vallahi, çok sağlam döndün kızım, takdirliksin. "

Başını kaldırıp saate baktı, sekize geliyordu. Sehpada duran telefonunu alıp Faruk'u aradı. Hayal dünyasından çıkması iyi olacaktı ve bunu yapmasını sağlayacak sevgili dostundan daha becerikli kimse yoktu.

"Vay Verda Hanım, siz beni arar mıydınız?"

"Aradık ya işte oğlum, ne tantana ediyorsun? "

"Harbiden ya, ilk de olsa aradın ciddi ciddi. "

"Ee, napıyorsun? " diye sordu Verda konuyu uzatmadan. "Şirket battı mı çıktı mı nedir durum?"

"Beni ben bile batıramam dostum." diyen Faruk' a cevap olarak kahkaha attı Verda.

"O Vehbi Koç değil miydi la, hayırdır sen bir havalara girmişsin İstanbul'a dönünce? "

"Sen benim havayı bırak da anlat hadi. Bu saatte, hem de ben arayıp sitem etmeden aradığına göre kesin yedin yine bir haltlar . Dökül bakalım."

"Faruk, bunun için benim en iyi ve tek dostumsun, biliyorsun değil mi?"

"He biliyorum, yediğin haltları anlatacak mısın sen?"

"Tamam be, iki dakika konuşturmadın Allah'ın delisi. "

Verda bir çırpıda aldığı kararı söyleyivermişti ama Faruk daha çok söylemediği kısmıyla ilgilenmişti. Verda'nın gerekçelerini açıkladığı son beş dakikalık konuşma sonrası ona fikrini sorduğunda Faruk içini çekti.

"Benim fikrim önemli değil, kendini nasıl iyi hissedeceksen öyle yap, bu yeterli benim için. Ama bir şey soracağım, sen şimdi tamamen merhamet duyguları içerisinde mi vazgeçtin bu işten yoksa sevgilimin abisine göz koyduğun için mi, onu söyle? "

"Saçmalama ya, Hakan'ın acınacak bir yanı yok ki, sen de tanıdın adamı, biliyorsun?"

"Ha yani merhametten değil, tamamen aşktan diyorsun? "

"Faruk, keser misin şunu, göz koyduğum falan da yok. Aşk ise külliyen hayal . Sadece o iyi bir adam ve vazgeçmeme bir tek o değil, birkaç kişi birden sebep. "

Güldü Faruk, "Demek onun hakkında hayal kuruyorsun? Eh tabii, adamı neredeyse çıplak da gördün, hiç zor olmuyordur."

Verda boştaki eliyle alnına vurdu, "Laflarımı cımbızlamayı kesecek misin sen? Ayrıca kaç kez söyleyeceğim, üzerinde havlu vardı. "

"Tamam tamam, havlu deyip durma gözlerimin önünde Hakan'ın havlulu halinin canlanmasına neden oluyor ve gözümde canlandırmak istediğim havlulu özne kesinlikle o değil. "

Bu sefer gülme sırası Verda'daydı, "Ceylan'la nasıl gidiyor? İş teklif ettin mi yoksa hâlâ uzaktan uzaktan mı takılıyorsun?"

"Ah hiç sorma, bir sefer bahsini açayım dedim ama Ceylan öyle büyük tepki gösterdi ki konuyu açmamak üzere kapattım. Yani evet, hâlâ uzaktan takılıyoruz. "

"Bir ara uzun uzadıya konuşalım bunu. Bugün temizlik falan yaptım ve çok yorgunum. Sesini duymaya, fikrini almaya ihtiyacım vardı dostum. "

"Tamam, konuşuruz bir ara. Kendine dikkat et, komşuna daha da dikkat et, kıvılcımların kokusunu alabiliyorum, ona göre. " deyip güldü Faruk.

Telefonu kapattıklarında Verda başını kanepenin arkasına yaslayarak gözlerini yumdu. Kıvılcım mıvılcım yoktu ki kokusu olsundu, altı üstü bir kafeye oturup çay içmişlerdi işte. Bir de evinde kalmıştı adamın. Bir de veterinere kızmıştı çokça.

Olan bir şeyler vardı ama kıvılcımla ilgisi yoktu, Hakan ona hiç yakın olmak istermiş gibi bakmamıştı. Hoş, ne ara bakacaktı ki zaten, adamla daha yeni yeni tartışmadan zaman geçirmeye başlamışlardı.

Oflayarak kalktı yerinden Verda, olmayacak şeyleri düşünüp durmanın bir faydası yoktu. Bir şeyler atıştırıp yatmalı ve uyumalıydı. Uyumak için erken olsa da bedeninin buna ihtiyacı vardı.

Dolaptan kahvaltılık birkaç parça şey alıp meyve suyu eşliğinde karnını doyurduktan sonra telefonunu alıp ışıkları söndürerek ekran ışığıyla yukarı çıkıp Kara Kız'ı kontrol etti ve ardından yorgun bedenini yatağa bıraktı.

Yan evdeyse Hakan da kendine bir şeyler hazırlayıp atıştırmış, bilgisayarının başına geçerek boş bir sayfa açmış, öylesine ve sadece içinden gelenleri yazmaya koyulmuştu.

"Bilmiyordu kadın, adamın hangi acılardan geçtiğini bilmiyordu. Ruhunun hapsolduğu prangaların her gece nasıl bir işkenceyle yüreğini sıkıştırdığından habersizdi. Atmayı çoktan unutan kalbinin bozuk bir saat gibi hep aynı sancıyla kıvrandığını nereden bilebilirdi ki?

Yalnızca söz verdiği için yaşadığını, yoksa yaşamayı, nefes almayı dahi hak etmediğini bilse...

Her şeyden ve herkesten kaçsa da kendinden, geçmişten, gerçekten kaçamadığı için her gün kahrolduğunu bilse...

Ellerinde taşıdığı kanda, ruhunun yıllar önce boğulup öldüğünü bilse...

Yine de gülümser miydi ona?

Elini tutar mıydı?

Bir yıldız gibi kayar mıydı gönlü, dilek tutmaz olmuş yaralı gönlüne?"

&

18

Verda gözlerini hâlâ uykuyu arayan ama bulamayan boşa bir çabayla araladı. Elleri gözlerini ovalarken esnedi, esnemesi biterken kollarını geriye uzatarak gerindi. Artık tüm uzuvları uyanmış olduğunu kabul etmişti.

Yataktan kalkar kalkmaz Kara Kız'ın yanına gitti. Daha iyiydi, gözleri daha canlıydı. Gülümsedi sevinçle, iyileşecekti kedisi. Yüzündeki gülümsemeyi hiç silmeden banyoya gitmek üzere çıktı odadan.

Sabah temizliği bitince üzerini değiştirip aşağıya indi, çay koyup kendine kahvaltı için bir şeyler çıkardı dolaptan. Kısa süre içinde masasını hazırlamış, çayını almış, karnını doyurmaya başlamıştı. Bugün yapacağı hiçbir iş yoktu, kitabın editlemesini bitirmeye karar verdi. Bir an önce elinden çıkarsa iyi olacaktı. Ortalığı toparlayıp bilgisayarının başına geçmeden önce evin havalanması için verandanın kapısını açmıştı.

Masaya geçip işe koyulduğunda son düzeltmeleri ve notları bitirmek üzere tüm dikkatini ekranda açık olan kitap dosyasına vermişti. Ara sıra masadan kalkıyor, biraz dışarıyı seyredip oturmaktan ağrımaya başlayan sırt kaslarını esnetiyordu.

Yazara danışması gereken notlar tamamen bittiğinde kitabın yazarına mesaj atarak ulaşmış, adamın müsait olduğunu öğrenince aramıştı. Düzeltilmesi gereken kısımlar hakkında konuşurken farkında olmadan dışarı çıkmıştı. Öğleden sonra tam anlamıyla etkisini gösteren yüksek nem nedeniyle dışarısı nefes almayı bile zorlaştıran, boğucu bir sıcakla karşıladı onu.

Bir yandan telefonun diğer tarafındaki adama hatalı kısımları anlatıyor, nasıl düzeltilmesi gerektiği konusunda kendi fikirlerini sunuyor, bir yandan da boştaki elini yelpaze niyetine suratına sallayıp duruyordu.

Konuşması bitmek üzereyken içeri geçmişti, klimasız bir ev hiç de hoş gelmiyordu şu an gözüne. Yazara düzeltilmesi gereken yerleri mail olarak göndereceğini söyledikten sonra kapatmıştı telefonu.

"Lanet, bu havada değil iş yapmak, konuşmak bile yorucu. " diye kendi kendine söylenirken denize gitme fikri düştü aklına. Kadı Kalesi denen plaja gidebilirdi, geldiğinden beri denize girmediğini düşündü ve güldü kendine. İnsan Bodrum'a gelir de denize girmez miydi hiç?

Kendine gülerken hevesle odasına giderek bikinilerini çıkardı. Üzerini hızla değişip plaj havlusunu attığı geniş çantayla aşağıya inmişti hemen. Cüzdanını ve telefonunu da çantaya koyup anahtarını alarak evden çıktığında bakışları yan eve kaydı bir an.

Biliyordu ki çağırsa Hakan gelmezdi denize, zaten henüz ona önerdiği anlaşmayı da kabul etmemişti. Aslında Verda'nın en sevmediği şey başkaları adına peşin hükümlü davranıp karar vermekti. Yani kendisine yapılsa kızacağı bir hareketti bu ama dün Hakan'ın üzerine yeterince gittiğini düşünüyordu ve denize çağırmak abartmak olacaktı. Zorlayarak değil de kendi isteğiyle bir şeyler yapsın istiyordu, zorlayacağı zamanlar da olacaktı elbette ama üst üste değil, dedi içinden. Bugün için onu rahat bırakmaya karar vererek yavaşlattığı adımlarını biraz hızlandırarak devam etti yoluna.

Plaja geldiğinde biraz şaşırmıştı, beş-altı yaşlarında çocukları olan bir çiftten başka kimse yoktu plajda. Sadece iki ağacın gölgelik yaptığı plajın boşluğu hoşuna gitmişti, çocuklu çiftten arta kalan diğer boş ağacın altına yürüdü mutlu mutlu. Çantasından havlusunu çıkarıp kuma serdi, tişörtünden ve şortundan kurtulup havlunun üzerine oturarak gözlerini denize dikti.

Hava hâlâ sıcaktı ama denizden esen rüzgâr az da olsa serinlik katıyordu. Bakışları yan tarafta kumla oynayan küçük erkek çocuğuna kaydı, annesiyle birlikte kova takımlarındaki kalıplarla şekiller yapıyorlardı. Gülümsedi Verda ister istemez, babasıyla denize gittikleri kendi çocukluğu gelmişti aklına.

Arabasını kumda sürmek zor olsa da babası her hafta sonu götürürdü deniz kenarına. Birlikte kumda oynarlar, denize girip yüzerler, harika zaman geçirirlerdi. Etrafları hep kalabalık olurdu, insanlar onları izlerdi ama babası hiç rahatsız olmazdı bundan. Arabasından usulca kuma iner, saatlerce onunla ve sonradan mutlaka onlara katılan tanımadığı çocuklarla kumdan kaleler yapardı.

Gülümseyerek izlediği manzaranın canlandırdığı hatıralara Hakan eşlik etti bir an, o da gelmeliydi diye geçirdi içinden. Gelmeli, denizin ve güneşin keyfini sürmeliydi. Hayat o kadar kısa, ölüm o kadar yakındı ki her anın tadını çıkarmalıydı insan.

Gözleri tekrar denizle buluştuğunda "Belki bir gün..." diye mırıldandı, belki bir gün Hakan ile denize gelirlerdi kim bilir?

Kalkıp ağır adımlarla denize doğru yürürken aklında ne hatıralar ne de Hakan kalmıştı. Suyun sakinliğine kendini bırakmak dışında hiçbir şey düşünmez olmuştu o an.

Deniz, kum ve güneş... Karmakarışık aklını birkaç saat için bile olsa dinlendirmişti. Acıtmaması için ayaklarında kuruyan kumları temizleyip toparlandı Verda ve evin yolunu tuttu.

Hakan'ın evinin önünden geçerken dinlenen aklını yine karışık bulacağını anlayıp iç çekerek çevirdi başını ve evine girdi. Ilık bir duşun ardından kendisini daha iyi hissetmeye başlamıştı, tek sorun gün boyu onu rahatsız eden boşluğu hâlâ dolduramamış

olmaktı. Yaptığı onca şeye rağmen derinlerde bir yerde olduğu gibi duruyordu o boşluk hissi.

Yemek yapmaya karar verdi aniden, hızla kalkıp mutfağa geçti. Kendini oyalayacak bir şeyler bulmaya iten bilinçaltının sıkıntısından habersiz, buzdolabını açarak ne yapabileceğini düşünmeye başladı.

***

Hakan ise güne yine bir kâbusla başlamış olmanın huzursuzluğunu yaşıyordu. Alışmış olduğu, dahası ödediği bir bedel olarak gördüğü kâbuslar ilk kez huzursuz hissettirmişti; Hakan bu hisle nasıl başa çıkması gerektiğini bilmiyordu ve bu bilmeyiş onu daha da huzursuz kılıyordu.

Kahvaltı, keyif çayı, biraz yazmak biraz okumak... Hiçbiri geçirmeye yetmemişti içinde kıpraşıp duran o berbat hissi. Bir ara Verda'yı arayıp okumayı bahane ederek yalnız kalmamayı düşünmüş ama hızla vazgeçmişti bu düşünceden. Mesafe koymaya karar verdiği kadınla dolu dolu bir gece ve bir gün geçirmişti zaten, fazlası iyi olmazdı. Hiç iyi olmazdı.

Neyse ki öğle saatlerinde Ceylan aramıştı da biraz onunla, biraz da annesiyle konuşmuş ve ilk kez rahatsız olduğu yalnızlıktan az da olsa kurtulmuştu. Sonrasında kendini tekrar yazmaya vererek bırakmıştı düşünmeyi.

Bilgisayarının karşısına geçer geçmez yaptığı ilk şey dün yazdıklarını silmek olmuştu zaten. Şimdi tekrar yazmaya oturduğunda kendini ateşe bile isteye atan adamı değil, adamın yandığı ateşte onunla yanmayı göze alan kadını yazıyordu parmakları. Verda'nın kadın için söyledikleri aklında yer etmiş, bencil bir kadından aşık bir kadına çevirmişti karakteri.

Ne zaman akşam olduğunu bilemeyecek kadar kendini yazmaya kaptırmış olduğunu, telefonuna gelen mesaj sesiyle gözlerini ekrandan ayırırken fark etmişti. Işıkları açmayı dahi akıl et-

memiş, yazmış durmuştu saatlerce. Mesajı okumak için uzandığı telefonunda Verda'nın adını görünce hızla açıverdi mesajı.

"Kahvaltıdan beri bir şey yemediğimi fark edip o açlıkla bir dünya yemek yapmışım. Tek kişiyle bitecek gibi durmuyor bunlar, yemek yemediysen beraber yesek mi? Tabii istersen, istemezsen sorun değil, doğrudan söyleyebilirsin istemediğini."

Güldü Hakan, mesajı okurken guruldayan midesi ne istediğini açıkça belli etmişti.

"Doğrudan alıp gel ne varsa, sofrayı hazırlıyorum ben. Veranda kapısı açık." yazıp gönderdi.

Midesinin tepkisine gülmüştü ama Verda'nın mesajındaki onu rahat hissettirme çabası da hoşuna gitmişti. Biliyordu ki "istemiyorum" dahi yazsa alınmak yerine anlardı Verda, çünkü onun garip bir empati yeteneği olduğuna karar vermişti Hakan. Dediğini yaptırma konusunda da uzman sayılırdı ama empati deyince aklına gelecek ilk isim bundan sonra sadece Verda olabilirdi.

Mutfağa geçip servis arabasına tabak, çatal, kaşık dizmeye koyuldu. Sofrada olması gereken ne varsa servis arabasına koymuş, iteleyerek masanın yanına getiriyordu ki o sırada verandadan içeri giren Verda'nın sesiyle durup ona baktı.

"Dur dur, elimdekileri bırakayım geliyorum ben. " deyip üst üste koyduğu tencereleri masaya bıraktı hızla. Ardından Hakan'ın itelemeye uğraştığı servis arabasını alarak yanaştırdı masaya.

"E götürüyordum ben zaten?"

Servis arabasından masaya koymak üzere aldığı tabak elinde duraksadı birden Verda. Kötü bir niyeti yoktu ama Hakan yanlış mı anlamıştı acaba diye hayıflanırken düşüvermişti yüzü. Amacı sadece yardım etmekti, o şekilde ilerlemesi oldukça zorluyordu Hakan'ı ve kolaylık olsun diye servis arabasını almıştı. Ama adama kendini yetersiz hissettirebileceğini düşünememişti.

"Ben, yani şey için, kolaylık olsun diye öyle atıldım. Yoksa götürüyordun tabii, sonuçta ben yokken kim götürüyor değil mi? Kendi başına gidecek hâli yok ya arabanın?"

Hakan, Verda'nın telaşla açıklama yapan haline gülse yanlış anlaşılacaktı, kendini tutmaya çaba sarf ederek normal davranmanın daha iyi olacağını düşünüp arabasını masaya doğru sürdü. "Çok iyi yaptın, zaman kaybetmemiş olduk sayende. Hadi koy yemekleri, çok güzel kokuyorlar."

Yanlış bir anlama olmadığını anlayan Verda rahatlayarak gülümsedi ve masayı hızlıca hazır hâle getirip yemekleri servis etti.

İkisi de o kadar acıkmışlardı ki tabaklarındaki çorba bitene kadar tek kelime etmemişlerdi. Çorbasını bitiren Hakan, Verda'ya eline sağlık deyip ikinci yemeği yemek için onun da çorbasını bitirmesini bekleyeceğini söylemişti.

Yemekler yenilip sofra kaldırıldıktan sonra Verda mutfağa geçerek bulaşıkları makinaya dizmeye başladı. Tencerede kalan yemekleri daha küçük kaplara boşaltıp buzdolabına kaldırmış, yıkadığı tencereleri giderken götürmek üzere tezgâhın kenarına koymuştu.

"Yemekten sonra çay ya da kahve içiyorsan yapabilirim?" diye seslendi Hakan'a ama dönüp baktığında salonda zannettiği adamın, tezgâhın yanında durmuş onu izlemekte olduğunu görünce şaşırmıştı.

"Elin hızlıymış, çok çabuk toparladın." dedi Hakan çay-kahve sorusunu es geçerek.

"Hızlı iş yapmaya üniversitedeyken arkadaşlarla tuttuğumuz evde alışmıştım, " diyerek açıkladı Verda. "Herkesin sorumlulukları vardı ve dersler ağır olduğu için işleri hızlıca bitirip çalışmaya zaman bırakmak önemliydi. "

"Haklısın, özellikle sınav zamanları evde birikmiş iş olmaması avantaj olsa gerek."

"Kesinlikle öyle, sahi sen okudun mu üniversite? Yani asker olduğunu söylemiştin ama okul sonrası mı oldun yoksa askeri okul mezunu musun?"

"Askeri okul mezunuyum, benim için meslekten öte bir şeydi askerlik. O yüzden temelden başlamak istemiştim. "

"Peki ayrıldığın sırada rütben neydi? " diye soran Verda, o dönemin Hakan için ne kadar zor atlatıldığını bildiğinden düşüncesizliğine kızıp alt dudağını ısırmıştı sorar sormaz. Ama Hakan'ın rahatça cevapladığını görünce dudağına işkence etmeyi kesip ona verdi dikkatini.

"Üsteğmendim, askerliği bırakma kararı almıştım ama eve dönüşümden birkaç hafta önce yaptığımız operasyon daha erken emekli olmamı sağladı. Anlayacağın hayat tarafından epey desteklenmiş bir karar vermişim."

Hakan sadece rütbesini söylemek yerine o gün olanlara dair ufak bir açıklama yapmayı tercih etmişti, zira Verda'nın gözlerinde o kısmı da merak ettiğini görebiliyordu. Son kurduğu cümleyle ise artık işe yaramayan bacaklarını göstermişti.

Verda ise duruma hiç alakasız bir tepki vererek gülümsedi, "Belki de hayat, verdiğin karardan döneceğini düşünmüştür, ne de olsa meslekten öte görüyormuşsun ve kendin bırakmak istemişsin. Kararından vazgeçme ihtimaline karşılık önlem almıştır. " dedi.

Gözlerini usul usul kırpıştıran Hakan, Verda'nın bakış açısına ne diyeceğini bilememişti. Daha önce hiç kimsenin, hatta kendisinin bile yapmadığı bir çıkarımdı bu, üstelik alaycıydı da. Acıtmasını bekledi ancak boşa bir bekleyişti, ciddi ciddi hoşuna gitmişti Verda'nın yorumu.

"Sen normal değilsin, biliyorsun değil mi?" dedi kaşları çatık olmasına rağmen gülümseyerek.

"Kahretsin, bu kadar erken anlaman hiç iyi olmadı, " dedi Verda yapmacık bir üzüntüyle ve ardından gözlerini kısarak devam etti. "Planlarımı gözden geçirmek zorunda kalacağım."

Verda'nın oyununa katıldığını belli eden sahte bir sinsilikle sırıtan Hakan, Verda'nın sözlerine denk bir şekilde cevap verdi. "Kahretsin, zeki olduğumu anlamaman gerekiyordu. Şimdi yeni planlarını öğrenmek zorunda kalacağım." derken de arabasını ağır ağır Verda'nın üzerine doğru sürmüştü ve tezgâhın bittiği köşeye doğru çekilmekte olan Verda ellerini kaldırdı.

"Yaklaşma! Sana planlarımı asla söylemeyeceğim! Bunun için beni öldürmen gerek ahbap!"

Hakan biraz daha ilerleyerek Verda'yı köşeye tam anlamıyla sıkıştırdığında yüzüne az öncekinden daha kötü bir gülümseme yerleştirip badem biçimli gözlerini olabildiğince kıstı.

"Benim için sorun değil bebek, ne de olsa ben bu filmin kötü adamıyım!" deyip büründüğü karaktere uygun bir kahkaha attı.

İkisi de birkaç saniye birbirlerine bakıp artık tutmakta zorlandıkları gerçek kahkahalarını serbest bıraktılar. Hakan gülerken bir yandan da geri çekiliyordu Verda'ya yol açmak için.

"Ben oyumu kahveden yana kullanıyorum, sen?" diye sordu Verda.

"Orta şekerli bir Türk kahvesi iyi olur, evet. Alt dolapta cezve, üst dolapta fincanlar ve şu uzun kiler dolabında da kahve var."

Verda kahveleri hazırlarken Hakan da salondan verandaya çıkarak kahveyi dışarıda içeceklerini sessizce belirtmişti.

Az önce olanları düşünmek Verda'yı hem heyecanlandırıyor, hem de hoşuna gidiyordu. Hakan'ın başka hiç kimseye değil ama kendisine gösterdiği samimiyet, istemsizce gülümsemesine neden oluyordu. Kahveyi neredeyse taşacakken ocaktan aldığında ise birkaç saniye durup toparlanmaya çalıştı. Adam resmen dengesini bozuyordu ve bunu asıl Verda'nın Hakan'a yapması gerekiyordu.

Hakan ise verandaya çıkmış, kahveyi beklerken biraz önce ne kadar eğlendiğini düşünüyordu. Yıllardır geri almak istediği o anı düşünerek yaşamıştı ama şimdi aklına az önce ne kadar mutlu hissettiği dışında hiçbir düşünce hakim olamıyordu.

Verda elinde tepsiyle yanına geldiğinde kahvesini teşekkür ederek önüne almıştı. Verda da sandalyeye yerleşip fincanını alırken rica ederek gülümsemişti.

"Ne yaptın bugün? Hiç görünmedin?" diye sordu Hakan.

"Kitabın editini bitirdim, yazara ulaşıp düzeltmesi gereken yerleri anlattım ve mail attım. Bugün yine çok sıcaktı ve denize gittim. Su harikaydı, bir gün beraber gitmeliyiz bence. Eve geldiğimde sıkıntımın geçmediğini fark ettim ve yemek yaptım ama dediğim gibi tek kişi için çok fazlaydı. "

"Ben de bugün sıkıldım, o yüzden yazmaya verdim kendimi." dedi Hakan. "Epey ilerledim ama, iyi oldu. Sen mesaj attığında hâlâ yazıyordum."

Denize beraber gitmeleriyle ilgili tek laf etmemesini kaçırmamıştı Verda ama bu konuya değinmeden devam etti sohbete. "Yaa ... Okumak istiyorum. Nasıl ilerliyor olaylar merak ettim. "

"Zaten okuyacaksın, bana yardım etmen için anlaştık ya?" diyerek güldü Hakan. "Ama karakterlerle kavga etmen zorlaştı, kadın karakteri değiştirdim. "

"Ooo, o zaman kesin okumalıyım. Bu arada anlaştık demişken, ne oldu sana teklif ettiğim anlaşma? Bir karara varabildin mi?"

Kahvesini yudumladıktan sonra Verda'ya bakan Hakan, "Aslında vermemiştim, yani gün içinde hiç düşünmedim çünkü aklıma gelmemişti. Ama şimdi verdim kararımı. " dedi.

"E? Söylesene ne diyorsun? Ara sıra çıkıp gezinecek miyiz? Kabul ediyor musun?"

"Evet, ediyorum." diye cevap verdi Hakan. Tepkisini kaçırmamak adına bakışlarını Verda'dan ayırmıyordu.

"Evet! İşte bu! Bodrum'un altını üstüne getireceğiz! Görülmedik yeri kalmayacak, yaşasın!"

Neşeyle ellerini çırpan ve konuşurken gözlerinin içi gülen kadını izlerken kalp atışları hızlanan Hakan, sakinleşmek için tek-

rar kahvesine uzanırken yüzündeki tebessümü engelleyemiyordu. Bir yanı fena halde korkuyor, bir yanı Verda ile geçireceği zamanlar için heyecanlanıyordu.

19

Verandada içilen kahveyi olduğundan daha keyifli yapan şey, hiç kuşkusuz Hakan'ın anlaşmayı kabul etmesiydi. Verda genel olarak aşırı tepkiler veren biri olmasa da o an çocuk gibi ellerini çırparak sevincini uç noktada gösterdiğini anımsadı ve gözlerini devirerek başını elleri arasına aldı.

Kahve sonrası eve döndüğünden beri hem içi içine sığmıyordu, hem sinirliydi, hem de fazlasıyla üzgün. Hakan kabul etti diye sevinmişti ama gösterdiği reaksiyona öfkeliydi. Neydi o öyle çocuk gibi, oldu olacak zıplasaydı bir de. Hakan'ın evinden çıktığı andan itibaren defalarca yaptığı gibi yine kendini onaylamayan bir ifadeyle salladı başını. Adam kim bilir ne düşünmüştü hakkında, kahretsin.

Üzgün olmasının sebebi ise bambaşkaydı. Hakan onunla dışarı çıkmayı ve gezmeyi kabul etmişti, bir de mutfakta aralarında geçen şakalaşma vardı. Bunlar kesinlikle iyiye işaretti, birkaç haftanın içerisinde Hakan ile araları epey düzelmişti hatta. Ama Hakan'ın asla tam olarak düzelmeyeceğini düşünmeden edemiyordu. Ara sıra dahi bile olsa o ışıltılı gülüşlerinin ardından göz kırpan hüznü görüyordu Verda. O hüznün kaynağını öyle çok merak ediyordu ki.

Buralardan gitmeden önce Hakan'ın biraz olsun hayattan keyif almaya başladığını görmek dışında bir şey istemiyordu.

Buralardan gitmek...

Düşüncesi bile canını sıkmaya yetiyordu ama zamanı geldiğinde yapmak zorunda kalacağı şey ne yazık ki bu olacaktı. Patronunun karşıladığı kira ve fatura gibi masraflar için ayırdığı ödenek, Hakan'ın sözleşmeyi kabul etmediğini söylediği anda kesilecekti. İşten atılması da gerçekleşirse; ki patronu onu kovmasa bile muhtemelen kendisi istifa ederdi, buranın masrafını karşılama imkânı kalmayacaktı.

Eninde sonunda gidecek olması üzüyordu ama en çok Hakan'ın biraz olsun toparladığını görmeden gidebilme ihtimali yoruyordu onu. Aceleye getirebileceği bir şey de değildi ki. Adamı her gün dışarı çıkaramayacağı gibi tüm gün gezmelerini de sağlayamazdı.

"Of... Lanet olası zaman anca kitaplarda duruyor zaten." diye söylendi. Ne vardı yani, kitaplardaki adamlar aşık oldukları kadınlara bakarken hep duruyordu zaman, gerçek hayatta da duruverseydi ya biraz...

"Hey Allah'ım, ortalık karışmadan biraz zaman kazanmak istiyorum dedim sadece, aşık adamlara nasıl geldin hiç anlamıyorum!"

Dirseklerini dayadığı masadan yine of çekerek kalkıp dışarı çıktı Verda. Kafasını toparlamakta zorluk çekiyordu ve bu pek de alışık olduğu bir durum değildi. Verda netlikten hoşlanırdı, bu nedenle kendisi de her zaman net olurdu. Şimdi ise önünü göremiyordu, böylesi bir belirsizlik, Verda için kan dondurucu cinsten korkunçtu. Ne yapacağını bilemez, ne düşüneceğini bilemez, neler olacağını bilemezdi. Ve bilmemek belki de yalnızca bu gibi durumlarda gerçekten ürkütücü gelirdi Verda'ya.

"Oğlak burcuna yapılır mı bu ya? Hayır benim yükselenim Terazi, arada manyaklaşabiliyorum tamam ama özümde ayakları yere basan, ciddi biriyim ben. Her adımı düşünerek atan yanım can çekişiyor şu an."

Kendi kendine söylenmeye devam ederek odasına çıktı Verda, pijamalarını giyinip, çok daha iyi görünen Kara Kız'ı da alarak yatağına geçti. Kafası karman çormanken uyuyabileceğinden pek emin değildi, muhtemelen sızıp kalacaktı ve bu açıdan yatakta olması iyiydi.

Hakan da yatağına uzanmış, ensesinde birleştirdiği kollarına emanet ettiği başının içinde dönüp duran düşüncelerle boş boş tavana bakıyordu.

Şimdiye kadar ailesi tarafından defalarca kendini açması, eskisi gibi olması yönünde kimi zaman azar işitmiş, kimi zaman şefkatli sözlerle yola getirilmeye çalışılmıştı. Verda ile ettiği birkaç sohbet sonrası o çocuksu anlaşmayı kabul ettiğine inanamıyordu. Ama elinde de değildi, Verda'nın öyle çekici ve güzel bir neşesi vardı ki ona hayır demek içinden gelmiyordu.

Evine geldiği o ilk sabah aklına gelince yüzünü buruşturdu, başkası olsa bir daha yüzüne bakmazdı ama Verda'nın o dehşet verici empati yeteneği ya da merhametli oluşu devreye girmişti. İyi ki de girmişti, uzun zaman sonra kendisine normal biriymiş gibi davranan tek kişiydi Verda, büyük ihtimalle bunu asla unutmayacaktı.

Hele o ilk dışarı çıktıklarında kulağına söylediği şeyi... Yanında olduğu için başka kadınlar tarafından kıskanıldığını ima edişi, yakışıklı olduğunu söylemesi... Bir kadından iltifat duymayalı öyle çok zaman olmuştu ki kendini nasıl iyi hissettiğini ifade edemiyordu.

Yine de değişmeyecek bir gerçek vardı ki yürüyemiyordu. Annesi ve kardeşi henüz bilmiyor olsalar da zamanında tedavi olmaması onu geri dönülemez noktaya taşımış olabilirdi. Bacaklarında his olduğu için doktor uzun süreli bir tedaviyle en azından koltuk değneğine geçiş yapabileceğini ve belki de yürüyebileceğini söylemişti. Artık bu ihtimallerin hiçbiri bir şey ifade etmiyordu, emin değildi ama o raddeye gelmesi için yapması gerekenlere katlanacak gücü yoktu. Bu da ömrünün sonuna kadar çember çevireceği anlamına geliyordu.

Aslında çok da önemli değildi yürüyüp yürümemesi, onu asıl susturan ruhunun attığı çığlıklardı. Zamanı geri alabilme şansı olsa, patlamanın olduğu ana geri dönmek isterdi, daha öncesine değil. O gün, orada yapmak zorunda kaldığı şeyi yapmamış olmak için...

Ama olmuştu olan, geri almak, geri dönmek mümkün değildi. İçinden bir türlü söküp atamadığı, her gece kâbuslarla yeniden yaşadığı, yüreğini, ruhunu kanatıp duran acıya alışmıştı çoktan. Hakan'ın tek derdi, bu acıya başkasını ortak etmemekti. Kendisi yanıp duruyordu yıllardır, başkası bilmesindi, yanmasındı onun derdi.

İhtiyacı olmadığından değil, artık anlatacak gücü kendinde bulamadığındandı insanlara uzaklığı. Acıyarak baksalar ne olacaktı ki, bir zaman sonra unutup geçeceklerdi nihayetinde, Verda'nın da dediği gibi Hakan Güray'ın yürüyemiyor oluşu kimsenin umurunda değildi, milletin ne düşüneceği de onun umurunda değildi.

Ama muhatap olmak, öyle veya böyle birileriyle arkadaşlığı, dostluğu beraberinde getirecekti. Dost dediğin gözüne bakınca anlardı bir sorun olduğunu. Nasıl anlatacaktı? Nasıl katlanacaktı o dehşet dolu yüz ifadesine? Bu yüzden uzaklaşmıştı herkesten ve her şeyden, kendi halinde yaşamayı seçmişti, sessiz, kimsesiz...

Verda peki?

Gözlerini yumdu içini çekerek. Verda'ya kadar gayet de iyi idare etmişti uzak kalma işini. Ama Verda ne yapıp ne edip sızıyordu hayatına, şimdi de anlaşma çıkarmıştı meydana ve o da kabul etmişti. Aklı hangi fikre hizmetkâr olmayı seçmişti bilmiyordu ama garip bir şekilde öyle büyük bir rahatsızlık da duymuyordu bu durumdan.

Ne olacaksa olacaktı, tıpkı Verda'da da olduğu gibi bazı şeylerin önüne geçmek imkânsızdı. Yine içini çekerek yumdu gözlerini, boğazında hafif bir gıcıklanma başlamıştı, uyuyup dinlenirse hastalanmadan atlatırdı belki.

***

Ertesi sabah telefonunun çalışına uyanmıştı Verda, ısrarla çalmakta olan cihaza uzanıp eline aldığında saati de görmüş ve hayret etmişti. Neredeyse öğlen olmak üzereydi ve bu saate kadar uyumuş muydu yani?

Arayanın Ceylan olduğunu görünce hepten şaşırdı ve hemen açtı telefonu.

"Efendim Ceylan?"

"Verda? Ay uyandırdım mı yoksa? Sen bu saate kadar uyumazdın, ben düşünemedim telaştan, özür dilerim."

Ne kadar düzgün konuşmaya çalışsa da gözlerini yeni açmıştı, sesinden yeni uyandığı fazlasıyla belli oluyordu tabii.

"Özürlük bir şey yok, aksine iyi ki aradın da kalktım, akşama kadar yatacakmışım herhalde. " deyip güldü, telaş ettiğini söylemişti Ceylan, devam etti hemen. "Sen niye telaş ettin ki? Bir sorun mu var?"

"Ya ben abime ulaşamıyorum da, kaçıncıya aradım ama açmıyor, merak ettim. Haberin var mı diye soracaktım. "

Verda uzanmayı bırakıp kalktı yataktan, "Sabahlamıştır belki yine, ben bir yüzümü gözümü yıkayayım bakarım. " dedi banyoya doğru giderken.

"Tamam, zahmet olacak ama bana da haber verir misin? Annem de merak etti, aklımız kalmasın. Bu arada her ihtimale karşı yedek anahtar kapı girişinin yanındaki büyük saksının altında . "

"Tabii haber veririm, anahtara ihtiyacım olacağını sanmıyorum ama iyi oldu söylediğin. Ararım birazdan seni, görüşürüz. "

Telefonu kapatıp yüzünü yıkayan ve dişlerini fırçalayan Verda, pijamasının üzerine hırkasını giyip telefonuyla aşağıya indiği gibi soluğu Hakan'ın evde almıştı. Kapıyı birkaç kez çalmasına ve seslenmesine rağmen hareket yoktu. Verandaya geçmeye

üşenerek Ceylan'ın söylediği saksının altından anahtarı alarak kapıyı açıp içeri girdi.

"Hakan?" diye seslendi salona ilerlerken ancak salon ve mutfak boştu. Yukarı yöneldi, odasında uyuyor olmalı diye düşünmek istese de bu sessizlik hayra alamet değildi, Ceylan'ın telaşına kendi de kapılmıştı.

Odasının kapısını çaldı, birkaç saniye sonra duyduğu inlemeye benzeyen sesle kapıyı açıp içeri girdi. Hakan yatağında, ter içindeydi ve kesinlikle iyi görünmüyordu. Hızla yanına gittiğinde elini alnına koymuştu ki Hakan'dan bir inleme daha yükseldi, elinin soğuğuyla yüzünü buruşturmuş olmalıydı zira Hakan ateşler içerisinde yanıyordu.

Çıplak olmadığını umarak ve kesinlikle çekinerek üstündeki örtüyü kenara aldığında, üzerinde yalnızca eşofman altının olduğunu ister istemez görmüş ve yutkunmuştu. Uzun süredir oturan birine göre o kaslar fazla sert durmuyor muydu ya?

Gözlerini yumarak kafasını salladı, adam canıyla uğraşıyordu, o kalkmış kasları hakkında yorum yapıyordu. Yataktan uzaklaşıp Hakan'a arkasını dönerek hemen Ceylan'ı aradı. Doktora götürmesi zor olacaktı, buraya bir doktor çağırmak daha iyi bir fikirdi ancak bilmesi gereken bir şey olup olmadığını öğrenmek için önce Ceylan ile konuşmayı uygun görmüştü. Ceylan ağabeyinin herhangi bir alerjisi olmadığını söylemişti ama uzakta olmanın endişesini de yansıtarak Verda'dan yardımcı olmasını istemişti.

"Merak etmeyin, doktor çağıracağım zaten." dedi Verda, "Sizi sürekli arar haberdar ederim durumundan, başından ayrılmayacağım, aklınız kalmasın. "

Telefonu kapatıp özel doktorları araştırdı internette ve Hakan'ın durumuna uygun bir doktor bulur bulmaz da aradı. Yarım saat geçmeden eve gelen doktoru karşılayarak Hakan'ın odasına çıkardı Verda, muayene edilirken her ne kadar sabırla bekliyor olsa da ciddi bir şey olmaması için dua etmekteydi içinden.

Neyse ki korkulacak bir şey yok demişti doktor, üşütmüş olduğunu söyleyip ateş düşürücü ve ağrı kesici vermiş, muayene sırasında az da olsa kendine gelen Hakan'ın boğazındaki enfeksiyon için de antibiyotik yazmıştı.

Verda ilaçları almak için hemen evine geçip üzerini değiştirdikten sonra merkeze gitmiş, olabildiğince hızlı hareket ederek eve geri dönmüştü. Nefes nefese kalmış hâlde mutfağa geçerek çorba hazırlamış, o arada Ceylan'ı arayıp durumu bildirmişti. Çorbayla birlikte ilaçları ve bir bardak suyu da tepsiye koyup Hakan'ın yanına çıkmıştı.

"Hiç iştahım yok, istemiyorum. " dedi Hakan çorbayı görünce. Boğazı acıyor, sesi başkasına aitmiş gibi geliyordu konuşurken.

"İştahın var ya da yok, ilaçları içebilmen için midenin dolu olması gerekiyor. Ayrıca direncin düşmüş, bir şeyler yemek zorundasın."

Anlaşılan Hakan ondan da beterdi hastalandığında. Tam bir mızmızlık örneği sergiliyordu ama yine de yarım kâse çorba içirmeyi başarmıştı Verda. Asıl zor olan ilaçları içmesiydi, boğazındaki enfeksiyon hapları yutmasını epey bir zorlaştıracaktı.

İlaçlarını gerçekten de zorlanarak içen Hakan uyuyakalınca, Verda tepsiyi alarak aşağıya inmişti. Bulaşığı kaldırıp tekrar Hakan'ın yanına gittiğinde, ateşin ve hastalığının etkisiyle sayıklamakta olduğunu gördü.

"Hayır hayır. Hepsi benim suçum. Gitme dostum, bırakma beni..."

Bazı kelimeleri anlamakta güçlük çekse de bazılarını net olarak duyuyordu Verda. Doktorun bıraktığı ateş ölçerle durumu kontrol etti ve hâlâ yüksek olduğunu görünce koşar adım aşağıya indi tekrar.

Mutfaktaki çekmeceleri karıştırıp bulduğu bezler ve derin bir kâseye doldurduğu suyla birlikte yukarı çıktı. Bezleri ıslatıp Hakan'ın eklem yerlerine koyarken ona verdiği serinlikle Hakan sa-

yıklamayı bırakmış, gelen üşüme hissiyle sıtmalanmış gibi titremeye başlamıştı.

Şu an yaptığı şeyin Hakan'a işkence gibi geldiğinin farkındaydı ama ağrılarını alacak, ateşinin düşmesini hızlandıracaktı. Zamansızlıktan şikâyet ederken bu hastalık da tam zamanını bulmuştu. Hayır anlamıyordu, bu sıcakta nasıl üşütmüştü ki böyle?

"Verda... Üşüyorum... Yapma. "

Verda bir yandan düşünüyor, bir yandan da bezleri sık sık değiştiriyordu. Soğukluk Hakan'ı tahmin ettiği gibi rahatsız etmişti ancak ateşi için bir şeyler yapmak zorundaydı.

"Biliyorum ama ateşin hâlâ yüksek. Biraz daha dayan, lütfen." dedi elini Hakan'ın elinin üzerine koyarak.

Nasıl solgun ve yorgun görünüyordu. Koyu kahvelerinin altları morarmıştı. Kalın ama biçimli dudakları çatlak çatlaktı.

"Su ister misin? " diye sordu.

"Evet, lütfen."

Verda su getirmek için kalkınca "Zahmet oluyor sana da, kusuruma bakma." dedi Hakan çatallaşmış sesiyle.

"Olur mu? hiç hemen getiriyorum. " deyip yine koşar adım mutfağa indi Verda. Sürahiye su doldurup bardakla birlikte yukarı çıktığında Hakan'ın yine uykuya daldığını görerek gülümsedi. Ses çıkarmamaya dikkat ederek bardakla sürahiyi komodine koydu, yavaşça yanına oturup bezleri aldı üstünden. Neyse ki derin uyuyordu Hakan, uyanmamıştı.

Odayı havalandırmak için usulca pencereyi açtı. Temiz hava da lazımdı ama telaştan bir şeyleri akıl ederken başka şeyleri yapmayı unutmuştu işte.

"Affet beni... Benim yüzümden... Ölme sakın... Özür dilerim özür dilerim... Hayır hayır..."

Hakan'ın inlemeler, iç çekmeler arasında söylediği yarım yamalak gibi duran, bir araya getirilince insanın donup kalmasına neden olan sözleri; Verda'yı daha yeni açtığı camın önünde dehşete sürüklemişti. Arkası Hakan'a dönüktü ve kımıldamaya korkuyordu. Gerçekliğini bilmediği sözlerin etkisiyle eli ağzına kapandı. Verip verebildiği tek tepki, yapabildiği tek hareket de bu olmuştu.

"Çok sıcak... Nefes alamıyorum... Biri yardım etsin! Hayır hayır, HAYIR!"

Hakan'ın tekrar sayıklaması ve bağırarak uyanmasıyla Verda kendine gelmeyi başarmıştı. Hızla yanına giderek titreyen, sarsılan omuzlarını tuttu. "Tamam geçti, sakin ol Hakan. Ateş yüzünden, hepsi geçti. " diyerek gözleri açık, uzanmakta olan Hakan'ın elini okşadı.

"Geçmedi..." dedi Hakan. Hastalığın değil, yaşadıklarının yansıması olan yorgun bakışlarını kaçırarak pencereye doğru çevirdi başını. "Bu acı hiç geçmiyor..."

O an emin oldu Verda, o kaçıp saklanan bakışlarla, giderek kısılan, içe dokunan ses tonuyla Hakan'ın sayıklarken söylediği şeylerin gerçek olduğunu anladı.

"Zehri içinde taşıdığın için hâlâ canlı o acı, atmadığın için, kendine yük edindiğin için..." Verda konuşmaya başladığında Hakan ona bakmaya başlamıştı tekrar. "Ama geçecek. İnanmıyorsun biliyorum ama geçecek. Artık yalnız değilsin, o ateşi söndürmek için ne gerekiyorsa yapacağız, yeter ki sen izin ver. "

Birbirine kenetlenmişti bakışları, Verda güven veren bir ifadeyle gülümsüyordu Hakan'a. Hakan ise güvenmek isteyen, yardım çığlıkları atan gözlerle bakıyordu Verda'ya.

"Neden geldin, nasıl geldin bilmiyorum. Ama iyi ki geldin Verda, " dedi. "İyi ki beni dinleyip uzak durmadın. "

20

Hakan'ın sözleriyle ne diyeceğini şaşıran Verda, tebessüm ederek elini çekti. İçi kıpır kıpırdı ama Hakan'ın bunları neden söylediğini az çok anlayabiliyordu. O kadar uzun zamandır yalnızdı ki bu kendi seçimi de olsa yanında birinin olduğunu hissetmek ona iyi gelmiş olmalıydı. Yanlış düşüncelere kapılmak istemiyordu, zira yanlış düşüncelere kapılmanın geride bıraktığı o acı tadı iyi biliyordu.

Yalnızca hastalıktan değil, yatmaktan dolayı da her yeri ağrıyan Hakan ise boylu boyunca uzanmak yerine en azından sırtını dikleştirmek istedi ama genel olarak halsiz olması hareket etmesini zorlaştırıyordu. Ne yapmak istediğini anlayan Verda, yardımcı olmak için ne yapabileceğini düşündü bir an. Yatak çift kişilikti ama yine de standart dışı bir büyüklükteydi ve Hakan da kenarda değil, ortada yatıyordu.

"Sen olabildiğince kollarından destek al, " dedi ve Hakan'ın itiraz etmesine fırsat vermeden yatağa çıkarak Hakan'a iyice yaklaşmış, dizlerinin üzerindeki duruşunu sağlamlaştırdı.

Hakan, Verda gibi ufak tefek bir kadının kendisi gibi iri kıyım birine bu konuda nasıl yardım edebileceğine kafa yormak yerine ellerini iki yanına koyup doğrulunca Verda da hızla yastığı dik-

leştirmek için uzanmıştı. Hakan'ın omzunun üzerinden yaptığı bu hareket sırasında odaya biri girse, sevdiği adama sarılan bir kadın görürdü. Fakat olan çok daha başkaydı ve Verda hızla yastığa uzanma eylemini Hakan'ın omzu üzerinden yapınca Hakan dengesini yitirmişti. Sırtüstü geriye devrilirken bir anlık refleksle Verda'ya tutunmuş, istemeden üzerine çektiği kadının yüzü boyun boşluğuna gömülürken verilen nefesin boynunu saran sıcaklığı ile neye uğradığını şaşırmıştı Hakan.

Verda ise yaptığı aptallığa mı, yoksa yüzünü sıcacık bir ev misali misafir eden yerde sonsuza dek kalma arzusuna mı yansın bilememişti. Birbirlerinden habersiz yutkundular o an, iki kalbin atışları hızlandı, iki ruh da aynı anda sarsıldı. Bu yakınlık lodos rüzgârı gibi çarpmıştı iki bedeni.

Kendini ilk toparlayan Verda oldu. Hakan'ın üzerinden çekilirken bakışlarındaki mahcubiyeti Hakan'dan gizleyemeyecek kadar yakındı hâlâ, çünkü Hakan da tekrar doğrulmuş, kendini geriye çekmek için kollarını kasmış ve bir seferde geriye çekmişti kendini. Hemen yanı başında, hâlâ dizlerinin üzerinde oturan Verda ile göz göze gelmişlerdi.

"Ben... Yani sen, rahat mısın? " diye sordu Verda, "Başka yastık ister misin?"

Sesinin titrememesi için sarf ettiği çaba sonuç verse de Verda içinin titremesi konusunda bir şey yapamamıştı. Bakışları sabitlenmiş, birbirlerine bu derece yakınken Hakan'ın daha da koyulaşan gözlerindeki karanlıkta kaybolmuş gibiydi.

Hakan'da ise durum temelde aynı olsa da çok daha farklıydı. O, Verda'nın gözlerinde kaybolmamış aksine kendini bulmuştu. Mahcup bakışların merkezinde titreyip duran göz bebekleri Hakan'ı öyle net yansıtıyordu ki, Verda'nın gözlerindeki aksi titrerken Hakan yalnızlığının giderek uzaklaşan ayak seslerini duyuyordu sanki. Yüreğinden havalanan kuşların kanat seslerine karışarak yok oluyordu yılların boşluğu.

İçindeki dinginliği konuşarak bozmak istemedi ve hiç cevap vermeden, Verda'nın gözlerinin içindeki kendine bakmaya devam ederek başını iki yana sallamakla yetindi.

"Şey, tamam o zaman. Sen biraz daha dinlen, " deyip bir gayretle geri çekilerek ayaklarını indirdi yataktan Verda, saatine baktı, "Benim gitmem gerek, uyumazsan sıkılmamak için yapmak istediğin bir şey var mı?" diye ekledi. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu ama nabzı hâlâ düzelmemişti, kalbi bir şeyler olduğunun farkındaydı ve nasıl davranacağı konusunda bağımsız takılıyordu.

"Nereye gideceksin?" diye sordu Hakan, yapmak istediği bir şey yoktu, zaten hâli de yoktu. Hele az önceki yakınlıktan sonra düşünmeye bile mecali yoktu. Sadece Verda'nın gözlerindeki utanmayı gördüğünden ona ayak uyduruyor ve konuşuyordu.

"Kara Kız'ı kontrole götürüp geleceğim. Çok gecikmem ama, hemen gider, gelirim. " dedi Verda, Hakan'ın yalnız kalmak istemediğini düşünerek.

"Durumu nasıl?" diye sorarken Hakan'ın bir anda gerildiği gözünden kaçmamıştı Verda'nın, neden söylediği şeylere beklemediği karşılıklar verdiği de öyle.

"İyi, hareketlendi. Geziyor, yemek yiyor. Eskisi gibi yani ."

"O zaman götürmene gerek yok; ama illa götürmek istiyorsan ben toparlayınca gideriz. O adamın yanına yalnız gitmeni istemiyorum."

Ah, tabii ya, şimdi anlaşılmıştı Hakan'ın derdi. Ayağa kalktı ve kollarını göğsünde çaprazlayıp dikildi Verda.

"Doğruyu söyle Hakan, veterinerle aranızda ne var?" diye sordu duruşundaki ciddiyete ters düşen yaramaz bakışlarla onu süzerek.

"İlk görüşte nefret bizimkisi, " diyerek omuzlarını kaldırdı Hakan ama Verda'nın aksine o gayet ciddiydi.

Güldü Verda, "Hadi ama, her ne kadar tepkilerin güldürse de merak ediyorum. Adam, yalnız bir kadına zarar verecek birine benzemiyor, sabaha karşı askılı pijamalarla çıkıp gelen kadına da herkes bir bakar yani. Bu nefret etmen için yeterli bir sebep değil."

"Bir kadın, çıplak dahi olsa o bakışlara maruz kalmayı hak etmiyor. Sen fark etmemiş olabilirsin ama ben de bir erkek olduğum için gayet iyi anladım adamın niyetini. Ve bu, nefret etmem için fazlasıyla iyi bir sebep. Yalnız gitmeni istemiyorum, hiç kimse göründüğü gibi değil artık."

Zorlamayacaktı Verda, bu kadar sinirlendiğine göre vardı Hakan'ın bir bildiği. Üstelik çıplak kadın konusunda ona kesinlikle katılıyordu.

"Peki, sen iyileşince gideriz." dedi ve Hakan'ın az önceki huzurlu haline geri döndüğünü görerek gülümsedi.

"Yemek olarak sadece çorba var ama başka bir yemek istersen hazırlayabilirim?"

"Çorba yeter, iştahım yok zaten. Senin işlerin varsa eve gidebilirsin, başımda beklemek zorunda değilsin. " dedi Hakan. Bunu söylerken huysuz ya da asabi değildi, aksine Verda'nın gitmesini istemiyordu ama ona yük olmanın verdiği o suçluluk duygusuyla doluydu.

"İşim yok, ayrıca başından ayrılmayacağıma dair Ceylan'a ve annene söz verdim. Yani benden kurtuluşun yok. "

Kurtulmak isteyen mi vardı? Tamam, mantığı biraz mızmızlık ediyordu ama kurtulmayı istemediğini bas bas bağıran ruhu varken mantığı sopasını saklamak zorunda kalıyordu işte.

"Ceylan? Annem? Onları aramasaydın keşke, şimdi telaş yapacaklar. " diyerek yüzünü ekşitti Hakan. Aklından geçenlerle dilinden dökülenler arasındaki farkın farkında olmak ne kadar yorucuydu böyle...

"Buraya Ceylan sana ulaşamadığı ve merak ettiği için geldim, anlayacağın onlar çoktan yaptılar o telaşı." dedi Verda, "Yedek

anahtarı aldım saksının altından, sen iyileştiğinde yerine koyarım."

"Temizlikçiler için duruyordu orada, bana gelen çalışanlar işi bırakmışlar. O yüzden yeni ayarlamalar yapılana kadar anahtar sende kalabilir.''

Yedek anahtar konusunda Hakan kendisine güvendiği için mutlu olan Verda, "Tamam, dursun. Ben şey yapayım, yani aşağıya bir inip etrafı toplayayım, Ceylan'ı da arayıp haber vereyim, gelirim. " dedi. Aşağıda toplanacak herhangi bir şey yoktu, Verda'nın tek istediği biraz yalnız kalmaktı.

Hakan'dan uzaklaşması ve aklıyla kalbi arasındaki bağlantıya reset atması gerekiyordu. Burada durmaya devam ederse ağzından saçma sapan şeyler çıkması an meselesiydi. Kekeleyerek konuşuyor olması bile yeterliydi olacakları anlaması için.

Hakan'ın cep telefonunu ulaşabileceği yakınlığa bıraktıktan sonra aşağıya indi ve doğruca verandaya çıktı. Korkulukları tutup gözlerini yumarak başını geriye attığında, gökyüzünde tüm ihtişamıyla boy gösteren güneşin göz kapaklarına vuran aydınlığı, karanlıkta kalmasına izin vermemişti.

Gözlerini açıp bahçedeki ağacın yapraklarına bakarken yukarıda olanlar üşüştü aklına, Hakan'dan neden bu kadar etkilendiğini düşündü. Yakışıklı olması ya da çekici elbette artı bir etkendi ama Verda hiçbir zaman bu etkenlere öncelik vermezdi.

"Çok güzel bir ruhu var, yaralarına rağmen hem de. "

Hakan için söyleyebileceği birkaç şeyden biriydi bu, evet, yüzü kadar yakışıklı bir ruhu vardı. Nahifti, düşünceliydi, farklı bir havası vardı işte adamın. Tanıdığı erkeklerde görmeye alışkın olduğu baskınlık yoktu mesela, maço tavırlar sergilediğini görmemişti şimdiye kadar. Yerine göre güçlü, yerine göre kırılgandı. İnsandı yani, insan olduğunun farkındaydı, belki de bu yüzden ego sahibi değildi.

Onun gibi ince fikirli birinin böyle kendine kapanmasını başta anlayamamıştı ama sayıkladıkları... Hiç geçmediğini söyle-

diği acı, ancak gerçekse bir insanı bu derece etkileyebilirdi. Başkası olsa Hakan gibi biri için bir başkasını öldürdüğünü düşünemezdi bile Verda. Ama adam askerdi, ölüme her an yakın olacak şekilde yaşamıştı yıllarca.

Birini, kardeşim dediği birini kaybetmişti ve anladığı kadarıyla buna sebep kendisiydi. *Benim hatam,* diye sayıkladığı düştü aklına, yapılan bir hata ile kardeş yerine koyduğun birini kaybetmek... Bu büyük bir acı olmalıydı, bilmeden yapılan bir şeyin karşılığında böyle bir kayıp vermenin etkilerini düşünemiyordu bile.

Başı göğsüne doğru düşerken of çekti Verda, bilmediği çok şey vardı, cevapsız çok soru. Sorulacak gibi de değillerdi üstelik. Hakan sayıkladığının farkında değildi ve Verda'nın bunu söylemeye hiç niyeti yoktu. Kendisi ne zaman isterse anlatırdı, ya da anlatmazdı. Bu tamamen onunla ilgili bir şeydi ve fazlasını talep etmeye hakkı yoktu Verda'nın, zaten böyle bir isteği de yoktu. Ne yapmış olursa olursun, sebeplerini bilmeden kimseyi yargılayamazdı o, Verda'nın tek istediği Hakan'ın iyi olmasıydı, anlatarak ya da anlatmayarak.

Peki, bunu çözmüştü. Ya o tuhaf istek ne olacaktı? Kollarının arasında kaldığı o kısacık anda hissettiklerini ne yapacaktı? Nasıl güzel bir boşluktu o, özlediği, yıllardır uzak kaldığı evine dönmüş gibi hissetmişti. Sonsuza dek orada kalmayı istemişti. Geri çekildiğinde içinin neden titrediğini iyi biliyordu Verda, o bir anlık sıcaklıktan uzaklaştığı anda üşümüştü yüreği.

"Tanıyorsun bu hissi, nereye varacağını biliyorsun..." diye mırıldandı kendi kendine. Gönül çabuk unutuyordu aşktan çektiği acıyı, ders almıyordu hiç. Hep hayaller kuruyordu ve her seferinde hayallerin peşine düşüyordu gerçekleşsin diye.

"Ne yapacağım ben? Yalnız değilsin dedim, yalnız kalmasın istedim, gidemem ki artık, ona destek olmadan, biraz olsun iyileştiğini görmeden olmaz... Anlaşma da yaptık, gezeceğiz, sohbet edip güleceğiz, gülüşü gözlerine ulaşana dek, o hüznü silene dek gidemem. Nasıl başa çıkacağım bu duygularla? Nasıl rahat olacağım yanında?"

Düşünceleri aklında saklanmaktan bıkmış gibi dudaklarının arasından fısıltıyla firar ettiğinde, Verda korkulukları daha sıkı tutmaya başladı. Kafasının içinde çıkan isyanı bastırması gerekiyordu, hemen.

"Olmak zorundasın, adamdan hoşlanıyorsun diye onu şimdi bırakacak mısın? Kendi sorunun bu, kimse senin duygularından mesul değil. Ona ulaşmayı başarmışken hislerin çoğalıyor diye, aşka dönüşecek korkusuyla yarı yolda mı bırakacaksın?

Kaç tane odası var kalbinin, hapset bir tanesine hislerini, kapat kapısını da, ne hâlleri varsa görsünler!

Hakan'ın iyi olduğundan emin olmadan gidersen yalnızca yüreğin değil aklın da onda kalır, sonra Faruk bile toplayamaz parçalarını.

Derin bir nefes al şimdi, ver, bir tane daha al sen, tedbir olsun. Aferin, işte böyle . Bak, şimdiden iyi hissediyorsun gördün mü?

Sıkıştığın anda derin nefes alacaksın, taktik bu. Ha bir de dibine girme adamın, az uzak dur, bak bu da güzel taktik, zor da değil hem. "

Cebindeki telefonu çıkarıp son aradıklarından Ceylan'ı bulup dokundu ekrandaki isme. Birileriyle konuşması lazımdı, aklındakilerden farklı şeyler üzerine.

Ceylan telefonu ilk çalışta açmıştı ve Verda'nın söylediklerriyle de büyük bir rahatlama yaşamıştı. Ağabeyi fena değildi, Verda yanındaydı ve birkaç güne iyileşecekti, arada annesine de durumu özet geçerek kadını rahatlatmıştı. Ama Ceylan rahat değildi, Verda' da bir tuhaflık vardı, bir kırıklık... Ağabeyi yine terslenmiş ve üzmüş müydü kadını yoksa?

"Verda? " diyerek ismine eklediği soru işaretini, merak ve endişe tonuyla vurgulamış, ağabeyinin hangi yemekleri sevdiğini sormakta olan Verda'nın cümlesini yarıda kesmişti.

"Efendim?" dedi Verda, onun sesi de meraklı tonlara bürünmüştü.

"Sen iyi misin? Abim bir şey mi yaptı? Bak eğer seni üzecek bir şey dediyse ya da yaptıysa ben he-"

"Yapmadı Ceylan, " dedi Verda sözünü keserek. "Bir şey de demedi, ilaçlar ve yemek konusunda biraz mızıkçıydı ama üstesinden geldim. Bir sorun yok yani. "

“Öyleyse sesin neden böyle kırık dökük?"

İçini çekmek istedi Verda, durumu daha da vahim bir hâle sokacağından yapmadı. Az önceki sözlerini tekrarladı içinden, *"Kimse senin duygularından mesul değil. "* Ceylan'ı rahatlatması gerekiyordu, üzmesi değil.

"Ah o mu, yorgunum biraz. Dün gece geç saate kadar kitapla uğraştım ve telefonunla uyandığımdan beri de Hakan'ın yanındayım. Mızıkçılık ettiğini söylemiştim, değil mi? Yarım kâse çorbayı koca adama içirene kadar göbeğim çatladı resmen. "

Güldü Ceylan, bir sorun olmamasına sevinmişti. "Ay sen onu takma kafana, o hasta olunca herkesi hasta eder zaten. Onunla uğraşmak için kendini es geçme, tamam mı? Bir şeyler ye ve güç topla. Sonra ağabeyimle başa çıkamazsın bak. "

"'Tamam, merak etme sen. Ben yine ararım seni, görüşürüz. Meltem Teyze'ye de selamlarımı ilet, gözü arkada kalmasın. "

Telefonlar karşılıklı olarak kapandığında Verda nihayet içini çekmişti, sonra durdu, içerideki biraz aşık, biraz korkak Verda'ya şöyle bir baktı ve sırtı dikleşince gülümsedi kendine. Her şey yerli yerindeydi artık, kalbinin odalarından birinde at koşturan tüm duyguların sesleri az önce kapattığı kapının ardında kalmıştı.

21

Verda'nın odadan çıkmasıyla Hakan bir süredir doğru düzgün alıp veremiyormuş gibi derin bir nefes çekmiş ve gürültüyle de geri boşaltmıştı ciğerlerini. Elini saçlarının arasından geçirirken aklından da neydi o az önce olanlar, diye geçiriyordu. Verda'nın omuzlarına yaslanan elleri, boynuna düşen yüzü, tenini yalayıp geçen soluğu...

Birkaç saniye içinde olup bitmişti ama etkisi dakikalardır sürüyordu. Uzun zaman olmuştu bir kadını böyle yakınında hissetmeyeli, yakınında hissettiği kadına çekilmeyeli. Ama Hakan aptal bir adam değildi, yaşadığı bu duygu yoğunluğunu sadece yalnızlığına bağlayarak inkar etmez, kendine yalan söylemezdi. Verda'dan hoşlanıyordu, evirip çevirmeye gerek yoktu.

Neşesi, hayata ve insanlara bakış açısı, esprileri, telaşı, bazen fazlasıyla rahat sarf ederken bazen çekinerek açıklamaya çalıştığı cümleleri... Verda birçok bakımdan onu etkiliyordu ve buna başka kılıflar bulmak Hakan'ın yapacağı türden bir davranış değildi. Aldığı eğitimler sonrası, zaten olgun olan yapısı daha da olgun ve her şeyden önce kendine dürüst olma yönünde gelişim göstermişti. En çok da kendine olan saygısından bu hisleri saçma sapan nedenlere dayandırarak yok saymazdı.

Saygı düşüncesi ile Talat geldi aklına, ne çok şey paylaşmışlardı beraber, ne çok yaşanmışlık vardı yalnızca ikisine özel. Kendisinden büyüktü Talat, tek istediği olur da bir gün şehit düşerse rütbesinin Yüzbaşı olmasıydı. Babasının o daha çok küçük bir çocukken şehit olduğunu, o zamanki rütbesinin de Yüzbaşı olduğunu anlatmıştı Hakan'a. Tüm çocukluğu boyunca yaşadıkları köyde verdikleri tek şehit Talat'ın babası olduğundan Şehit Yüzbaşı'nın oğlu diye anılarak büyümüştü.

Asker olmayı seçmesi hep bu yüzdendi. Aldığı maaştan kendine biraz harçlık ayırır, gerisini köyde okuyan kız kardeşine ve anasına gönderirdi. Hakan'ın ondan öğrendiği çok şey vardı, paraya kul olmamak gibi, insanlara ön yargıyla yaklaşmamak gibi, saygı gibi, sevgi gibi. Şimdi yüreğinin yıllar sonra yine tatlı bir hoşlantı ile çarpmasını uzun zamandır yalnız oluşuna bağlayıp görmezden gelirse bu dostundan öğrendiklerine de saygısızlık olurdu.

Sonra olanlar geldi aklına, her gece kâbuslarında tekrar tekrar yaşadığı o anlar... Operasyon gecesi her şey bir saniye içinde olmuş ama bitmemişti. Hakan'ın hatırında kalanlar da işte o bitmeyen kısma aittiler.

Operasyondan Hakan sorumluydu ve oldukça önemli bir görev için en iyi askerlerden seçilmiş küçük bir ekiple göreve gitmişlerdi. Üst üste katıldıkları bu üçüncü görevdi ve içlerinde en zorlusu da buydu. Hata yapma gibi şansları hiçbir operasyonda yoktu ama özellikle bu görevde atacakları tek bir yanlış adım her şeyin sonunu getirebilirdi. Nitekim Hakan yanlış adım atmıştı ve herkesle birlikte kendi hayatı da tamamen değişmişti. Verdiği emrin sonuçları çok ağır olmuştu. Yaşanılan kaosun dinmesiyle vurulan dostunu gördüğünde her şey için çok geç olduğunu anlamakta gecikmemişti Hakan.

"Talat... Kardeşim..." diye inleyerek seslendi.

"H-Hakan... " diye cevap verdi dostu. Cılız, güçlükle çıkan, Hakan'ın içini ateşlere atan bir sesle...

Yutkundu, "Dostum, lütfen gözlerini aç." dedi. Hakan'ın kelimeleri de kesik kesik, yorgun ve acıdan güç kaybetmiş hâlde çıkıyordu dudaklarının arasından.

Talat gözlerini aralamış, kımıldamaya çalıştığı anda da acıyla inleyerek hareketsiz kalmıştı. "Ben kımıldayamıyorum, bu hissizlik hayra alamet değil. ". Değildi, Talat göründüğünden çok daha kötü durumdaydı ve kan kaybetmeye devam ediyordu.

Hakan da iyi değildi, belinden aşağısını hissetmiyor, bacaklarını oynatamıyordu ama var gücüyle sıyrılmış, kanla kaplı kollarının üzerinde ilerleyerek ulaşmıştı dostunun yanına. Birkaç adımlık mesafeyi sürüne sürüne, acıdan dişlerini sıka sıka kapatmıştı. Dostunun yanına gelip durumuna baktığında yutkundu Hakan, o an anladı ki dostunun fazla zamanı kalmamıştı.

"Dayan kardeşim, karargâha haber uçmuştur, yoldadırlar. Sakın beni bırakayım deme, nikâh şahidimsin bak, vazgeçmek yok. "

Talat gülümsemeye çalışmış ama bu bile çok yakmıştı canını, inlemesiyle tekrar konuştu Hakan. "Kımıldama, çok kan kaybediyorsun, hiçbir şeye harcama gücünü. Sadece az daha dayan, gelecekler. "

Gelmişlerdi. Şehit olmuş diğer erlerle birlikte Uzman Çavuş Talat Demirhan'ı ve bilinci kapalı hâldeki Üsteğmen Hakan Güray'ı o lanet yerden almışlardı. Kendine geldiği hastane odasında, olaydan birkaç gün sonra verdiği ifadesinde Talat'ın olay yerinde şehit düştüğünü içi kan ağlayarak söylemişti.

Şehit Uzman Çavuş Talat... Yüzbaşı rütbesiyle şehit olma hayallerini yıkan ve yanı başında son nefesini veren dostuyla diğer ekip arkadaşlarının ölümüne sebep olan kişi olmak Hakan'ın vicdanını nefes aldığı her an rahatsız eden yegane şeydi. Hakan'ı her anlamda durduran da buydu, susarsa ancak yaşadıklarına yönelik olarak susar ve kendinden değil ama kendine saklardı duygularını.

Bir kez daha kabul etti Hakan, Verda'dan hoşlanıyordu. Ve ikinci kez duygularını kendine itiraf ederken yüzünde beliren buruk gülümsemeye engel olamadı. Bunca yaşanmışlıktan önce

rast gelmeliydi Verda'ya, bu kadar geç olmamalıydı, ona yıkılmamış hâliyle görünmek isterdi.

Sonra kendi kendine omzunu kaldırdı, ince düşünmeye gerek yok, dedi içinden. Belki de tek taraflıydı, belki de yalnızca kendisi hoşlanıyordu? Şimdiden ah vah etmeyecekti, yeterince yorgun olan ruhunu düşünerek daha da yormayacaktı.

Zaman ne getirir, ne götürür bilmiyordu sonuçta. Bir daha asla dediği yüreğine söz geçmemişti işte, bunca zaman sonra ona o sıcak duyguları yine altın tabakta sunuyordu hayat. Öyleyse bırakacaktı, her şeyi kendi hâline bırakacak ve yaşanacakları acısıyla tatlısıyla kabul edecekti. Neler görmüştü o, neleri kaybetmişti, karşılıksız bir duygu silsilesi acıya doymuş bir ruha daha fazla ne yapabilirdi ki?

Yanı başında duran telefonunu aldı, Ceylan'ı aradı. Güzel gözlüsüne bir çift lafı vardı, geç olmadan söylesin, kardeşine biraz olsun yardımı dokunsun istedi.

***

Telefonu çalmaya başladığında Ceylan odasında boş boş oturuyordu. Pencerenin önüne çektiği sandalyeye bacaklarını toplayarak tünemiş hâlde dışarıyı izliyordu. Telefonun sesiyle iç geçirip kalkarak masasına yürümüş, arayanın ağabeyi olduğunu görmesiyle hemen açmıştı.

"Abi? Nasıl oldun? Daha iyi misin?"

Gülümsedi Hakan, canının içi Ceylan'ı endişeyle yine otomatiğe bağlamıştı.

"İyiyim bi'tanem, iyiyim. Verda sağ olsun çok ilgilendi benimle. Bu kadar gözüm açıldıysa onun sayesinde. "

"Sağ olsun tabii, " dedi Ceylan, "Az önce aradı o da, konuştuk. İlaçlar ve yemek konusunda huysuzluk etmişsin, etme. Kadın hiç mecburiyeti yokken seninle ilgileniyor, ayıp. "

"Tamam etmem ama sen de beni hemen sattın yani, ne Verda'ymış arkadaş, hepiniz ondan tarafsınız resmen. "

"Oluruz tabii, Verda maşallah hepimizden baskın çıktı. Evden kovdun, kadına neler ettin ama bak, o gitmedi. Seninle baş ederse bir o eder vallahi, o yüzden kendisi hızlı bir şekilde kıymetlimiz oldu, ona göre. Pabucun dama atılsın istemiyorsan kadına güzel davran. "

Hakan'ın sözlerinin takılmaktan öte bir anlam taşımadığını sesinden anlamış olsa da Ceylan da ağabeyine takılmaktan geri durmamıştı.

"Pabucum çok önemli değil ama merak etme Ceylan'ım, Verda'ya artık istesem de kötü davranamam. Hem zaten anlaşma yaptık onunla, ne çıkarım olacağını bilmediğim bir anlaşma ve öğrenene kadar ona iyi davranacağım kesin. İçin rahat olsun yani, sevgili kıymetlinize benden zarar gelmez. "

Ceylan telefon kulağında bir oraya bir buraya dolanıp dururken duyduklarıyla dumura uğramış bir hâlde kalakalmıştı odanın ortasında. Üzerinde düşünmeye fırsat bulamadan ağabeyi devam etti.

"Ben seni başka bir şey için aradım, sana söylemek istediğim bir şey var. " diyen ağabeyine verdi tüm dikkatini. Neler oluyor bilmiyordu ama ağabeyi kesinlikle tuhaf davranıyor, tuhaf konuşuyordu.

"Dinliyorum," diyerek bekledi merakla.

"Önce söyle bakalım, Faruk ile nasıl durumlar? Var mı bir sıkıntı? "

"Uzak olmak dışında bir sıkıntı yok ama Faruk her gün arıyor, bazen bir saate yakın konuştuğumuz oluyor. Şimdilik güzel her şey, ben iş arıyorum biliyorsun, o İstanbul'da çalış diyor, görüşebilmek için. Ama annem var, onu alıştığı çevreden ayıramam, yalnız da bırakamam, o yüzden buradan bakıyorum iş olayına. Bir sorun çıkarsa da bundan çıkar sanırım ama Faruk ters bir şey demedi. Şimdilik anlayışla karşıladı, sonra ne olur bilmiyorum. "

"Anladım. Bak Ceylan, bu senin hayatın. Annem ikimizin de değerlisi, sen İstanbul'a gitmek istersen ben annemle konuşur, onu yanıma alırım. Önemli olan senin geleceğin güzel gözlüm, Faruk hakkında ne düşündüğümü zaten biliyorsun, o yüzden annemi kendine bahane etme ve iyi düşün, kararını öyle ver, tamam mı? Ben de seni aslında bunu söylemek için aramıştım. Lütfen önce kendini düşün olur mu Ceylan? Hayatta hiçbir şeye geç kalmanı istemiyorum, hiçbir şeyin değerini kaybettikten sonra anlamanın verdiği o acıyı yaşamanı istemiyorum. Bunu sakın aklından çıkarma olur mu?"

"Olur, " diyen Ceylan'ın, gözlerinde biriken yaşların etkisiyle sesi titremişti. "Zaten her şey için henüz çok erken, birbirimizden hoşlanıyoruz ama çok da iyi tanımıyoruz. Şimdilik birbirimizi tanımaya çalışıyoruz ve dediğim gibi bir sıkıntı yok. Ama dediklerini aklımda tutacağım abi, sen merak etme."

"Tamam bi'tanem, sana güveniyorum ben. Her şeyin üstesinden gelirsin, anneme çok selam söyle ve benim için onu öp olur mu? Biraz daha sesim, soluğum düzelsin onu da arayacağım. Şimdi bu çatlak çatlak çıkan sesimi duyarsa telaşlanır. "

"Aleykümselam abi ben durumu anlatırım merak etme. "

Karşılıklı konuşmaları sevgiye dair cümlelerin sonuna eklenen Allah'a emanet ol duasıyla bittiğinde, Ceylan kapanan telefonun ekranına bakakalmıştı. Eskisi gibiydi sanki her şey, ağabeyi onca acıyı hiç yaşamamış gibi sıcak ve konuşkandı. Verda için söyledikleri geçti aklından, kaşları çatıldı Ceylan'ın.

"Bir şey olmuş, kesin bir şey olmuş!" diyerek yükselen mırıldanmasıyla odasının kapısına koştu.

Kapıyı açmasıyla "Anne!" diye bağırması bir olmuştu ki aynı anda annesiyle yüz yüze geldi.

"Ay anneee, ödümü kopardın ya! Sana sesleniyordum ben de."

"Duydum, bütün mahalle duydu aslında ama neyse, öğle yemeği hazır diye çağırmaya gelmiştim ben de."

Ceylan atılarak annesinin kollarını tuttu, "Anne bırak yemeği şimdi, abime bir şey olmuş!" dedi heyecanla.

Hakan'a bir şey olmuş cümlesiyle Meltem Hanım korkmuş ve Ceylan'dan kolunu kurtararak kalbinin üstüne koymuştu elini, "Ne olmuş? Ay oğlumun neyi var? Kız söylesene ne olmuş Hakan'a?"

"Anne sakin, kötü bir şey yok? Bir dur telaş etme hemen." diyen Ceylan koluna çimdiği yemişti, "Ahh, anne ya of..." diyerek kolunu ovuştururken Meltem Hanım söyleniyordu.

"Yüreğime iniyordu eşek sıpası, baştan desene kötü bir şey yok diye! Gözlerini belertip abime bir şey olmuş diyorsun! "

"Tamam annem tamam, heyecan yaptım ben ondan. Gel şöyle, anlatayım. "

Annesini yatağına çekiştirip oturtan Ceylan, kendisi de yanına oturup telefon konuşmalarını anlatmaya başlamıştı hemen. Bir yandan anlatıyor bir yandan da her cümle sonrası kendi yorumunu ekliyordu. Kafası hepten karışan Meltem Hanım bu sefer de bacağını çimdirdi Ceylan'ın.

"Doğru düzgün anlatsana Ceylan, öyledir böyledir deyip duruyorsun anlamadım ki bir şey ben?"

"Anne bir çimdirme ya, bak mosmor oluyor sonra... Tamam, baştan anlatacağım. " dedi bacağındaki sızıyla yüzünü buruşturarak.

Neyse ki ikinci baskı özet kıvamındaydı ve Meltem Hanım duyduklarına karşılık düşünceli bir ifadeyle dinliyordu kızını.

"Sen ne düşünüyorsun, abim eskisi gibi konuşmamış mı sence de? Bence bir şeyler oldu biz yokken, bu normal değil. " dedi Ceylan anlatmayı bitirince.

"Ne anlaşmasıymış bu?" diye sordu annesi, kadın onca lafı, sözü bırakmış anlaşmaya takılmıştı ve Ceylan gerçekten mi der gibi bakıyordu annesine.

"Ne bileyim anne ne anlaşması, ben sana abim eskisi gibi benimle ilgili, eskisi gibi bana düşkün hâliyle konuştu diyorum duymuyor musun?"

"Duydum, sağır değilim, " diye çıkıştı Meltem Hanım. "Ben de sana Verda ile ne anlaşması yapmış diyorum? Sormak aklına gelmedi mi?"

Gelmemişti, bir sürü şey demişti ağabeyi, hangisini düşüneceğini bile şaşırmıştı o sırada Ceylan.

"Gelmedi ya, tüh. Arayıp sorsam mı?" diyen Ceylan'ın yanından of çekerek kalktı Meltem Hanım, "He kızım, sanki tanımıyormuşsun gibi, o da çok cevap verir ya sana, sor sen. " deyip kapıya yürüdü. "Kalk hadi kalk, acıktım. Sofrayı kur da yemek yiyelim. Verda'yı arar ona sorarsın neymiş bu anlaşma diye. "

Hatun zeki ya, diye içinden geçiren Ceylan kalkmıştı hemen. "Geliyorum annem benim, hemen hazırlarım sofrayı. " diyerek çıktı odadan.

Meltem Hanım ise gülümsüyordu Ceylan'ın arkasından yürürken. Hakan'a ne olduğunu az çok tahmin ediyordu, oğlunun sesini duyana ve yüzünü görene kadar emin olamazdı ama her ne olduysa ve oluyorsa Verda ile ilgili olduğuna emindi. Aşağıya inerken uzun zaman sonra ilk kez yüreği hafiflemiş hissediyordu. Ellerini açıp kaldırdı, "Sen büyüksün Allah'ım. " diye gülümseyerek mırıldanıp Ceylan'ın yanına gitti.

***

"Şimdi sen açıkça kabul ediyorsun yani bu adamdan hoşlandığını öyle mi? E ben demiştim işin ucu aşka dayanıyor diye. Resmen sevgilimin abisine göz koymuşsun işte. "

Verda kafasıyla birlikte karman çorman olan yüreğini de dökmüştü tek dostuna ve şu an hayatının hatasını yaptığını düşünüyordu.

"Faruk, sırası mı dostum? Ben sana ne anlatıyorum sen anca laf sokma derdindesin ya..."

"Deli misin kızım, iki yıl önceki aşk faciasından beri ilk kez birinden hoşlandığını itiraf ediyorsun, kaçar mı bu fırsat?"

Verda kafasını nereye vursa kurtulurum diye etrafa bakınmaya başladığında Faruk'un kahkahası ulaştı kulaklarına.

"Duvar arama kendine, geleceğim hafta sonuna, bana vurursun kafanı. " dedi ardından pis pis gülerken.

Verda ister istemez gülümsemişti, çileden çıkmasına sebep olsa da Faruk bir taneydi işte, sessizliğinin nedenini onu görmeden anlayacak kadar özeldi, deli doluydu ama seviyordu bu adamı.

"Sen gel hele, ben biliyorum yapacağımı, öyle bir kafa darbesiyle kurtulamazsın elimden. " diye çemkirdi ama gülümsemesinin yansıdığı ses tonunu Faruk anında almıştı.

"Haha, kıyamazsın ki kızım sen bana."

"Ya bir dur da akıl fikir ver ya, ben kapıldım gidiyorum bu adama, ne olacak şimdi?" diyerek konuya dönüş yaptı Verda.

"Hafta sonuna iki gün var, az sabret, gelince güzelce konuşuruz Verda. Böyle telefonda olmaz, hem benim de sana anlatacaklarım var. "

"Tamam, özlemiştim zaten, iyi bir dertleşiriz. "

Telefon görüşmesinin ardından saatine bakıp çorbayı ısıttı Verda ve yukarı çıktı.

"Öğle yemeği saati gel-"

Hakan'ı bıraktığı gibi yatağında bulacağından emin hâlde odaya konuşarak girmiş ancak yatağı boş bulunca şaşkınlıkla cümlesi yarım kalmıştı. Tepsiyi komodine koyup etrafa bakınırken duyduğu tekerlek sesiyle kapıya döndü Verda. Üzerinde sadece havluyla odasına giren Hakan da şaşırmıştı Verda'yı odada görünce. Aşağıdan ses gelmediğini fark edince bir ihtimal evine

geçtiğini zannetmiş ve vücudunu saran ter kokusundan arınmak için yıkanmak istemişti.

"Şey, terleyip durdum ya rahatsız etti, " dedi Hakan, "evine gittiğini düşünerek yıkanıp temizlenmek istedim. "

"Eve gitmeyeceğimi söylemiştim ama önemli değil. Çorbanı getirmiştim ben de. Sen giyin, ben de çorbayı götürüp tekrar ısıtayım. Soğumasın, bir faydası olmaz sonra. "

Verda kekelemeden ve tepsiyi titremeden eline aldığı için içinden şükürler ederek odadan çıktı ve aşağıya indi. Kâseyi tencereye boşaltıp ocağı tekrar açarken bir yandan kendisiyle sessizce kavga ediyor, bu arada da kafasını sürekli iki yana sallayıp duruyordu.

"Nereden nefes alındığını unuttum sen kalkmış derin nefes al diyorsun! Taktikmiş!

Bırak, taktik maktik verme bana! Bir sürü odası varmışmış, birine kapatmışmış! Adam o kaslarla kapıyı kırdı geçti be!

Habire çıplak çıplak karşıma çıkıyor, uzak dursam ne olacak! Hayır ne yapayım yani, gözlerimi mi bantlayayım?

Ya evet, sorarsa körebe oynuyorum derim, hem ebeyim hem de kaçan derim, tövbe ya rabbim ya! "

22

Verda mutfakta çorbayı tekrar ısıtırken kendi kendine yaptığı kavgada iç sesine haddini bildirmiş, yukarı çıkarmak üzere hazırladığı tepsiye kâseyi koymuştu ki asansörün sesiyle o tarafa döndü ve Hakan'ı gördü.

"Sıkıldım yatak odasında, aşağıya indim. Burada yesem olur mu?"

"Ama dinlenmen lazımdı? " dese de tepsiyi alıp masaya götürmüştü. Ne söylerse söylesin, Hakan'ın yukarı çıkıp yatağa dönmeyeceğini bakışlarından anlamıştı.

"Hem sana zahmet oluyor in çık in çık, hem de gerçekten sıkıldım. Ağrı kesici etkisini gösterdiği için rahatım, merak etme. " deyip tepsideki çorbayı işaret etti Hakan, "Kendine de koy bir kâse, geldiğinden beri benimle uğraştın, acıkmadın mı?" diye ekledi.

Kafam çorbaya döndü zaten, iştah mı kaldı, diye içinden geçiren Verda bir şeyler yemenin iyi olacağını düşünerek Hakan'a bakıp "Olur, alırım kendime de. Hadi geç sen, soğumasın. " diyerek mutfağa yöneldi tekrar.

Kahvaltı bile yapmadan geldiğini hatırlamış ve acıktığını hissetmişti ama bunu söze dökmeyecekti, Hakan'ın kâbustan ötürü yeterince huzursuz olduğunu biliyordu. Hastalığının ona yük olduğunu zannetsin istemediğinden başka bir şey söylemeye gerek duymamıştı.

Kendine aldığı kase ve kaşıkla masaya yerleştiğinde Hakan'a "Afiyet olsun" deyip çorbasını içmeye başladı. Hakan ise bir yandan çorbasını kaşıklıyor, bir yandan da Verda'yı inceliyordu. Fazla sessizdi ve durgun.

"Bir şey mi oldu, pekiyi görünmüyorsun?" diye sordu Hakan.

"Önemli bir şey değil, kavga ediyordum. " diyen Verda, ağzından çıkan sözlerle gözlerini yumarak kaşığını kaseye koydu. *Söylenecek şey miydi şimdi bu*, diye içinden kızdı kendine yine.

"Kavga? Kiminle?" diyen Hakan'a baktı, adam hâliyle bu saçma cevap karşısında şaşırmış ve meraklanmıştı.

"Kendimle, ben kendimle çok kavga ederim de, hatta şu an elimde olsa ağzıma kürekle falan vuracağım. " diye söylendi Verda.

Öyle komik bir hâli vardı ki Hakan ister istemez güldü, "Ne alıp veremediğin var kendinle?" diyerek takıldı Verda'ya, tepkileri hoşuna gidiyordu.

"Saçma sapan taktikler veriyor, hayır yani işe de yaramıyorlar üstelik. " diyen Verda çorbasından bir kaşık daha alıp devam etti. "Ben de sinirleniyorum doğal olarak, öyle atışıyoruz işte kendi aramızda. "

Hakan kendine daha fazla hâkim olamayıp kahkaha atmaya başlayınca yarı güler, yarı kızar hâlde kaşlarını çattı Verda, "Gülme ama ya! Başa çıkamayacağım durumlar karşısında kendimle çözerim sorunları. Katıldığım seanslardan kalma bir alışkanlık işte, kendimi kapatmayayım diye." açıklama yaparken bulmuştu kendini.

Fazla dostu olmadığından, ki olsaydı da fark etmezdi, Faruk dışında olanları bilen kimse yoktu. Ama Hakan'ın gülmesi kıs-

men de olsa dilini çözmüştü. Hoş, çekineceği bir durum değildi, zaman içinde aşmıştı konuşamadığı günleri.

Hakan'ın bir şey demesine fırsat vermeden kâsesini alarak masadan kalkıp uzaklaşırken içinde yine bir kavga başlamıştı, dilini tutamadın diye kendine verip veriştiriyordu Verda. Hakan ise gülmeyi çoktan kesmiş, duyduklarını hazmetmeye, anlamaya çalışıyordu. Verda'nın sözlerinde dikkatini çeken seans kelimesi, ışıklı tabela gibi yanıp sönüyormuşçasına dikkatini tek düşünce üzerine çekiyordu.

Verda tekrar yanına geldiğinde sessizce onun masayı toplamasını izledi, seanstan kastının ne olduğundan tam olarak emin olamasa da çok fazla seçenek yoktu. Ya kişisel gelişim üzerine ya da psikolojik terapi kapsamında olmalı diye düşünüyordu. Daha öncesinde kabuslarla boğuştuğundan bahsettiği gelmişti aklına ve seanslar derken psikolojik terapi üzerine olduğu konusunda daha baskın çıktı fikirleri.

Verda yanına gelip uzanması için kanepeyi hazırlamaktan bahsederken Hakan gülümseyerek onayladı onu. Her ne kadar uzanma fikrinden hoşlanmasa da ağrı kesicinin etkisi geçer geçmez buna ihtiyacı olacağını biliyordu. Yukarıda tek başına tıkılı kalmaktansa burada ferah bir odada dinlenmeyi tercih ederdi. Ama öncesinde yapmak istediği başka bir şey vardı.

Verda yukarıya çıkıp kısa süre içinde elinde bir yastık, çarşaf ve pikeyle aşağıya gelip kanepeyi hazırlamaya koyulduğunda, "Ben hastalıktan, sen de benimle uğraşmaktan yoruldun. Hazır güneş mis gibi ısıtıyorken verandada çay içelim mi?" diye sordu Verda'ya.

"Olur, kanepeyi hazır edeyim hemen demlerim."

"Yok, sen kanepeyi hazırla sadece. Ben tarçınlı elma çayı yapacağım, benim özel tarifimle."

Kanepeye çarşafı sermiş olan Verda, elinde pikeyle bir an duraksayıp "Peki, çay senden olsun, madem özel tarif diyorsun." deyip gülümseyerek pikeyi düzgünce katlayıp kanepeye koydu. "O zaman sen çayı hazır edene kadar ben de bir eve gidip Kara

Kız'a bakayım. İyileşme sürecinde diye galiba çok yiyor, maması bitmişse tazeler gelirim." diye seslendi mutfağa geçen Hakan'a.

Arkası dönük hâldeki Hakan'dan aldığı tamam cevabıyla Verda telefonunu ve yedek anahtarı aldı, kendi anahtarını kontrol edip ayrıldı evden. Öğleden beri Hakan'ın evindeydi ve kedisini kontrol etme ihtiyacı duymuştu.

İçeri girer girmez ona doğru koşturan Kara Kız'a gülerek kucağına aldı. "Özledin mi sen anneyi, yalnız mı kalmış benim kömür parçam?" diye okşayarak kedisiyle konuşa konuşa salona yürümüş ve mama kabına bakmıştı.

"Ben yokken eve arkadaş mı alıyorsun kızım sen? Tepeleme doluydu maman, hepsi bitmiş?"

Kediyi yere bırakıp mama kabını doldurmuş, suyunu tazelemişti. Geceden kalma bardakla tabağı lavaboda görünce hızlıca onları yıkayıp kaldırmıştı ki telefonu çaldı.

"Efendim Ceylan?" diye açtı telefonu, uzakta oldukları için annesiyle birlikte Hakan'ı sürekli merak ediyor olmalıydılar.

"Verda n'aber? Abim nasıl, biraz toparladı mı?"

"İlaçların etkisiyle daha iyi, merak etme. Ben de şimdi eve geçtim kediye bakmak için, Hakan da tarçınlı elma çayı demliyor. Özel tarifiymiş diye kendi yapmak istedi, o derece iyi yani durumu." diyerek güldü Verda.

"Ne dedin, ne yapıyor?" Ceylan'ın şaşkın çıkan sesinden bir şey anlamasa da tekrarladı Verda.

"Tarçınlı elma çayı yapıyor, verandada içeriz dedi. Ben yapayım dedim hasta diye ama benim özel tarifim dedi. "

"Bir şey mi oldu? Yani aranızda konuşmanız gereken ciddi bir mesele mi var?"

Bu kez şaşırma sırası Verda'daydı, "Yo, bir şey olmadı? Niye öyle dedin ki?"

"Tarçınlı elma çayı yapıyor, beraber içeceğiz dedin, abim sadece bir şeyler dinlemek ya da anlatmak için yapar o çayı. Durduk yere içmez hiç."

"Bilmem, olan bir şey yok. Belki canı çekmiştir, hasta ya? " dedi Verda, aklına başka bir açıklama gelmiyordu.

“Evet, olabilir. Yani bu sıcakta üşütmeyi nasıl başardı onu da anlamadım ya zaten."

Güldü Verda, "Deniz havası çarpmıştır, geçen gün çarşıya inmiştik, deniz kenarında Faruk ile gittiğiniz kafede oturup çay içtik. Uzun süre evde olduğu için çarpıldı sanırım. " dedi Verda. Sözlerinin bitmesiyle de kulaklarının zarına kast eden bir çığlık koptu Ceylan'dan.

"Ayyy! İnanmıyorum! Deniz havası? Çarşı? Verda aynı kişiden bahsediyoruz değil mi yanlış olmasın? Kafede çay içtik dedin, doğru mu duydum?"

Telefonu tekrar kulağına yaklaştıran Verda, Ceylan'ın tepkisine kahkaha atmıştı. "Doğru duydun," deyip kedisinin başına gelenleri, sabaha karşı veterinere gitmelerini ve ertesi gün çarşıya inmelerini, her şeyi kısaca özetlemişti Verda. Aralarındaki anlaşmadan bahsetmiş ve farkında olmadan Ceylan'ın bu konudaki merakını da gidermişti.

"Ben şimdi yanına gidiyorum, merak etmeyin siz, antibiyotikler yarına kalmaz toparlamaya başlar. Meltem teyzeye selamlar." diyerek konuşmayı sonlandırdığı sırada da Hakan'ın evine gelmişti. Anahtarla kapıyı açtığı anda mis gibi tarçın kokusu karşılamıştı Verda'yı, içeri girip gülümseyerek kapıyı kapattı ve Hakan'ın yanına yürüdü.

Hakan çayı hazırlamış, Verda'nın gelmesini beklerken konuyu nasıl açacağını düşünmüş ve dolaylı yollar denemekten vazgeçip doğrudan sormaya karar vermişti. Duyduğu anahtar ve ardından gelen kapı sesiyle derin bir nefes aldı. Verda'yı elbette anlatması için zorlamayacaktı; ama anlatmasını, paylaşmasını da çok istiyordu. Kendi kendine güldü bu düşüncesine, tek taraflı paylaşımlar söz konusu olamazdı değil mi, Verda'nın da kendisi

hakkında merak ettikleri vardı ve eğer ki o anlatırsa Hakan'a da sorma hakkına sahip olacaktı.

Dürüstlük önemli, dedi içinden. Yatak odasında yaşadıkları o kısacık yakınlaşma sırasında Verda'nın bakışlarından onun da duygusal bir karmaşada olduğunu görmüş, hissetmişti. Aralarında bir çekim olduğunu varsayarak ilerisi için kendisi hakkında Verda'ya dürüst olması gerektiğini biliyordu Hakan. Zamanı geldiğinde hiçbir şeyi saklamayacaktı, o zaman gelirse tabii diye geçirdi içinden.

Verda içeri geçip Hakan'ın hazırladığı çayları alarak önden verandaya çıkmıştı. Bu sırada Ceylan ile konuştuğunu ve Faruk'un hafta sonu için geleceğini de söylemişti Hakan'a. Masaya geçtiklerinde Verda tarçınlı elma çayı için Ceylan'ın dediklerini Hakan'a söyleyip sonrasında açıklama bekleyen bakışlarıyla susarak Hakan'a bırakmıştı sözü.

"Tarçınlı elma çayını çok severim, bizim ailede yeri ve önemi başkadır bu çayın. Birbirimizi dinlemek için yaparız, içerken mutlaka biri anlatır, diğeri dinler." diyerek Verda'ya durumu açıklayan Hakan, bir yandan da bu açıklamayla konuya girmiş olmuştu.

Verda şimdi daha iyi anlamıştı durumu, az önce sarf ettiği sözlerin gerisindeki hikâyeyi merak ediyordu Hakan. Ama bir ihtimal anlatmak isteyen kendisi de olabilir diye düşünüp belli belirsiz bir tebessümle Hakan'a bakıp "Güzelmiş, " dedi çayını önüne çekerken. "Peki anlatmak mı istiyorsun yoksa dinlemek mi?" diye ekledi ardından.

"Eğer sakıncası yoksa dinlemek, " diyerek çayından bir yudum aldı Hakan. "Anlatmayı bir dahaki çaya yaparız. "

***

Telefonu kapattıktan sonra bir süre şaşkınlıktan kımıldayamamıştı Ceylan, Verda'nın anlattıklarına inanamıyor ama bir

yandan da içi içine sığmıyordu. Koşar adım odasından çıkarak salonda televizyon izlemekte olan annesinin yanına gitti.

"Anne, öyle şeyler öğrendim ki duyunca inanamayacaksın!" diyerek heyecanla yanına oturdu.

"Ay dur şimdi, bekle az. Oğlan, kızı yakalayacak, foyası çıkıyor ortaya kızın, oh olsun!" diyen annesinden televizyona çevirdi bakışlarını Ceylan. Dizi izlemenin sırası mıydı şimdi, diye içinden homurdanarak tekrar annesine döndü hızla.

"Ya anne abimle ilgili ama, bırak şu diziyi de beni dinle, bak çok önemli."

Hakan deyince Meltem Hanım için akan sular dururdu, kumandayla TV'nin sesini kıstığı gibi kızına döndü hemen.

"Ne olmuş, neye inanamayacakmışım anlat bakayım?"

Ceylan heyecanla Verda'dan duyduklarını annesine aktarırken Meltem Hanım hem şaşırıyor, hem de dolu dolu olan gözlerle Ceylan'ı dinlemeye devam ediyordu. Oğlunun bunca yıldan sonra dışarı çıkması öylesine güzel bir haberdi ki Ceylan'ın sözleri bittiği anda sevinçle sarıldı kızına.

"Şükürler olsun ya Rabbim, bugünleri de gördük. " diye minnetle konuşurken geri çekilip yanaklarından akan yaşları sildi ve gülümsedi.

"Daha bitmedi, " dedi Ceylan, "Hani abim Verda'yla anlaşma yaptım demişti ya, onun aslını da öğrendim. Birlikte gezeceklermiş, Verda yalnız gezmesin diye abim eşlik edecekmiş ona, düşünebiliyor musun? Verda dedi ki, benim çıkarım yalnız gezmemek, onunki de dışarı çıkmaya, tekrar hayata dönmeye alışmak olacak ama ona söylemedim. Anlaşma sona erince bilecek ne çıkarı olduğunu, dedi. "

Güldü Meltem Hanım, "Hakan çoktan anlamıştır neyin ne olduğunu, o çıkmak istemese zaten kabul etmezdi anlaşma falan. " dediğinde Ceylan da güldü.

"Ben de öyle düşünüyorum ama Verda'ya bir şey demedim. " deyip annesinin ellerini tuttu uzanarak. "Anne, gitsek mi? Hem abimi görürüz içimiz rahatlar, hem de neler olduğunu anlarız. Gidelim mi hafta sonuna, ne dersin?"

"Gidelim vallahi, ben bugün hazırlık yapayım, sevdiği şeyleri falan. Sen de yarına bilet al gidelim. "

"Tamam, ay çok heyecanlandım! " diyerek kalkan Ceylan, "Faruk'u arayıp haber vereyim, o da çok sevinecek!" diye sevinçle telefonunu çıkarıp salondan uzaklaşırken Meltem Hanım kızının arkasından gülerek başını salladı, ne güzel şeydi sevmek, sevdiğinin sesini duymak için her bahaneyi kullanıp mutluluğu paylaşmak.

Salondan çıktığı gibi tekrar odasına giden Ceylan'ın, Faruk'un sesini duymasıyla içi kıpır kıpır olmuştu. Neşeyle selamlaştığında bir şeyler döndüğünü anlamıştı Faruk.

"Sesin çok neşeli geliyor Ceylan'ım, hayırdır?" diye sordu. Kullandığı aitlik ekiyle telefonun diğer tarafında Ceylan'ın yanaklarının mutlulukla kızardığını görmüyordu ama biliyordu. Görüntülü konuşurlarken çok defa şahit olduğu o şirin ifadeye ayrı bir aşıktı Faruk.

Ceylan heyecanla ağabeyi ile ilgili şeyleri anlatıp hafta sonu için yarın Bodrum'a gideceklerini söyleyince ister istemez güldü.

"Ben de hafta sonu Bodrum'a gidiyorum, tahmin ettiğimden erken görüşeceğiz demek?" dedi.

"Nasıl ya? Sen de mi hafta sonu geliyorsun? E niye söylemedin, neden haberim yok? Biz gelmeseydik görüşemeyecektik, aşk olsun." diye sitem etti Ceylan.

"Kızma hemen güzel gözlüm, sürpriz yapacaktım ben. Bodrum'a gidip dönüşte Ankara'ya, sana gelecektim. Ama sen daha güzel bir sürpriz yaptın, daha erken göreceğim seni."

Duyduklarıyla boş yere sitem ettiğini anlayan Ceylan'ı bir heyecan daha sarmıştı o an. O kadar özlemişti ki Faruk'u, iki güne onu görecek olduğunu duymak sevincini misliyle arttırmıştı.

"Yok kızmadım, azıcık sitem ettim haber vermedin diye. Buraya geleceğini bilseydim onu da etmezdim." diyen Ceylan, çok daha mutlu ve yumuşacık bir sesle ekledi. "Çok özledim seni."

"Ben de bi'tanem, ben de çok özledim. Benim uçuşum yarın öğleden sonra, akşama Verda'da olurum büyük ihtimalle. Siz yine otobüsle mi geleceksiniz?"

"Mecburen öyle yapacağız, yarına bilet alacağım ben de birazdan, geceyi yolda geçiririz, sabah orada oluruz biz." dedi Ceylan. Faruk yarın akşam, onlar da ertesi sabah varmış olacaklardı.

"Kahvaltıda birlikteyiz o zaman, gözlerinin seyrine dalarak içeceğim çayımı desene?" derken Faruk'un sözleriyle mutlu olsa da dudaklarını büzdü Ceylan, geçmezdi şimdi zaman, bitmek bilmezdi o yol.

"Cahillik mutluluktur diye boşa dememişler, bilmiyorken bir şekilde idare ediyordum ama şimdi seni görecek olmanın heyecanından bu iki gün nasıl sabredeceğim hiç bilmiyorum." dedi Ceylan.

"Şu an ben de senden farklı değilim hayatım ama mecbur sabredeceğiz. "

Bir süre daha konuşan iki sevgili, telefonu kapattıklarında ayrı şehirlerde aynı gülümsemeye sahiplerdi o an. İki gün içerisinde yüz yüze görüşecek olmanın heyecanı ve sevinciyle doluydu kalpleri.

23

Hakan'ın bir dahaki çay zamanında kendisine dair bir şeyler anlatmak için bir nevi söz vermiş olması, Verda'yı bir yandan sevindirirken, diğer yandan karşısında oturmuş onun anlatmasını bekliyor olması heyecanlandırmıştı. Olanları anlatmak her şey tazeyken zor değil, imkansıza yakındı. Geçen zamanla birlikte elbette konuşmak çok daha kolay hâle gelmişti, ancak onu dinlemek isteyen kişinin Hakan olması, Verda açısından işleri biraz da olsa zorlaştırıyordu.

Korkmak değildi bu, ya da utanmak. O duygulardan kurtulalı çok olmuştu. Ama nereden başlayacağını bilememesi, anlattığında Hakan'ın nasıl hissedeceğine dair düşünceler huzursuz ediyordu onu.

Hangi kelimeleri seçse, hangi cümleleri kursa, sondan başlayıp başa mı dönse yoksa baştan başlayıp sona mı gitse... Avuçlarının arasında tuttuğu bardağın içini dolduran tarçın kokulu çaya bakarken kendi yansımasına sorduğu soruların cevapsız kalması, Verda'yı sessiz kalmaya zorluyordu.

Bileğinde hissettiği yumuşak bir baskıyla bakışları önce bileğinin üzerine koyulan eli buldu, sonra elin sahibinin gözlerine

kalktı. Hakan'ın yüzünde anlayışlı bir tebessüm vardı, anlatmanı bekliyorum ama istemezsen susarız diyordu bakışlarıyla.

"Yok, susmayalım. " dedi Verda gözlerini Hakan'ınkilerden ayırmadan. Tebessümü, daha belirgin bir gülümsemeye döndü Hakan'ın, bakışıyla anlattığını Verda anlamış, tam da istediği gibi cevaplamıştı üstelik.

"Bugün olması şart değil Verda, bu seferlik keyif çayımız olur bunlar da?" diyerek bardakları işaret etti Hakan.

Verda gülümsedi, o rahat hissetsin diye gelenek gibi bir şey olduğunu öğrendiği tarçınlı elma çayını bile sıradanlaştırıyordu adam. Bir de çok güzel bakıyordu, daha öncesinde göz bebeklerini esir alan o öfkeden eser yoktu kaç zamandır. Yumuşacık, iç ısıtan bakışlarına dalıp gitmek ne kolay olurdu, diye geçirdi içinden.

Hafifçe kıpırdanıp oturuşunu hiç gerekmediği hâlde düzeltirken bileğindeki baskı da son bulmuş, Hakan çekmişti elini. Onu daha fazla bekletmemek adına konuşmadan önce boğazını temizledi Verda.

"Anlatmak sorun değil, sadece biraz kaygılanıyorum o kadar. Ama tarçınlı elma çayı geleneğini bozmak da olmaz, " deyip derin bir nefes alarak bakışlarını Hakan'dan çekip önüne çevirdi tekrar. *Detaylara gerek yok*, dedi içinden. Aptal biri değildi Hakan, anlattığı kadarıyla da çözebilirdi hikâyenin önemli noktalarını diye ikna etti kendini ve anlatmaya başladı.

"Ailemi kaybettiğim sıralar kendimi de kaybetmiş gibiydim. Hayattan beklentisi kalmamış, umudu tükenmiş, hiçbir şeyin farkında olmayan ve umursamayan bir hâldeydim. Okuldaki arkadaşlarım beni toparlamak için çok çabalamışlardı ama ben ruhumu yitirmiş bir bedende sadece nefes alan bir canlı olmaktan öteye geçemiyordum. Herkesi ama çevremdeki herkesi kendimden uzaklaştırmıştım. Sayılı arkadaşlarım vardı zaten, hepsini uzaklaştırdığım gibi geri dönüşlerine izin vermeyecek kadar kendim de uzaklaşmıştım. "

Detaylar yok, uzatma işte, dedi Verda kendi kendine. Çayından bir yudum aldı, Hakan sessizce onu beklemekteydi.

"Saldırıya uğradım, iki adam yolumu kesmişti. Issız bir parkın ortasında gece vakti ne yaptığımı ben de bilmiyorum ama oradaydım işte. "

Hakan buz kestiğini hissetti o an, eli kendiliğinden yumruk hâline gelmiş, çenesi kasılmıştı duyduklarıyla.

"Çok bağırdım, karşı koydum ama zaten gücümü yitirmiş haldeydim, pek işe yaramadı çırpınışlarım. Epey hırpalandım ama en son yediğim okkalı bir tokat var aklımda kalan, sonrası yok. Bayılmışım. "

Hakan dişlerini sıkıyordu, hem anlatsın, içindeki acıyı atsın istiyordu hem duymaya gönlü elvermiyordu. "Verda..." dedi fısıltı gibi çıkan bir sesle, elini az önce çekmiş olduğu koluna koydu.

"İyiyim, merak etme. Çoktan atlattım o sancılı dönemleri." diyen Verda, yüzünde buruk bir gülümsemeyle Hakan'a baktı ama aynı hızla bakışlarını indirdi tekrar.

"Gözlerimi açtığımda hastanedeydim, şansıma gecenin o vakti parktan bir adamın geçeceği tutmuş. Adamlarla kavga edip beni hastaneye getirmiş, sağ olsun. Doktorlar tecavüz olmadığını söylediler, hiçbir şey hatırlamıyordum o sıralar. Ama vücudum yara bere içindeydi, her yerimde morluklar vardı. Epey uğraşmıştım karşı koymaya, ondan sanırım. Ama o geceyi atlatmak çok uzun sürdü. Faruk olmasaydı daha bile uzun sürerdi. Yanımdan gitmeyen, ne yaparsam yapayım beni bırakmayan bir tek o vardı.

“Aylarca kâbuslar gördüm, konuşmayı unuttum, evden çıkmadım. Faruk güç bela okulumu dondurmamı sağladı, yanımdan bir gün olsun ayrılmadı. Ama düzelmiyordum, ağzımdan tek kelime çıkmıyordu. O da dondurmuş kaydını, sırf yanımda olmak için. Sonra baktı ki ne yapsa fayda etmiyor, beni sürükleye sürükleye doktora götürdü.

“Terapiler, ilaçlar derken gün geçtikçe toparladım. Her şeyin üst üste gelmesiyle fena yıkılmıştım, ailemi kaybetmek, saldırı... Ama Faruk ve doktorum sayesinde iyileşmeyi, tekrar ayağa kalkmayı başardım. "

"Buna şaşırmadım, güçlü birisin." dedi Hakan. Yine öyle bakıyordu, derin ve anlam yüklü. İçini saran umut dolu heyecanı bertaraf etmek için "Ah sen beni o zamanlar görseydin, sıfırın altında geziyordu o güç. " deyip güldü Verda.

"İşte doktorla sohbetler ederken zaman içerisinde kimseyle konuşmuyorsan kendinle konuş olayına başladım. Bazen yazıyordum, bazen kendi içimde kavgalar ediyordum, ailemin yokluğunu bir kendim, bir de Faruk'un dostluğu ile kapatmaya başlamıştım. O zamandan beri de bazen tartışırız kendimle, bazen çok severiz birbirimizi. "

Güldü Hakan, "Senin de tersin pis ama, fazla kavga etme bence. Korkup kaçmasın içerideki sonra."

Verda da güldü, sonra sessizce içtiler çaylarını. Boşalan bardakları tepsiye alırken Hakan, "Teşekkür ederim, anlattığın için..."

"Asıl ben teşekkür ederim dinlediğin için, hem çok fena borçlandın bana, benim de seni dinleyeceğim zamanı iple çekiyor olacağım." deyip göz kırptı Verda ve elinde tepsiyle içeri girdi.

Yalnız kalan Hakan, Verda'ya kendine dair bir şeyler anlatma konusunda tereddüt etse de eninde sonunda anlatacağını bildiği için bunun üzerine düşünmüyordu. Verda'yı düşünüyordu o, yaşadığı sorunların anlattığı kadar az olmadığının farkındaydı. Kendi kendine kavga ediyor oluşuyla ilgili sözleri düştü aklına, güldü sessizce.

"Nedir seni gülümseten?" sorusuyla yanına geldiğini fark etmediği Verda'ya baktı.

"Düşünüyordum; anlattıklarından sonra emin oldum ki ben kendime susanım, sen kendiyle konuşan. "

Güzel tespit, dedi içinden Verda. *Kendiyle konuşan bir kadınla kendine bile susan bir adamdı onlar...*

Hava kararmaya başlamış, Hakan'ın ilaç saati gelmişti. "İlaçların yukarıda kaldı, ben onları getireyim sen de uzan. Hasta hasta bu kadar oturmak iyi değil, dinlenmen gerek." diyerek yukarı çıktı Verda.

Hak vermemek elde değildi, Verda'nın da dediği gibi oturmaktan beli ağrımaya başlamıştı bile. Hastalığının zoruyla hepten yorgun hissediyordu kendini Hakan. Verda aşağıya inmeden arabasıyla kanepeye yaklaştı, bir eli kanepede, diğeri arabasında destek alarak kanepeye geçti. Bu kadarcık hareketle nefes nefese kalmıştı, normalde kondisyonu gayet iyiydi ama rahatsızlanması gücünü azaltmıştı anlaşılan. Bir süredir alt kattaki küçük odasında spor yapmadığını anımsadı, iyileşince tekrar başlasa iyi olacaktı.

Aşağıya inen Verda, Hakan'ın kanepeye geçmiş olduğunu görünce söz dinlemesine sevinerek mutfağa geçip bir bardak su doldurdu. Ama Hakan uzanmamış, bacaklarını kanepeden sarkıtarak oturuyordu.

"İlaçlarını içip doğru düzgün uzanıyorsun. Senin ayaklarını uzun saatler sarkıtman iyi değil." diyen Verda, bardağı ve sırasıyla ilaçları uzattı Hakan'a.

İlaçlarını içen Hakan onun yanında uzanmak istemiyordu ama Verda'nın inatla bekliyor oluşu karşısında yapacak fazla bir şey de yoktu. "Tamam tamam, uzanıyorum işte. Dikildin tepeme gardiyan gibi." dedi sıkıntılı bir sesle.

"Hiç huysuzluk yapma, hareketsizlikten ötürü bacaklarında kan dolaşımı daha yavaş ve tüm gün sarkıtıyor olman hiç iyi değil. O yüzden çocuk gibi mızmızlık etmeyi bırak da uzan hadi. Yanına telefonunu ve kitapları koyuyorum. Kumanda da burada, gece sorun olursa hemen arıyorsun. Saat önemli değil, anlaştık mı?"

Hakan uzanmış, Verda da pikeyi üzerine örterek iyi geceler dileyip evine geçmişti.

Annesi de dâhil olmak üzere uzun süredir kimse onunla bu derece ilgilenmemiş olduğundan Hakan hem şaşkındı, hem de ilgilenen kişi Verda olduğu için mutluydu. Güzel hislerle doluyordu içi, her geçen saat artan, onu biraz daha Verda'ya yakın kılan.

Ama hiçbir şey bugün öğrendikleri kadar etkili değildi, Verda'nın yaşadıklarına öyle üzülmüş, o adamlara öyle sinirlenmişti ki elinde olsa onları bulur ve hiç düşünmeden öldürürdü. İster canilik desinler ister başka bir şey, böylesi insanların yaşama hakkına saygı duyacak sakinlikte değildi Hakan, düşünceleri bile öfkeliydi şu an.

"O şerefsizlerin hepsi oksijen israfı!"

"Bir kadına rızası dışında dokunmak ne demek? Erkeklik mi bu, neyin üstünlüğü, neyin güç gösterisi? Pislikler!"

"Verda'ya sorsak kesin Allah'ından bulsunlar der geçer. Merhametin de bir sınırı olmalı, hak edene gösterilmeli." diye içinden söylenmeye devam ediyordu ki ne yaptığını fark ederek gülmeye başladı.

"Beni de kendine benzettin ya Verda, daha ne diyeyim, oturmuş burada kendi kendime kavga ediyorum resmen."

***

Ertesi sabah erkenden kalkan Verda, ilaç saatini atlatmaması için üzerini değiştiği gibi Hakan'ın evine gitmişti. Onun gibi erkenden kalkmış olan Hakan, üst kattaki banyosunda yüzünü yıkayıp, asansörle aşağıya indiği sırada içeri giren Verda'yı görmesiyle günün aydığını düşündü.

Sabahın erken saatinde bile ışıl ışıldı Verda'nın gözleri, "Günaydın, hemen kahvaltı yapıyoruz ve ilaçlarını içiyorsun." diyerek mutfağa geçmişti hızla.

"Günaydın..." diyen Hakan, asansörün tabyasından çıktıktan sonra mutfağa doğru sürdüğü arabasını tezgahın kenarında dur-

durdu. Kendi evindeymişçesine rahat hareketlerle çay suyu koyan, buzdolabından kahvaltılık çıkarırken oldukça pratik şekilde hızlı hızlı yiyecek bir şeyler hazırlayan Verda'yı izlerken gülümsemesine engel olamıyordu.

Yıllar sonra ilk defa biri hayatına bu derece dahil oluyordu ve o birisi fazlasıyla güzel, akıllı, neşeli bulduğu bir kadındı. Çok mu çok hoşlandığını hiç itirazsız kabul ettiği kadın . Şimdi bu kadının onun evinde, mutfağında olması duygularını daha da yoğun hissetmesine neden oluyordu.

Kumral saçları, hafif çekik gözleri, minik ama inatçılığını belli eder gibi kalkık burnuyla Verda onu derinden etkiliyor ve sarsıyordu.

"Kahvaltı için istediğin bir şey var mı?" diye sordu Verda. Cevap alamadı, Hakan direkt olarak ona bakıyordu ama anlamadığı bir şekilde susuyordu.

"Hakan? " Tepki yok. Kaşları çatıldı Verda'nın, elindeki domatesi bırakıp ona doğru hareketlendi ve tekrar seslendi. "Hakan, iyi misin?"

Hafifçe silkelenen Hakan, "Efendim, anlamadım?" dedi. Verda'nın bakışlarındaki endişeyi görünce o da bir şey oldu zannetmişti. "Bir şey mi oldu?"

"Ben de aynı şeyi diyorum, sana seslendim, bir şey sordum ama cevap vermeden öylece durunca bir an korktum. "

"Ha... Şey, yok ben dalmışım sanırım, özür dilerim. Ne sormuştun? " dedi Hakan.

"Kahvaltıda istediğin bir şey var mı diye sordum, patates kızartması ya da yumurta falan?"

"Yok yok, domates, salatalık yeterli. Peynir, zeytin falan tamam işte . Başka bir şeye gerek yok." dedi Hakan aceleyle ve salona sürdü arabasını.

Verda'nın evindeki varlığına hayran hayran bakarken dalıp gitmişti. *E aferin oğlum*, dedi içinden. *Kıza bakarken dalıp gitmek nedir?*

Hazırladıklarını sofraya taşıyan Verda, çaydanlığı da alıp masaya geçmişti. Hakan'ın çayını doldururken akşama Faruk'un geleceğini söyledi.

"Bir sorun yok inşallah? Yeni gitti sayılır, neden geliyormuş? " diye sordu Hakan.

"Özlemiştir, bir de konuşacaklarım var dedi telefonda. Ama sorun olduğunu zannetmiyorum, sesi neşeliydi. Güzel bir haber vermek için geliyor olabilir."

Kahvaltı sonrası Verda, Hakan'a ilaçlarını vermiş, etrafı toparladıktan sonra yine evine geçmiş ve evini temizlemeye girişmişti. Geçen gün yaptığı derin temizlik sayesinde bir süpürge ve toz almak yetmişti. Sıcak hava yüzünden bu kadar işle bile ter içinde kalan Verda, banyoya çıkıp güzel bir duş aldığında yarı yarıya dinlenmiş gibi hissediyordu.

Telefonuna gelen mesaj sesiyle Faruk'tan gelen mesajı açıp okudu. Birazdan uçağa bineceğini yazmıştı Faruk, akşamüzeri burada olur diye düşündü. Özlemişti dostunu, İstanbul'da olsalar her gün illaki görüşürlerdi ama buraya gelmesi uzak kalmalarına neden olmuştu.

Başka zaman olsa Verda kendini çok yalnız hissederdi, fakat Hakan ile ilerleyen arkadaşlığı sayesinde yalnızlık çekmiyordu. Hakan'ı düşününce yine içinde bir şeyler hareketlenmişti sanki adamın bakışları gözünün önünden gitmiyordu. Mutfakta yüzüne bakakalmış hâli geldi gözlerinin önüne, gülümsedi.

O sırada ayağına sürtünen Kara Kız'ı fark ederek eğilip kucağına aldı. "Çok güzel bakıyor be Kara Kız, böyle içim sıcacık oluyor bana baktığında. " deyip kedisine sarıldı, "O da hissediyor mudur benim gibi? Unutuyor mudur yalnızlığını biraz olsun?"

Miyavlayarak ona cevap veren Kara Kız'a sahte bir küskünlükle baktı, "Niye öyle diyorsun ama, bir şeyler hissetmese öyle güzel bakar mı bir adam?"

"Miyavvvv..."

"Ya ama bak kalbimi kırıyorsun Kara Kız, acıdığından değildir ya, hem acınacak neyim varmış benim? Geçmişte kalan şeyler onlar, daha öncesinde de güzel bakmıştı bana. Yatak odasında olanları unuttun mu?"

Kara Kız'ı bahane edip yine kendisiyle durum değerlendirmesi yapan Verda, yüzünün gömüldüğü o boyun girintisini, ten kokusunu anımsayınca içini çekti farkında olmadan. Bir şeyler vardı aralarında ama öyle belirsizdi ki emin olamıyordu. Birbirlerine iyi geldiklerine emindi, Hakan'daki değişimler gözle görülür cinstendi ve biliyordu ki bu değişimlere kendisiydi sebep. Ama her şey arkadaşlık üzerine gelişmekteydi, ara sıra denk geldiği bakışları dışında tutunacak hiçbir şey yoktu ortada. Yine de umudunu kaybetmiyordu Verda, Hakan yeni yeni açılıyordu ve zaman gösterecekti neyin ne olduğunu.

Akşam oluncaya kadar biraz kedisiyle oynamış, biraz kitap okumuş, kelimenin tam anlamıyla dinlenmişti. Kapının çalmasıyla gelenin Faruk olduğunu düşünerek sevinçle kalkıp gitti kapıya. Doğru düşünmüştü, Faruk gelmişti ve kapıyı açmasıyla kendini havalanmış hâlde buldu.

"Dur be oğlum, deli misin? Kucaklayıp döndürmek nedir, adam gibi sarılsana!"

"Aman ya, senin aşık halin de hiç çekilmiyor ha! Özledik kızım, alışkın değiliz herhalde bu kadar uzak kalmaya. "

Faruk, kucakladığı Verda'yı gülerek indirmiş, küçük valizini çekerek içeri alıp kapıyı kapatmıştı.

"Bana bak, abuk sabuk konuşup delirtme beni! Gelir gelmez başladın yani, pes!" diye çıkışan Verda'nın tehditkâr haline zerre aldırmadı Faruk.

"Çay var mı çay? "

"Aç değil misin, bir şeyler yeseydin önce?"

"Çay istiyorum ya, yemeği sonra yeriz. Bugün adamakıllı çay içemedim, çok fena canım istiyor."

"E tamam, git elini yüzünü falan yıka sen. Demliyorum şimdi." deyip mutfağa geçerken gülerek başını sallıyordu Verda.

Az sonra aşağıya inen Faruk, tepsiye bardakları hazırlamakta olan Verda'nın yanına gitti.

"Çok önemli kararlar aldım, senin de fikrini almak için geldim, hadi çayı al gel de anlatayım."

Hep böyleydi Faruk, tez canlı. Aklına koyduğunu yapana kadar durmayan yaramaz bir çocuk gibiydi. Daha oturup hal hatır sormadan direkt dalıyordu konuya.

Verda su ısıtıcıda hızlıca kaynattığı suyla çayı demlemiş, Faruk aşağıya inene kadar da çay demlenmişti. Tepsiyi sehpaya koyarken de Faruk'a cevap vermişti.

"Karar aldım diyorsun, benim fikrimi ne yapacaksın? İkimiz de biliyoruz ki ne söylersem söyleyeyim aklındakini yapacaksın. "

"Olsun, bu bilmen gereken bir şey. Yani ben kesin olarak kararlıyım ama uygulamaya geçince seni de etkileyecek bir durum söz konusu."

Bu sefer gerçekten merak etmişti Verda, "Anlat bakalım, neymiş bu beni de etkileyecek kararların?"

Bardakları doldurmasını bekleyen Faruk, önüne çektiği çay bardağına iki şeker atıp karıştırdıktan sonra bir yudum aldı çayından.

"Oh be! Kimse senin gibi güzel demlemiyor bu çayı arkadaş, bizim şirketin çaylarını da sen mi demlesen acaba? "

"Ha oldu canım, zaten ben de meslek değiştirip çay ocağı işletmeyi düşünüyordum!"

"Vallahi düşün bence de, zaten o Yekta Bey bozuntusu kovacak seni, mis gibi iş teklifi sunuyorum sana, kaçırma bu fırsatı."

"Olur ben bir düşüneyim de sen anlatmayacak mısın şu kararları? Nasılsın demeden konuyu açtın şimdi de şebeklik yapıyorsun?"

"Sahi ya, sormadım değil mi?" deyip yüzüne acıklı bir ifade yerleştiren Faruk, "Bu öküz arkadaşını affedebilecek misin? " diye sordu sesini titreterek.

"Ay şiştim! Vallahi şimdi kalkıp Hakan'a gideceğim sen de burada tek başına kalacaksın!" diye çemkirdi Verda.

"Ooo, Hakan'a gideceksin demek? Beni, tek dostunu yalnız bırakıp hem de? Bakıyorum da hemen pabucumuz dama atılmış yani; ama ben bilirim o dama çıkıp pabucumu geri almayı Verda Hanım!"

Bu sefer ses çıkarmadı Verda, biliyordu ki bir şey derse Faruk iyice coşacaktı. Verda'nın kızgın bakışlarından durumu anlayıp, "Tamam ya anlatıyorum, " diyerek çayından bir yudum daha alan Faruk, arkasına yaslanıp hiç uzatmadan mevzuya girdi.

"Şirketi Ankara'ya taşıyorum."

Bardak elinde öylece kalakaldı Verda, "Ne demek şirketi Ankara'ya taşıyorum? "

"Vallahi ben çok düşündüm Verda, olmuyor böyle, Ceylan'dan uzak kalmaya dayanamıyorum. Annesini yalnız bırakıp o da gelemiyor İstanbul'a. Ben de böyle bir şey yapmaya karar verdim."

"Sen ciddisin?" dedi Verda gözlerini kocaman açmış dostuna bakarken.

"Çok ciddiyim hem de. Ben bu kıza aşığım, sesini duymak bile içimi titretiyor Verda. Buradan gittiğimden beri her gün görüşüyoruz ama yetmiyor. Yani uygun olduğum zamanlarda gidip görüyorum ama yetmiyor. Kısıtlı zaman çabuk geçiyor ve anlamadan dönmüş oluyorum. Sarılıp göğsüme saklayasım var ama te-

lefondan olmuyor ki. Kokusunu özlüyorum, yanından döndüğümde tişörtümü bile yıkamıyorum, düşün ne hâldeyim.

O yüzden şirketi taşımaya karar verdim. Buraya da Hakan ile konuşmaya geldim, zaten gitmeden konuşmuştuk ama ciddi olduğumu net olarak bilsin istiyorum. İsim mi koyacağız, yüzük mü takacağız, Hakan ne derse yapmaya hazırım. Yeter ki Ceylan yanımda olsun."

Verda yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dinliyordu dostunu. Neredeyse nefes dahi almadan anlatıp dururken o da emin olmuştu ki Faruk deli gibi aşıktı Ceylan'a. Yüzük falan derken heyecanı sesinden belliydi ama ister istemez endişelenmekten de alamadı kendini. Çok değerliydi dostu onun için, üzülmesine asla dayanamazdı.

"Ben seni anladım da, Ceylan ne durumda? Onun tarafından da emin miyiz bu ciddiyette?"

"O da aşık, bakışları, sesi, duruşu... Zaten bunu hissetmesem böyle büyük bir karar alır mıyım Verda?"

"Alırsın, aldığını biliyorsun." diyerek güldü Verda.

"Ya onlar gençlik şeyiydi, deli dolu zamanlardı işte." diyerek sırıttı Faruk. Ardından hızla ciddileşti. "Ceylan başka, o çok başka. Ben onsuz yapamıyorum. Güzel gözlümden uzak kalmaya dayanamıyorum."

"Güzel gözlüm? Vay vay, e sen tamamsın yahu? Gidip isteyelim kızı, olsun bitsin. "

Gözlerini devirdi Faruk, "E ben sana ne diyorum deminden beri, Hakan ile konuşup adını koymaya geldim diyorum, nerenle dinliyorsun sen beni?"

Faruk'un tepkisine kahkaha attı Verda, "Vallahi şu an tüm beyin fonksiyonlarım geçici olarak servis dışı oldu dostum, dumura uğrattın beni resmen." derken gülmeye devam ediyordu.

"Ben de şaşkınım ama istiyorum ya, böyle evim olsun, Ceylan o evde olsun, işten eve dönünce gözlerinde dinleneyim istiyo-

rum. Çok fena çarptı beni bu kız, uzaktan uzaktan idare edelim derken karşısına biri çıkacak, elimden alacak diye korkuyorum."

"O da sana bu kadar aşıksa başkasına bakmaz ki oğlum; ama çok acele ediyorsun gibi geldi bana. Daha tanışalı ne kadar oldu ki..." dediğinde Faruk'un itiraz etmek için açılan ağzına elini dayadı Verda. "Duygu anlamında demiyorum bunu, hemen itiraz etme. Duygularından emin olduğunu gördüm zaten, Ceylan'dan da eminim diyorsun. Benim demek istediğim şimdiye kadar uzaktan takıldınız hep, biraz görüşün yüz yüze, yürüyüp yürümediğine bakın. Paldır küldür evlilik olmaz. "

"Ben de yarın nikâh kıyalım demiyorum, yani olsa güzel olurdu tabii... " deyip güldü Faruk. "Şaka bir yana, birlikte vakit geçiremiyoruz ve dediğin gibi nasıl gittiğinden o da emin olsun istiyorum. O yüzden şirketi Ankara'ya taşırsam rahat rahat görüşebiliriz, ne bileyim yemeğe çıkarız, sinemaya gideriz, yani ara sıra görmekle ya da telefonda sohbet etmekle kız beni ne kadar tanıyabilir değil mi? Hem doğru düzgün bir flört dönemi geçirelim istiyorum, Ceylan'ın çevresini tanımak, çevresinde tanınmak. Ben kendimden eminim, ondan da eminim ama sevgili gibi gezip tozamadık hiç. Onu mutlu edecek jestler yapamıyorum bu kadar uzaktayken. Ha olur da yürümezse yine sorun yok, Ankara koca şehir, bir ben mi fazlayım? Ama işte oraya taşınınca sen yalnız kalacaksın İstanbul'da, sana uzak olacağım bu sefer de, ona takıldım ben."

Oturduğu kanepede uzanıp Faruk'un elini tutarak güven verici bir ifadeyle sıktı Verda, "Saçmala dostum, dünyanın neresinde olursak olalım biz her daim dostuz. " deyip geri çekildi.

"Hem dediğin gibi nasıl olsa kovulacağım, bakarsın yanına gelirim ben de? Hazır iş teklifi de almışım?" diyerek güldü, "Ya da buraya taşınırım? Küçük ama çok güzel, keyifli bir yer burası. Yani buluruz bir çözüm, sen beni dert etme. Nasıl mutlu olacaksan öyle yap, gerisi her şekilde hallolur dostum."

"Hallederiz değil mi? Tabii, hem senin Hakan'ın var artık ya, ben niye düşünüyorum ki seni?"

Faruk'un sesinden kendisine takıldığının farkındaydı Verda ama yine de gıcık oluyordu bu sözlerine. "Nereden benim Hakan'ım oluyor acaba? Tamam hoşlanıyorum ama tamamen platonik yani, aramızda bir şey yok ki. " deyip omzuna vurdu Faruk'un, "Hem ne demek beni düşünmemek? Gebertirim seni, Ceylan'ı sana karşı doldururum bak burnundan getirir!"

"E sen yarın sabahtan başlarsın doldurma pratiklerine o zaman, annesiyle yola çıkıyor bu gece. Sabah burada olurlar." deyip güldü Faruk. Dostunun böyle bir şeyi asla yapmayacağını bilmenin rahatlığı ile hiç ciddiye almıyordu bu tarz tehditlerini.

"Aaa! Ciddi misin? Hakan bir şey demedi ama?"

"Haberi yok ki, sürpriz yapıyorlar." derken sırıtarak kaşlarını indirip kaldırdı Faruk.

"Ay çok sevindim, Hakan da sevinecek onları görünce. Çok değişti bu son günlerde, ona da iyi gelecektir annesini, kız kardeşini görmek."

Faruk da aslında olan biteni merak ediyordu. Hakan'daki değişimleri sordu Verda'ya, iki dost koyu bir sohbete daldılar neşeyle.

***

Verda gittikten sonra biraz kitap okuyup, biraz da uyuyan Hakan, akşamın çökmesiyle uyanmıştı. Karnı acıkmış, susamış ve saçma sapan bir saatte uyuyup uyandığı için de aptal gibi hissediyordu kendini. Saate baktı, ilaç saati yaklaşıyordu. Birazdan Verda gelir, dedi içinden. Yemek de yoktu evde, çorbadan başka bir şey istememişti ama çorba da dibini bulmuştu çoktan. Neyse, dışarıdan bir şeyler söyleriz diye düşündü.

Aradan geçen zaman boyunca kulağı kapıdan gelecek olan anahtar sesinde öylece bekleyen Hakan, gelen gidenin olmamasıyla sıkılmaya başlamıştı. İki gündür evinde dolaşıp duran Verda'nın varlığına ne çabuk alışmış olduğunu fark etti. Uyandığından beri ev bomboş ve fazla soğuk görünüyordu gözüne.

Faruk'un geleceğini söylemişti Verda, yüzünü buruşturdu aklına gelmesiyle. Dostu geldi diye kesin unutmuştu buraya gelmeyi, hasta adam saatlerce yalnız bırakılır mıydı? İlaç saati gelmişti ama Verda gelmemişti. Dostuyla muhabbete dalmış, Hakan aç mı tok mu düşünmüyordu. Ne Farukmuş arkadaş, diye söylendi içinden sinirle. Kardeşi bir yandan, komşusu bir yandan... Yok canım, kıskandığı falan yoktu ama insan bir düşünürdü değil mi hasta komşusunu?

Asık bir suratla kanepeden arabasına geçip kendine sahanda yumurta yapmak için mutfağa doğru giderken duyduğu anahtar sesiyle o yana döndü ve açılan kapıdan elinde içeceklerin olduğu torbayla Verda içeri girdi.

"Biz geldik! Pizza sipariş ettik akşam için hep beraber yeriz diye. "

Hakan'ın az önceki düşünceleri çoktan kaybolmuştu aklından, gözlerinin içi gülerek kendisine doğru gelen Verda'nın varlığı hepsini defetmişti bir anda.

Verda'nın arkasından içeri giren Faruk da kucağında üç pizza kutusuyla peşi sıra gelirken "Neli seversin bilmiyoruz diye üç çeşit söyledik, Verda ile ben pek ayırt etmeyiz, pizza olsun da çamurdan olsun hesabı." deyip gülerek salona ilerlemişti.

"Hoş geldiniz, iyi etmişsiniz. Ben de ayırt etmem, " dedi Hakan da gülerek.

Bir anda neşesi yerine gelmiş, derin bir oh çekmişti içinden. Faruk pizzaları, Verda da içecekleri masaya götürürlerken onları izleyen Hakan, evinin asıl şimdi eve benzediğini düşündü. Bir anda hayatına giren bu insanlar, içindeki buzları eritmekle kalmayıp, eskiden dostlarıyla geçirdiği zamanlara duyduğu özlemi gidermişlerdi.

Verda bardak almak için mutfağa girmek isteyince Hakan'ın yolu tıkamamak adına mutfağın girişinde duruyor olması onları karşı karşıya getirmişti. Hakan biraz öne çıkmıştı ki Verda aradan sıyrıldığı gibi arkasına geçip onu hızlıca iterek masaya, Faruk'un yanına götürdü.

"Kutuları açın kutuları, hamur olacaklar buhardan haydi!" deyip koşar adım mutfağa dönmüştü tekrar.

Hakan'ın şaşkın bakışlarını yakalayan Faruk, kolunu dürttü. "Verda pizza konusunda biraz çılgın olabiliyor." dedi gülerek.

"Sadece pizza konusunda olduğuna emin misin?" diye soran Hakan'a bir an bakan Faruk kahkaha atmıştı.

"Hayır, kesinlikle değilim."

***

Pizzalar yendikten sonra Hakan'a ilaçlarını veren Verda, Türk kahvesi yapmak üzere mutfağa geçtiğinde Faruk ve Hakan da kahve keyfini verandada yapma düşüncesiyle dışarı çıkmışlardı. Faruk için konuşmanın tam sırasıydı, sabah Ceylanlar geldiğinde Hakan ile yalnız kalma fırsatı bulamayabilirdi.

"Hazır yalnız kalmışken seninle konuşmak istediğim önemli bir konu var Hakan, Ceylan ve benimle ilgili."

Kardeşinin adını duymasıyla dikkat kesilen Hakan, "Dinliyorum," diyerek sözü doğruca Faruk'a bırakmıştı.

Aklındaki düşünceleri hiç süslemeden, direkt olarak Hakan'a ileten Faruk, bir ağabey olarak Hakan'ın tepkisini ve düşüncelerini merak ediyordu ancak o sırada kahveleri getiren Verda, kısa bir mola verdirmişti iki adama.

Yanlarına gelip kahvelerini verirken ikisinin de yüzündeki ciddi ifadeden Faruk'un konuyu açtığını anlamıştı.

"Özel bir konuşmaysa sizi yalnız bırakayım?"

"Hayır, özel değil. En azından senin için," diyerek Hakan boş sandalyelerden birini işaret ederek Verda'nın kalmasını belirttikten sonra durumu kısaca ona özetledi. Ardından Faruk'a dönüp devam etti.

"Normalde bu tip şeyleri konuşmayı sevmem ama mademki sen gelip dürüstçe ne istediğini söyleyip düşüncemi sordun, ben

de sana aynı dürüstlükle cevap vereceğim." deyip derin bir nefes aldı.

"Ceylan senden küçük, biliyorsun. Hataları, fevri çıkışları olabilir. Ankara'ya taşınmayı düşünmen zaten senin ciddiyetini ortaya koyuyor benim nazarımda, ben de kardeşime herhangi bir yanlış yapmayacağı konusunda güveniyorum, ki az önceki konuşmanla ve önce bana gelmenle senin hakkında yanılmadığımı göstermiş oldun. Yani artık sana da güveniyorum demektir bu. Annem de onay verirse adını koymanız için engel olmayacağımı bilmeni isterim. "

Verda kahvesini yudumlarken Faruk ve Hakan arasında gidip gelen bakışları memnuniyet doluydu. Onların böyle iyi anlaştığını görmek çok güzeldi çünkü ikisi de onun için çok değerlilerdi. Biri hayattaki tek dostu, diğeri... Diğeri ruhunun ve kalbinin yeni misafiriydi, hep kalmasını istediği...

24

Taksiyle geldikleri dağın tepesinde durmuşlar, yel değirmenlerinin olduğu yere kadar sırf manzarayı izlemek için ineceklerdi. Yürüyerek devam edecekleri yol taş çatlasa üç yüz metreydi, lakin taşların çatladığı yoktu. Yolun yarısı toprak, yarısı taştan ibaretti. Daha taksiden inmeden Hakan'ın yüzü asılmıştı. Arabasının ön tekerlekleri küçük ve sert tipteydi, asfalt gibi, düz taş gibi yollar içindi. Yel değirmenlerinin olduğu yere bu arabayla gitmek imkansız değilse de zordu, çok zordu.

Verda sanki hiçbir sorun yokmuş gibi yine rahat hareketlerle arabayı bagajdan indirip, binmesi için hazır ettikten sonra ön koltukta oturan Hakan'ın kapısına kadar getirmişti. Yüzünde öyle güzel bir gülümseme vardı ki tek kelime edemeden arabasına bindi Hakan.

Arkasına geçen Verda, yılların verdiği alışkanlıkla bir anlığına Hakan'ın arabanın önünü kaldırmasını beklerken, bu bekleyişten haberi olmayan Hakan etrafa bakınarak can sıkıntısını sese döktü farkında olmadan.

"Nasıl gideceğiz şimdi oraya bu arabayla?"

Başka zaman olsa Verda pat diye nasılını söyler, söylerken araya en az iki tane espri katar, neşesini de cümlelerine bulayıp anlatırdı nasıl gideceklerini. Ama zaman başka değildi, Verda da Verda gibi davranmadan önce Hakan'ı anlaması gerektiğini öğrenmişti.

Yine de Hakan'a sataşmaktan vazgeçeceği anlamına gelmiyordu edindiği bilgiler , ki sataştığını söyleyip duran sadece Faruk'tu. Verda içinse yaptığı şey Hakan'a gerçekleri kabul ettirmekti, önce problemi anlayacaktı, sonra da anlaşılan her problemin bir çözümü olduğunu.

"Arabanın nesi var ki, neden gidemeyelim?" dedi Hakan'ın arkasında durmaya devam ederek.

"Verda, tekerlekli sandalyelerle benden çok daha önce tanışmış biri olarak soru mu bu şimdi? Bu küçücük tekerleklerle bozuk yolda nasıl iteceksin arabayı? "

Ah Hakan ah, dedi içinden Verda. *Hem problemi, hem de çözümü bulduğu hâlde nasıl beceriyordu sürekli bir sorun bulmayı..,*

Önüne geçti arabanın, dizlerini kırıp çömeldi ve başını kaldırıp çatık kaşlarının altında sıkıntıyla cebelleşen gözlerine baktı Hakan'ın.

"Tekerlekli sandalyeyle senden önce tanıştığımı biliyorsun ama yine de soruyor musun nasıl iteceğimi? Çok basit, ön tekerleri kaldıracaksın ve ben arabayı yol boyu arka tekerleklerin üzerinde süreceğim. Biraz ince de olsalar bisiklet lastiği olduklarından bu tip yollarda arka teker üzerinde gidebilirsin, tabii bir arazi aracın yoksa."

Arka teker üzerinde? Bunun anlamı tüm yükü Verda'nın alacağı değil miydi? Geriye yatacaktı araba, Hakan'ın ağırlığı ile hem de? Olmaz, olmazdı öyle şey. Nasıl taşırdı koca adamın ağırlığını, üstüne bir de dengede tutmaya çalışacaktı arabayı?

Bakışlarından da, yüzünde sürekli değişen ifadelerden de Hakan'ın içinde hesap kitap yaptığını anlıyordu Verda. Bilerek böl-

memiş, bir şey demeden ona bakıyordu sadece. *Hesap mesap karışırdı sonra, neyime gerek?*

"Olmaz o dediğin, tüm yük, tüm ağırlığım sana kalır öyle."

Hah, olasılıklar belirlenmiş, olmaz sonucuna varılmış, yani hesap bitmişti.

"Daha önce biri seni itti mi arka teker üstünde?" İtmediğini biliyordu Verda ama teyit ettiriyordu. Hakan hakkında yalnız oldukları zamanlarda da bir şeyi çok iyi anlamıştı, o da Hakan'a engeliyle ilgili bir şeyi kabul ettirmek için kanıt gerektiğiydi, kanıtları böyle tane tane gözüne sokması gerekiyordu büyük bir sabırla.

"Hayır, beni itme eyleminin ilk öznesi sensin."

"Öncelikle onur duydum ilk olmaktan. O yüzden tam da bu noktada şımarma hakkımı kullanıyorum ve son bir soru soruyorum. Hiç yapmadığın ve nasıl yapıldığını bilmediğin bir şeyin olmazlığına hangi tecrübenle karar verdin?"

Önünde çömelmiş, ışıl ışıl gözlerle ona bakarak konuşup duran ama bir türlü asıl konuya gelemeyen Verda'nın, geçtikleri hafta sonundan beri son birkaç gündür değişik davrandığının farkındaydı Hakan. En basitinden fazla soru soruyordu mesela, fazla uzatıyordu bir şey anlatmak istediğinde. İşin tuhafı, yüzünden gülümseme hiç eksik olmuyordu. Bakışları ışıltısını yitirmiyor, sesinin yumuşak, anlayışlı tınısı hiç değişmiyordu.

"Verda, söylemek istediğin bir şey varsa neden direkt söyleyip kurtulmuyorsun da böyle uzatıp uzatıp, kendimi aptal gibi hissetmeme neden oluyorsun? "

Ayağa kalkıp ellerini beline koydu Verda, işte başlıyoruz dedi içinden Hakan. Eller bele gittiyse hiçbir kadında yumuşak ve anlayışlı tınıdan eser kalmazdı.

"Aptal gibi hissediyorsan emin ol nedeni ben değilim, önce bunda bir anlaşalım. Şimdi, ağırlığının tamamen bana kalması için senin hiç destek vermemen ve benim de arabayı gerekenden fazla yatırmam lazım.

Bunu engellemek için sen arabayı kaldırdığında çemberleri tutacaksın ama avuçlarının arasında rahatça dönmelerine izin verecek, sıkmayacaksın. Ben de arabayı ön tekerlekler yere değmeyecek kadar yatıracağım ve dengeyi birlikte sağlayacağız. Bu şekilde ağırlık bende değil, arka tekerlerde olacak. "

"Bunu baştan söylesen olmuyor muydu?"

"Az sabretseydin olacaktı ama ben alışkanlıkla senin yatırmanı bekledim ve sen de maşallah fırsatı hiç kaçırmadan şikâyet ettin. Artık gidebilir miyiz mümkünse?"

Hakan içinden ya sabır çekip, Verda'nın arkaya geçmesiyle kaldırdı arabanın önünü. Birkaç saniye içerisinde hafifçe geriye yatık hâlde yel değirmenlerine doğru ilerlemeye başlamışlardı. Bu ilk deneyimi olduğundan Hakan biraz tedirgindi ama Verda'nın hiç tereddüt etmemesi sayesinde kısa sürmüştü. Başta önünden başka bir yere dahi bakamıyor, sadece arabaya dikkat ediyordu, dengeyi kaçırırsa düşebilirdi. Hoş düşmenin ona bir zarar vereceği yoktu, Hakan'ın derdi Verda'ya bir zarar gelmesiydi.

Yel değirmenlerinin yanına geldiklerinde Verda nefes nefese kalmıştı. "Yoruldun işte bak, ben taksinin orada bekleyebilirdim." dedi Hakan.

Yanına geçip Gümüşlük Koyu'nu ve tüm köyü ayaklarının altına seren manzaraya döndü Verda. Hâlâ düzene girmemiş olan nefes alışverişlerine rağmen gülümseyerek elini Hakan'ın omzuna koydu ve sıktı.

"Ama o zaman bu muhteşem manzarayı göremezdin, birlikte gezeceksek birlikte görmeliyiz, öyle değil mi?"

"Öyle; ama sana yük olacağım yerlerde beni geride bırakabilirsin. "

"E ben baştan çözeyim o zaman sorunu, hazır önümüz de uçurum zaten. Arabası kaydı, düştü derim. Görgü tanıkları da var ama olsun, o tutturdu yakından göreceğim diye ama ben arabayı tutamadım, derim."

"Dalga geçmene gerek yok, gayet mantıklı bir şey söylüyorum." diye savunmaya geçti Hakan.

Bu sefer sesi dalga geçmenin yanından bile geçmiyordu, yine yumuşak, yine gülümseyerek cevap verdi Verda.

"Tek başına gelseydin buraya, bu arabayla zorlanırdın evet. Ama sana sıkıntı çıkaracak olan yolu birlikte geçtik. Senin yardımın olmasa ben de bir şey yapamazdım, birbirimize yardım ettik ve ortada yük kalmadı. O yüzden saçmalamayı kesip yeşille mavinin buluştuğu manzaranın tadını çıkar. Yoksa seni aşağıya atmam için bahane bile aramayacağım. Hayır yani olan bana olacak sonunda, her yeri kendi başıma gezmek zorunda kalacağım. Kendini bırakıp biraz da beni düşün ya. "

Hakan, Verda'yı düşünürken Verda geçtikleri hafta sonunu düşünüyordu. Faruk'un Ceylan ile konuşmasını, Meltem Hanım'ın iki günde hazırladığı yemeklerle doldurduğu dolabı, Hakan'ın ailesi yanındayken de kaybetmediği neşesiyle annesini ve kardeşini nasıl mutlu ettiğini. Sonra Faruk'un olanlar hakkında sözleri geldi aklına, gülümseyerek hatırladı.

"Ceylan kızdı önce, koca şirket taşınır mıymış diye. Dedim ki, sen kalbimi kalbine taşıdın, şirketi taşımak ne ki. Bir kızardı yüzü, sorma. Ama kabul etmedi tabii yine de. Neyse ki B planını devreye soktum ve şirketin bir şubesini açmayı kabul ettirdim. İşlerin oturması için bir süre Ankara'da kalacağım ve böylelikle birlikte zaman geçirebileceğiz. Sonra da adını, sanını koyarız işte. "

Güzel gelişmelerdi, ikisi adına da sevinmişti Verda. Hele Meltem Hanım onu yalnız yakalayıp da Hakan konusunda gözleri dolu dolu ama gülümseyen bir yüzle teşekkür ettiğinde bir başka sevinmişti.

"O kadar uzun zamandır oğlumu gülerken görmüyordum ki sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum Verda. Çok kırıldı o, insanlara güvenini kaybetti, hayata inancını yitirdi, kendine bir kabuk buldu ve herkesten, her şeyden saklandı. Şimdi senin sayende kabuğunu biraz olsun kırmış, gülüyor, eğleniyor, yaşıyor.

Çok teşekkür ederim kızım, bana dünyaları versen bu kadar mutlu olamazdım. "

Verda da farklı hissetmemişti o an, her şeyden önce bir anneyi mutlu etmiş olmaktan ötürü kendisi de çok mutlu olmuştu. Sonra Ceylan gelmiş, çok detaya inmese de Hakan hakkında birkaç tüyo vermişti. Tüyo vermesi bir şey değildi de, en son ağabeyinin ona farklı baktığını söyleyerek imalı imalı sözler etmesi karşısında şaşırmıştı.

"Tamam yani, epey değişmiş abim ama değişen tek şey davranışları değil. Böyle bir farklı bakıyor ve nedense bakışları sadece seni bulunca farklı oluyor. Bilemiyorum artık..."

Bilmesindi zaten, Hakan kendi içinde değişimi biliyordu, görüyordu ve doğal olarak tüm bunların Verda ile başladığının farkındaydı. Ona farklı bakmasının arkasında Ceylan'ın ima ettiği gibi bir duygu yoktu, olsaydı Verda anlamaz mıydı?

Şimdi tekrar hafta sonu olanları düşünürken içini bir umut sardı Verda'nın, belki de anlamazdı, anlamamıştı? Başını çevirip Hakan'a baktığında onun kendisini izlediğini gördü. Bakışları buluşur buluşmaz gülümsemişti Hakan, aynı şekilde karşılık verirken deli gibi atmaya başlayan kalbinin üstüne elini koymamak için zor tuttu kendini Verda. Neden güzelim manzaraya bakmak varken ona bakıyordu ki? Sıcacık bakarken Verda'nın içinde ateşler yaktığını da biliyor muydu acaba?

***

Yanında dikilmiş, gözlerini mis gibi koy manzarasına esir etmiş olan Verda'yı izleyen Hakan, yalnızca bir kez manzaraya bakıp ona çevirdiği bakışlarını geri alamamıştı. Hafif hafif esen rüzgârın okşadığı saçları havalandıkça Hakan'ın içinde de bir şeyler havalanıyor, yüreğinin yükü hafifliyordu sanki.

Çok güzeldi Verda, çok güzel gülümsüyordu mesela. O gülümserken birinin surat asmasına imkân yok gibiydi. Gözleri mutlulukla parlayarak etrafta dolaşırken oldukları yerin verdiği huzur

tüm yüzünü kaplamış, yorulmuş olduğu için kızarmış yanaklarıyla eşsiz bir görünümü vardı. Ne deniz ne orman ne de yeşillikler içerisindeki köy manzarası yarışamazdı Verda ile. Bunu ilk saniyede anlayan gözlerini ondan alamıyordu Hakan.

Sonra bir anda döndü, ona baktı Verda. İçindeki gülümseyiş dudaklarına ulaştı Hakan'ın. Anlamış mıydı deminden beri ona baktığını? Anlasındı, ne olacak. Şu dakika sorsa asla inkar etmez, söylerdi ona aşık olduğunu.

Aşık ...

Hakan aklından geçenlerle dondu kaldı bir an, sonra serbest bıraktı ruhunda hapsolan duyguları. Şimdi Verda anlasa da, anlamasa da dörtnala ona koşuyordu yüreği. Oh, dedi, dünya varmış. Onca şeyden sonra hâlâ Aşk varmış. Güzelmiş hayat, güzelmiş yaşamak. Ama Verda varmış asıl, hepsinden güzel olan, hepsini güzel yapan.

***

Birlikte yaptıkları her gezi, bir noktadan sonra birbirlerine yaptıkları geziye dönüşüyordu. Keşfediyorlardı; oturdukları bir çay bahçesinde yaptıkları sohbetleri, doğanın içinde huzurun bulaştığı ruhları, alışveriş merkezinde gezinirken saklambaç oynayan bakışları... Eyleme döktükleri her hareket, bir delik daha açıyordu aralarında dikilen mantık duvarına.

Öyle ya, Hakan kendine saklanmış bir adamdı bunca yıl. Kendini kapattığı tek kişilik hücresinde, kendine yaptığı işkencelerle çok hırpalamıştı ruhunu. Verda'nın bir sözü, bir bakışı, bir gülüşü unutturuyordu tüm yaraları. Sanki hiç kanamamış, hiç kanatmamış gibi sessizce tadını çıkarıyordu gönlüne düşen sevdanın.

Verda da farklı değildi ondan. Yaşadığı şeyler o dönem için felaket senaryosu gibiydi ve çok uzun süre uzak durmuştu gönül işlerinden. Sonra biri çıkmıştı karşısına, içinde bir titreyiş, bir kımıldanma. Kapılıvermişti Serhat'ın ruhuna hitap eden sözlerine.

Sonuç? Sonuç tıpkı Faruk'un dediği gibi faciaydı, Serhat'ın tek derdi yatağına atacağı kızlara bir yenisini eklemekti. Verda'nın kurduğu sevgi dolu bir aile sahibi olma hayallerini, temele döşenmiş patlayıcılarla yerle bir olmasıydı sonuç.

Bir daha aşık olmak mı, aman aman diyerek işine yoğunlaşmıştı Verda. Yaptığı başarılı çeviriler ve editlerle büyük bir yayınevinde çalışmaya başlamış, zaman içerisinde seçtiği doğru kitaplarla giderek yükselmeyi başarmıştı. Aydan gibi hırstan gözü dönmüş bir kadına rakip olacak kadar başarmıştı hem de.

Hakan Güray'ı ikna etmesi için patronu onu görevlendirdiğinde, biliyordu ki bunu da başarırsa baş editör olacaktı. Kendisi gibi işinde iyi ama gelişmeye ihtiyacı olan editörler yetiştirecekti. Bundan daha güzel ne olabilirdi ki?

Aşk... Bundan daha güzeli aşktı ve Verda, Hakan'a aşık olmuştu. Şimdi böyle karşısında oturmuş, askerde başına gelen komik bir olayı anlatırken gülüp duran Hakan'a bakıyor ve amacına ulaşma yolunda zirvedeki manzaranın daha güzel olduğunu söyleyen her kimse ona burun kıvırıyordu. Her yerde güzel tek şey aşktı, öznelerden birinin Hakan olduğu aşk için vazgeçmişti kariyer planlarından.

Koyu kahverengi gözlerinde her geçen gün azaldığını fark ettiği hüznün yerini alan sevgiyi açıkça göremese de hissediyordu Verda. Ve daha iyi anlıyordu ki kariyerinden vazgeçmesinin nedeni bir insanın hayatına dokunmak, onu iyileştirmek değildi sadece. Şaşırmış olsa gerek, duyamamıştı aşkın ayak seslerini o sıra. O yüzden başka nedenler uydurmuştu kendine.

"Demiştim ben sana, yaşandığı sırada komik olsa da böyle anlatırken sıkıcı oluyor işte askerlik anıları. "

Hakan'ın durgunlaşan yüzüyle kendine gelen ve sözlerini nihayet işiten Verda, başını iki yana sallayarak itiraz etti hemen.

"Sıkıcı değil, dalmışım birden."

"Sıkıcı olmasa dalmazdın, kabul et." dedi Hakan ve önündeki tabaktan bir kurabiyeyi ağzına atıp çayıyla ıslattı.

"Gerçekten sıkıcı değildi, dalmamın sebebi değildi en azından. Ama sana böyle hissettirdiysem özür dilerim. "

Verda'nın mahcup bakışlarıyla süslediği sözlerine elinden olmadan gülümsedi Hakan. İnanıyordu ona, bir kez olsun yalanı yakıştırmadığı kadına yürekten inanıyordu.

"Tamam tamam, affettim. Hadi çayları içelim de eve gidelim. Üç gündür ara vermeden gezdik, güya ara sıra çıkacaktık." dedi gülerek. "Dün blog sayfama gelen yorumlara baktım da epeydir yazmamışım. Gezmeye biraz mola verelim de okurlar sorumsuz zannetmesin beni. "

Güldü Verda da, "Ne ilgisi var, bölüm yazmadın diye sorumsuz mu olunurmuş? Belki hastasın ; ki hastaydın? Belki başka şeyler oldu ve yazamadın? Böyle baskı altında olursan yazdıkların da bir işe yaramaz bence, o yüzden ne zaman kafan rahatsa o zaman yaz. Okurların bir hayatın olduğunu ve bu hayatın yazmaktan ibaret olmadığını anlayacaklardır eminim. "

"Orası öyle tabii, yine de anlayabiliyorum onları. Severek okuyorlar yazdıklarımı ve dolayısıyla meraklanıyor, bekliyorlar. "

Hakan'ın bu huyunu seviyordu Verda, kendisi gibi o da empati yapabiliyor ve anlayışla yaklaşıyordu her şeye. Yalnızca kendisine karşı katıydı tutumu, bir türlü barışmıyordu geçmişiyle ve Verda'yı üzen tek şey bunu nasıl değiştireceğini bilemiyor olmasıydı. Ne zaman gelecekti dinleme sırası ona? Ne zaman anlatacaktı Hakan onu sarıp sarmalayan geçmişin gölgelerini?

Çayları bittikten sonra hesabı ödeyip kafeden çıktıklarında akşamın habercisi gibi kızıla boyanmıştı gökyüzü. Güneş denize dalarken az sonra yerini bırakacağı yıldızlardan önce son bir gösteri yapar gibi salınıyordu ufuk çizgisinde.

Her zamanki gibi eve kadar yürüyerek yine sohbet etmişler, yol boyu onlara gülümseyerek bakan insanları fark etmemişlerdi. Birbirine yakışan, sıra dışı bir çift olarak göründüklerinden habersiz, her seferinde neşe içinde varıyorlardı evlerine.

Değişen sadece duygular ya da Hakan değildi. Birçok şeyi beraber yapar olmuşlardı, birlikte kahvaltı, birlikte gezme, birlikte gülme, birlikte akşam yemeği. Bahaneleri de güzeldi, ayrı ayrı masrafa gerek yoktu mesela. Verda'nın elinin ayarı da yoktu yemek yaparken, tek başına bitmezdi koca tencere yemek. Sonra Hakan'ın fikirlere ihtiyacı vardı kitabı için, beyin fırtınası yapmak ilham veriyordu ona. Verda da dünden hazırdı Hakan'ın yazdıklarını okumaya, *'En şanslı hayranın benim, herkesten önce okuyorum.'* diye hava atabiliyordu, kitabın yazarına olsa da.

Ne Hakan ne de Verda kabul ediyordu beraber vakit geçirmek için türlü bahanelere sığındıklarını. Neticeden memnundular, e Hatice de takılsındı kafasına göre.

***

Yine bir akşam, yemek sonrası Hakan'ın bilgisayarından okumaya başlamıştı Verda. Hakan duş alacağını söyleyip yukarı çıkmış, Verda'yı kitabıyla baş başa bırakmıştı.

Çok güzel ilerliyordu kitap, kadın karakterle pek kavga edemiyordu ama arada aşırı duygusal davranan erkek karaktere verip veriştiriyordu Verda. Romantik bir kadın değildi ve adamın yaptıkları ruhunu bayıyordu bazen. Duş sonrası yanına gelen Hakan'a da söyledi bunu.

"İyi ki beni sevmiyor bu adam, vallahi boğarım ben bunu. Yani tamam, güzel seviyor Allah için ama abartıyor ya. Ne o öyle sürekli mıç mıç kadını öpmeler, koklamalar, çiçek böcek işlerine hiç girmiyorum bak. Sanki adamın tek gayesi kadını sevmek ve mutlu etmekmiş gibi. Neyse ki kadın seviyor bu hâllerini, benim gibi olsa *'Anladık seviyorsun da bir rahat ver yahu!'* diye söylenirdi kesin. "

Gülse mi gülmese mi arada kalmış gibi bakıyordu Hakan. Beraber geçirdikleri zamanlar boyunca Verda'nın pek de romantik bir kadın olmadığını anlamıştı zaten ama bu sözleri ile net olarak ortaya koymuştu durumu. Biraz takılmaya karar verdi o an.

"Niye ama, adam ne güzel gösteriyor sevgisini işte? Kadınlar demez mi hep hissetmekle olmaz, duymak, görmek de lazım diye? Siz kadınları memnun etmek de zor yani şimdi, hepiniz ayrı telden çalıyorsunuz. "

"Göstersin tamam da her dakika değil yani. Kadınları bilemem de ben kendi adıma zırt pırt bana sarılan, olur olmaz zamanda öpen, her gün çiçek getiren adam istemem. Beni seviyorsa bunu göstermenin tek yolu bunlar değil ki, bakışıyla da anlatabilir, gösterebilir sevgisini? Güzel bir söz eder mesela, böyle ruhunu okşar insanın, al sana sevgi. Bence böylesi daha samimi , daha gerçek. "

Gözlerini bir kez olsun ayırmadan Verda'yı dinleyen Hakan, sevgi konusunda kendisi gibi düşündüğünü daha net anladığı kadına hayranlıkla bakıyordu. Yazdıklarına kendinden sadece acıya dair olan duygular, düşünceler ekleyen ama sevgiye, aşka dair kendi fikirlerini yansıtmayan Hakan, şu an karşısında kendi yansımasını görmenin ve o yansımaya aşık olduğunu bilmenin huzuruyla doluydu. Belki de bu yüzden bir kez olsun sormamıştı kendine Verda'ya neden aşık olduğunu.

Gözlerine çektiği perde yüzünden ilk zamanlar o anlayamamış olsa da, kalbi, ruhu ondan önce görmüştü o yansımayı ve görür görmez tanımış, sevmişti. Zamanla kalkan perdenin ardında kendi gibi seven ve sevilmek isteyen kadını gözleriyle de görüyordu artık. Masanın başında oturmuş, ne cevap vereceğini bekleyen Verda'ya cevabı yoktu Hakan'ın, sorusu vardı. Yaklaştı olabildiğince, masanın üzerinde duran eli kendi elinin altında hapsetti usulca.

"Sahi sen daha önce neredeydin? "

25

Romantizm konusundaki düşüncelerini söyleyip Hakan'ın ne diyeceğini beklerken, ona yaklaşan ve elini kendi elinin altında hapseden Hakan, Verda'nın duymayı aklından dahi geçirmediği sorusuyla onu fena şaşırtmıştı, çünkü aslında soru sormamıştı.

"Sahi sen daha önce neredeydin?"

Gerçekten de şaşkın hissediyordu Verda, duyduğu cümle başlı başına şaşırması için bir sebepti zaten ama onu en çok şaşırtan şeylerden biri, elini kavrayan sıcaklıktı, diğeri ise... Dile getirmeyi bırak, düşüncesinin bile nabzını yükselttiği bakışlardı. Hakan'ın gözlerinde öyle yoğun bir duygu hâkimdi ki daha önce böylesine hiç kimsede şahit olmamıştı Verda.

"Ben... " dedi ve sustu.

Gerisi yoktu, ne diyecekti, "İstanbul'daydım." mı? Normal bir neredeydin sorusu değildi ki normal bir cevap versin... Anormal cevaplar verme konusunda tam bir uzman olsa da cümlenin derinliği anormal bir cevabı da hak etmiyordu. Baktı Verda, sadece baktı. Aynı yoğunlukla, aynı duyguyla, onu anladığını belli eden bir gülümseme ile.

"Daha önce iyi ki geldiğini söylemiştim ya, keşke daha önce gelseydin..." diyen Hakan, usulca elini geri çekerken içini de çekmişti.

İçi buruldu Verda'nın, "Keşke" yi sevmezdi o. Keşke diyeceği, birçoğunu hiç yaşamamış olmayı dileyeceği kadar çok şey yaşamış olmasına rağmen sevmezdi. Yerinde saymaktı ona göre keşke demek, geriye bakıp üzülürken o anı ve geleceği kaçırmak gibi bir riski vardı ve Verda bir kez o riske girmiş, hayatının en kötü zamanlarını geçirmişti. Kendini toparlamayı başardıktan sonra da bir daha hiç arkasına bakmamış, keşke dememişti. Şimdi de demeyecekti.

"Daha önce nerede olduğumun bir önemi yok, şimdi buradayım. Daha öncesi, belki de gelmem için doğru zaman değildi. "

İç çekerek bakışlarını Verda'dan kaçırmış olan Hakan, duyduklarıyla tekrar Verda'nın gözlerine kaldırdı bakışlarını. Öyle anlamlıydı ki Verda'nın sözleri. Her şeyden önce umut vaat ediyordu, geçmişi boş ver diyordu. Nasıl güzeldi ondan bunları duymak, nasıl bir huzurdu onun burada, yanında olduğunu bilmek.

Bir şey söylemek istiyordu ama Verda ona böyle bakarken pat diye dile dökmek vardı içinde büyüyen sevdayı. Eskiden olsa bir saniye kaybetmeden gözlerinin içinde kaybolarak söylerdi hislerini Hakan. Ama şimdi... Korkuyordu.

Verda'nın yürüyememesine olan bakış açısını biliyordu ve korktuğu bu değildi. Çok iyi bir dostlukla, çok aşık olmayı karıştırabilme ihtimalinden korkuyordu o.

Aralarında değişen bir şeyler olduğunun özellikle de şu anda farkındaydı, sorun şu ki en başta değişmeye başlayan kendisiydi. Verda'nın yaklaşımları şimdiye kadar kaybettiklerini ona göstermekten ibaret olabilirdi. Yaptıkları anlaşmada sağlayacağı çıkarın buna dayandığını anlayalı çok olmuştu. Karşı çıkmama sebebi ise ortadaydı, daha doğrusu kalbinde. Verda için hissettikleri gün be gün çoğalıp aşka dönüşürken Hakan geri çekilmek istese de yapamamıştı. Çekildiği Verda'yken nasıl kaçabilirdi ki...

"Haklısın," dedi, "Şimdi buradasın ya, önemli olan bu. "

Düşünceler arasında dile dökülen birkaç cümle dışında evdeki sessizlik yakıcı bir his oluşturuyordu. Toparlanıp kalktı Verda, "Ben eve geçeyim artık, geç oldu. " dedi. Hakan'ı bilemiyordu ama kendisinin biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Kafasında dönüp duran o kadar çok şey vardı ki yalnız kalıp zihnindeki fırtınayı dindirmeliydi.

"Tamam, " diyerek Hakan yol açmak için arabasını geri çekerken, Verda da çantasını almak için sehpaya yönelmişti. Çantasını omzuna takmak için kaldırırken görüşürüz demek için Hakan'a dönen Verda'nın, aynı anda arabanın fren koluna takılan çantanın sapı yüzünden dengesini yitirmesi saniyeler bile sürmemişti. Bir an içerisinde Verda önce geriye, ardından Hakan'ın üzerine doğru sendelemişti.

Verda elini Hakan'ın omzuna ve bir dizini de arabanın ayaklığına koyarak dengesini sağlarken Hakan da refleksle Verda'yı kollarından tutmuştu. İki büklüm vaziyette, Hakan'ın üzerine eğilmiş hâlde kalan Verda'nın yüzündeki donup kalma ifadesi, sadece anlık olarak yaşadığı düşme korkusundan kaynaklı değildi. Hakan'a o kadar yakındı ki içine çektiği her hızlı nefes, adamın kokusuyla dolduruyordu ciğerlerini ve her solukta daha da hızlanıyordu kalp atışları.

"İyi misin?" diye sordu Hakan. Şu an birisi ona da aynı soruyu sormalıydı, zira Hakan o kadar iyi hissediyordu ki bu derece iyi hissetmesi iyi olmayabilirdi. Şimdi kapı açılsa ve içeri giren kişi *"çekilin ben doktorum!"* diye bağırıp Hakan'ı muayene etse yeriydi. Bir kalbin bu kadar hızlı, bu kadar aşık atması normal olamazdı.

"İyiyim." dedi Verda. Çok iyiydi hatta , Hakan'ın yüz hatlarını ömrü boyunca unutamayacak kadar ezber etmesi bu yakınlıkta çok kolaydı çünkü. O kadar iyiydi ki doğrulup kalkmayı aklından dahi geçirmiyor, bakışları Hakan'ın gözleri ve dudakları arasında yavaş çekim hâlde mekik dokuyordu. Birine eksik baksa diğeri küsecekmiş gibi...

Ne Hakan onu bırakıyor ne de Verda geri çekiliyordu. Birbirlerine doğru çekilmekte olduklarını, dudakları neredeyse birleş-

mek üzereyken duydukları telefon sesiyle fark edebildiler. Verda telaşla doğrularak dünyanın sonu gelmiş gibi çalmakta olan telefonunu çıkardı çantasından.

Açmadan önce Hakan'a baktı ve en az kendisi kadar şaşkın görünen adama, yine telaşlı bir veda ederek kapıya yürüdü hızlı adımlarla. Açtığı kapıdan dışarı çıkıp kapatmadan önce "Faruk?" dediğini son anda duymuştu Hakan.

Kapının kapanma sesiyle kendine gelmeyi ancak başardı. Sanki ruhu bedenini terk etmiş ama hasretine dayanamayıp çat kapı geri dönmüştü, ruhunun tekrar bedenine girdiğini hissetmiş gibi titredi bir an.

Telefon çalmasa... Kahretsin, hâlâ kendine gelememiş olmalıydı. Verda'nın arzu dolu bakışlarıyla ona yaklaşan aralık dudakları gözünün önünden gitmiyor; telefon çalmasa onu kucağına çekip sarılacağı ve nefessiz kalıncaya kadar öpeceği düşüncesinin heyecanıyla kalbi hâlâ fazla hızlı atıyordu.

Olduğu yerde hareketsiz dururken yeni yetme delikanlılar gibi heyecanlanmasına güldü, hayat ne garip, dedi içinden. Sadece birkaç ay öncesinde değil bir kadını öpmek, herhangi bir insanla muhatap dahi olmayı aklından geçirmezken şimdi çalmak için tam zamanını bulan telefona ana avrat sövecek durumdaydı.

Işıkları kapatıp asansöre binerek odasına çıkarken ilk defa yatağı hiç de çekici gelmiyordu. Düşünmemeyi başarabilirse bir ihtimal uyuyabilirdi ama pek zannetmiyordu, üstelik uyuyacak olursa lanet olası kâbuslar onu yine uyandıracaktı. Bu gece istemiyordu, bu gece hiçbir şey için bedel ödemeyi istemiyordu. Yıllar sonra ilk kez ruhu huzuru bulmuşken bunu bozacak en ufak olumsuzluğa, hak ettiğini düşünse bile tahammülü yoktu. Üzerini değişip yatağına girdi, aklında Verda'ya dair düşüncelerle ve kâbus görmeme umuduyla yumdu gözlerini.

***

Diğer tarafta Verda, kapıdan çıkıp ardından kapatırken cevap verdiği Faruk'a "Dostum ben seni beş dakikaya arayacağım." deyip telefonu kapatarak göğsüne koymuş, sırtını kapıya dayayıp kendine gelmek için derin nefesler alıp veriyordu.

Ne olmuştu az önce? Düşeceğinden korkarken kendini Hakan'ın kollarında bulup hangi ara adamın dudaklarına uzanmıştı? Deli gibi çığlık atmamak için eliyle ağzını kapattı hızla. Öpüşeceklerdi, telefon çalmasaydı Hakan ile öpüşeceklerdi!

Işık diyordu, belirsiz diyordu hep. Al sana ışık, dedi kendi kendine. Hakan'ın kara delik gibi içine çeken bakışlarındaki yangını hayal etmemişti ya, o da en az kendisi kadar istemişti işte.

Bu gerçekle kalbi hızlandı tekrar, duygularının karşılıksız olmadığından emin olmanın huzuru ve heyecanını aynı anda yaşıyordu. Bir yandan bedeni ruhuna dar geliyormuş gibi içi içine sığmıyor, bir yandan da annesi tarafından saçları okşanan küçük bir çocuğun huzurlu sakinliğini yaşıyordu.

Telefonunu cebine sıkıştırıp sarsak adımlarla evine geldiğinde, kapıyı açar açmaz Kara Kız karşıladı onu. Çantasını konsola bırakıp kedisini kucaklayan Verda, içindeki coşkuyu dışa vuran kahkahalarını serbest bırakarak kucağında kedisiyle birlikte kendi etrafında dönmeye başladı.

Sahibinin pek de normal olmadığını çoktan anlamış olan Kara Kız, Verda'nın çıkardığı tuhaf, gürültülü seslere ek olarak onu döndürüp durmasından rahatsız olunca miyavlamaya, kendini kurtarmak için debelenmeye başlayınca Verda nihayet durdu.

"O da istedi, vallahi istedi, telefon çalmasaydı annen çok yakışıklı bir adam tarafından öpülecekti! Çok mutluyum Kara Kız, çok!"

Hakan sanki ona evlenme teklif etmiş gibi sevinçten deliriyordu Verda. Bu gece ya heyecandan hiç uyuyamayacaktı ya da rüyalar âleminin kraliçesi olarak gece boyu mis gibi bir uyku çe-

kecekti. Kara Kız'ı bırakıp yukarıya, odasına çıktı. Üzerini değiştirip yatağına uzanmıştı ki az önce komodine bıraktığı telefonu çalmaya başladı yine.

Ah, aramayı unuttum, diyerek telefonu açtı hemen.

"Efendim Faruk?"

"Efendim ne ya? Sen beni öldürecek misin kızım, beş dakikaya arıyorum diyorsun aramıyorsun. Bir şey mi oldu? Öldüm meraktan..."

"Sakin ol dostum, bir şey yok. Tam kedinin mama kabını yıkarken aradın, sonra da uyku bastırdı unuttum vallahi. "

"Unuttun? Nasıl unuttun ya?"

"Vallahi unuttum Faruk, özür dilerim seni telaşlandırdığım için."

"Var sende bir şeyler ama peki, yat zıbar şimdi, yarın alacağım senin ifadeni ben. Hadi görüşürüz. " deyip telefonu Verda'nın suratına kapatmıştı Faruk.

Güldü Verda, mümkünse yarına kadar kendi kendine yaşamak istiyordu duygularını. Yüreğinden yüzüne yansıyan gülümsemesini koruyarak kapattı gözlerini.

***

Sabah uyandığında Verda kendini öyle dinlenmiş hissediyordu ki uzun zamandır en iyi uykusunu uyumuş olduğunu fark etti. Gerinip yataktan kalkarak banyoya geçmiş, sabah temizliği sonrası aşağıya inmişti.

Kahvaltı için bir şeyler hazırlamakla meşgulken kafası da fena hâlde meşguldü. Patronuyla görüşmeli ve süreyi biraz daha uzatmasını istemeliydi. Böylece hem işi bıraktıktan sonrası için ne yapacağını düşünmesi açısından kendisine, hem de Hakan'ın daha iyi olduğunu görmesi, yaşadıklarına dair Verda'ya kendini açması için zaman kazandıracaktı.

Kahvaltısını yapar yapmaz ilk iş olarak patronu Yekta Bey'i aradı. Yurt dışında olduğunu telefonunu yönlendirdiği asistanından öğrendikten sonra telefonu kapatıp durumu patronuna mail olarak bildirmek için bilgisayarını açtı. Zaman konusunda onayı hemen almak ve kafasında bazı şeyleri netleştirmek istiyordu.

Hakan ile artık samimi olduğunu, biraz daha zamanı olursa kitaplar için sözleşme konusunu daha rahat açabileceğini, Hakan'ın geri çeviremeyeceği kıvama gelmesi gerektiğini anlattı. Patronunu gayet iyi tanıdığı için onu ikna edecek cümleler kurması zor olmamıştı. Maili gönderdikten sonra biraz buruk da olsa ekrana bakarken gülümsedi.

Yalanı sevmezdi ama şu durumda Hakan için patronuna söylediği şeylerin yalan olması umurunda da değildi. Hakan'ın istemediği hiçbir şeyi yapmayacak ve başkasının yapmasına da izin vermeyecekti. Bunun için yalan söylemesi gerekiyorsa sorun değildi, içinin rahat ettiğini iddia edecek hâli yoktu tabii, yalan her koşulda ve kime söyleniyorsa yalandı sonuçta. Ama şartlar Hakan'ın iyiliğini öncelikli sıraya taşımıştı, gözünün yaşına bile bakmadan onu kovacağını bildiği patronuna yalan söylemek iyi değildi belki ama çok kötü de değildi.

Şimdi sıra Hakan ile konuşmaya gelmişti. İşin asıl zor kısmı da buydu, buraya ne amaçla geldiğini, onu tanıdıkça ortada amaç falan kalmadığını, dahası ona aşık olduğunu en kısa zamanda Hakan'a anlatması gerekiyordu. Özellikle dün neredeyse olacaklardan sonra mutlaka uygun bir anı yakalayıp Hakan'a gerçeği açıklamalıydı. Ve işin korkutucu olan kısmı da tam olarak burasıydı. Tüm bunları nasıl anlatacaktı?

Dün olanlar aralarında birçok şeyin değişeceğinin habercisiydi ve Hakan'ın ondan emin olmasını istiyordu. Ona başından beri kendisi olarak görünmüş, hiçbir maskenin ardına saklanmamıştı. Geliş amacı dışında sakladığı hiçbir şey de yoktu. Ama şimdi işin içine duygular girmişti ve Hakan'ın duygularının da gerçek olduğuna inanmasını istiyordu. Kafasında en ufak bir soru işareti kalmamalıydı.

Anlatmak için beklemek hem iyi bir fikirdi, hem değildi. Anlatmayı geciktirmesi, Hakan'a olan duygularını daha net, daha samimi olarak göstermesi için faydalı olabilirdi. Ama öte yandan çok daha büyük bir yanlış anlamaya sebebiyet verebilir, istediğinin aksine Hakan'ın onun samimiyetine hiç inanmamasına da neden olabilirdi. Üstelik zaten duygusal anlamda çokça yarası olduğunu bildiğinden böylesi bir sonuç Verda için asla kabul edilemezler listesinde başı çekiyordu.

Oflayarak başını ellerinin arasına alan Verda, bu işi nasıl olumlu şekilde kotarabileceğini düşünüyordu ama şu an için sağlıklı bir karar verecek durumda olmadığının da farkındaydı.

"Birkaç gün, " diye mırıldandı. Birkaç gün her şeyi nasıl anlatacağını kafasında netleştirmesi için yeterliydi. Bekleme fikrinin görüp görebileceği en fazla zaman dilimi de bu olabilirdi, sadece birkaç gün. Daha fazlası her şeyi berbat etmekten, koca bir yanlış anlamaya neden olmaktan öteye geçmezdi. Bu konuda kesin olarak kararını vermişti Verda, neyi, nasıl yapacağını düşünmek için yeterli bulduğu zamanı kendisine tanımak dışında konuşmayı geciktirmeyecekti.

Bu kadarına bile karar vermiş olmanın rahatlığı ile hazır bilgisayarı açmışken kendi maillerini kontrol etti. Kitabını editlediği yazar son düzeltmeleri yaptığı dosyayı göndermişti nihayet. Hemen dosyayı açtı, notlarını önüne çekti, düzeltilen kısımları kontrol etmeye başladı. Hiçbir sorun kalmadığını görünce dosyayı dizgiye girmesi için bu işi yapan birime yolladı. Bu iş de tamamdı ve artık elinde yayınevine ait hiçbir iş kalmamıştı.

Boşta kaldığı anda zihni yine Hakan'lı düşüncelerle dolup taşmaya başladı. Verda'nın belki de en kötü huyu buydu, her şeyi o kadar çok düşünüyordu ki bazen işleri kendi kendine çıkmaza sokuyordu. Bazen de aşırı vurdumduymaz davranıyor, dünya yansa dönüp bakmıyordu. Ama şu an bakmadan duramadığı, izlemeye doyamadığı bir yangın yeriydi yüreği.

Biraz ferahlamak için verandaya çıktı, hava sıcak olmasına rağmen tatlı bir esinti vardı ve bu kesinlikle iyi gelmişti. Bakışları etrafta gezinirken bahçenin ne kadar boş olduğu ilk kez dik-

katini çekti. Bir ayı aşkındır buradaydı ama adını hiç bilmediği birkaç ağaç dışında bahçede çiçek yoktu. Bir iki yabani ot kendi kendine büyümüş ve öbek haline gelmişti o kadar. Rengarenk çiçeklerle dolu olsa ne güzel olurdu diye düşündü, sonra içini çekti.

Burada kalmayacaktı, Hakan ile aralarında bir şeyler olsa bile bu evin kirasını karşılama imkanı yoktu. Üstelik ev sahibi, evini yayınevine vermeyi bile zor kabul etmişti. Onun kalmasına izin vereceği fazlasıyla meçhuldü. Can sıkıntısı ile Hakan'ın bahçesine baktı, orada da fazla çiçek yoktu, en azından güzel bir düzenlemesi yoktu.

Durup dururken bahçeyi hayali olarak kafasında düzenlemeye başlamıştı ki dışarı çıkan Hakan'ı gördü ve bakışlarını kaçırdı. Dün o evden dışarı çıktığı andan, yatağına geçene kadar hep aklının bir köşesinde onu kemirip duran Hakan ile nasıl yüz yüze geleceği sorusu gün yüzüne çıkmış, paniklemişti.

"Günaydın komşu kızı!"

Ama Hakan ondan cesur çıkmıştı. Gayet samimi bir tonda seslenmiş, hitap şekliyle Verda'yı gülümsetmişti.

"Günaydın," dedi ona dönerek. Hava çok mu güzeldi ne... Tam denize gitmelik, diye geçirdi içinden.

"Bugün bir planımız var mı yoksa evde miyiz?"

Hakan'ın sorusunu oluşturan kelimelerdeki *"biz"* çekimi kalbini ısıttı. Birlikte bir şeyler yapmak, biz olmak fazla güzeldi.

"Planımız yok ama hava muhteşem. Denize gidelim mi, ne dersin?"

Gözlerini kırpıştırdı Hakan, yıllar olmuştu denize girmeyeli. Ara sıra havuza girdiği olmuştu ama o da bacakları iptal olmadan öncesinde kalmıştı. Verda o kadar hevesli bakıyordu ki Hakan hayır dese onu üzeceğini düşündü.

"Geçenlerde gittiğim plaj oldukça ıssız, kimsecikler olmuyor. Hemen girişinde güzel, otantik bir kafe de var. Sıkılırsak oraya geçeriz?"

Gülümsedi Hakan, o rahat etsin diye sakin, ıssız bir plaja gitmeyi teklif edecek kadar düşünceliydi Verda. Sıkılırsa deniz yerine kafede vakit geçirmeyi de alternatif olarak sunuyordu. Nasıl hayır diyebilirdi ki...

"Peki madem, gidelim." dedi daha fazla düşünmeden. Yanında Verda olduktan sonra hiçbir şey zor değilmiş gibi hissediyordu.

26

Hakan gözlerini açtığında odasına dolan gün ışığı ile bir an nerede olduğunu kavrayamamıştı. Uykudan uyandığı her seferinde ortalık zifiri karanlık olurdu ama beklenmedik gün ışığı şaşırtmıştı. Dahası terlememişti, hatta korkuyla, her zamanki o berbat kâbus hissiyle dolu da değildi. Eliyle destek alarak doğrulduğu yatakta, kendini geri çekerek yatağın başlığına yaslandı. Duvardaki saat sabahın dokuzunu biraz geçmiş olduğunu gösteriyordu.

"Kâbus görmedim..." diye mırıldandı şaşkınca gülümseyerek. Dün gece kâbus görmemiş, mışıl mışıl uyumuştu. Bu ilkti, o saniyede uzun zamandır yaşadığı tek huzurlu gece olarak ruhuna kazındı. Nasılını sormuyordu, çünkü biliyordu. Dün Verda ile yaşadığı yakınlaşma, onun da kendisine karşı bir şeyler hissettiğini ortaya koymuştu. Bundan emin olmasıyla yaşadığı mutluluk ve heyecan içerisinde, dün gece için tek dileğiydi kâbus görmemek ve kabul olmuştu.

Bir başkası için çok önemsiz görünebilirdi ama Hakan için dün olanlar gerçekten çok önemliydi. Tamam, gerçekleşmiş bir şey yoktu, telefon yüzünden yarım kalmıştı belki ama o kadarı

bile Hakan'a merak ettiği sorunun cevabını vermeye yetmişti. Verda da ondan hoşlanıyordu, hatta belki de aşıktı.

"Değilse bile önemli değil, şimdi hoşlanıyorsa ileride aşık olabilir? Yeter ki dün olanlardan pişmanlık duyup geri çekilmesin. Hoş, bir şey de olmadı ama yine de kadınlar hassas varlıklar. Bu kadarıyla bile utanabilir, çekinebilir. Of, Allah'ım lütfen bunu yapmasın, ne hissediyorsa sahip çıksın, onun hakkında şimdiye kadar yanılmadım, bundan sonrasında da yanılmak istemiyorum, lütfen..."

İçinden geçenleri zapt etmekte zorlanmaya başlayınca düşünmeyi bırakıp arabasına geçerek banyoya ilerledi. Madem geceyi kâbus görmeden atlatmıştı, öyleyse güzel bir kahvaltıyla bu sabahı taçlandırmak lazımdı.

Sabah temizliği bitince üzerini değişip asansörle aşağıya inerek mutfağa yöneldi. Yarım saat sonrasında masasında oldukça keyifli bir kahvaltı eşliğinde yine Verda'yı düşünüyordu. Bugün için bir planları var mı bilmiyordu, dün telaşla evden gidince her zaman yaptıkları gibi kapı önünde ayaküstü plan yapma şansları olmamıştı.

Neyse, dedi içinden. Verda'nın aklında bir şey varsa illaki ya gelir, ya ararsı. Keyfini hiç bozmadan kahvaltısını bitirip huzurla uyandığı ilk sabahın kokusunu içine çekme isteğiyle dışarı çıktı. Hava zaten güzeldi ama bu sabah bir başka güzel gelmişti ona.

Yan evin verandasına çevrilen bakışları, Verda'yı gördüğünde yalnızca dudakları değildi sevgiyle gülümseyen. Ruhuyla, yüreğiyle, her şeyiyle gülümsüyordu Hakan ona bakarken.

"Günaydın komşu kızı," diye seslendi. Neden bu şekilde hitap ettiğini bilmiyordu, tek bildiği sesini duymak istediği, onu da gülümsetmek istediğiydi. Verda'yı biraz olsun doğru tanıdıysa bu hitapla ışıl ışıl gülümseyecekti.

"Günaydın," diyerek ona dönen kadının yüzünü çevreleyen tebessüm içini ısıttı Hakan'ın. Geri çekilmeyecekti, tahmin ettiği gibi gülümsemişti de. Onun hakkında yanılmadığını görmek gibisi yoktu.

"Bugün bir planımız var mı yoksa evde miyiz?" diye sordu.

"Planımız yok ama hava muhteşem. Denize gidelim mi, ne dersin?"

Verda'nın teklifiyle şaşırmış olsa da üzerinde fazla düşünmeden kabul etmişti. Onunla her şey kolaydı sanki, aşılamayacak hiçbir sorun olmadığını her defasında kanıtlayan bir kadındı ve Hakan ona aşık olduğu için kendini şanslı hissediyordu.

Yarım saatin içinde ikisi de hazırlanmış, yakındaki Kadı Plajı'na gitmek üzere yola koyulmuşlardı. Verda belki de hayatında ilk kez bugün tedirgin hissetmişti, Hakan'ın denize gitme fikrini kabul etmesi için elinden geleni yapmış ve kabul ettiğinde gösteremediği bir sevinç yaşamış olsa da, hazırlanmak için odasına çıktığında eli ayağı birbirine dolaşmıştı. Heyecan yapmıştı çünkü dünkü yakınlaşma sonrası şimdi Hakan ile denize gidiyor olmak hem tuhaf, hem de iyi hissettiriyordu.

Birlikte plaja geldiklerinde, plajda onlardan başka kimsenin olmaması hem Verda'yı hem de Hakan'ı rahatlatmıştı. Hakan doğal olarak tedirgindi ve ilk tecrübesini etrafta kimse yokken yaşama isteği baskındı. Verda ise tamamen Hakan ile aynı şeyi düşündüğünden ve sadece onun için durumun ne olduğunu bildiğinden rahatlamış hissediyordu.

Suya yakın yerde durdurdu arabayı. Yine arka tekerlerin üzerinde geçmişlerdi bu kısma, zira kumda hepten zordu tekerlekli sandalyeyi idare etmek. Verda omzundaki çantayı kuma bırakıp önce Hakan'ın havlusunu çıkardı içinden ve kuma serdi.

"Güneş muhteşem, su harika . Hadi in bakalım arabadan, bize özel plajın keyfini sürme vakti. " dedi gülerek.

Hakan'ın arabadan yere inmesi için arabayı dengede tutarken onun yaşadığı tedirginliğin farkındaydı Verda, "İşte sana kol kaslarını kullanma olanağı, göster bakalım gücünü Hakan Güray!" diyerek işi espriye vurmuş, ne yapması gerektiğini usulünce dile getirmişti.

Ellerinin üzerinde havluya inen Hakan, bacaklarını tek tek tutarak arabayla ilişkisini kestiğinde Verda arabayı arkalarında kalacak şekilde çekti önlerinden. Ardından kendi havlusunu da kuma serip hiç kaybetmediği coşkusuyla yayılıverdi havluya.

"Krem sürecek miyiz? Kavrulmayalım sonra bu güneşte?" diyen Hakan'a döndü.

"Ben evde hallettim o işi, sırtım kaldı sadece. "

"Tamam, o zaman sırt konusunda yardımlaşıyoruz. " deyip çantadaki kremi çıkardı Hakan.

Üzerindeki tişörtten kurtulan Verda, oturduğu yerde Hakan'a sırtını döndüğünde, kremin soğukluğunu teninde hisseder hissetmez hafifçe irkilmişti. Ama Hakan'ın eli sırtında daireler çizerek dolaşmaya başladığında hissettiği irkilmekten ötesiydi, bir anlığına soluğunu kesmişti bu temas.

Sıra ona geldiğinde aynı duygularla boğuşuyordu Hakan. Uzun zamandır hiç kimseyle bu kadar yakın olmamıştı ve şimdi tenine değen elin sahibinin Verda olması içini heyecanla dolduruyordu. Bir süre ikisi de hiç konuşmadan oturarak denizi izlemiş, kremin güneşin de yardımıyla iyice tenleri tarafından emilmesini beklemişlerdi. Aşırı sıcaklayan Verda, oynamakta olduğu kumları elinden silkeleyip kalktı.

"Hadi denize girelim, çok sıcak. Biraz serinlesek fena olmaz. "

Hakan'ın suda rahat olabilmesi için yol üzerindeki marketten deniz makarnası almışlardı, elinde mavi renkli süngerle denize giren Verda, dizlerine gelen suda Hakan'ı bekliyordu.

Hakan'ın kumsaldan denize girebilmesinin tek yolu, elleri üzerinde hareket etmesiydi. Oluşturacağı görüntü nedeniyle biraz çekiniyordu aslında ama aklına Verda'nın babası geldi ve karşısındaki kadının görüntü ile hiçbir işi olmadığı. Bacakları arkasında kalacak şekilde ellerinin üzerinde doğruldu ve kumları ağır ağır ıslatan denize doğru yine ellerinin üzerinde ilerledi.

Su boynuna kadar geldiğinde önce suyun altına dalmış, sonra birkaç kulaç atarak Verda'nın yüzebileceği derinliğe ulaşmıştı. Onunla birlikte ilerleyen ve hızla yanına gelen Verda, "Omzuma tutun, makarnayı kollarının altından geçireyim ki dengeni koruyabilesin. " dedi.

Verda'nın dediğini yaparak ona tutunan Hakan, kollarının altından geçmekte olan makarnanın farkında bile değildi o an. Hareket ettiremediği bacakları, suyun içinde kendi özgürlüklerini ilan etmişlerdi ve Verda'nın bacaklarına değip durarak yeni topraklar peşindeki imparatorluğun bağımsız askerleri gibilerdi.

Bir müddet suda keyifle salınarak denizin tadını çıkardılar, Verda arada uzaklaşıp açılıyor, sonra Hakan'ın yanına geri yüzüyordu. Nihayetinde denizin yorucu özelliğine yenik düşerek kumsala döndüler. Hakan havluya geçmek yerine suyun bittiği yerde dirseklerine dayanarak uzanmıştı. Verda da hemen yanında suyun içine oturmuştu.

"Yorucu ama çok güzel, denizi seviyorum." dedi Verda, nefes alışverişleri hâlâ düzensizdi.

"Evet, o yorgunluğa değiyor. Uzun zamandır denize girmemiştim, iyi geldi bu. " diyen Hakan, doğrularak oturdu ve göz ucuyla ufuk çizgisini seyre dalan Verda'ya baktı.

Islak saçlarından ve bedeninden süzülerek geldikleri yere, tekrar denize dönen su damlalarının izlediği yolu gözleriyle takip ediyordu. Biçime önem veren bir adam olmamıştı hiç, ona göre beden yalnızca bir kılıftı. Ama Verda hem ruhuyla, hem de ruhunu saran kılıfıyla çok güzeldi. Günlerdir zihninden geçen Verda'ya dair iyi ki'ler tekrarlanarak ekleniyordu; iyi ki gelmişti, iyi ki gelen Verda'ydı, iyi ki, iyi ki...

Ona baktığını hissetmiş gibi Verda'nın bakışları Hakan'ın gözleriyle buluştu. Neredeyse değmekte olan omuzları, kumun üzerinde yan yana duran kolları, serin suyun bacakları arasında dolanıp durmasına rağmen biraz bile olsun serinlemeyen yüreklerindeki ateşle bakıyorlardı birbirlerine.

Elini uzatıp Verda'nın yanağına yapışan saçını çekti ama elini çekmedi Hakan. Verda'nın belli belirsiz aldığı nefesle aralanan dudaklarının sessiz davetine karşı koymaya çalışmayacaktı. Yine de ona doğru yavaşça eğilirken gözlerini gözlerinden bir an olsun ayırmıyor, bakışlarıyla izin istiyordu.

"Telefon çalmaz değil mi? "

Hakan fısıltıyla mırıldandığında, Verda onun nefesini dudaklarında hissetti. Bu da bir çeşit izindi, *"Seni öptüğüm anda her şey değişecek, buna hazır mısın?"* diye soruyordu Hakan bakışlarıyla.

"Çalarsa açmayız." dedi Verda aynı fısıltı tonunda. "*Artık öpsen mi beni, nefesinin rüzgârıyla dağılmaya hazırım. "* der gibi aceleci bir cevap vardı gözlerinde.

Nihayet Hakan'ın dudaklarını, dudaklarında hissettiğinde Verda her hücresiyle daha önce böyle bir deneyimi olmadığını anladı. Hakan'ın dudaklarının tüy gibi dokunuşu, onun için tam anlamıyla bir şok olmuştu. Yıllardır olmasını beklediği tek dileği gerçekleşmiş gibi hissediyordu ve Hakan'ın bu kısa öpücük sonrası geri çekilmesi karşısında yoğun bir kaybetme duygusuyla sarsıldı. Farkında dahi olmadan çıkardığı itiraz dolu bir mırıltıyla açılan gözleri, Hakan'ın kopkoyu göz bebeklerine kilitlenmişti.

"Çok güzelsin... Can acıtacak kadar güzelsin..."

Hakan'ın sesini daha önce hiç bu kadar seksi, baş döndürücü, ruhunu okşar gibi duymamıştı Verda.

Hakan...

İsmi, Verda'nın zihninde yankılandı ama dudaklarına ulaşmayı başaramadan Hakan onu yeniden öpmeye başladı. Birbiri ardına tekrarlanan öpüşmeleri, her defasında daha tutkulu, daha hırslı hâle gelirken ikisini de soluksuz bırakıyordu.

Nefes almak için birbirlerine nefes olmayı bıraktıklarında, bakışları birleşti yine. Dışa vurmaktan kendilerini alıkoyama-

dıkları aşkın yoğunluğuyla yüzlerinde beliren gülümseme, kesinlikle görülmeye değer, eşsiz bir manzara gibiydi o an.

Aklı biraz olsun başına gelen Verda yutkundu. Birkaç gün diyerek kendine verdiği zaman, an itibariyle yirmi dört saat dolmadan sona ermişti. Hakan'a her şeyi ve hemen anlatması gerekiyordu, daha ileriye gitmeden. Böyle düşünüyordu çünkü az önce paylaştıkları şeyin basit bir öpücük olmadığını biliyordu. Hissettiği her şeyin tam olarak karşılığı olduğunu, aralarında kopmasını istemediği bir bağ oluştuğunu anlamışken daha fazla saklayamazdı. Bu onu kandırmak olurdu ve Hakan gibi bir adam, kandırılmayı hiçbir şekilde hak etmiyordu. Ama burada olmazdı, burada anlatamazdı.

Söyleyecekleri doğrultusunda Hakan eğer ki onu bir daha görmek istemediğini söyleyecek olursa, onu kovarsa, plajın ortasında yalnız bırakamazdı Hakan'ı. Sonunda çekip gidecek bile olsa aklı onda kalsın istemiyordu.

"Gidelim mi? Güneşin altında daha fazla durursak gerçekten kavrulacağız. "

"Gidelim. " diyen Hakan, toparlanıp arabasına geçmiş, Verda'nın çantaları toplamasının ardından eve doğru yola çıkmışlardı.

Yol boyunca hiçbir şey konuşmasalar bile ikisinin de zihni düşüncelerle doluydu, ikisi de kendi kendileriyle yoğun bir sohbet içindelerdi. Verda eve gidince bir şekilde konuyu açıp anlatmayı düşünüyor, beklediğinden erken bir konuşma olacağı için tedirgin hissediyordu.

Hakan ise mutlu ve rahattı. Bir an için Verda'nın durgunlaşması yüzünden onun pişman olduğunu düşünmüş olsa da gözlerinde en ufak bir pişmanlık belirtisine rastlamamak rahatlatmıştı. Bir şey vardı evet ama bunun pişmanlık olmadığını biliyordu. Ne olduğunu öğrenmek için fazla beklemeyeceğini bildiği gibi.

Eve vardıklarında duş alıp Hakan'ın evde bir şeyler yemek üzere anlaşarak ayrıldılar kapıda. Verda evine geçince kedisiyle

ilgilenmiş, ardından duşa girmiş ve üzerini değiştirip tekrar aşağıya inmişti. Bu süre zarfında neler olacağını, nasıl anlatacağını düşünüp durmuş, sonunda pes edip kaçınılmaz olanı gerçekleştirmek için Hakan'ın evine gitmek üzere çıkmıştı.

Hakan da farklı değildi, duşunu alırken, üzerini giyinirken, aşağıya inerken... Her nefes alışında dahi Verda'yı düşünüyor, gözlerinde sakladıklarını geldiğinde ona anlatacağını biliyor ve bekliyordu. Sabırsız bir adam olmadığı için belki de, beklerken herhangi bir telaş veya endişe belirtisi gibi hiçbir duyguyu taşımıyordu.

Yedek anahtarın kilidi açan sesiyle dışarıyı izlediği pencereden uzaklaşıp kapıya döndü. Verda ile göz göze geldiği anda içinde bir yerler acıdı. Yutkunan, gözlerine uzun süre bakmaktan kaçınan kadının kafasındaki karışıklığı, yüreğindeki ağırlığı, yüzündeki hüznü görmek, Hakan'ın ruhunu sıkıştırmıştı. Tüm bunlara kendisi sebep olmuştu ve nasıl düzelteceğini, Verda'nın onu anlayıp anlamayacağını merak ediyor, hiç kıpırdamayan bedenine inat içinde hop oturup hop kalkıyordu.

"Hazırda Meltem teyzenin köftelerinden var, onları hazırlayayım ben. " deyip mutfağa geçmek üzere hareketlenen Verda'yı izliyordu.

Yemeği hazırlarken de, masayı hazırlarken de Verda neredeyse hiç susmadan konuşuyor, ne konuştuğunun önemi yokmuş gibi sürekli bir şeyler anlatıyordu. Bunu yaparken neşeliydi, fazla neşeli. Üzerine giydiği bir kıyafetin ona olmaması, büyük gelmesi gibi sakil duruyordu neşesi ve bu bir ilkti. Hakan ilk defa Verda'ya yakıştıramamıştı bu anlamsız neşeyi. Elindeki bardakları masaya bırakıp içeceği almak için döneceği sırada uzanıp bileğini tutarak durdurdu Verda'yı.

"Yapma, " dedi, "Bu sen değilsin..."

Hakan'ın sesinde ve bakışında öyle bir ifade vardı ki Verda yutkundu. Neyden bahsettiğini anlamış, anladığı anda da utanarak bakışlarını kaçırmıştı. Hakan'ın yanındaki sandalyeye bıraktı kendini, ayakta duracak kadar güçlü olmadığını fark etmişti.

Hakan, Verda'nın yutkunmasını, ona yakışmayan gülüşünün usul usul solduğunu görmüştü. Plajda olanlardan ötürü pişman olmadığını bildiği hâlde sadece ona yardım etmek, konuşmasını sağlamak için böyle düşünüyormuş gibi devam etti.

"Plajda olanlar yüzünden pişman mısın? Bilmelisin ki ben değilim. "

Hakan'ın kendisini yanlış anladığını düşünerek hızla başını kaldırıp iki yana sallayarak itiraz etti Verda. "Hayır hayır, pişman olunmayacak kadar güzeldi, pişman değilim zaten. Sadece bilmen gereken şeyler var, sana anlatmam gereken. Bunu daha fazla erteleyemem. Nasıl yapacağımı, nasıl anlatacağımı bilemediğimden saçmaladım az önce, pişman olduğumdan değil. "

"Anlatacakların hoşuma gitmeyecek değil mi?" diye sordu Hakan, "O yüzden sanki hiçbir şey olmamış gibi gidelim dedin orada, duyduklarımdan sonra neler olacağını kestiremediğin için önlem alıyorsun baştan."

"Önlem almıyorum, hayır, " diye atılan Verda, endişeyle çarpan kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes alıp verdikten sonra devam etti. "Baştan diye tabir ettiğin durumu çoktan geçtim, yani daha öncesinde anlatmam gerekirdi ama o zamanlar seni tanımıyordum. Kendi amacıma odaklanmış biriydim sadece. "

"Peki ya şimdi? Artık o odaklandığın amaca sahip değil misin?"

İçini çekti Verda, "Değilim, " dedi bakışlarını önüne eğerek. "Uzun süredir değilim. "

Olmadığını biliyordu Hakan, yine de duymak istemişti. Çok uzun zamandır bildiği gerçeği Verda da kendi sesinden duyarak kabul etsin istemişti. Duymak istediğini duymanın verdiği hazla gülümsedi Hakan, yanı başında duran Verda'nın elini tuttu.

"Öyleyse anlatman gereken bir şey yok demektir."

Hakan'ın dedikleriyle başını kaldıran Verda; ne düşünmesi gerektiği konusunda kararsız kalmış gibi, duyduklarını anlamaya çalışır gibi karışık bir ruh hâliyle bakıyordu Hakan'a.

Hakan ise dupduruydu o an, Verda'ya bir şey anlatmasına gerek olmadığını söylerken henüz söze dökmediği şeyleri bakışlarına yansıtıyor, ondan ne kadar emin olduğunu gösteren duyguları gözlerinde yaşıyordu.

O an anladı Verda, içinde yaşadığı tüm karmaşa, anlamsız bulduğu tüm sözler yerini buluverdi. Taşların yerine oturması kafasındaki karışıklığı çözmüştü, ancak tek bir soru cevapsız kalmıştı.

Nasıl?

"Biliyorsun..." dedi şaşkınlıkla kalkan kaşlarının altında irileşen gözleriyle Hakan'a bakarken. "Biliyorsun..."

27

Verda ne kadar düşünürse düşünsün, bir olurunu bulamıyordu. Hakan nasıl bilebilirdi, ne kadarını biliyordu, ne zamandır biliyordu? Dahası bildiği hâlde neden hiç belli etmemiş, en ufak bir tepki göstermemişti?

Onun hakkında çok fazla olmasa da bilgi sahibi olarak buraya geldiğini, kitaplarını bastırmak üzere çalıştığı yayıneviyle anlaşmaya ikna etmek için burada olduğunu biliyorsa nasıl olur da hiçbir şey söylemezdi? Onu hiç tanımıyorken polis tehdidi ile evinden kovmuş bir adam ne olurdu da buraya geliş amacını bilerek susmuştu?

Verda'nın bakışlarında geçit töreni düzenleyen soru işaretlerini görmemek mümkün değildi. Onun şaşkınlığını, merakını gidermek istemesine istiyordu Hakan ama öncesinde yapmak istediği başka bir şey vardı.

"Hepsini anlatacağım ama önce lütfen senden özür dilememe izin ver."

Elastik bir çember gibi genişleyen, büyüyen Verda'nın şaşkınlığı, ne özrü sorusunu da aldı içine.

"Özür? Ne özrü?" diyebildi. Özür dilemesi gereken tek kişi kendisiyken Hakan'ın ne için özür dilemek istediğini anlamamıştı. Aklında o kadar çok soru vardı ki, kafası karışmış, yüreği sıkışmış, ruhu ezilip büzülürken sağlıklı düşünemiyor, bir sebep bulamıyordu.

"Bildiğimi daha önce söylemeliydim, senin böyle kıvranmana izin vermemeliydim. Kapıdan içeri girdiğin andaki hâlin çok kötüydü ve sebebi bendim. Sana bunları yaşattığım için özür dilerim. "

Verda'nın şaşkınlığı, güçlü bir rüzgârla dağılan bulutlar gibi yerini bir anda masmavi gökyüzünün sunduğu huzuru kıskandıracak kadar güzel bir duygu olan sevgiye bıraktı. Ona bağırıp çağırmasını, kovmasını, çok ama çok kızmasını beklediği adam, ondan özür diliyordu. Hem de sırf nasıl anlatacağı konusunda saçma sapan davranacak kadar bocalamasına neden olduğu için. Bu adam nasıl sevilmezdi ki?

Diyecek hiçbir şey bulamıyor, ardı arkası kesilmeyen düşüncelerini dile dökemiyordu. Yalnızca bakıyordu Verda, içine sığdıramadığı bir sevgiyle, şefkatle, minnetle, şükürle... Aynı anda o kadar çok duyguyu birden yaşıyordu ki hangi birini söze döksün, hangisini dışa vursun bilemiyordu. En baskın olanına verdi fırsatı, merak.

"Nasıl öğrendin? Ne zamandan beri biliyorsun?"

Buruk bir gülümseme peydah oldu Hakan'ın yüzünde, "Gel, koltuğa geçelim. Hepsini anlatacağım. " diyerek çevirdi arabasını. İkisi de koltuğa oturduklarında Verda sabırsız ve meraklı, Hakan ise sakin ve anlayışlıydı. Sakinliğini hiç bozmadan anlatmaya başladı.

"Sen hastalandığında Faruk gelmişti ya sana bakmak için. Sonrasında Ceylan ona aşık oldu, henüz o bile farkına varmamışken anlamıştım bir şeyler olduğunu. Ceylan benim kıymetlim, onun üzülmesine izin veremezdim. Vedalaşmak için geldiğimiz o gün Ceylan'ın hislerinin karşılıklı olduğuna emin oldum. Kendi gözlemlerime göre Faruk iyi birine benziyordu ama benzemek

başka bir şeydi, iyi biri olmak başka. Faruk'un nasıl biri olduğunu bilmem lazımdı, o yüzden yıllar sonra benim eski ekipten bir arkadaşıma ulaştım. Faruk Doğan kimdir, nedir araştırmasını istedim. Onun güvenilirliği ve kendi gözlemlerim nedeniyle de Ceylan'ı ondan uzak tutma gereği duymadım. Yoksa o kadar kolay kabullenir miydim sanıyorsun, asla kardeşimi üzecek birine izin vermezdim.

"Tabii bu arada Faruk'un en yakın dostu sendin, o yüzden Verda Tunalı'nın kim olduğunu da araştırmasını rica etmiştim. Şimal Yayınları'nda maaşlı olarak çalışan başarılı bir editör olduğunu, aileni kaybettiğini, tek başına ayakta durduğunu, Faruk dışında dost sıfatını almış kimsenin hayatında olmadığını ve daha birçok şeyi bu şekilde öğrendim. Geliş amacını öğrenmem daha sonra oldu ama.

"Evindeyken hani editlediğin kitabın notlarını görmüştüm ya, içime düşen kurt kımıldamaya başlayınca ertesi gün yayınevini arayıp patronunun asistanı ile ev sahibinmiş gibi konuştum. Maşallah asistan hanım bülbül gibi şakıdı, komşun olan Hakan Güray'ı kitabını basmak için ikna eder etmez evi boşaltacağını, gerekmediği hâlde sezonluk tutulan ev için tatmin edici miktarda depozit ödendiğini, neden şimdi arayıp sorgu sual ettiğimi falan söyledi.

"Ha bu arada Hakan Güray denen komşun çok huysuz, soğuk, nemrut bir adammış, onu ikna etmen zaman alabilirmiş, bunu da öğrendim."

Hakan'ın gülerek sonlandırdığı konuşmasına elinde olmadan aynı şekilde gülerek karşılık verdi Verda.

"Öyleydin ama... Gece boyu kedi miyavlaması yüzünden uykusuz kalmıştım ve sabah ilk iş dışarı çıkıp aranmıştım. O kadar kızgın, yorgun ve uykusuzdum ki yağmuru umursayacak hâlim bile yoktu. Sucuk gibi olmuştum ve kapına biraz süt istemek için geldiğimde neye uğradığımı şaşırmıştım. Bir insan tanımadığı birine anlayıp dinlemeden neden öyle bir tepki verir diye düşünüp durdum kaç zaman. "

"Haklısın, o konuda da sana bir özür borcum olduğunu söylemiştim."

"Sonradan nedenini anladım. O konuda da, başka bir konuda da özür dilemene gerek yok. Peki neden sustun? Yani en ufak bir tepki vermedin, bir şey söylemedin? Neden?"

Bu soruya verebileceği onlarca cevap sıralayabilirdi Hakan; ama tüm cevapları içinde saklayanı seçti gülümseyerek.

"Çünkü sen herkes gibi değildin, sen Verda'ydın."

Başkaydı Verda. Kapısına dayandığı ilk gün ondan kaçırmadığı bakışlarıyla, insanlıktan çıktığını söyleyerek yıllar sonra kahkaha atmasına, normal hissetmesine sebep olduğu o andan beri farkındaydı Hakan. O başkaydı, farklıydı, Verda'ydı.

Alıştığı düzenin bozulmasına neden olacak her olasılığı baştan hesaplayan ve yalnızlığı seçen bir adam olarak, Verda'nın hayatına usul usul sızacağını ta o zaman anlamış olmalıydı ki uzak durması için kendince her şeyi yapmıştı. Ama bilinçaltının ilk günden kabul ettiği gerçeği zaman içerisinde o da kabul etmiş, ördüğü duvarlara Verda'nın attığı çentiklerle açtığı deliklerden sızarak yanına gelişini merakla izlemişti.

Verda'yı izlerken kapıldığı paranoyak düşünceleri inkar edecek değildi, bir anda hayatına dâhil olan kadın her hareketiyle, her sözüyle sıra dışı bir kişilik ortaya koyuyordu ve merakını cezbediyordu. Hastalandığı ve Faruk'un ailesini almaya gittiği gün başlamıştı onu analiz etmeye.

Mesleği gereği katıldığı onlarca operasyon, yüzlerce sorgu vardı. Aldığı eğitimler sayesinde bir insanı nasıl çözeceğini iyi biliyordu; bir bakıştan, bir mimikten, öylesine kurulmuş bir cümleden çok şeyler öğrenebilirdi karşısındaki insana dair. Tüm bunlara ek olarak, ona muazzam bir istihbarat sağlayan arkadaşının verdiği bilgiler sayesinde sonuca giden parçaları bir araya getirmek oldukça kolaydı.

Şimdi yanı başında ona şaşkınlıkla bakmakta olan kadına dair parçaları da bir araya getireli uzun zaman oluyordu. Hak-

kında öğrendiği yazılı/yazısız bilgilere göre yapması gereken, her şeyi yüzüne vurup, en başında yapmak istediği gibi onu hayatından çıkarmak olmalıydı. Ama Hakan hiçbir zaman sadece ulaşılabilir bilgilerle hareket eden biri olmamıştı. Kaldı ki Verda'nın onu ilk gördüğü anda hiç kaçırmadığı bakışları bile önce onu tanımaya çalışması için yeterliydi.

Annesinin kendisinden habersiz davet ettiği akşam yemeğinde konuşulanlar dışında Verda'nın şimdiye kadar yalan söylediği, sahte davrandığı tek bir an bile olmamıştı. O akşam sanki onu tanımıyormuş, yazdığını bilmiyormuş gibi davranmıştı ama bunu anlayabilecek olgunlukta biriydi Hakan. O zamanki şartlar böyle davranmasını gerektirmişti ama sonrasında Verda ne yalan söylemiş ne de olmadığı biri gibi davranmıştı.

Bu durumu zaman içerisinde onu izleyerek çok daha iyi anlamıştı Hakan. Başta kendini saklayan bir kadın gibi görünse de Verda'nın sakladığı kendisi olmamıştı hiç, o sadece nedenlerini saklamıştı. Buraya geliş nedenini saklamış olsa da kendini olduğu gibi göstermekten kaçınmamıştı. Yine de beklemişti Hakan, bir an gelecek ve ona imzalatmak istediği sözleşmeden bahsedecekti Verda. Ama etmemişti, imada bile bulunmamıştı.

Bakışlarındaki içtenlik, hareketlerindeki doğallık... Verda'nın hemen ortaya çıkarmadığı ince düşünceli bir yanı vardı mesela, bunu ilk fark ettiğinde çok şaşırmıştı. Yani biliyordu ki Verda buraya bir amaçla gelmişti, öyleyse ikili oynaması ve şimdiye kadar çoktan sözleşmeyi önüne koyması gerekirdi. Samimiyeti ilerletip, hatta belki de kendine aşık edip sonra da amacını gerçekleştirmek için harekete geçmeliydi. Onun ne hissedeceğini, ne düşüneceğini umursamaması gerekirdi. Ama yapmamıştı ve yapmadığı, onu tanıdığı her an Hakan'ın varlığını bile unutmuş olduğu bir umut salmıştı içine.

Birlikte geçirdikleri her gün karşı koyamadığı bir şekilde ona çekilmişti. Belki de bu yüzden sözleşmeden bahsedeceği zamanı beklemeyi artık bırakmıştı. Verda'yı tanıdıkça zaten önemini yitirmeye başlamıştı amacı ve sonrasında durumun değiştiğini hissetmişti. Buraya geliş amacından vazgeçtiğine inanıyordu ya

da inanmak istiyordu. Bir noktadan sonra bilmek istediği tek şey ona olan hislerinin bir karşılığı olup olmadığıydı.

Onu da dün, burada, telefon çalmadan hemen önce öğrenmişti. Yine de bir korku sarmamış değildi içini, ya kendini geri çekerse, ya Verda için o anlık bir şeyse, belki de tamamen arkadaşça duygularla yaklaşıyordur diye korkmuştu. Bugün plajdayken arkadaşça yaklaşım konusunda yanıldığını anlasa da bir an durgunlaştığında diğer korkuları devam etmiş ama sonra gözlerinde pişmanlık ya da inkar görmeyince rahatlamıştı.

Fakat eve geldiğinde onu görmüş ve önemini kendi açısından yitirdiği için bahsini açmaya gerek bile duymadığı konunun, Verda'yı fena hâlde gerdiğini, üzdüğünü görmüştü. Onunla konuşup, her şeyi bildiğini söylemediği içindi o hâli, anlatmak istediği ama nasıl yapacağını bilmediğindendi.

Hakan tüm bunları olduğu gibi anlattığında Verda'nın dolu dolu gözlerle ona baktığını ve birkaç damla yaşın yanaklarından süzüldüğünü gördü. Elini uzatıp parmaklarıyla sildi yaşları.

"Ağlama, neden ağlıyorsun? Biliyorum şimdiye kadar kendini suçladın ama artık üzülme. " deyip Verda'yı kendine çekerek sarıldı. "Ben önemsemiyorum buraya neden geldiğini. İyi ki geldin, dedim sana, her ne sebepten olursa olsun iyi ki geldin bana. "

Verda, kollarını ona sarılan bedenin etrafına sararken mutlulukla gülümsedi. İkisini gören sımsıkı, o an kelime anlamından utandı. "Beni sana getiren her sebep bundan sonra şükür nedenim olur ancak, üzüntü değil. " diyen Verda, mutluluktan ağladığını açıklayıp biraz geri çekilerek avuçlarının arasına aldığı Hakan'ın yüzüne baktı.

"Çok güzel bir adamsın sen, hiç acıtmayacak kadar güzelsin."

Onu yakışıklı bulan çok kadın olmuştu ama güzel bulan ilk kadındı Verda. Bugün plajda ona söylediği cümleyi tam tersi şekilde dile getirince Hakan kendini açıklama gereği duydu.

"Seni can yakacak kadar güzel bulmamın nedeni, görünüşün değil. Ruhu da kendi kadar güzel olan bir kadına ilk kez rastlamış

olmam. Biliyorum, şimdi buradasın, kollarımdasın ama yine de daha önce gel isterdim. Birlikte geçecek zamanlarımız heba olmuş gibi hissettiğimden can yakıcı buluyorum güzelliğini. "

İnsan fazla sevgiden, aşırı doz aşktan ölebilir miydi? Kalbi yerinden çıkacakmış gibi hızla çarparken, ruhu nasıl oluyordu da dünyanın en huzurlu yerindeymişçesine sakin sakin gülümseyebiliyordu? Verda az önce uzaklaştığı göğüse tekrar yasladı başını. Hakan'ın eli, usul usul sırtını okşarken uzun zamandır ilk kez mutlulukla çekti içini.

Neler düşünmüştü, özellikle son haftalarda kabullendiği duygular işin içine girdiğinde olacaklar korkutucu bir hâl almıştı.

Hakan'ın ona kızacağını, anlamayacağını düşünüp durduğundan, olumsuz her gelişmeye hazırlamıştı kendini. Şimdi başını yasladığı göğsün içindeki, dünyanın en rahatlatıcı ritmi olduğunu düşündüğü mükemmel bir kalbin atışlarını dinliyor oluşuna inanamıyordu. Onun için çarpan bir kalbin sesini duymak öyle muazzam bir duyguydu ki...

Hakan, karşılaşabileceği en doğru erkekti onun için. Yargılamayan, asıp kesmeden önce düşünen bir adamdı. Yapılan bir yanlışta bile nedenlere bakıp doğruyu görebiliyordu. Tüm bunların rüya olmamasını dileyerek, kollarına saklandığı adamın kokusunu içine çekip mutlulukla yumdu gözlerini.

Hakan ise kollarının arasındaki kadının varlığını, aşkını bu kadar somut hissedebiliyor olmanın eşsiz olduğunu düşünüyordu. Konuşulacak, yapılacak, yaşanacak çok şey vardı ve hepsine sıra gelecekti. Şu an daha önce hiç yaşamadığına tüm kalbiyle emin olduğu aşkın tadına doyasıya varmaktan başka bir şey istemiyordu.

Ne kadar süreyle öyle kaldıklarını bilmiyordu Hakan, umursamıyordu da. Ama huzurlu sessizliği bozan gurultu sesi, midesinin durumdan pek de hoşnut olmadığını gösteriyordu.

Hızla kendini geri çeken Verda, "Konuşmaya daldık, aç kaldık. " diyerek kalktı hemen. "Sen masaya geç, ben hemen ısıtıp getireyim. "

Yemekler tekrar ısıtılmış, en azından bugün için bir daha hüznün yer almayacağı gülümseyen bakışlarla, Verda'nın kendi cephesinde olayların nasıl geliştiğini anlatmasıyla, temelinde hep aşkın olduğu, sevgiyle harman edilmiş bir sohbet eşliğinde yenildi yemekler.

O sırada çoktan kararmaya başlamış olan sabahki deniz havası, yerini rüzgâra ve yağmura bırakmıştı. İkili koltuğu pencereye doğru çevirmişler, koltuğun köşesinde oturan Hakan'ın göğsüne Verda sırtını yaslamıştı. Perdeler açık, sessizce yağmuru dinliyorlardı. Yağmur damlalarının tıkırtısı, yemek sonrası kahvelerini içen çift için doğanın onlara özel çaldığı bir dinleti gibiydi o an.

Yağmurun hızı azalmaya başladığında huzurlu bir şarkının sonu gelmiş gibi hissetti Verda. Her şey hiç ummadığı kadar güzel gelişmişti ama sonrası hakkında hiçbir fikrinin olmadığı gerçeği, kilidini açmaktan korksa da içindekileri deli gibi merak ettiği gizemli bir sandık gibi duruyordu önünde.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu Verda, "Patronumdan burada kalma süremi uzatmasını istemiştim dün. Seninle konuşup anlatmaya karar vermiştim, işimden kovulacağımı bildiğimden, buradan gittiğimde ne yapacağım konusunda düşünebilmem için zamana ihtiyacım vardı. Ama şimdi, "

"Ama şimdi hiçbir yere gitmiyorsun. " diyerek Verda'nın sözünü kendince olmasını istediği gibi tamamladı Hakan. "Buradan gitmen gibi bir seçenek yok artık."

"Evet yok ama bir işim olmazsa evde kalma imkânım da yok. Ev sahibi sadece çok yüklü miktarda para ödendiği için kiraya vermeyi kabul etmişti. Yan evi, anısına saygı duymayıp burayı sana satan kardeşinin karısına inat boş tutacak ve çocuklarına bırakacakmış."

"Biliyorum, bu evi alırken senin kiraladığın evi de almak istemiştim. Annemler geldiğinde onlara kalacak yer olur, annem kendi düzeninde rahat eder diye düşünmüştüm ama bana da

aynı sebepten satmamıştı. Kiraya verdiğini duyunca epey şaşırmıştım doğrusu. "

"Güzel olurmuş, alabilseymişsin yani."

"Alabilseymişim güzel olmazmış, o zaman sen buraya gelmemiş olurdun çünkü. " diyen Hakan'a doğru çevirdiği başını kaldırarak ona baktı Verda.

"Sen biraz romantik misin acaba? Böyle kitap sözleri gibi konuşup beni etkileyerek ne yapmayı amaçlıyorsun söyle çabuk?" dedi gülerek.

"Benim yüzümden işsiz kalmana gönlüm razı gelmedi, belki dedim, seni burada, benimle kalmaya ikna edebilirim?"

"Vay, hem romantiğim hem hızlıyım diyorsun yani? Çapkın mıyız biraz ne?"

"İşe yarıyor mu onu söyle sen?"

Esprisine aynı dille ama tamamen gerçek olduğundan şüphe duymadığı şekilde katılan Hakan'la birlikte bunu devam ettirebilirdi Verda. Ama konunun ciddiyeti geldi birden aklına, yüzü düştü hızla.

Üzgün bir sesle "Ciddi ciddi işsiz kalacağım ya..." deyip pencereye çevirdi başını tekrar. Sonra sesine bir ton öfke eklendi. "Hayır en çok neye bozuluyorum biliyor musun? O Aydan cadısı beni yendiğini zannedip havalara girecek kovulduğumda. "

Aydan'ın kim olduğunu bilmiyordu Hakan ama Verda'nın ondan bahsediş şekliyle birleştirdiği cümlelerden anladığı kadarıyla rakip editör olmalıydı.

"Şimdi sen kesin olarak emin misin kovulacağından? " diye sordu.

"Eminim, kitaplarını Şimal Yayınları'ndan çıkarman için seni ikna edemediğimi söylediğimde Yekta Bey, yani patronum büyük bir hayal kırıklığına uğrayacak. Uzun süredir yokum zaten, Aydan onun gözüne girmek için yokluğumu çok güzel değerlendir-

miştir. Seni yazar olarak almayı başaramadığım ortaya çıktığı anda kovulacağım kesin yani."

"O zaman kalan süreyi değerlendirmeye başlasan iyi olur sanırım. " dedi Hakan.

"İşte ben de onu düşünüyorum, kendime iş aramam, ev aramam lazım acilen. "

"Yok, ev ve iş arayarak değerlendir demiyorum ben. Buraya hangi amaçla geldiysen onu yapmaya devam ederek değerlendir diyorum. "

Kaldı Verda. Duyduklarıyla zaman durmuş muydu bilmiyordu ama Verda bir an için tamamen durmuştu. Ardından tekrar çalışmaya başladı, hızlı, çok hızlı çalışmaya.

Yok işte, biliyordum ben, dedi içinden. Rüya görmek de bir yere kadardı yani, zaten aşırı güzel bir rüya bu kadar uzun sürmezdi, korktuğu başına gelmiş, kâbusa bağlamıştı işte. Amaç diyordu Hakan, aklı başına ancak geldiyse demek. Yüreğine çöküp kalan öküzü kaldırmanın bir yolunu bulması lazımdı Verda'nın, hayır ne yediriyorlardı bu öküze anlamıyordu ki. Kaç tondu acaba, pestili çıktı çıkacaktı göğsünün.

Camdaki yansımalarından Verda'nın hâlini fark etti Hakan, biraz ağlamaklıydı sanki ve çözemediği bir öfke dolanıyordu yüzünde. Her an kalkıp gidecekmiş gibi bir hâli vardı, başına gelecekleri anlamış gibi daha sıkı sarıldı Verda'ya. Omzuna yasladı boynunu, yanağına dayadı yanağını.

"Yani diyorum ki, şu komşun olacak huysuz, soğuk, nemrut adam var ya hani, Hakan Güray mıydı neydi, onu ikna etmek için hâlâ vaktin varken değerlendir bence. Yalnız benden duymuş olma ama çok zeki bir yürüyemeyen yakışıklı olduğunu söylüyorlar. O yüzden ikna etmekte biraz zorlanabilirsin. "

28

Hayatın neler getireceğini tahmin edebilirdi insan ama görmeden asla emin olamazdı. Bu yüzden tahminlere dayanarak yapılan hazırlıkların her zaman boşa çıkma ihtimali vardı ya da tahmin edilenden çok daha muhteşemiyle karşılaşabilir ve gerektiğinden daha az hazırlanmış olmanın sevindirici hüznünü tadabilirdi.

Verda tam olarak bu noktadaydı. Tahminleri boşa çıkmış ama ümit ettiğinden daha güzeliyle karşılaşarak hazırlıksız yakalanmanın verdiği o tuhaf ikilemi yaşıyordu. Göğsüne oturan öküzün orada öldüğünü düşünmeye başladığı sırada, yüreğindeki ağırlığın bir kelebek hafifliğine dönüşmesinin şaşkınlığı ve sevinci birbirine karışmıştı.

"N-Nasıl yani? Kitabını bastırmayı kabul mü edeceksin? Sözleşmeyi imzalayacak mısın?" diyerek ayağa fırladı.

Kollarının arasından beklemediği bir güç ve hızla ayrılarak karşısına dikilen kadının, o an için ne soruları ne de ona vereceği cevaplar umurundaydı. Hakan'ın düşünebildiği ve hissettiği tek şey içine düştüğü boşluktu. Keşke daha sıkı tutsaydım, diye hayıflandı.

"Hakan? Ne demek istediğini açık açık söyler misin? Zaten az önce bilmem kaç grostonluk öküzün aslında bir kelebek olduğunu fark ederek şoka girdim, yani böyle saçma bir şeye şahit olmak kolay değil hak verirsen. Bütün doğa kanunlarına aykırı bir kere, nerede görülmüş koskoca öküzün kelebeğe dö-"

"Verda... Nefes al ve sakinleş." diyerek sözünü kesti Hakan. Şaşırdığı zamanlarda Verda'nın çok konuştuğunu öğreneli fazla olmamıştı ve o anlarda ne dediğini anlamakta güçlük çekiyordu. Öküz nereden çıkmıştı, kelebek ne alakaydı, hiç anlamamıştı.

"Saçmaladım yine değil mi?" dedi Verda dudaklarını büzüştürüp. Nefesini burnundan seslice verirken omuzları düşmüş, eliyle alnını ovuşturuyordu. Uzun zamandır ortalarda görünmeyen bu huyunun Hakan'ın yanında ortaya çıkıyor olmasına kızıyor, anlam veremiyordu. Ama bugün olanlardan sonra farkına varmıştı ki Hakan'ın hiç ummadığı yanlarını ona birden bire göstermesiydi buna sebep. Onun, içinde güzel bir ruh, yumuşacık bir kalp taşıdığını biliyordu ama böyle muzip hâllerine henüz bağışıklığı yoktu.

"Biraz saçmalamış olabilirsin ama sebebi bugün üst üste çok şaşırmış olman. Hadi gel otur ve konuşalım. " diyen Hakan, eliyle koltuğun minderine vurdu.

"Ben bir su içeyim önce, çok ağırdı, nefesim kesilecekti neredeyse. " diyerek mutfağa giden Verda'nın arkasından güldü Hakan. Ağırdı diye bahsettiği şeyin öküz olduğunu anlamakta zorlanmamıştı bu sefer. Verda su içip Hakan'ın yanına gelerek koltuğa oturduğunda kendini biraz daha toparlamış hissediyordu. Hakan hiç beklemeden açıkladı sözlerini.

"Nasıl olsa patronundan zaman istemişsin. Bu süreyi birlikte geçirmek için kullanırız ve sonra da kitap için sözleşmeyi imzalarım. Sen de işsiz kalmamış olursun. Demek istediğim buydu. "

Kısa bir süre sustu Verda, bakışları kucağındaki elleri ve Hakan'ın yüzü arasında birkaç defa gidip geldi. Sonunda ne düşündüğünü söylemeye karar vermiş hâlde gözlerine baktı Hakan'ın.

"E? Ne diyorsun? Bence gayet iyi bir plan." dedi Hakan merakla cevap bekleyerek.

"Hayır, bence hiç iyi bir plan değil. Ben bu plandan vazgeçeli çok oldu. Seni istemediğin hiçbir durumun içine sokmaya niyetim yok. İşsiz kalacak olmam bir sorun evet ama uzun sürecek bir sorun değil. Kalıcı bir şey bulana kadar dışarıdan çeviri veya edit alarak idare edebilirim. Ama sözleşme falan yok Hakan, bu konuda kararım kesin. Kendini rahatsız hissedeceğin hiçbir çözümü kabul edemem. "

Söz konusu Verda olduğunda Hakan her durumla baş edebilecekmiş gibi hissediyordu ve söylediği şeyde gayet samimiydi. Ancak görünen o ki buraya geliş nedeni yüzünden Verda bu konuda ondan daha hassastı. Madem kendisini rahatsız hissettirecek bir şey yapmak istemiyordu, o zaman Hakan da Verda'nın huzursuz hissetmesine izin vermeyecekti. Kucağında oynayıp durduğu ellerine uzanıp tuttu Hakan.

"O zaman hiç vakit kaybetmeden patronunu ara ve bu huysuz adamın kabul etmediğini söyleyip durumu netleştir. Evden çıkmanı gerektirecek bir durum olursa misafir odası senin, gitmene ya da daha uzakta bir ev bulmana izin veremem, yapamam. Yani kitap basılır ya da basılmaz ama burada, benimle kalmanı istiyorum."

Verda anlıyordu, Hakan'ın ne düşündüğünü ve nasıl hissettiğini çok iyi anlıyordu. Kendisi yüzünden işsiz kalacağını düşünüyor ve üzülüyordu. Buna çözüm olarak önerdiği şey Verda için her şeyden önce gurur duymasına sebepti. Başkaları bu konuda ne düşünür bilmiyordu ve umursamıyordu da. Ama Hakan'ın teklif ettiği şey Verda'yı gururlandırıyordu, mutlu ediyordu, onun gibi bir adama aşık olduğu için hiçbir zaman pişmanlık duymayacağından emin olmasını sağlıyordu. Çünkü Hakan bu teklifi yaparken koruma ve sahiplenme içgüdüsüyle hareket ediyordu.

Hayır, Verda bir kadının bir erkek tarafından sahiplenilmesini yanlış bulmuyordu. Temelinde sevginin olduğunu bildiği bir aitlik duygusu rahatsız edici değildi. Bu güven vericiydi, bu sevil-

diğini hissetmekti. Ona bir eşya gözüyle değil, aşık olduğu kadın gözüyle baktığını bildiği sürece Hakan'ın, ona ait olduğunu hissettirmesinde bir yanlış yoktu.

Burada yanlış olan şey bambaşkaydı. Verda bu evde kalırsa yaşanacaklar konusunda kendinden çok Hakan'a güveniyordu. Biliyordu ki istemediği hiçbir şeyin olmasına izin vermezdi. Ama burada kalması herkesten önce Meltem teyzeyi rahatsız edebilirdi. El âlemin ne dediğini umursayan biri olmamıştı hiç, fakat aile büyüklerinin gördüğü terbiyeye, görgülerine de saygısı vardı. Hakan'ın annesini gerçekten sevmişti ve hiç kimsenin değil ama onun gözünde yanlış bir yeri olmasını istemezdi.

"Haklısın, durumu netleştirmem en iyisi ve bunu patronum yurtdışından döner dönmez yapacağım. Kovulacağım kesin, fakat burada kalamam. " dediğinde Hakan itiraz etmek istedi ama Verda elini kaldırarak "Lütfen dinle, " deyip onu susturdu ve devam etti.

"Burada kalmam doğru olmaz. Bunun seninle ya da benimle ilgisi yok, gerçekten. Hatta inan başkaları ne der diye de düşünmüyorum. Ama burada kalmam Meltem teyzenin kulağına giderse bu hoş olmaz, hakkımda ne kadar iyi düşünürse düşünsün, yapamam. Burada kalmak bana yanlış gelmiyor ama annenin görgüsüne saygısızlık edemem anlıyor musun? "

Anlıyordu, Hakan o an birçok şeyi birden oldukça iyi anlıyordu. Verda'yı başından beri sıra dışı bulmuştu ve az önceki sözleriyle yine emin olmuştu. Hakkında edindiği bilgilerden ve kendi gözlemlerinden ötürü onun baskı kurmayan, rahat bir ailede yetiştiğinin farkındaydı. Ama aynı zamanda ahlak sahibi olduğunu, saygıya önem verdiğini, nerede nasıl davranılacağı öğretilerek yetiştiğini de görüyordu. Verda onu hiç yanıltmıyor ama kesinlikle şaşırtıyordu.

Söylediklerinden evinde kalmayacağını anlamıştı ve bu hiç hoşuna gitmemişti, evet. Ama nedenleri o kadar nahifti ki hoşuna gitmese bile bunu kabul edecekti. Yine de kısa bir zaman için şansını denemekten çekinecek değildi.

"Tamam, " dedi. "Aramıza saat farkı olacak kadar veya kilometrelerle ölçülecek bir uzaklık girmediği sürece burada kalmamanı kabul edebilirim. Ama en azından evden ayrılma durumu gerçekleşene kadar burada kalsan? Zaten beraber yiyoruz, beraber geziyoruz? Hem uzun bir süre için de değil, dolayısıyla annemin kulağına da gitmez, olmaz mı?"

Küçük bir çocuk gibi ona yalvarma tonunda konuşan adamın yanaklarını sıkma isteğini bastırdı Verda ve gülümseyerek "Söz, beni göremeyeceğin kadar uzağa gitmeyeceğim. Ve kabul, o zamana kadar misafirin olabilirim. " diye tamamladı cevabını.

***

Verda o akşam evine gitmiş ve yatmadan önce ertesi gün Hakan'ın evine götüreceği eşyalarını toparlamıştı. Sabah olur olmaz da kedisi ve topladığı eşyalarla evi kilitleyip Hakan'ın evine geçmişti. Kahvaltı yaptıktan sonra Hakan'ı bilgisayarıyla birlikte verandaya çıkartmış ve evde baştan aşağı temizliğe girişmişti.

Temizlik sonrası misafir odasına getirdiği ufak tefek ve öncelik içeren eşyalarını yerleştirmiş, akşam için marketten sipariş ettiği malzemelerle yemeği hazırlamış ve akşam yemeği sonrası ancak adamakıllı oturarak dinlenmeye başlamıştı.

Yorgunluğu biraz hafifleyince, Hakan ile olan gelişmeleri haber vermek için Faruk'u aradı Verda. Hakan'ın her şeyi çok öncesinden bildiğini söylediği anda Faruk şaşkınlığın dibine vurmuş bir şekilde gösterdi tepkisini.

"Ne! Nasıl yani? Nereden biliyormuş?"

Faruk'un bağırışıyla telefonu kulağından uzaklaştırdı Verda ve hoparlörü açıp uzak tutmaya devam ederek "Bağırmasana oğlum, kulağımın zarı patladı be!" diye çıkıştı yüzünü buruşturarak.

"Başlatma kulağının zarına, anlatsana kızım nereden öğrenmiş, nasıl biliyormuş?"

Verda kısa bir özet geçerek Faruk'a olanları anlattıktan sonra Faruk' un bir oh çektiği yayıldı hoparlörden, ardından sözleri.

"Rahatladım ya... Vallahi billahi rahatladım. Benim hemen Ceylan ile konuşmam lazım, sevdiğim kıza karşı çok kötü hissediyordum bu durumdan ötürü ama dostumu da satamıyordum. Oh be, şükür. Nihayet aramızda hiç sır olmayacak. Bu akşam gidip konuşacağım hemen. "

"O konuda geç kaldın dostum." dedi Verda üzgün bir sesle. "Ben şaşkınlıktan Hakan'a olanları anlatırken senin Ceylan için "Onu da projeye dâhil edebiliyor muyuz?" dediğini söylemiş bulundum ve Hakan da az önce Ceylan'a her şeyi anlattı. "

"N-ne yaptım dedin? Verda bunu nasıl söylersin ya? Ben onu söylerken ciddi değildim ki, seninle dalga geçiyordum! Lanet olsun lanet olsun! Ceylan yüzüme bakmaz artık, mahvoldum ben! Beni bırakacak, terk edecek. Hem de sen o koca ağzını tutamadığın için!

Öldüm ben... Verda, beni Ankara'da göm... Bari mezarım Ceylan'ıma yakın olsun. Bittim ben, bittim! "

Verda kahkaha atmamak için elini ağzına kapatmış, Faruk'un nefes almaksızın sıraladığı cümleleri onunla birlikte dinleyen Hakan ise yüzünde yaptığını onaylamayan bir ifadeyle ama yine de gülümseyerek bakıyordu. İşaret etti ve telefonu istedi Verda'dan.

"Alo Faruk? Ben Hakan." dedi telefonu aldığında. Faruk'un ikinci şoku atlatması için birkaç saniye bekleyip devam etti.

"Şimdi beni iyi dinle. Birincisi, sevgilime bir daha koca ağızlı falan demeyeceksin. İkincisi, kız kardeşimle evlenmeden ismine -ımlı -imli ekler eklemek de yok, anlaşıldı mı?"

"Sevgilim derken? E-Evlenmek?"

"Sevgilim derken Verda'dan bahsediyorum, doğru duydun. Ayrıca o nasıl soru? Kız kardeşimle evlenmeyecek misin, adını koyalım diye gelmedin mi sen buraya? "

"G-geldim..."

"Ben de onayladım değil mi? O yüzden cenaze masrafı yerine düğün masrafını tercih ederim. Yani mümkünse ölme, Ceylan'ın bir şeyden haberi yok. " dedi ve güldü Hakan. Onunla birlikte kahkahalarını tutamayan Verda'yı da duyunca Faruk gözlerini yumarak telefonu sıktı.

"Verda'yı telefona alabilir miyim?" diye soran Faruk'un sesi dişlerinin arasından tıslayarak çıkıyordu ve Hakan telefonu Verda'ya uzatırken "Çek bakalım cezanı" der gibi sırıtarak bakıyordu. Verda telefonu alıp hoparlörü kapattı önce, küfür işitmeye kendisi hazırdı ama Hakan'ın böyle bir şeye tepkisine değil.

"Efendim dostum?"

"Hakan ile sevgili olmuşsun ama haberim yok, Ceylan konusunda çok pis tuzağa düşürdün. Bu yüzden seçimi sana bırakıyorum dostum(!) Seni nasıl öldürmemi istersen öyle öldüreceğim!

"Çok incesin, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilemiyorum gerçekten."

"Şu şube açılsın, ben sana onu da göstereceğim emin ol! Hayatın bana teşekkür etmekle geçecek! "

"Sen benim iyi ki dediğim tek dostumsun, hayatım zaten varlığına teşekkür etmekle geçiyor. Sıkıntı yok."

"Gıcıksın kızım sen, " dedi ve sonra güldü Faruk. "Ama seviyorum seni Allah'ın delisi. Çok mutlu ol tamam mı? En kısa zamanda detaylar için görüşürüz."

"Tamam dostum, ben de seni seviyorum. Allah'a emanetsin. " deyip telefonu kapatan Verda, Hakan'a döndü hemen.

"Ben henüz bizden bahsetmemiştim, Faruk bunu Ceylan'a söyleyecek, biliyorsun değil mi? "

"Biliyorum, söylesin işte ne güzel. Beni büyük bir dertten kurtarmış olur." diyen Hakan'a güldü Verda.

"Bak bunda haklısın, yıllardır kendine saklanan bir abi ve oğul olarak komşu kızıyla birbirimize aşık olduk demek seni epey zorlar yani, hatta bu beni de direkt aşar."

"Kesinlikle, o yüzden bırak güzel haberi Faruk uçursun. Biz de çay keyfiyle bu dertten kurtulmamızı kutlayalım, ne dersin?"

"Süper fikir ama kek yapayım diyorum yanına, kutlamayı bir saate yapsak olur mu?"

"Olmaz mı hiç? Ben de biraz yazayım o zaman." diyen Hakan, Verda'nın mutfağa gitmesi üzerine arabasını masaya çevirdi ve açık olan bilgisayarında yazmakta olduğu kitap dosyasını bularak açtı.

Ekrana bakıyordu ama yazma eyleminde bulunmuyordu. Bakışları kek yapmakta olan Verda'yı buldu. Az önceki konuşmalarında başka bir kadın olsaydı çok büyük ihtimalle "dert" kelimesini dert ederdi, diye düşündü. Oysa Verda ne dert etmiş ne de trip atmıştı, aksine içtenlikle gülmüş ve ona hak vermişti.

Bazen rahat davranıyordu, bazen ise tamamen karşısındakine adıyordu kendini. Romantik değilim, diyordu ama oldukça duygusaldı mesela, bunu bakışlarından bile anlamak mümkündü. Evini bırakıp hiç bilmediği bir yere, doğru düzgün tanımadığı bir adam için kalkıp gelecek kadar cesurdu ama iş aşık olduğu adamın evinde kalmaya gelince, sırf adamın annesine ayıp olur diye çekiniyordu. Birçok açıdan baktığında, kesinlikle karmaşık olarak adlandırabileceği bir kişiliği vardı ama öyle şeyler yapıyor ya da söylüyordu ki o karmaşıklık kendiliğinden çözülüyordu sanki.

"Yazmak için oraya gittiğini düşünüyordum ama sen beni izliyorsun. " diyen Verda'nın sesiyle dalgın bakışlarını yüzünde odakladı Hakan. Ona döndüğünü ve izlediğini fark etmeyecek kadar dalmıştı.

"Yazmanın temelinde okumak vardır, okumayan biri ne kadar yazarsa yazsın cümleleri kısır döngüde takılıp kalır. Ben yazmadan önce okumayı tercih ederim ve bu sefer okumak için seni seçtim. " dedi.

***

Yanında kekle birlikte içilen çay sonrası Verda etrafı toparlayıp Hakan'ın yanına gelerek oturmuştu ama yorgunluğu hafifle-

miş olsa da erkenden uykusunu getirmişti. Verda'ya yarın Bodrum'da görmedikleri yerler hakkında bir şeyler anlatarak gidebilecekleri yerlerin ufak bir listesini çıkarmakla uğraşan Hakan, yanı başında oturan ancak esneyip duran Verda'nın yorgun olduğunu unuttuğu için kendine kızdı.

"Hadi yatalım artık, sen yorgunsun zaten. Nereye gideceğimize yarın karar veririz. " diyerek bilgisayarı kapattı. Hiç itiraz etmeden Hakan'ın peşinden yukarı çıkan Verda, iyi geceler dileyip misafir odasına geçerken Hakan da kendi odasına yönelmişti.

Yastığa başını koyar koymaz uykuya dalan Verda'yı, saatin kaç olduğunu bilmediği bir zamanda uyandıran şey Hakan'ın odasından gelen inlemeler olmuştu. Kâbus gördüğüne hiç şüphesi yoktu ve hızla yataktan fırlayıp soluğu Hakan'ın odasında almıştı. İnleyen ve anlamsız şeyler mırıldanan Hakan'ın yanına ulaşır ulaşmaz gece lambasını açtı ve omuzlarından tutup hafifçe sarsarak onu uyandırmaya çalıştı Verda.

"Hakan uyan, rüya görüyorsun. Hakan... Hadi... Sadece rüya... Uyan lütfen..."

Boğulmak üzereyken son anda suyun yüzeyine ulaşmış gibi derin bir soluk eşliğinde uyanarak yatakta doğrulan Hakan, yanında endişeli gözlerle ona bakmakta olan Verda'yı görür görmez tekrar derin bir nefes çekti içine.

"Verda..." dedi kısık bir sesle. Solukları hâlâ düzensiz, sesi yorgundu.

Verda, "Buradayım, kötü bir rüya sadece. Su ister misin?" diye sordu. Başını hafifçe sallayıp onaylayan Hakan, Verda'nın sürahiden doldurduğu bardağı bir dikişte bitirmişti.

"Çok terlemişsin, üstünü değiştirmen gerek. " diyen Verda'ya atletlerinin komodinde olduğunu söyledi Hakan.

Hızlı hareketlerle temiz atleti alıp, Hakan'ın üzerindeki terden sırılsıklam olmuş atleti çıkartarak giyinmesine yardım eden Verda, Hakan'ın sırt üstü uzanmasıyla üzerine pikeyi örttü ve terli atleti alarak çıktı odadan.

Odadan çıkan Verda'nın arkasından gözlerini kapatarak ofladı Hakan, uyuyana kadar onunla kalmasını söylemeye cesaret edemediği için kendine kızıyordu. Küçük bir çocuk gibi görünmek istememişti, hem Verda bunu kabul etmeyebilirdi ve reddedilme duygusuna katlanacak kadar güçlü değildi şu an. Yanlış anlar mıydı, yoksa her zamanki anlayışlı hâliyle mi yaklaşırdı emin olamamış ve gidişini izlemişti.

Yapacak bir şey yok, dedi içinden. Hiç değilse kâbusun en kötü kısmına geçmeden gelip onu uyandırmış ve üzerini değişmesine yardım etmişti. Sabah olana kadar tekrar kâbus görmemeyi dileyerek uyumaya çalışıyordu ki önce giderek yaklaşan ayak seslerini duyarak gözlerini açtı, ardından yataktaki hareketlenmeyle başını o yana çevirdi.

Pikeyi kaldırıp yatağın diğer tarafına geçerek yanına uzanan Verda'yı görünce kalbi bir anda öyle hızlanmıştı ki hiçbir şey diyemediği gibi herhangi bir tepki de verememişti. Verda ise gayet sakindi. Öngöremediği durumlar hariç, çoğu zaman kendini olaylara göre şekillendirir ve fazlasıyla soğukkanlı davranmayı başarırdı.

Odaya girdiği andan yatağın yanına geldiği ana kadar kafasında bu durumu *"Sadece varlığına ihtiyacı var, bakışlarındaki korkuyu gördün. İki arkadaş gibi yan yana yatacaksınız ve o rahat uyuyacak, hepsi bu. "* şeklinde değerlendirmiş ve heyecanını bastırıp, kalp atışlarını düzene sokarak yatağa girmişti.

Hakan'a dönük şekilde yan uzandığı sırada Hakan da ondan taraf dönmüştü. Yan yana yastıklarda, bakışları birbirlerinin yüzünde sessizce uzanıyorlardı. Verda elini ters şekilde yastığa koyup açarak Hakan'a gülümsedi ve "Elim bu gece sana düş kapanı olacak, rahatça uyuman için. " dedi.

Elini Verda'nın avucuna bırakırken Hakan da sessizce gülümsüyordu, biliyordu ki elini tutmasa bile sadece varlığı bile kâbuslardan korurdu onu. Gönül rahatlığıyla gözlerini kapatırken içinden dua ederek kendini uykuya bıraktı.

"Ömrümün her gecesinde yanımda o olsun, kâbuslar bitmese de olur."

29

Gece boyunca odayı aydınlatma konusunda nazlanan ay ışığına nispet yapar gibi, sabah olduğunda güneş, ışıklarını aralık perdeden odaya doldururken hiç çekinmiyordu. Gecenin bir yarısı el ele uykuya dalan ikilinin elleri çoktan ayrılmış, her ikisi de yatağın kendi taraflarında genel uyuma şekillerini alarak geceyi geçirmişlerdi. Hakan sırt üstü uyuyordu, huzurlu bir uykunun verdiği dinginlik yüzüne yayılmıştı. Verda ise yüz üstü dönüp yastığını altına alarak sarılmış, yüzünü çevirmiş olduğu penceredeki aralık perdeden odaya sızmakta olan aydınlığa karşı koymaya çalışıyordu.

Çok da uzun sürmeyen çabasına son verip gözlerini araladı ve kırpıştırdı. Kendisine nerede olduğu sorusunu sormaya fırsat olmadan, gece Hakan'ın kâbus gördüğü bilgisi aklına düştü ve başını çevirip yanında uyuyan adama baktı. Usulca yan dönerek Hakan'ı izlemeye başladığında dün geceki hâli geldi gözlerinin önüne, içi cız etti. Detaylarını bilmese de konu başlığından haberdardı ve Hakan gibi bir adamın içinde nasıl fırtınalar kopmuş olabileceğini tahmin edebiliyordu. Düşünceli, birçok duyguyu içinde yaşayan biri olarak yaşadığı olayın etkilerine karşı geliştirdiği tavra kim kızabilirdi ki?

İlk zamanlar onun soğuk ve uzak duruşunu bir çeşit savunma olarak değerlendirmişti. O sırada elindeki veriler fazlasıyla yetersizdi ve Hakan'ın tepkilerini, bir gün gözünü açıp yürüyemediğini anlayan her insanın verebileceği klasik bir kaçış olarak düşünmüştü. Ama zaman geçtikçe farkına varmıştı ki olayın özü savunmadan çok daha fazlasıydı. Yaşadıkları, içinde derin kesiklerden oluşan yaralar açmıştı ve her bir yara Hakan'ın ruhunda acılı izler bırakmıştı.

Tazeliğini koruyan yaralar olduğunu anlayalı ise çok olmamıştı. Hakan'ın hastalandığı gün sayıklamalarına şahit olmuş, o sırada duyduklarıyla Hakan'ın içinde onu çepeçevre kuşatan bir deprem kuşağı olduğunu anlamıştı. Tahminlerine göre ; ki haklı çıkmayı hiç istemiyordu, ana depremin artçı şokları hâlâ ve her gece devam ediyordu.

Eğer gerçekten düşündüğü gibiyse durum vahimdi, çünkü bunca zaman devam eden kâbuslar hiç normal değildi. Hakan'ın şimdiye kadar nasıl dayandığını düşünmek bile istemiyordu Verda, profesyonel bir yardım almamasını daha öncesinde anlamakta zorlanabilirdi fakat artık bu konuda da bir tahmini vardı. Hakan'ın bile isteye bu duruma katlandığından şüpheleniyordu. Ona durumun gerçekten vahim olduğunu düşündürten de bu şüpheleriydi zaten.

İnsanların hayattan bir şeyler beklemesi kadar doğal bir şey yoktu, ancak beklediklerine her zaman sahip olamadıkları da ortadaydı. Mesele karşılarına çıkan olumlu ya da olumsuz tüm gelişmelere karşı bir şekilde ayakta durmaya çalışmaktı. Hakan'ın ise böyle bir çabasının olmadığını görüyordu Verda. Anlaşılan o ki, yıllardır ne bir şey beklemiş ne de eline geçenlere karşı herhangi bir tepki vermişti. Hakan isteyerek susmuş, isteyerek durmuştu. Uzun yıllar kendi isteğiyle duran birini, tekrar harekete geçmesi için ikna etmek kolay bir şey değildi. Güzel olan şuydu ki, Verda zoru severdi.

İzlendiğinden habersiz, uyanmaya başlayan Hakan gözlerini açtığında gece boyu kımıldatamadığı bacaklarının hareketsizliğinden ötürü duyduğu rahatsızlıkla yüzünü buruşturdu. Gece

yanına yattığı, elini eline emanet ettiği kadının varlığından emin olmak ister gibi başını çevirdi ve Verda ile göz göze gelince gülümsedi.

"Günaydın..."

"Günaydın," diyerek aynı şekilde gülümsedi Verda, "Rahat uyudun mu?"

"Düş kapanım sen olunca aksi mümkün mü, çok rahat uyudum. " Hakan'ın bakışlarından yüzüne yayılan ifadeyi tanıyordu Verda.

"Sor hadi, ne var aklında?"

Şaşırmadığı zamanlarda en az kendisi kadar iyi bir okuyucu olan Verda'ya mahcup bir bakış atan Hakan, "Sabah sarılmasına izin var mı, diyecektim. " deyip ardından mahcubiyetine çapkın bir gülüş ekledi.

Sesli cevap vermek yerine kendini Hakan'a doğru kaydıran Verda'ya tek kolunu açarak sarılırken, Hakan en çok istediği oyuncağa bayram sabahı kavuşmuş küçük bir çocuk kadar mutluydu.

"Biliyor musun bu muhteşem, sonsuza kadar kollarımın arasında böyle kalsan ne güzel olur. "

"İmkanı yok, üç, bilemedin beş dakika dayanabiliriz böyle durmaya. Kolumuz, bacağımız uyuşur."

Gülesi geldi Hakan'ın ama Verda'nın sesi oldukça doğal bir tonlamaya sahipti. Ciddi ciddi durum tespiti yapıyordu ve gülerse işler karışabilirdi. "Bence sevdiğine sarılıp uyumak ya da uzanmak çok romantik ve hoş. Ben katlanırdım o sıkıntıya."

"Tamam romantik ama işte en fazla beş dakikalığına romantik. Öyle filmlerde, kitaplarda görüldüğü gibi bir durum yok. İzleyici ya da okuyucu anın büyüsüne kapılsın, eriyip gitsin diye uydurulmuş sahneler hepsi. "

Bu sefer gülmesini bastıramadı Hakan, "Ah ama oldu mu şimdi ya? Güzelim sahnelerin tüm büyüsünü bozdun. Neyse ki

sadece ben duydum, yoksa yazarlar ayrı, senaristler ayrı saldırırdı sana. "

"Onlardan korkan onlar gibi olsun. Geceden sabaha hiç ayrılmadan birbirine sarılarak uyuyabilmek öyle zannedildiği gibi kolay değil. " diyen Verda, başını yaslamış olduğu Hakan'ın göğsünden kaldırmadan konuşmaya devam etti. "Mesela şimdiden benim kulağımın biri acımaya başladı, neden, çünkü göğsün çok sert. Ayrıca altta kalan kolum da şu an tek uzvum oymuş gibi kendini aşırı belli etme çabasında. Yani romantizm diye sonsuzu zorlamaya gerek yok, birkaç dakika da fazlasıyla yeterli. "

"O zaman bu romantik işkenceye daha fazla devam etmeyelim, kalk bakalım Bayan Gerçekçi." diyerek kolunu gevşetti Hakan.

Verda gülerek yataktan kalkıp gece uzaklaştırdığı arabayı yatağın kenarına getirdi. "Ben aşağıdaki banyoya geçiyorum, ilk çıkan çayı koyar. " deyip odadan çıktı.

Duş almayı ihmal etmeyen Hakan, banyodan son çıkan kişi olarak aşağıya indiğinde Verda çayı çoktan demlemiş, masayı hazırlıyordu. Bu duruma kolayca alışabileceğini, hatta alıştığını düşündü Hakan. Verda'nın olmadığı zamanlarda yaptığı hiçbir şeyden zevk almıyordu, sanki yıllardır bu evde tek başına yaşamamış, her işini kendi yapmamış gibi hissediyordu. Gidip geldiği zamanlarda ortaya çıkan bu belli belirsiz his, dün geceden sonra tüm gerçekliğiyle benliğini sarmıştı.

Gece boyu kokusunu soluyarak uyumuş olmak, sabah gözlerini açtığında ilk onu görmek öyle güzel hissettirmişti ki artık ondan uzak olmaya dayanabileceğini zannetmiyordu. Bu aslında korkması gereken bir düşünceydi, hayatında yalnızca bir insana bu şekilde tamamen bağlanmış, kalbi ve güveni sadece kırılmakla kalmamış, tuzla buz olmuştu.

Tekrar aşık olabileceğini hiç düşünmemişti, çünkü hayatın ona Verda adında, muhteşem bir sürpriz hazırladığını bilmiyordu. Verda'nın, Canan ile uzaktan yakından benzerliği olmadığının farkındaydı ama ne hissettiğini de biliyordu. Verda'ya olan duyguları, bir zamanlar Canan'a hissettiklerinin çok ötesin-

deydi. Ne hissettiğinden emin olduğu kadar asla inkar edemeyeceği bir gerçek daha vardı; Verda tarafından herhangi bir şekilde güveni kırılacak olursa, Hakan için şimdiye kadar durmuş olan hayat tam anlamıyla biterdi.

Salonun girişinde durmuş, öylece izlemekte olduğu Verda onu fark edince gülümsedi.

"Hadi gelsene, niye duruyorsun orada?" diyerek masayı işaret etti Verda.

Durmak, belki de ilk kez bu kadar keyif vermişti Hakan'a.

"Güne seninle başlamanın nasıl güzel olduğunu düşünüyordum." dedi Hakan ve masaya doğru sürdü arabasını.

***

Faruk birkaç gündür Ankara'daydı ve bir otelde kalıyordu. Açacakları şube için uygun bir bina arama çalışmalarını tamamlar tamamlamaz görüşmeler için soluğu Ankara'da almıştı. Geldiği gün Ceylan ile buluşmuşlar, birlikte kahvaltı yapmışlar ve Faruk'un ön görüşme yaptığı bina sahipleriyle görüşmelere birlikte gitmişlerdi. İnsanlara Ceylan'ı "kız arkadaşım" diye tanıtmak o kadar hoşuna gitmişti ki Faruk'un, hele Ceylan'ın her seferinde utanarak gülümseyişine şahit olmak, ondan mutlusu yoktu o gün.

Meltem Hanım'ın ısrarıyla aynı akşam onlara yemeğe gitmiş, yemek sonrası Ceylan kahve yapmak için uzaklaştığında bir annenin tüm şüphelerini gidermek zorunda kalmıştı. Ama bu zorunluluktan hiç gocunmamış, Meltem Hanım'ın kendisini iyi hissetmesi için ne gerekiyorsa zevkle yapmıştı.

Ertesi gün onu arayan Verda'nın söyledikleriyle yaşadığı şaşkınlığı atmakta ise epey zorlanmıştı. Yapılan şakanın şokunu atlatmak bile daha kolay olmuştu ama Hakan'ın Verda'dan "sevgilim" diye bahsedişini uzun bir süre unutacağa benzemiyordu.

İşin doğrusu bu konuda gerçekten iki arada bir derede kalmış gibi hissediyordu. Verda'nın sakladığı geliş nedeni ortaya çıktığında neler olacağından en az Verda kadar korkutmuştu onu da. Yalan söylemek, Ceylan'dan bir şey saklamak zorunda kalmak hiç hoşuna gitmemiş ve sonuçlarını düşünmek yormuştu.

Her ne kadar gerçek beklemediği şekilde ortaya çıkmış olsa da olan biteni Ceylan'a anlatma konusunda hâlâ biraz korkusu vardı. Söylenmiş bir yalan yoksa bile söylenmemiş şeylerin varlığını öğrendiği zaman Ceylan'ın nasıl bir tepki vereceğini kestiremiyordu. Yine de bundan kaçış yoktu, korksun ve korkmasın neler olduğunu ona anlatmak için sabah erkenden arayıp buluşmaları gerektiğini söylemişti.

Şimdi taksinin içerisinde, buluşma yerine giderken hiçbir sorun çıkmaması için dua ediyordu içinden. Ceylan'ın telefonda söylediği adrese geldiğinde taksinin ücretinin ödeyip sokağın az ilerisindeki kafeye doğru yürümeye başladı. Kafenin önüne geldiğinde büyük pencerenin gerisinde ona gülümseyen Ceylan'ı görünce gülümseyerek yutkundu. İçeriye girip Ceylan'ın karşı sandalyesine oturmadan önce kızı yanağından öperek selamlaşmış, sarılıp kokusunu içine çekerek biraz olsun rahatlamayı başarmıştı.

"Buluşmamız lazım dedin ama sebebini söylemedin Faruk, bir sorun mu var? Merak ettim. " dedi Ceylan. Faruk'un telefonda konuşurlarken ses tonu oldukça tedirgin çıkmıştı ve doğal olarak Ceylan bu durumu kötü bir şey olduğuna yormuştu.

"Yani ne iyi ne kötü ama bilmen gereken şeyler var. Bir de sana oldukça sevineceğin başka bir haberim daha var. " diye cevap veren Faruk, yanlarına gelip menü bırakan garsona teşekkür edip Ceylan'a döndü tekrar.

"Ne içmek istersin? Ya da önce bir şeyler ye istersen?"

"Aç değilim, çay istiyorum sadece." deyip garsona bakarak "Fincanda çay alayım ben. " diye siparişini verdi Ceylan.

"Bana da aynısından olsun." diyerek menüleri garsona uzatan Faruk, genç çocuğun masalarından uzaklaşmasıyla arkasına yas-

lanarak Ceylan'a baktı. O daha bir şey demeden Ceylan atıldı merakla.

"Hadi anlat, gerçekten çok merak ettim."

"Tamam ama bitirene kadar hiç sözümü kesme olur mu? Cümleleri nasıl bir araya getireceğimden emin değilim zaten, bölünürsem hepten uçup giderler aklımdan. "

"Tamam, söz, hiç konuşmadan sadece seni dinleyeceğim. "

"O zaman çaylarımız gelsin, öyle anlatayım." diyen Faruk'u, Ceylan yine onaylamış, sabırsızlıkla garsonun çayları getirmesini beklemeye başlamıştı. Çaylar gelene kadar annesinin Faruk hakkında neler düşündüğünü anlattı o da.

Meltem Hanım'ın, "İyi bir adam, Hakan'dan da olumsuz bir ses çıkmadığına göre güvenilir biri demek ki. Dün akşam biraz konuştuk ve verdiği cevaplar hoşuma gitti. Ayakları yere basan, işinde ciddi, sana değer verdiği de belli. Hakkınızda hayırlısı olsun kızım." dediğini söylemiş ve Faruk'u çok mutlu etmişti.

Garsonun nihayet getirdiği çaylarla konuşma sırası da Faruk'a gelmişti. Faruk derin bir nefes alıp her şeyi en başından anlatmaya başladığında Ceylan'ın hiçbir mimiğini kaçırmadan ona bakıyordu. Yumuşatmak için dolambaçlı cümleler kurmuyor, gereksiz kelimelerle süslemiyor, ne olupbitti ise hepsini olduğu gibi anlatıyordu.

Ceylan ise şaşkındı, duyduklarını düzgün bir şekilde değerlendirmek istiyordu ancak birden bire yüklendiği bilgilerin fazlalığı aklını karıştırıyordu. Verda'nın en başında ağabeyinin yanına gelme nedeninde bir terslik yoktu, o işini yapmak üzere görevlendirilmiş biriydi. Ancak ailesine yaklaşma sebebi sadece buysa işte o zaman Verda'ya çok kızardı, kendi işini görmek için onları kullanması affedilecek bir hareket değildi.

Fakat durumun böyle olmadığını anlamakta da gecikmemişti. Faruk anlatmaya devam ettikçe olanlara dair düşünceleri de yön değiştiriyordu. Ağabeyinin her şeyi neredeyse başından beri bildiğine Faruk'un beklediği gibi şaşırmamıştı. İşi gereği evden

uzakta olmasına rağmen attığı her adımdan haberdar olduğu zamanlar gelmişti aklına. Yaş tahtaya basmayacak kadar tedbirli bir adamdı ağabeyi. Faruk'u ve Verda'yı araştırmaması çok daha şaşırtıcı olurdu ona göre.

Faruk tek bir şey dışında her şeyi anlattıktan sonra bakışlarını Ceylan'dan ayırmamaya devam ederek konuşmasını, "Ben çok istedim sana anlatmayı ama arada Verda vardı, yapamadım. Şimdi ortaya çıktığı için inan çok rahatladım, çünkü aramızda sır olsun istemiyordum. Bundan sonrası sana bağlı, senden sakladığım için eğer istemezsen... Yani ilişkimiz b-bitsin istersen... Hiç hoşuma gitmeyecek olsa da seni anlarım. " diye bitirdi konuşmasını.

Ceylan da gözlerini ondan alamıyordu, karşısında oturan adamın korkusunu hissetmemek, görmemek imkânsızdı. Onu daha fazla kıvrandırmamak için düşüncelerini dile getirirken gülümsüyordu Ceylan.

"Bu senin yaptığın bir şey değil ki, sana ait olmayan bir sırrı sakladığın için suçluluk hissetmek yerine kendinle gurur duymalısın bence. En iyi dostum dediğin birini, sevdiğin kız için bile satmadın sen. Bu seni olsa olsa karakterli bir adam yapar; ki sana olan sevgimin üstüne daha fazlasını koyan özelliklerinden biri de bu. O yüzden bitmesi gibi bir şey söz konusu olamaz, lütfen bunu bir daha dile getirme Faruk. " uzanıp elinin üzerine koydu elini ve devam etti.

"Verda'ya gelirsek, onu da anlayabiliyorum sanırım. Yani bir amaçla gelmiş ama sonuçta bu onun işi. Önemli olan amacına uygun olarak hiçbirimize ikiyüzlü davranmamış olması. Abim bunun aksini hissetseydi emin ol onu uzaklaştırmak için daha etkili yollara başvururdu. Demek ki o da Verda'nın ikili oynamadığını fark etmiş ve izin vermiş. Neredeyse başlarda vazgeçmiş diyorsun zaten, o yüzden Verda'ya karşı da bir kırgınlığım yok, üzülme. Üstelik beni en çok abimi üzmesi kırardı, ikisi de olayı tatlıya bağladığına göre Verda'nın geliş amacı üzerinde düşünmeye gerek olmayan bir konu artık. "

Ceylan sözlerini başladığı gibi gülümseyerek bitirdiğinde, Faruk o an için sadece ne kadar şanslı bir adam olduğunu düşünü-

yordu. Hakan da, Ceylan da çok iyi insanlardı ve hemen yargılamak yerine önce neyin ne olduğunu düşünüyorlardı. Ceylan'ın öğrenmesi gereken son bir şey kalmıştı ve şimdi tam zamanıydı.

"Tatlıya bağlamakla kalsalar iyi, " dedi gülerek. "İkisi birbirine aşık olmuşlar ve iki gündür birliktelermiş. Hakan telefonda konuşurken Verda için *"Sevgilim"* dedi. "

İşte bu sözleri Ceylan'ı şaşırtmaya yetmişti. Ayağa fırlarken kafeyi inleten "Ne?" diye bağırışının ardından çığlıklarını tutmak için elini ağzına kapatan Ceylan'ın yeşil gözleri ışıl ışıl parlıyordu. Ellerinin dahi saklayamadığı kocaman bir gülüş vardı yüzünde. Masanın yanından geçerek Faruk'un yanına gitmesiyle Faruk da ayağa kalkıp sıkıca sarılmıştı Ceylan'a. O da gülümsemesini engelleyemiyor, yıllardır ağabeyi hakkında güzel bir gelişme için bekleyen bir kız kardeşin mutluluğuna zevkle ortak oluyordu.

"İnanamıyorum! " dedi Ceylan başını omzundan çektiği Faruk'a bakarken, "Aşık mı olmuşlar gerçekten? Sevgilim mi dedi Verda için? Ah bu nasıl güzel bir haber böyle, annem bunu duyunca sevinçten bayılacak."

Bayılmıştı Meltem Hanım, akşamüzeri birlikte eve giden Faruk ve Ceylan'ın verdiği haberi duyunca o kadar çok sevinmişti ki anne yüreği dayanamamış, güzelin çok ötesinde olan bu gelişmeyle hafif de olsa ciddi ciddi bir baygınlık geçirmişti.

Uzun zaman sonra ilk kez evinde iki çocuğu için de mutluluk duyuyor olmanın huzuruyla gülümsüyordu Meltem Hanım. Oğluna en son gittikleri hafta sonunda bir şeyler olduğunu az çok anlamıştı ama böyle kesin olarak emin olmak bambaşkaydı. Dualarının kabul olduğunu bilmenin iç huzuruna, çocukları için gözünün arkada kalmayacağını bilmenin sevinci eklenmişti.

Faruk'u soru yağmuruna tutsa da onun da tek bildiğinin Hakan ve Verda'nın birlikte olduklarını anlamış, heyecanları biraz sakinleyince telefona sarılarak Hakan'ı aramıştı. İkinci çalışta "Efendim annem?" diye kulağına dolan oğlunun sesini duymasıyla da bir şey diyemeden ağlamaya başlamıştı.

30

Kahvaltıları bitmek üzereydi ki çalan telefonla Hakan sağ bacağı ile arabasının kol dayanağı arasında duran telefonunu aldı. Verda'ya bakıp, "Annem arıyor, Faruk haberi vermiş demek ki. " deyip göz kırptı ve ikinci çalışta telefonu açarak "Efendim annem?" dedi.

Annesinin herhangi bir şey demeden hıçkırdığını ve ağlamaya başladığını duyunca ne yapacağını şaşırmıştı. Böyle bir şey bekliyordu ama en azından biraz konuştuktan sonra ağlar diye tahmin ediyordu. Sevinçten ağladığını bilmese ilk uçakla yanına giderdi, onlara bir şey olması korkusu ayrı geçen bunca zaman boyunca hiç eksilmeyen bir duyguydu. Ayrı kalmayı, yaşamayı kendi seçmişti ama bu, ailesi için endişe etmediği anlamına gelmiyordu.

"Ağlama annem, bak üzüyorsun beni ama?" dedi, bu sözlerle azar işiteceğini biliyordu ama annesinin ağlaması duracak gibi değildi. O yüzden dikkatini farklı bir yöne çekmek işe yarayabilirdi.

"Üzül, üzül tabii, bunca zaman ben ne çektim anla işte. " diye bir yandan ağlarken diğer yandan Hakan'a çemkirmeyi ihmal etmeyen Meltem Hanım, burnunu çekerek kendini toparlamaya

çalıştı. "Faruk anlattı az önce, doğru mu duyduklarım? Verda kızımla birlikte misiniz gerçekten?"

"Doğru annem, doğru . Bu komşu kızı çok yaman çıktı, kapıdan kovdum diye nasıl hırs yaptıysa artık geldi gönlüme yerleşti. "

Hakan'ın gözlerini Verda'dan ayırmadan söylediklerine karşılık Verda yüzünü buruşturarak dil çıkartmış, Hakan ise kahkaha atmıştı. Telefonun diğer ucundaki Meltem Hanım ise gözyaşları arasında gülerken oğlunun kahkahasını duyunca içinde güller açmıştı. Ne çok beklemişti oğlu yeniden böyle gülsün diye, ne çok istemişti onu hak eden bir kadına gönlünü versin diye. Nihayet duaları kabul olmuştu ve Meltem Hanım Allah'a şükrediyordu içinden.

"İyi etmiş, oh. Allah'ın sopası yok, sen misin onun kulunu kapıdan kovan, böyle gönlüne düşürür işte."

"Düşürür annem, düşürür. Bak Verda da yanımda, kahvaltı ediyorduk. Seni istiyor. " diyerek telefonu Verda'ya uzattı Hakan.

Hakan'ın ne yapacağını ilk kelimelerde anlayan ve el kol hareketlerine yüz mimiklerini de katarak sessizce itiraz eden Verda, el mâhkum uzatılan telefonu almıştı eline. Hayır ne diyecekti ki kadıncağıza, utanırdı o. *Ah Hakan ah*, dedi içinden. *Sorarım ben bunun hesabını sonra.*

Verda annesiyle konuşurken onu izlemekte olan Hakan ise bakışlarından anlamıştı Verda'nın acısını çıkartacağını. Yine de istifini hiç bozmadan dinledi sevdiği iki kadının sohbetini. Verda'nın kızaran yanaklarına hayran oldu, kucağına indirdiği gözlerini saklayan kirpikleriyle mest oldu, arada kısılan sesiyle içi bir hoş oldu, oldu da oldu Hakan. Bu güzel kadının her hareketinde ona biraz daha aşık oluyordu zaten, varsın sorsundu hesap. En fazla hesap soruşuna da aşık olurdu.

Verda telefonu kapatır kapatmaz kaşlarını çatarak ayağa kalkmıştı. "Ya sen niye bana veriyorsun telefonu? Allah bilir ne saçmaladım kadına. Resmen zevk alıyorsun beni utandırmaktan, aşk olsun."

"E oldu zaten, aşk oldu işte ne güzel?" diyerek bileğinden tuttuğu Verda'yı kucağına çekip oturttu Hakan gülerek. Başının tepesine bir öpücük kondururken sıkıca sarmıştı Verda'yı.

"Bak ya, hâlâ ne diyor..." diye çıkışsa da Verda büyük bir keyifle yaslandığı bedene sarmıştı kollarını. "Benim hakkımda bilmen gereken bir şey daha var, ben telefonda konuşmaktan nefret ederim. Cümleleri toparlayamam genelde ve gereksiz bir sürü laf ederim. "

Gülmeye devam ediyordu Hakan, bir insanı tanımanın en güzel yoluydu onunla yaşamak. Yaşayarak tecrübe etmek, görmek, duymak... Bir insanı tanımak için bir ömür yetmez diyorlardı ya, yetmesin istiyordu Hakan. Ömrünün sonuna kadar yeni bir şey öğrensindi Verda hakkında, birçoğu da böyle güldürsündü onu, böyle sarılsındı her seferinde Verda'ya.

Bir Hafta Sonra

Verda'nın patronu Yekta Bey yurtdışından döndüğünde asistanın iletmesi üzerine ilk fırsatta Verda'yı aramıştı. Beklediği güzel haberleri alma umuduyla açtığı telefonda duydukları karşısında gerçekten de şaşırmıştı. Verda'nın işini iyi bilen bir editör olduğunu bildiği gibi özünde dürüst bir kadın olduğunu da biliyordu. Hiçbir şeyi saklamadan kendisine anlattıklarını dikkatle dinlemiş ve Hakan Güray ile aralarında gelişen duygular karşısında iş konusunun rafa kalkmış olduğunu doğal karşılamıştı. Bununla birlikte kendisinin zemin hazırladığı bir durum mevcuttu ve değişen şartlar doğrultusunda Verda ile yollarını ayırma konusunda yapabileceği bir şey yoktu. Bu durumu ikisi de gayet olgun bir şekilde ele almışlar ve Verda'nın artık kendileri ile çalışmayacağı kesinleşmişti.

Bu konuda Verda rahatlamış hissediyordu, her şeyden önce herhangi bir ters düşme veya zıtlaşma olmadan işinden ayrılmış olduğu için Hakan' a açıkçası çok rahatladığını söylemişti. Omuzlarından büyük bir yükün kalkmış olması, işinden ayrılmış olmasının rahatsız edici etkisini ummadığı kadar azaltmıştı.

Önlerinde hiçbir konuda engel kalmadığı için sonraki her günü eskisi gibi birbirlerini tanıyarak geçirmeye devam etmişlerdi, üstelik bu sefer onlara artık dile getirmekten, göstermekten çekinmedikleri aşkları da eşlik ediyordu. İş her zaman bulunabilirdi ama hayatında ruhuna eşlik edecek biri olmalıydı insanın.

Beraber dışarı çıkıp geziyorlar, sohbet edip eğleniyorlardı. İkisini birlikte görmeye alışmaya başlayan insanlar onlara gülümseyerek bakıyorlardı. Verda bazen birkaç adımlık mesafeden ibaret olsa da arabayı itmek için Hakan'a arkasından sarılma yöntemini seçiyordu. Önce kollarını omuzlarından sarkıtıp başını omzuna koyuyor, gülerek yanağına bir öpücük bırakıyor, sonra geri çekilerek tekrar arabasının itme kollarını tutuyordu.

Bu hareketleriyle dışarıdan ne kadar sevimli ve sevgi dolu bir çift olarak göründüklerini, ara sıra göz göze geldiği insanların

bakışlarında yakaladığı samimi ifadelerden anlıyordu ama önemsemiyordu. Birilerine ispat etmeye çalıştığı bir durum yoktu, Verda tamamen içinden geldiği gibi hareket ediyordu. Romantik biri olmasa da sevgisini göstermek için böyle ufak jestler yapmak hoşuna gidiyordu.

Hakan da ondan farklı değildi, sevmenin ve sevilmenin tadını çıkarıyor, ruhunu yaralayan geçmişini aklına bile getirmiyordu. Bunun en büyük nedenlerinden biri, artık geceleri kâbus görmüyor oluşuydu. Verda o ilk geceden sonra her gece o uyuyana kadar yanında yatıyor, bazı geceler kendi de uyuyakalıyor ve sabahları birbirlerine açıyorlardı gözlerini.

İlişkilerinde sınırları ikisi de aşmıyordu, aralarında sözü edilen herhangi bir şey yoktu ama ikisi de dikkatli davranma konusunda ödün vermiyordu. Sarılıyorlar, öpüşüyorlar, el ele tutuşuyorlardı ama aralarında kıvılcımlanan tutku ateşinin büyümesine izin vermiyorlardı. Buna en büyük etken Hakan'ın bir şekilde geri çekilmeyi başarması ve Verda'nın da itiraz etmeden ona ayak uydurmasıydı. Bazen öyle bir noktaya geliyorlardı ki, Hakan geri çekilmese Verda sonuna kadar gidebileceğini hissediyordu. O anlarda her şeyin önemini yitirdiği, sevgi ve arzunun ikisini sınırın öte tarafına taşımak için acele ettiği bir tutku peydah oluyordu.

Daha önce cinsel bir deneyimi olmayan Verda, Hakan ile yakınlaştığı anlarda içgüdüleriyle hareket ediyor, kendini ve duygularını Hakan'la keşfediyordu. Bunu arsızlık ya da ahlaksızlık olarak görmüyordu. Hakan'ın ilişkilerinin geleceği hakkında ne düşündüğünü net olarak bilmiyordu ama kendisi için Hakan'dan başkasının olmayacağını iyi biliyordu. Ya Hakan ile evlenirdi ya da hayatını tek başına, Hakan'sız ve kimsesiz olarak devam ettirirdi. Bundan o kadar emin olduğu için Hakan isterse sonuna kadar gitmekten çekinmeyeceğini biliyordu. Verda için son kelimesi, artık Hakan ile özdeşleşmişti.

Evlilik fikri için acele ettiğini de düşünmüyordu Verda, tanıştıktan bir ay sonra evlenmiş olan annesiyle babasının kızıydı o. Ona göre aşkın ve sevginin zamanı yoktu, zamana ihtiyacı da

yoktu. Daha doğrusu ilişkiye zaman vermek her zaman işe yaramıyor diye düşünüyordu. Lise yıllarından bu yana beraberlik yaşayan, on yılı aşkın bir süre sonrasında evlenen ve bir yılın ardından boşanan arkadaşları vardı. Yani zaman, bazen sadece tüketmeye yarıyordu. Verda ise yaşadığı bu güzel duyguları zamanın insafına bırakmak istemiyordu.

Ölüm, acı, ayrılık... Bunlar da hayatın gerçekleriydi. Ölüm de, acı da zaten bir anlıktı. Hakan mesela, bir gün gözlerini hastanede açmıştı ve artık yürüyemiyordu. Her şeyin bir anda tepetakla olabileceği gerçeği bu kadar ortadayken insan elinde tuttuğu güzel duygulara daha bir sahip çıkmalıydı, kıymetini bilmeliydi.

İşte bu nedenlerden ötürü Verda sahip olduğu duygulara değil, Hakan'a zaman tanıyordu sadece. O yüzden kendinden emin olsa da Hakan'ın adım atmasını bekliyor, o geldiğinde gidiyor, geri çekildiğinde itiraz etmiyordu.

Yine bir öğleden sonra dolaşmaya çıkmışlar, deniz kenarında çay içip eve gelmişlerdi. Verda akşam için yemekleri hazırlayıp duşa girmiş, Hakan ise yemek hazırlanırken duşunu almış, Verda duş almak için yukarı çıktığında da bilgisayarının başına geçip kitabını yazmaya koyulmuştu.

Akşam yemeklerini belirli bir saate göre yemiyorlardı, ne zaman acıkırlarsa o zaman yemeyi tercih ediyorlardı. Verda zaten yemek konusunda ısrar edilmesinden haz etmezdi. Acıkınca yerdi, sonuçta açlıktan kendini öldürmek gibi sancılı intihar metotları denemeye hevesli biri değildi. Ne kendine ısrar edilmesini sever ne de başkasına ısrar ederdi. Hakan'ın da aynı fikirde olduğunu öğrendiğinden, yemek saatlerini midelerinin keyfine bırakmışlardı.

Aşağıya indiğinde Hakan'ın kendini kaptırmış hâlde yazdığını görünce, sessizce kitaplıktan kendine bir kitap seçip cam kenarındaki koltuğa oturdu Verda. Ara sıra bakışları kitaptan ayrılıp Hakan'ı buluyor, parmakları klavyede dans eden adama hayranlıkla bakıp okumaya geri dönüyordu. Bir süre sonra kendini oku-

maya öyle kaptırmıştı ki Hakan'ın yazmayı bırakıp yanına geldiğini, araba koltuğun kenarına çarpınca fark etmişti.

Hakan arabasından koltuğa, yanına geçerken kitabını bırakmış, onu göğsüne çekerek sarılan adama gülümseyerek sokulmuştu. Huzurlu sessizliği ise Hakan'ın adını soru vurgusuyla söylemesi bozdu.

"Verda?"

"Efendim?"

"Şimdi biz birlikteyiz ya, "

"Ee?"

"Eminsin değil mi? Yani ne düşünüyorsun bizimle ilgili? "

Başı Hakan'ın göğsüne yaslı olduğu için görmeyeceğini bilse de duymaması için alt dudağını ısırarak gülüşünü sakladı Verda. Kendisi emindi de anlaşılan Hakan'ın onunla ilgili çekinceleri vardı.

"Yani işte emin sayılırım. Sana aşığım, bana aşıksın, birlikteyiz. Neyi düşüneceğim ki?" dedi sesine biraz kararsızlık, biraz umursamazlık katmaya çalışarak.

Hakan duyduğu şeyle bir an afallamıştı ancak Verda'nın sesine yansıyan ve söylediklerinde ciddi olmadığını anlamasını sağlayan o minnacık alaycı tınıyı yakalamıştı. Komşu kızı onunla oynuyordu, o zaman eşlik etmek lazımdı.

"Ne demek emin sayılırım, hem ne düşüneceğim ki nedir ya? " dedi sitemkâr bir edayla.

"Yani daha dün bir bugün iki sonuçta Hakan, emin olmak için biraz zaman lazım değil mi? Ayrıca ne düşünmem lazım anlamadım, sen ne düşünüyorsun mesela? Örnek ver."

"Ben bir sürü şey düşünüyorum, kaç zamandır evime gidip geliyorsun mesela. Bir haftadır benimle kalıyorsun, ilk geceden beri yatağımda uyuyorsun üstelik. Bunlar üzerinde düşünülmesi gereken şeyler, ne yapacağımızı düşünmemiz lazım."

Hakan'ın saklamaya dahi gerek duymadığı alaycılığına güldü Verda, bu adamla gereksiz cümleler kurarak şakalaşmak o kadar keyifliydi ki oyununu anlamış olmasına zerre takılmıyordu.

"Haklısın ya. İlk geceden neler yapmışım ben öyle, dediğin gibi bir şeyler yapmam, hemen bir çeki düzen vermem lazım bu duruma."

"Yok yok, düzen müzen verme ya, mevcut düzenden gayet memnunum ben. " diye alaycı bir ciddiyetle atıldı Hakan. "Ama tabii davranışlarının sorumluluğunu da alman lazım şimdi . Bekar adamın evine yerleşip yatağında uyuyorsun falan. Millet ne der sonra benim hakkımda? Kusura bakma ama burası küçük bir yer, adımı çıkartmana izin veremem yani."

Her şakanın altında bir gerçek payı var mıydı bilmiyordu Verda ama şu anki şakalaşmalarının seyri değişmeye başlamıştı. Sanki ani bir manevrayla yön değiştirmekte olan geminin içindeymiş de, dengesini kurmaya, ayakta durmaya çalışıyordu Verda. Yavaşça Hakan'dan uzaklaşıp oturuşunu dikleştirip yüzüne baktı.

"Canım millet ne derse desin, biz biliyoruz sonuçta senin gayet namuslu bir adam olduğunu. " diyerek oyunu devam ettirip gemiye hız katan rüzgâra karşı koymaya çalıştı. Korktuğu ya da çekindiği için değildi bu karşı koyma çabası, Hakan'ın düşüncelerini açıkça dile getirmesini istediğindendi.

"Olsun, illaki biri çıkar bir şey der. Aşık olduğu kadın onu nikahına almadı, oyalıyor derlerse ya? Sonra ben ailemin yüzüne nasıl bakarım?" dedi Hakan. Çarpık bir gülüşle süslemiş olsa da sözlerinin ne anlama geldiğini anlamamak için aptal olmak lazımdı.

Verda o an için yine durma anlarından birini yaşamaya başladı. Bindikleri şaka gemisi, gerçeğin kıyısına yanaşıvermişti bir anda. Kaptanın acemiliğinden midir nedir, o kadar sarsıntılı bir yanaşma olmuştu ki dengesini sağlamayı başarırsa Verda bir şeyler söyleyecekti tabii ama sesi de heyecandan içine kaçmıştı anlaşılan.

"Hey, komşu kızı? "diye seslenirken göz kırptı Hakan, "Ne oldu? Yoksa beni ortada bırakmak mı asıl niyetin? "

Tam da o sırada şakalaşmaya başlamasının ilk nedeni geldi aklına Verda'nın, gülümsedi tüm içtenliğiyle. Korkuyordu Hakan, korkusunu açıkça dile getirmese de "emin misin" sorusu bu işi gayet iyi becermişti ama Verda işi dalgaya vurunca şaka da kıyıya vurmuştu işte.

Verda'nın yüzüne yayılan gülümseyişi gören Hakan, öpmeye doyamadığı o dudakların arasından çıkacak kelimeleri heyecan ve merakla bekliyordu. Ama Hakan'ın inatla şaka yollu konuşmaya devam etmesi yüzünden o ne zaman pes ederse o zaman bitsin diyerek devam etti Verda da.

"Ne münasebet canım, sevdiği adamın namusuyla oynayacak bir kadın mıyım ben? Gereken neyse yaparız elbet."

"O zaman nikahına alacaksın beni yani? "

"Alacağım tabii, bu zamanda eli yüzü düzgün adam bulmak ne kadar zor biliyor musun sen? "

Oturdukları koltuk bile ikisinin diyaloglarına kayıtsız kalamamış ve Hakan'ın içten kahkahasına eşlik ederek sallanmıştı o an. Tekrar kucağına çektiği kadının yanağına bıraktığı öpücük sonrası, yanağını Verda'nın yanağına yaslamış ve kollarıyla sarmıştı narin bedenini.

"Ama önce asla hayır diyemeyeceğin bir teklif yapmam lazım sana, dedi Verda gülerek. "Sonra da Faruk'la gelir, isteriz seni annenle kız kardeşinden. "

Rolüne kendini oldukça iyi kaptıran Verda'nın son sözleriyle ciddileşmenin zamanı geldi diye düşündü Hakan.

"Tamam ama öncesinde halletmemiz gereken başka bir şey var. Sana anlatmam gereken, bilmen gerekenler var. Kafanda hiçbir soru işareti kalsın istemiyorum."

Hakan'ın sesindeki değişimi fark eden Verda, onu tanımaya başladığı zamanlardan bu yana merak ettiği cevapları alma vak-

tinin geldiğini anladı. Anlatmak istemesi güzeldi ve gerçekten çok sevinmişti. Ama bunu söylemek için konuya giriş şeklini düşününce asıl Hakan'ın kafasındaki soru işaretlerinin giderilmesi gerektiğine karar verdi. Anlatsın ya da anlatmasın, sonuna kadar ona güvenebileceğini bilmesi gerekiyordu Hakan'ın.

"Anlatmadığın şeyler olduğunu biliyorum, " deyip derin bir nefes alıp vererek devam etti. "Kafamdaki soru işaretlerinin ise sadece anlatacaklarının içeriğine dair merakla ilgisi var. Sana olan duygularımdan eminim ben, bu ilişkiyi nasıl yürütürüz, yapabilir miyiz diye düşünmüyorum. Ben istiyorum ve sen de istersen üstesinden her türlü geleceğimizi biliyorum. Bizimle ilgili hiçbir soru işareti yok kafamda, o yüzden anlatırsan dinleyeceğimi bil, anlatacaklarının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini de bil. Seni seviyorum, anlatman ya da anlatmaman bunu değiştirmez. "

Bunları duymak Hakan için o kadar güzeldi ki, kendini bir kez daha şanslı hissetti. Bu sözlerin Verda'nın çok öncesinde keşfettiği başka bir özelliğinin yansıması olduğunu biliyordu. Verda'nın sadece yapabileceğinden emin olduğu şeyleri söylediğine, ne düşünüyorsa doğruca onu dile getirdiğine Hakan birçok defa şahit olmuştu. O yüzden az önce söylediği ne varsa hepsinin doğru olduğuna, onu rahatlatmak için söylemediğine, yaparız diyorsa yapacaklarına emindi Hakan. Kendini şanslı hissetmesini sağlayan şey de buydu zaten. Karşısındaki kadın, etrafındaki herkesi olduğu gibi kabul eden biriydi. Hakan'ın yürüyememe ihtimalini bile , ki üzerinde hiç konuşmadıkları bir konuydu, kabul edecek kadar kocaman bir yüreği vardı Verda'nın ve o güzel yüreği kendisine vermişti. Bu şans değildi de neydi?

"Teşekkür ederim. Beni mutlu etmek için sarf etmediğini bildiğim tüm bu sözlerin için çok teşekkür ederim. Ama hiçbir şeyi değiştirmeyecek olsa da anlatmak istiyorum. Aramızda birimizin bildiği, birimizin bilmediği hiçbir şey kalmasın, her şeyi paylaşalım istiyorum." dedi Hakan.

Doğrulup ayağa kalkan Verda, eğilip ellerini Hakan'ın dizlerine koydu ve dudaklarına küçük bir öpücük bıraktıktan sonra yaramaz bir kız edasıyla sırıttı.

"O zaman senin bildiğin ama benim bilmediğim şu meşhur tarçınlı elma çayının özel tarifini paylaşmakla başlayalım. " dedi gülerek, "Hem bana borcun vardı, ödeşmiş oluruz. "

&

31

Mutfağa geçen Verda'nın ardından Hakan da yanına gitmiş, tarçınlı elma çayını o tarif ederken Verda da büyük bir dikkatle hazırlamıştı. Çayları alarak Hakan ile verandaya çıkan Verda, Hakan'ın neyi anlatacağını gerçekten çok merak ediyordu. Kâbuslarında sayıkladığı olaydan mı bahsedecekti acaba?

Olayın gerçekliğine dair şüphesi yoktu, belli ki Hakan çok değer verdiği birinin ölmesine neden olmuştu. Hasta olduğu zaman sayıkladığı her seferinde duyduklarını düşününce bunu isteyerek yapmadığını anlaması zor değildi. Olayın bir hikâyesi olduğu açıktı, Verda'nın merak ettiği şey sadece hikâye değil, hikâyeyi yazdıran nedenlerdi aynı zamanda.

Diğer taraftan Hakan başka bir şey anlatmak istiyor da olabilirdi. Çayı hazırlarken her ne kadar dikkatini yaptığı işe vermiş olsa da, Verda kafasından türlü türlü ihtimallerin geçmesine engel olamamıştı. Şimdi açık havaya çıkmışlar, karşılıklı oturmuşlar ve dumanı üstünde çayları önlerine çekmişken Verda merakla Hakan'ın anlatmaya başlamasını bekliyordu.

Hakan ise Verda'dan daha karışıktı. Anlatacak çok şey vardı ancak önceliği hangisine vermesi gerektiğini bilemiyordu. Yüreğine yük ettiği kaybı mı anlatmalıydı önce, yoksa tedaviyi gecik-

tirdiği için bir daha yürüyememe ihtimalinin yüksek olduğunu mu?

Verda'nın yürüme olayına karşı tavrını az önceki şakayla karışık konuşurlarken öğrenmişti, onun bu olasılığı göz önünde bulundurarak "Sen istiyorsan yaparız" dediğini biliyordu. Böyle bir yaşamı kolayca kabul edecek biri varsa o kesinlikle Verda'ydı, bundan emindi.

Fakat zaman denilen tuhaf bir kavram içerisinde yaşıyorlardı ve her ne kadar anı yaşamak önemli olsa da ileriyi düşünmek de bir o kadar önemliydi.

Birçok işini kendi yapabiliyordu evet ama gün gelecek yapamayacaktı. Hatta insan doğasına uygun şekilde davranarak belki de Verda'nın varlığına güvenecek ve yapabileceği şeyleri bile ondan beklediği anlar olacaktı.

Verda'dan böylesi bir fedakârlık yapmasını öylece bekleyemezdi. Ona aşıktı, seviyordu, Verda'nın da duygularından fazlasıyla emindi. Bunlarda herhangi bir sorun yoktu ama sevmek her şeyi çözmüyordu. Kısa zaman içerisinde evliliği düşündüğü kadının tüm bu gerçeklerle net olarak yüzleşmesi gerekiyordu. Her şey konuşmalı, hesaba katmalı ve ilerisi için öyle karar vermelilerdi, doğru olan buydu.

Diğer yandan yıllardır içinde taşıdığı acı vardı, işte onu en çok bu endişelendiriyordu. Verda düşünce biçimi olarak sıra dışı bir kadın olduğunu ona defalarca ispatlamıştı, buna rağmen, gözlerinin içine baka baka en yakın dostunun onun yüzünden öldüğünü öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. İnsanları çok iyi analiz etme yeteneği, bu durum karşısında o kadar yetersiz hissettiriyordu ki anlatıp anlatmamayı bile düşündüğü olmuştu. Oysa çok iyi biliyordu ki saklamak kalıcı bir çözüm değildi. Üstelik aralarında paylaşılmayan bir şey olmamasını isteyen en başta kendisiydi, bu nedenle neyle karşı karşıya kalırsa kalsın anlatması gerektiğinin farkındaydı.

Rolleri değişip, ilişkilerinin nereye gideceği konusunda düşüncelerini paylaştıkları sırada yaptığı şey biraz olsun Ver-

da'dan, tepkilerinden emin olmaya çalışmaktı. Ortaya dökülmemiş gerçeklere verilecek tepkiden emin olmanın bir oluru yoktu aslında, o da biliyordu bunu. Yine de denemişti işte ve en azından Verda'nın da evliliği düşündüğünü, ikisine olan güvenini, inancını net olarak öğrenmişti. Bir de ona sonuna kadar güvenebileceğini... Bu yüzden en başından anlatmanın daha iyi olacağını düşündü, her şeyin nasıl başladığını ve bittiğini bilmeliydi Verda.

Anlatmaya başlamak için Hakan derin bir nefes almadı bu sefer, çayından bir yudum içti onun yerine. Bardağını masaya bıraktı ve "Her şeyi en başından anlatsam, sorun olur mu? Yani biraz uzun sürebilir diye soruyorum, arada boşluk kalırsa beni anlamakta zorlanabilirsin diye düşünüyorum da." dedi ardından.

"Hayır, tabii ki de sıkılmam. Nasıl ve ne kadar istiyorsan anlatabilirsin. Çayımız da yeteri kadar var, tazeleriz biterse. " dedi ve gülümsedi Verda. Hakan'ın çayından aldığı ikinci yudumu izledi, kendi de bir yudum alarak beklemeye devam etti.

En başından demişti madem, o zaman gerçekten en başından başlayacaktı Hakan. Yıllardır ara sıra zihnine düşen ama diline varmasına hiç izin vermediği ismi getirdi cümlenin en başına, sonuna geldiğinde hatırında kalmasın diye.

"Canan'dı adı. Gözlerini gördüğüm anda kalbimin ritmi değişmişti. Kehribar gözleriyle yüreğime ilk bakışta düşürmüştü aşkı. Evlenmeye karar vermiştik ama malum ben askerdim. Güneydoğu'da dağ karakolundaydım, üsteğmen olarak karakolun yetkilisi bendim. Bazen günlerce süren operasyonlara gidiyordum ve onunla paylaşabildiğim tek şey aynı gökyüzüne bakıyor olmaktı. Aşık olduğum gözlerinde beni beklemenin verdiği endişeyi her görüşümde içim acıyordu ve sonunda kararımı verdim. Askerliği bırakacaktım ama aileme bile söylememiştim bunu. Hepsine sürpriz olacaktı, en çok da ona. "

Son cümlede sesinin rengi değişmişti Hakan'ın, asıl sürprizin kendisine yapıldığını ifade eder gibi tamamen kendisine yönelik bir alaycılıkla dudağı kıvrılmıştı. Başını belli belirsiz iki yana sallayarak devam etti.

"Katılmam gereken son birkaç operasyon kalmıştı. Biri için zaman geldiğinde ekibimi hazırladım, yola çıktık ve görev yerine ulaştık. Herkes yerini almış, göreve başlamak için son dakikaları sayıyorduk. Kardeşim gibi gördüğüm, sevdiğim Talat yanımdaydı. Gözüne çarpan önemli bir detayı aktarmıştı hemen ama diğerlerini uyaracak kadar zamanımız yoktu. Değişiklik yapamazdık ve ben emri değiştirmeyi reddettim. Baştan nasıl ayarladıysak öyle devam edeceğimizi söyledim. Hepimiz deneyimli askerlerdik, beklenmedik sorunlara karşı hazırlıklı olmayı biliyorduk; ama beklenmeyen sorun tahmin ettiğimden daha büyüktü ve öyle bir karıştı ki ortalık, hepimiz bir yere savrulduk.

"Gözlerimi açtığımda Talat'ı gördüm, durumu ağırdı. Ona birkaç adım mesafede yerde yatıyordum ben de ve belden aşağımı oynatamıyordum. Onun yaşadığını fark ettim, sürünerek yanına gittim. Durumu ağırdan daha kötüydü, yardım gelene kadar dayanması imkânsızdı. Yine de ona dayanmasını söylüyordum, o benim için çok özel biriydi. Karakol içinde en sevilen adamlardan biriydi ama benim için babam gibiydi, kardeşim gibiydi, en iyi dostumdu. Çok kereler birbirimizin hayatını kurtarmışlığımız vardı, fakat o gün ikimiz de kurtarılmayı bekleyenler tarafındaydık. Yardım gelene kadar dayanması mümkün görünmüyordu, o da bunun farkındaydı ben de. " Sesindeki çaresizlik en az o gün hissettiği kadar netti.

'Ailem önce Allah'a, sonra sana emanet.' dedi. İkimiz birlikte şehadet getiriyorduk getirmesine ama benim canımdan çok yüreğim yanıyordu. Hayallerini mahvetmiştim, benim emri değiştirmemem yüzündendi her şey. Hepsinin ölümüne ben neden olmuştum, kendim de o gün ölebilseydim keşke ama ölmedim gördüğün gibi. "

Sustu Hakan, Verda ise nefes almaya bile çekinir hâldeydi o an. Konuyu üstünkörü bilmek başkaydı, böyle ilk ağızdan detaylarıyla dinlemek başka. Hakan'ın bakışları onunkileri bulsaydı görecekti Verda'nın da gözlerinin dolduğunu. Kendisi yaşadığını anlatırken onun da yaşayarak dinlediğini anlayacaktı. Ama bakmamıştı, bakamamıştı. Aralarındaki sessizlik kadar koyu gözlerini, yarısı dolu bardağından ayırmıyordu Hakan.

Bir şey söylemesi gerektiğini biliyordu Verda ama ne demesi gerektiğini bilmiyordu. Zor bir durumdu, bu inkar edilemezdi. Öyle bir durumda kendisi olsaydı muhtemelen aynı suçluluk duygusuyla kavrulurdu.

"Çok üzgünüm, " diyebildi, sesi güçlükle çıkıyordu. Elini Hakan'ın dizine koyarak, "Dostunu kaybettiğin için, böyle bir şey yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm." diye ekledi.

Saniyeler sonra Hakan'ın bakışları bu sözlerle ve temasla Verda'nın yaşlı gözlerini buldu. Orada görebildiği tek şey, dediği gibi sadece üzgün olduğuydu. Yargı yoktu, infaz yoktu, nefret ya da korku, dehşete düşme hiç yoktu. Var olan tek şey paylaşmaktı, acısını paylaşmak. Öyleyse devam edecekti anlatmaya; ama öncesinde dizindeki eli, eliyle kavrayıp sessiz bir teşekkür sundu bakışlarıyla.

"Ne kadar süreyle öyle kaldığımı hatırlamıyorum. Gözlerimi açtığımda hastanedeydim, annemle Ceylan dışında kimse yoktu yanımda. Birkaç gün yoğun bakımda kalmışım sonra odaya çıkarmışlar. Canan'ı sordum, cevap veremediler. İkisinin de yere değen bakışları neden burada olmadığını anlamama yetmişti. Artık yürüyemeyecek olmama hükmetmiş, hayatıma girdiği kadar hızlı bir şekilde beni terk etmişti. Doğrusu bunun bir önemi kalmamıştı çünkü o gün ben gencecik çocukları kaybetmiştim, en yakın dostumla birlikte hepsi benim yüzümden ölmüştü, onların kaybı yanında benim yürüyememem ya da Canan'ın terk edişi ne kadar önemli olabilirdi ki? Sonra doktorlar geldi, bacaklarımda his olduğunu ancak hareket ettiren sinirlerden bazılarının kısmen zarar gördüğünü söylediler. Uzun süreli bir tedavi sonrası yürüme imkanım olabileceğini öğrendim. Fakat ben istemedim, nefes aldığım için bile kendimi kötü hissediyordum ve yürümek anlamını yitirmişti. "

Sözlerini bitirip bu sefer hiçbir çekince hissetmeden Verda'nın gözlerinin içine baktı Hakan. "Bunları sana anlatmamın nedeni, aramızda saklı bir şeyin kalmaması değil sadece," deyip başından beri almaya tenezzül etmediği o derin nefesi alma ihtiyacını giderdi Hakan ve devam etti.

"Verda, ben yaşadıklarımdan sonra yanında ailesini bile istemeyen, kimsenin gözünün içine bakamam diyerek kendime saklanmış bir adamdım. Aklımda değil bir kadına aşık olup sevmek, herhangi bir insanla tek kelam etmek dahi yoktu. Buna hakkım yok diyordum. Kardeşim dediğim adam benim yüzümden ölmüşken nefes almam bile yanlıştı.

"Tedaviyi de bu yüzden reddettim. Yürüyememek hak ettiğim bir cezaydı, ölene dek çek diyordum kendime. Her gece kâbus görüyordum ve bunu bile isteye giriyordum o yatağa, yaptığımı her gece göreyim ki nasıl bir adam olduğumu hiç unutmayayım.

"Sonra sen geldin. Hiç bilmediğim yerlerden sorular sordun, hiç ummadığım cevaplar verdirdin bana. Yüreğimle ruhum ne çok kavga etti senin için anlatamam. Yaralı bir kalp iyileşir, güzel duyguların böyle bir etkisi var. Çepeçevre sarar acıları, tarifini sadece sürenin bildiği bir merhem gibi kapatır yaraları. Senin sevgin merhem oldu bana. Bir daha aşık olmam diyordum, şimdi kalbim sana çarpıyor. İnsanın pusulası kalbidir derler ya, benimki bir tek seni gösteriyor.

"Ama ruhum da yaralı benim. Ve yaralı bir ruh kolay iyileşmez. Dahası bir daha hiç yürüyememem gibi yüksek bir ihtimal söz konusu. Tedavi görmeden geçirdiğim bunca senenin yarattığı tahribatın böyle bir sonucu var ne yazık ki..."

Anlattığı şeyleri dinlerken yaşananlara çok ama çok üzülmüştü Verda, ancak Hakan'ın son dedikleriyle iflah olmaz bir öfkenin kapısına dayandığını hissetti. Duyduklarıyla, bir süredir kafasını takmamaya çalıştığı, bir bildiği vardır dediği şeyleri bağdaştırması saniyeler sürmüştü. Dişlerini sıktı Verda, kanına karışmak için onu zorlayan öfkeyi içeri buyur etmeden önce son kez şansını denemek, emin olmak istedi.

"Ne demek istiyorsun Hakan? Bu sadece bir şeyleri paylaşacağımız tarçınlı elma çayı zamanı değil mi?"

"Bunları bilmen gerekiyor, bunlar benim hayatımın gerçekleri ve biz birlikte bir hayat kurmayı düşünüyoruz. Bunun yanında sen öyle görmesen bile ben eksik bir adamım, iyileşmeye-

bilirim. Bir karar vermeden önce benim gibi bir adamla bir ömür geçirip geçiremeyeceğini iyi düşünmeni istiyorum. "

Öfke iznini almış, yüzyıllardır suskunken birden bire aktif hâle gelen bir volkan gibi kaynamaya başlamıştı damarlarında. Kızgınlıkla güldü Verda.

"Senin gibi bir adamla öyle mi? " deyip ayağa kalkarken bakışlarında küçümseyici ışıklar yaktı, o ışıklarla Hakan'ın gözlerinde yangınlar çıkardı, ne kadar umut varsa tutuşturdu birer birer.

"Tamam, düşüneyim o zaman ben! "

"Verda..."

"Hatta dur, beraber düşünelim ya, her şeyi paylaşıyoruz değil mi?"

Alaycı bir sesle devam ederek Hakan'ın ona ulaşma çabasını boşa çıkardı. Hem beden dili, hem sesi öyle bir ifadeye bürünmüştü ki Hakan'da bir şey söyleyebilecek, Verda'yı durdurabilecek güç kalmamıştı.

"Bakalım şimdi elimizde ne varmış.

Dostum, kardeşim dediğin biri ölmüş.

Neden peki?

Çünkü o an doğru olduğunu düşündüğün bir karar verdiğin için.

Ha pardon ya, o öyle değildi değil mi? Soğukkanlı bir katildin sen, tabii, gözünü kırpmadan çekip vuran sendin dostum dediğin adamı.

“Sonra ne olmuştu, hah evet. Hastanede gözlerini açmıştın ve o da ne? Artık yürüyemiyordun! Tedavi olsan yürürdün ama olmadın.

Neden?

Eli kanlı bir katil olduğun için yaşaman bile hataydı, yürüyememek ise ilahi adaletti, değil mi?

“Kediye süt lazım diye markete sipariş verecek kadar merhametin yok zaten senin.

Arabanın ağırlığı bana yük olur diye geride kalmayı düşünecek kadar ince ruhlu falan da değilsin.

Aşk için kendi başına yanmayı göze alan romantik adamlar da yazamazsın sen.

Sevdiği kadına sarılıp sonsuza kadar öyle kalmayı düşünmek kim, sen kim!

Tabii ya, senin gibi bir adam(!) ne anlar romantizmden, aşktan? "

Verda ellerini masaya koyup Hakan'a doğru eğildiğinde öfkesi biraz olsun azalmamıştı. Her şeyi anlayabilecek yapısı, Hakan'ın kendini bu kadar haksız, bu derece aşağılık bir adam gibi görmesini anlayamıyordu. Daha doğrusu anlıyordu ama bir şeyleri değiştirdiğine dair inancı o kadar sarsılmıştı ki sadece Hakan'a değil, kendine de kızıyordu. Öfkesinin boyutları bu yüzden içinde tutamayacağı kadar büyüktü.

"Ve bana seçenek sunuyorsun öyle mi? O kadar kötü bir adamsın ki seni seven kadına son bir şans veriyorsun kendinden kurtarmak için? Maazallah seninle evlenirim falan, hayatım kararır sonra. Gerçek yüzünü o zaman değil de şimdi göreyim ki kaçıp kurtulma şansım olsun değil mi?" dedi Verda ve gözlerini kısarak baktı Hakan'a.

Onca ettiği sözler boyunca Hakan bir kez olsun başını kaldırıp bakmamıştı ona. Hiç şüphesi yoktu ki Hakan yediği haltı çok iyi biliyordu ve pişman olmuştu. Oh olsun, dedi içinden. Hakan'ın iyi bir sarsılmaya ihtiyacı vardı, görünen o ki bir tek aşk yetmiyordu bir şeyleri anlamasına.

"Bana bak, " dedi Verda. "Az önce o saçmalıkları sıralarken nasıl bakıyorduysan şimdi de bak yüzüme Hakan!"

Yutkunamadı bile Hakan, kaldırdı başını, Verda'nın ateş gibi yanan gözlerine baktı.

"Tüm o geri çekilmelerin bu konuşma içindi, değil mi? Bu yüzden kaçıyordun? Önce her şeyi öğrenecektim, sonra gidecek olursam aramızda bir şey yaşanmamış olacaktı ve senin de için rahat edecekti, öyle mi? "

"Ö-öyle bir durumda... S-sen kendini iyi hisset diye... "

"Ha yani yatsaydık bir şey yaşamış olacaktık ama yatmadığımız için ben gidersem hiçbir şey yaşamamış olacağız. Bu mudur? Senin gözünde bu kadar mı yüzeysel biriyim? "

"Hayır tabii ki, ne ala-"

"Ne hayırı ya, ne hayırı? "diye bağırdı Verda. "Resmen fiziksel bir boyuta indirgedin her şeyi!

Sustuklarımı anlayan gözlerine bakmak bile yetiyordu bana. Elini tutmak, bana evimdeymişim gibi huzur veren göğsüne sokulup kokunu solumak.

Ben senin ruhuna aşık oldum be adam!

Yürüsen ne olur yürümesen ne olur!

Ayaklarında mı taşıyorsun ruhunu sen? "

Gözlerini kapatıp derin bir soluk aldı Verda, soluğunu verirken gözlerini açıp Hakan'ın tükenmiş bakışlarına kilitledi. "Ne var biliyor musun? Acı çekmek başka bir şeydir, kendine acımak başka bir şey. Sen kendini kafanda öyle bir yere koymuşsun ki, ben seni severken kendimden bile vazgeçsem oraya erişemem." deyip doğrularak geri çekildi Verda.

"Ben gidiyorum, " dedi ve bir adım atmasıyla Hakan'ın cılız sesini duydu.

"Verda, yapma..."

Durup ona baktı Verda, ah bu adam, dedi içinden. Hem seçenek sunuyordu hem de seçileni kabul etmiyordu. Çok zordu işi,

çok. Hakan onu tanıdığını zannediyordu ama henüz Verda'nın V'sini bile çözememişti.

"Neyi yapmayayım, Kara Kız'ın mamasını vereceğim. Çaylar da buz oldu sayende, tazelemek lazım. "

Hakan, "Şey ben..." demişti ki Verda devam etti onun şaşkınlığına aldırmadan.

"Evet sen, ben gelene kadar bir zahmet düşün Hakan. Benim ruhuna aşık olduğum adam mısın, yoksa ruhunun olmadığına inanan adam mısın? İyi düşün ve kararını ver."

Verda içeri geçip gittiğinde Hakan öylece kalakalmıştı. Düşünceleri, duyguları birbirine girmişti. Verda'nın söylediği şeyler gümbür gümbür çağlayan bir şelale gibi akıyordu zihninin kıvrımlarında. Kendi söyledikleri, kendi hakkındaki düşünceleri o şelalenin gücü altında eriyen, yeniden şekil alan kayalar gibiydi. O kadar hızlı değişime uğruyorlardı ki yetişemiyordu.

Hata etmişti. Verda'nın hiçbir şeyi laf olsun diye söylemediğini, hiçbir şeyi öylesine yapmayacağını bildiği hâlde ona güvenmemişti. Yıllardır suçluluk duygusuyla kendini öylesine kapatmıştı ki, Verda'nın aşkla açtığı kapıdan giren ışık gözünü korkutmuştu.

Nasıl korkmazdı, hayatında bir kez aşık olmuş, onda da ilk zorlukta terk edilmişti. Verda'nın varlığı da, aşkı da o kadar inanılmaz geliyordu ki gerçekliğinden şüphe etmemek imkânsızdı. Dahası onu seviyordu, bu kadar kısa zamanda biri sevilebilir miydi bilmiyordu ama Verda'yı seviyordu. Onun mutsuz olacağı herhangi bir şeyin sebebi olmak istemeyeceği kadar çok seviyordu. Bu yüzdendi ona seçenek sunması; gideceğinden ölecekmiş gibi korksa da serbest hissetsin, onu mutlu edecek olanı seçme şansı olsun istemişti.

Ama gözden kaçırdığı bir şey vardı, Verda için hep hissettiği ve söylediği bir şey. O başkaydı, o Verda'ydı. Bunu en iyi kendisi bilirken, yüzüne söylemişken, korkusuna yenik düşüp kendi sözünü kendi duymazdan gelmişti. Hata etmişti, nasıl telafi edeceğini bile bilmediği bir hata.

Birazdan yanına gelecek olan kadına ne diyecekti? Hangisiydi gerçek Hakan? Verda'nın ruhuna aşık olduğunu söylediği Hakan mı gerçekti, yıllardır saklanan, yaşamayı kendine ceza gören Hakan mı?

Başını eğip, alnını masanın kenarına dayayarak yere çevirdi bakışlarını. Ne demişti Verda, *'o an doğru olduğunu düşündüğün bir karar verdiğin için'*

Öyle mi yapmıştı gerçekten? O anlara gitti zihninde, Talat'ın bakışları canlandı gözlerinin önünde. Ne bir kırgınlık vardı o bakışlarda ne de üzüntü. Verdiği kararı hatalı olsa bile onaylamasına neden olan, tanıştıkları andan itibaren sırtını hiç tereddütsüz dayadığı dostuna duyduğu güven vardı.

Peki neden hiç affedememişti kendini? Neydi onu bu kadar korkutan, kaçmasına neden olan? Hiç umurunda olmadığını düşünüp durduğu yürüyememesi miydi? Yürüyemediğini öğrendiği anda hayatından çıkan Canan'ın gidişini mi hazmedememişti? Olan her şeyin suçlusu hareket ettiremediği bacakları mıydı gerçekten?

Bilmiyordu, artık hiçbir şey bilmiyordu ve bilmek de istemiyordu. Onun istediği tek şey Verda'ydı. Bu duruma nasıl geldiği önemsizdi, bundan sonra ne olacağını düşünmeliydi; ama yalnız düşünmek istemiyordu. Verda yanında olsun, karanlıkta kalan tüm yollarına ışık tutsun istiyordu.

Duyduğu ayak sesleriyle Verda'nın geldiğini anlayıp başını kaldırdı masadan. Saniyeler önce aklından taşan onlarca düşünce buhar olup uçmuştu sanki. Ne diyeceğini, ne söyleyeceğini düşünecek kadar bile fikre sahip değildi, bomboştu zihni.

Arkasında bir hareket hissetti. Dönüp ne olduğuna bakmaya korktuğu sırada omuzlarından sarkıp göğsünde kavuşan kollarla donup kaldı o an.

"Kapıdan kovduğun için nasıl hırs yaptıysam artık, geldim gönlüne yerleştim. Oğlak kadınıyım ben, keçiyim yani. Bende bu inat varken ruhu olmadığına inanan adamın da hakkından geli-

rim. Senden başka seçeneği yok kalbimin, bunu aklından asla çıkarma. "

Hakan'a arkasından sarılan Verda, yanak yanağa durduğu adama sıcacık bir sesle konuşmuştu. Az önce buz gibi bakışlarıyla umuda dair ne varsa tutuşturan kadın, şimdi sıcacık sesiyle yaktığı ateşi söndürüyordu.

Göğsünde birleşmiş olan kollara, gözlerinden akan yaşları silmeye gerek duymadan tutundu Hakan, aklına ne geliyorsa sıralamaya başladı hızla.

"Özür dilerim.

Çok korktuğumdan.

Çok sevdiğimden.

Sen o kadar çok şeysin ki, o kadar çoksun ki... Bense eksiğim, gün be gün azaldım hep. Ya sana yetemezsem sorusunun cevapları canımı acıtıyordu."

"Çünkü yanlış cevaplar vermişsin. Madem ben çokum, o zaman sana veririm birazını. Eksilenleri yerine koyarım. Paylaşmak dediğin böyle bir şey sonuçta. "

Hakan onu saran kolların sahibini önüne çekerek karşısına getirdi ve kendisi gibi gözleri dolu olan Verda'ya mahcup bir çocuk gibi bakarken içini kemiren soruyu sordu.

"Affettin mi beni?"

"Ettim. Ama bir daha o kehribar gözlü hatunun adını ağzına alacak olursan görürsün seçenek nasıl sunulurmuş!"

32

Verda'nın bir anda parlayan ve fırtına estiren öfkesi kadar, bu öfke karşısında kendisinin kekeleyerek konuşması da Hakan'ın alışkın olduğu bir durum değildi.

İçten içe anladığı üzere konuşmayı bambaşka bir boyuta taşıyarak hata etmişti ve Verda onun bu hatasını pahalıya ödetmişti. *'Ben gidiyorum'* dediği anda hissettiği korkuyu, kâbuslarına giren o gün için bile hissetmemişti. Sonrasında hiçbir şey olmamış gibi kedisini besleyeceğini söylediğinde ise dünyayla ilişiği kesilmişti sanki. Ama Verda'nın gitmeyi bir an bile düşünmediğini kavramanın mutluluğunu hiçbir şeye değişmezdi.

Hele yanına gelip, kararını bile sormadan ona sarılarak ve annesine söylediği sözleri kullanarak kalbinin tek seçeneğinin kendisi olduğunu söylemesi... Durup durup aklına hep aynı soruyu getiriyordu, sahi bu kadın daha önce neredeydi?

Ona gülme isteği bahşeden durumsa en son söylediği sözler olmuştu. Canan'ın adını bir daha ağzına alacak olursa Verda'nın ona nasıl bir seçenek sunacağını merak dahi etmedi, az önceki coşkulu öfke nöbetinden sonra mümkünse hiç öğrenmese de olurdu. Ama kıskanılmanın keyfine varmadan da edemiyordu.

"Sen kıskandın mı şimdi beni?"

Verda diyeceğini demiş, ayağa kalkmıştı ki Hakan'ın keyifle kıvrılan dudaklarının arasından dökülen soruyla içini çekerek güldü. Erkeklerin kıskanıldıklarında garip bir şekilde çocuk gibi olmalarına anlam veremiyordu. İşin komik yanı o haysiyetsiz kadını kıskandığı falan yoktu.

"Hayır kıskanmadım, " dedi. "Karakter yoksunu insanlar için seni kıskanacak değilim, " diye ekleyip eğilerek arabanın iki yanındaki dayanakları tuttu. Yüzleri arasındaki mesafeyi santimle ölçülecek kadar kısalttıktan sonra, "Ama çok istiyorsa o beni kıskanabilir, ne de olsa senin yanında o değil ben varım." deyip kısa bir öpücük bıraktı Hakan'ın dudaklarına.

İçine derin bir nefes çekerek Verda'nın kokusunu ciğerlerine doldururken gülümseyerek başını iki yana salladı Hakan. "Bir erkeğin egosunu nasıl oluyor da yerin dibine batırıp aynı anda göklere çıkarabiliyorsun hiç anlamıyorum."

"Meslek sırrı hayatım, söyleyemem." deyip akşam yemeği için masayı hazırlamak üzere içeri girdi Verda.

Arkasında bıraktığı adamı *'hayatım'* hitabıyla ne kadar mutlu ettiğinin o farkında değildi belki ama Hakan farkındaydı. Birbirini seven insanların kullandıkları bu tip sevgi hitaplarını pek sevmezdi aslında, daha doğrusu severdi ama önüne gelene söylenmekten dolayı asıl anlamlarını yitirmiş olduklarını düşünüyordu. Ama Verda'nın içinden gelerek, samimiyetle kullandığını bildiğinden çok mutlu olmuştu.

Yine de mutluluğunu gölgeleyen şeyler yok değildi. Verda'ya söyledikleri yüzünden hâlâ pişmanlık duyuyordu. Onu üzmek en son istediği şey bile değilken bir şekilde üzmeyi başarmış olması canını sıkıyordu. Bundan sonrası için ne yapacaklarına dair sorulara verebildiği cevaplarsa ruhunu yoruyordu. İster istemez yüzü düştü, can sıkıcı düşüncelerle boğuştuğu sırada Verda'nın yemek için ona seslenmesiyle içeriye geçti.

Neredeyse sessiz denilecek kadar az diyaloglarla yemek faslı bitmişti. Hakan mecbur kalmadıkça konuşmuyordu. Verda ise

durumun farkındaydı, verandada yaşanan fırtına sonrası ortalık durulmuştu ama bu sefer de biraz fazla durgundu. Hakan gerekmedikçe tek kelime etmeden, mümkünse onunla göz göze gelmeden oturuyordu masanın başında.

"Hakan?"

"Evet?"

"Benim kedim var. "

Hakan, zaten bildiği bir şeyin neden söylendiğini anlama çabasıyla kaşlarını çatarak Verda'ya baktı, nihayet.

"Evet, Kara Kız?" dedi sanki emin olması gereken bir şeymiş gibi.

"Hah işte, benim kedim o, sen değilsin. Süt dökmüş kedi gibi ne bu hâlin? "

"Ben... bilmem. Öyle işte."

"Gelsene az yanıma." dedi Verda, Hakan arabasını ona doğru sürerek geldi yanına.

"Yok öyle değil, yanıma otur. Belin ağrımadı mı saatlerdir o arabanın tepesinde? "

Cevap vermeden arabasından koltuğa geçen Hakan'a bacağını işaret edip uzanmasını söyledi, bu isteği de sessizce yerine getirildiğinde, Verda parmaklarını Hakan'ın saçlarında dolaştırarak konuşmaya başladı.

"Çok mu korkuttum seni?"

"Çok; ama kızmakta haklı olduğunu biliyorum. "

"Haklı olduğumu ben de biliyorum," dedi Verda gülerek, "Ama senin haklı olduğunu da biliyorum."

"İkimiz de haklıysak haksız olan kim peki?"

"Hiç kimse. Sadece ikimiz de haklıyız, o kadar. Peki sen benim neye kızdığımı biliyor musun?"

"Yürüyemediğim için gitmek isteyebileceğini düşünmeme kızdın. Bir de kendime haksızlık etmeme."

"Güzel, eksik ama güzel. Peki o zaman bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Düşünemiyorum. Çok fazla karıştım ve kendimi çözemediğim için başka bir şeyi de çözemiyorum. "

İçini çekti Verda, her şeyi çözmenin bir yolu olduğuna inanırdı ve çözmek için önüne koyulan problemleri çözmeden de bırakmazdı. Ama kendini çözmek, kişiye ait bir problemdi. Müdahale edebileceği alan sınırlıydı çünkü kişiye ait problemlerde istek en önemli etkendi. Hakan'ın çözülmeyi istemesi gerekiyordu, ancak bu şekilde ona yardımcı olabilirdi.

"Kendini çözmek sana bağlı, biliyorsun. Yani bunu istemen gerekiyor, gerçekten istemen. "

"İstiyorum ama hiçbiri kolay yoldan halledilecek şeyler değil ve bu beni senin öfkenden daha çok korkutuyor." dedi Hakan.

"Korkutması çok normal, yani yürümen konusu mesela; en başında bile tedavinin uzun süreli olacağı söylenmiş. Kaybettiğin zaman yüzünden bu süre epey artmış olacaktır. Ama kontrol olmadan, elimizde herhangi bir sonuç yokken ne söylesek havada kalır. "

"Sen, yürümemi ister miydin?"

"Peki ya sen, bu soruyla öfkemin gerçek sınırlarını mı keşfetmeye çalışıyorsun?"

Hakan tam itiraz edecekti ki Verda elini saçlarından çekip dudaklarına kapattı yavaşça. "Şaka yapıyorum, sakin ol. " dedi ve elini çekip Hakan'ın sorusuna cevaben devam etti.

"Bak, sana aşık olurken kafamda bir gün yürüyeceğinin hayalini kurmadım ben. Şu an ya da gelecekte yürüyüp yürümemen umurumda bile değil. Sevmek böyle bir şey değil çünkü... Üç gün sonra ya senin şuran yanlış onu düzeltelim, buran sağa çekiyor ayar yapalım diyemezsin seviyorsan.

Beni sinir edecek huyların da olabilir, ne yapalım yani, canını mı alalım huyun çıksın diye? Annem hep ne derdi biliyor musun, *"İnsan güzeli sevmez, sevdiğini güzel bulur."* Ben seni her hâlinle yakışıklı buluyorum, her hâlinle seviyorum. Benim istediğim tek şey senin rahat hissetmen, başka bir şey istemiyorum."

"Sen böyle konuşunca ben ne diyeceğimi bilemiyorum Verda. O kadar güzel seviyorsun ki şaşırıyorum, o kadar inanılmazsın ki gerçekliğini sorguluyorum. "

Gülümsedi Verda, "En az senin kadar gerçeğim ama..." dedi.

Biliyordu Hakan, gerçekliğini sorguladığı kısmı tamamen mecaziydi ve Verda'nın en az senin kadar gerçeğim derken kendisiyle aynı duyguları yaşadığından bahsettiğinin farkındaydı. Apayrı kelimelerle aynı sevgiyi ondan gördüğünü anlatıyordu ve bu, her şeyi daha da inanılmaz yapıyordu. Farkında olduğu bir başka şeyse yemek için içeri girdiği andan beri bundan sonra ne olacağı, ne yapacakları sorularına bulduğu cevapların ne kadar zorlayıcı olduklarıydı.

"Ne yapacağız Verda, olumsuz sonuç alırsak ne yapacağız? Kontrole gitmek bir şey değil ama umuda kapılacağız ve olumsuz bir şey derlerse bu bizi üzecek. Ben senin üzülmeni istemiyorum, benim sebep olacağım hiçbir üzüntüyü yaşamanı istemiyorum."

Az önce ona o kadar güzel seviyorsun ki diyen adam, buna şaşıran adam, sadece o üzülmesin diye hayatın gerçeklerini bile inkâr edecek kadar güzel sevdiğini biliyor muydu? Bilmiyorsa da önemli değildi, zamanla öğrenecekti.

"Hayattan kaçarak yaşayamayız, üzülmemiz gerekirse üzüleceğiz ama ben ortada üzülecek bir şey göremiyorum." dedi Verda, "Ve yapacağımız şey belli. Önce gidip kontrolleri, testleri yaptıracağız. Sonuçlar çıktığında olumluysa sen bir karar vereceksin. Tedavi süreci uzun ve zorlu olacak, bunu aşmak isteyip istemediğine karar verecek olan da sensin. Tamam dersen, ben sonuna kadar yanında olacağım ve yürümen için ne gerekiyorsa beraber yapacağız. Yok istemiyorum dersen ya da olumsuz so-

nuç alırsak zaten mevcut durum değişmeyeceği için herhangi bir sorunumuz da olmayacak. "

"Her şeyi nasıl böyle basit hâle getiriyorsun hiç anlamıyorum. " deyip güldü Hakan. "Ama bunu yapmanı seviyorum, sen varken üstesinden gelemeyeceğim hiçbir şey yokmuş gibi hissediyorum. "

"Birlikteyken üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok zaten. Ayrıca ben bir şey yapmıyorum, durum zaten basit. Ortada öyle umuda kapılacak bir şey yok, çünkü kaybedeceğimiz bir şey yok. Olursa olur, olmazsa kaldığımız yerden devam edeceğiz sadece. "

Koltuktaki ikilinin ne yaptığını merak eden ya da kıskanan Kara Kız, miyavlayarak zıplayıp Hakan'ın kucağına çıkıvermişti. Sanki hep yattığı yer orasıymış gibi Hakan'ın göğsüne kıvrılınca ikisi de güldüler Kara Kız'ın hâline.

"Bu cadı seni sevmeye başladı, yakında beni rakip olarak görmeye de başlarsa hiç şaşırmam. " dedi Verda.

"Sevmesi bir şey değil de seni rakip olarak niye görsün ki?" diye sorarken Hakan bir yandan da Kara Kız'ın başını okşuyordu. Gördüğü ilgiden memnun şekilde mırlayan Kara Kız ise iyice yayılmıştı olduğu yere.

"Kedilerin genelinde var bu tip sahiplenme. Evdeki birini diğerlerinden illaki çok severler, istisnalar var tabii ama abartıp kıskançlık yapanları da çok. Bu küçük cadı seni benden kıskanabilir ve bana cephe alabilir."

"Yok artık, o kadarını yapmaz. Sen onun hayatını kurtardın, tüm bakımıyla ilgileniyorsun. Bence beni kendine rakip görmesi daha mantıklı olur. "

"Kedilerde mantık aramanın pek bir faydası yok, hangimizin sahibi olacak ve diğerine tırnaklarını gösterecek göreceğiz." dedi Verda.

***

O gün, başka bir şehirde başka olaylar yaşayan Ceylan ve Faruk ise akşam sinemaya gitmek üzere sözleşmiş olarak ayrılmışlardı.

Faruk bir yandan şube için buldukları orta halli ofisin iç tasarımıyla ilgili koşturuyor, bir yandan çalışacak elemanlar için başvuruları değerlendiriyordu. Tüm koşturmacaya olabildiğince yardımcı olan Ceylan ise her şeyin güzel gidiyor olmasından ötürü arada korkup paniklese de, Faruk sayesinde korkuları bertaraf edildiğinden kısa sürede neşeli ve mutlu hâline geçiş yapıyordu.

Sinema için anlaşıp ayrıldıklarında Ceylan doğruca eve gitmişti. Annesine evdeki işler konusunda yardımcı olurken bir yandan da sohbet ediyorlardı.

"Faruk ile konuştunuz mu hiç annem, bu işin adını ne zaman koymayı düşünüyorsunuz?" diye sordu Meltem Hanım.

Ceylan elinde toz beziyle kitaplığını düzelte düzelte temizlerken durup annesine baktı.

"Ne o Meltem Hanım, benden bir an evvel kurtulmak mı istiyorsun?"

"E herhalde yani, seninle mi yaşlanayım yoksa? Git evlen bir an önce de ben de hayatımı yaşayayım."

Güldü Ceylan, annesi kaç yaşına gelirse gelsin, hiç altta kalmayan esprili yapısının değişmeyecek olmasını seviyordu. Arkadaşıyla birbirlerine takılıyorlarmış gibi hissettiğinden ona yakın olmak hoşuna gidiyordu. En çok da annesiyle yakınlığı bozulacak diye onu bırakmak istemiyordu.

Bunu Faruk'a da söylemiş, ne hissettiğini hiç saklamadan anlatmıştı. Onu çok mutlu eden cevapsa "Anneni yalnız bırakacağımızı, seni ondan ayıracağımı da nereden çıkardın? " olmuştu.

"Yok öyle hayatımı yaşayayım falan, evlensem de evlenmesem de dizimin dibinden ayrılamazsın kadın. " dedi Ceylan, "Turşunu kuracağım senin, oh mis."

"Olmaz öyle şey," diyerek şakayı ciddileştirdi Meltem Hanım. "Bir evin bir hanımı olur. Kızım dahi olsan düzenlerimiz, işlerimizi yapmamız farklı. Hem eşinle hep gülüp eğlenmeyeceksiniz, yeri gelecek tartışacaksınız da. Ben anneyim, sana söylenen en ufak kırıcı söz beni senden daha çok yaralar. Siz barışırsınız ama ben unutmam, ister istemez eşinle benim aramda cephe oluşur zamanla. Herkes kendi evinde ne hâli varsa görsün, böylesi hepimiz için daha iyi. "

Ceylan elindeki bezi bırakıp annesinin yanına gelerek ona sarıldı. Söylediklerinde doğruluk payı olduğunu biliyordu ama onu yalnız bırakma fikri yine de hoşuna gitmiyordu. Şimdi bir şey söylerse daha da inatlaşacağını bildiğinden konuyu saptırmakta fayda vardı, zamanı gelince tekrar ve detaylıca konuşurlardı nasıl olsa.

"Dur bakalım yahu, sen de hemen evlendirip gönderdin beni evime. Şube işleri yüzünden çok konuşamadık, Faruk koşturup duruyor. Şu işler bitsin konuşacağız ama, öyle anlaştık. Hem daha abim var, o ilk sırada. Önce onu bir evlendirelim de sonra bana bakarız. " deyip yanağından öptü annesini.

Hakan'ın bahsi geçince mutlulukla gülümsedi Meltem Hanım ama içinde kocaman bir korku da yok değildi. "Sahi evlenirler mi dersin? Verda vazgeçmez değil mi? "

Aynı korkuya kendi de kapılmıştı Ceylan; ama Faruk'un Verda hakkında anlattıklarından sonra hiç korkusu kalmamıştı. Annesinin elini tutup oturma odasındaki koltuğa çekiştirerek oturttu ve yanına geçti hemen.

"Ben de korkmuştum bundan ama Faruk biliyorsun Verda'nın en yakın dostu. Ona söylediğimde bana Verda'nın nasıl biri olduğunu anlattı. Onları duyduktan sonra hiç korkum kalmadı anne. Verda ondan vazgeçmez. Bak görürsün, yakında gelirler biz evleniyoruz diye. "

"İnşallah kızım, inşallah. " diyerek içini çekti Meltem Hanım. "Ben Verda'yı çok sevdim zaten, güzel yetiştirilmiş bir kız. Hakan bile onca şeyden sonra ona aşık olduysa içinin güzelliğini görmüş demektir. E dışı da güzel maşallah ama işte annelik bastırıyor arada. Hakan'ın başka bir terk edilmeyi kaldıramayacağını bildiğim için korkuyorum."

"İyi düşünelim, iyi olsun annem benim. "

Güzel dileklerle, iyi düşüncelerle yapılan ana-kız sohbeti, yarım kalan temizlik işlerine dönülmesiyle bitmişti. Akşama doğru hazırlanan Ceylan, Faruk'un gelmesini tatlı bir heyecanla odasında beklerken bir dürtüyle telefonunu alıp Verda'yı aradı.

"Alo Verda?"

"Efendim Ceylan?"

"Görüşemedik hiç, nasılsın? Nasıl gidiyor? Bir sorun yok değil mi?"

Ceylan'ın bir sorun derken kastının ne olduğunu anlayan Verda içtenlikle cevap verdi.

"Hiçbir sorun yok canım, akşam yemeğini erken yedik ve şimdi film seçiyorduk izlemek için. Sen nasılsın?"

"Oh, çok sevindim. Ben de iyiyim, Faruk'a yardım ediyorum şube işlerini halletmesinde. Biz de sinemaya gideceğiz birazdan, onu bekliyorum. Aklıma geldin, arayıp sesini duyayım istedim. "

"İyi ettin, ben de özledim seni ve Meltem teyzeyi. Sahi o nasıl, iyi değil mi?" diye sordu Verda.

"İyi iyi, merak etme. İkiniz adına da çok mutlu ama bir an önce evlilik haberi bekliyor, haberin olsun. " deyip hınzırca güldü Ceylan.

"Yani ben de o haberi vermek istiyorum ama bir teklif duyamadım hâlâ, olmadı kaçırırım artık Hakan'ı. " diyerek Verda da gülmüştü.

Ceylan aldığı cevaba karşılık kahkaha attığı sırada, uzaktan da olsa kulağına gelen sesin Hakan'a ait olmasıyla ve söyledikleriyle gözlerini kocaman açarak donup kalmıştı odanın ortasında.

"Anneme söyle başlasın hazırlıklara Ceylan, ne yapıp edip gelin alacağım komşu kızını. Yok öyle kaçmalar, kaçırmalar."

&

33

Hakan'ın alaycı olduğu kadar kararlı olan sesi ve sözleri Ceylan'ı şaşırtmıştı, Verda ise nihayet kendini toparlayan adama gurur duyarak bakıyordu. Son birkaç saattir neydi o sessiz sessiz hâlleri... Tamam, biraz öfkelenmiş ve bağırmış olabilirdi ama kızgınlığı durduk yere değildi sonuçta, hem gerekliydi de. Böyle bir patlama yaşamaları gerekiyordu, Hakan'ın anlaması gereken şeyler vardı ve bazen sınıra dayanmak işe yarayan tek yol olabiliyordu. Kaldı ki söyleyeceği şeylerin sınırı geçmesine asla izin vermezdi, zira bilinçli bir kızgınlıkla hareket etmişti. Neyse ki Hakan şimdi kendine gelmiş görünüyordu ve Verda fark ettirmemiş olsa da derin bir oh çekmişti o an.

Telefonu kapattıktan sonra Hakan yanına gelerek, "Demek teklifi duyamazsan beni kaçıracaksın?" dedi soru vurgusunu kaldırdığı kaşlarıyla desteklerken. Gözlerinin içi gülüyordu ama aynı zamanda yüzüne yerleştirdiği ciddi ifadeyle fazla şirin görünmüştü Verda'nın gözüne.

"Yani, başka çare bırakmazsan yapabilirim. Annem de babamı kaçırmış zaten, aile geleneği hâline gelir. " deyip güldü.

"Önce teklifimi duy bence, eğer beğenmezsen o zaman kaçırırsın. " derken Hakan kendinden o kadar emin konuşmuştu ki Verda teklifi merak etmişti.

"Aklında nasıl bir şey var bilmek isterdim ama seni sıkıştırıp sürprizi bozmayacağım. Sadece annen bu konuda sabırsızlık edebilir, o yüzden biraz hızlandırmanda fayda var. "

Annesinin nasıl mutlu olduğunu anımsayınca Hakan gülümsedi. Daha ilk günden annesinin ve kardeşinin kalbini fetheden kadın, çok geçmeden onu da büyülemişti. Ve Hakan evlenmek için Verda'dan başkasını düşünemeyecek kadar çok seviyordu bu sevimli cadıyı. Hoş, Verda karşısına çıkmasaydı evlenmeyi aklının ucundan dahi geçirmiyor olacaktı ama o kadar şanslıydı ki bu güzel yürekli kadınla hayatları kesişmişti.

"Anneme kalsa hemen evlenelim diye paralanır ama bir yandan da hazırlıklar diye uzatır da uzatır. O yüzden hazırlıklara şimdiden başlasın dedim Ceylan'a, her şey hazır olur ve uzamaz. "

Kahkaha atarak yerinden kalkıp Hakan'a sarılan Verda, "Çok zeki bir yakışıklı olduğunu daha önce de söylemiştim." diyerek yanağından öptüğünde Hakan onu kucağına oturtup saçlarından öperek sarmıştı Verda'yı. Teklif için aklında birkaç fikir vardı ama içlerinden bir tanesi seçilmek için daha fazla yer işgal ediyordu zihninde. Kollarını dolayıp kucağına hapsettiği kadının kokusunu içine çekerken teklifi nasıl yapacağına da karar vermişti o an. Zihnini bu kadar meşgul eden fikrin bir bildiği olmalıydı.

"Hadi filmi seçelim de izleyelim. " dedi zihninde netleşen düşüncelerinden sıyrılarak.

"Tamam, sen seç o zaman ben de mısır patlatayım hemen. " diyerek en sevdiği yer olan Hakan'ın kucağından kalkarak mutfağa gitti Verda.

***

Günler hızla akıp gidiyordu ve Hakan nihayet bugün bir fırsat yakalamayı başarmıştı. Ceylan ile konuştukları o günden beri tam dört gündür kıvranıyordu.

Verda hep yanında olduğu için yapmak istediği teklifi uygulamaya geçirmekte gecikmişti ama neyse ki bugün Verda pazara gitmek istemiş,

Hakan'ın da başının ağrıyacağı tutmuştu. Doğrusu bir gün yalnız kalmak için baş ağrısı bahanesinin ardına saklanacağını söyleseler inanmazdı ama yapmıştı ve Verda pazara yalnız gitmek zorunda kalmıştı.

O evden çıkar çıkmaz telefonunu alarak günlerdir kafasında dönüp duran konuşmayı yaptı ve sonuçtan fazlasıyla memnun olarak ikinci adıma geçti Hakan. Yüzük alacaktı. Seçtiği modeli beğenmezse her zaman için değiştirme şansları vardı, o nedenle sürprizi bozmamak için model ve ölçü konusunda Verda'yı olayın tamamen dışında bırakmıştı. Önceden belirlediği yerle görüşüp Verda'nın küçük, narin parmaklarına en uygun ölçüyle yüzük siparişini verdikten sonra omuzlarından kocaman bir yük kalkmışçasına rahatlamış olarak bilgisayarının başına geçti. Bundan sonrası birkaç gün beklemeye kalmıştı. İstediği şeyler geldiğinde Verda'ya dilediği gibi teklif edebilecekti.

Bilgisayardaki işini de Verda gelmeden hallettikten sonra kendine kahve yapmak üzere arabasını mutfağa çevirerek ilerledi. Türk kahvesini seviyordu ve mutfakta en sevdiği cihaz da kahve makinasıydı. Bol köpüklü kahvesini servis arabasına alarak dışarı çıktı ve yaz havasına kahvesiyle eşlik etmek üzere keyifle gülümsedi.

Verda ise her şeyden habersiz, alışveriş yaparken fena hâlde sıkılmaktaydı. Uzun süredir belki de ilk kez tek başına çıkmış olmaktan ötürü tuhaf hissediyordu, daha doğrusu eksik. Öyle yapış yapış, rahatsız edici bir ilişkileri yoktu Hakan'la. Ama her şeyi onunla yapmaktan ve paylaşmaktan o kadar keyif alıyordu ki ya-

nında Hakan olmayınca garip bir yoksunluğa kapılıyordu. Kısa zamanda varlığına alıştığı adamı gözünün önünden ayırmak dahi istemiyordu. Alışveriş boyunca tek başına olmaktan sıkılmakla birlikte, ya bir şeye ihtiyacı olduysa, ya zorlandıysa diye düşünmekten de alamamıştı kendini. Şimdiye kadar Hakan'ın tek başına her şeyi gayet iyi idare ettiğini biliyordu ama artık yanında kendisi vardı ve onun hiçbir şey için en ufak bir zahmet çekmesini istemiyordu.

Eve geldiğinde kesinlikle rahat bir nefes almıştı, zira Hakan'ı bıraktığından daha mutlu bulmuştu. Belki de yalnız kalmak iyi gelmişti, kendisi için aynı şeyi söyleyemeyecekti ama önemli değildi. Hakan iyi ve mutlu olduğu sürece Verda da mutlu hissediyordu. Doktora gitme işini kesinleştirene kadar onun moralini bozacak her şeye karşı daha bir dikkatliydi. Kafasının rahat olmasını ve kararını rahat vermesini istiyordu.

Bu anlamda kendince bir rutin de oluşturmuştu, akşamları yemekten sonra kahve içerken film izlemek. Gün içinde kendi özel zamanları oluyordu tabii, Hakan kitabıyla ilgileniyordu, kendisi okuyarak vakit geçiriyordu. Ama akşamları aynı keyfi paylaşacakları bir ortam yarattığı için birlikte film izlemek Verda'nın çok hoşuna gidiyordu. Onunla aynı şekilde düşünen Hakan da durumdan memnundu. Filmi genelde o seçiyor, Verda da önce kahve sonra mısır servisiyle keyiflerine keyif katıyordu.

***

Yine bir akşam yemekler yenmiş, izlenmek üzere film seçilmiş, kahve fincanlarıyla koltuktaki yerlerini almışlardı. Her akşam olduğu gibi bu akşam da yanlarına sokulan Kara Kız'la birlikte filmi keyifle izlemişlerdi. Güzel bir romantik film seçmişti Hakan ve seçtiği filmi ikinciye izliyor olsa da hoşuna gitmişti Verda'nın. Adam ve kadının sahip oldukları yaralara rağmen aşkı bulmaları çok güzel anlatıldığı için seviyordu bu filmi. Uyumak için yukarıya çıkarlarken Verda hâlâ filmin yarattığı duygusallığın etkisinde gülümsüyordu.

Odaya girene kadar ses etmeyen Hakan ise onu neyin böyle gülümsettiğini tahmin edebiliyordu. Verda romantik değildi ama çok duygusal biriydi ve filmin onu etkilemiş olduğunun farkındaydı. Bir filmi kıskanmak saçma olabilirdi ama onu böyle güzel gülümseten her şeyi kıskanabileceğini düşünüyordu Hakan.

Dayanamayıp, "Niye gülümsüyorsun öyle? " diye sorduğunda Verda boş bulunup şaşırarak ona bakarken Hakan'ın muazzam bulduğu tebessüm de silinivermişti hızla. "Yani çok güzel gülümsüyordun da, merak ettim sebebini. " diyerek açıklama gereği duydu Hakan.

"Filmdeki o son sahnede peşinden koşan kadına dönüp baktığı andaki duygu aklımda kaldı. Aktör çok güzel yansıtmış oradaki aşkı, şaşkınlığı, mutluluğu. "

"Bir daha o adamın filmlerini izlemek yok. Eskiden de sevmezdim zaten o çocuğu, şimdi hiç sevmiyorum." Verda'nın yüzündeki o nahif tebessümün sebebini birazdan fazla kıskanmış olduğunu hem sesi hem de somurtan yüzü ele veriyordu ama umurunda değildi Hakan'ın.

Duyduklarıyla Verda öylece durmuş, Hakan'ın aynı anda hem küçük bir çocuk gibi, hem de yetişkin bir adam gibi olmayı nasıl becerdiğini anlamaya çalışıyordu. Saniyeler sonrasında kahkahaları odada yankılanmaya başladığında Hakan daha çok somurtmaktan, Verda ise onun bu hâline daha çok gülmekten alamıyordu kendini.

"Sen kıskandın mı şimdi beni? " dedi gülmesini biraz olsun kontrol altına alınca.

Bunu beklemiyordu Hakan, kendi sorusuyla karşılaşmayı. Ama geçen hafta verandada tarçınlı elma çayı içerlerken olanları düşününce, o günden beri top hep Verda'da kalmıştı ve seçmelerde hünerlerini gösteremeyip takıma alınmayan çocuk gibi hissetmişti kendini. Şimdi ise tam yerinden ona doğru gelmişti top ve Hakan bu fırsatı kaçıracak değildi.

"Hayır, kıskanmadım. Altı üstü rol yapan adamlar için seni kıskanmam ben. " derken cevabının bir daha asla kaçırmayacağı

fırsatlardan ilki olarak kayıtlara geçmesini sağlayan dudakları kıvrıldı. "Ama çok istiyorsa o beni kıskanabilir, ne de olsa ben rol yapmıyorum. Gerçekten aşığım sana."

Verda'nın yüzünde, filmdeki başrolün hakkını verdiğini düşündüğü ve aklında kalan o duygulardan daha doğal olanı belirdi. Üzerinde çalışılmış, en iyisini yapmak için uğraşılmış olmadığından hisleri daha parlak yayılıyordu gözlerinden. Durumu normal şartlarda hayatının en basit golünü yemiş bir kaleci gibi yere kapanıp çimleri yumruklamasını gerektirse de, Hakan'ın gelişine vurup doksana çaktığı golü yemiş olmanın mutluluğunu doruk noktasında yaşıyordu Verda.

Aynı anlarda Hakan ise kıskandığı tebessümden kat be kat daha güzelini Verda'nın yüzüne yerleştiren adam olmanın gururunu yaşıyordu. *Hah*, dedi içinden. *O yakışıklı aktör de kimmiş!*

Yüreğine sığmayıp taşmaya başlayan aşkla Hakan'ın yanına gelen Verda, kol dayanaklarını tutarak arabayı kendine doğru çekerken ve yatağa doğru geri geri giderken bakışlarını bir an olsun çekmemişti Hakan'ın gözlerinden. Bacakları yatağa değdiğinde durdu, arabayı bırakıp yatağa oturdu. Gözlerini gözlerine kenetlemiş olduğu adama, arabadan inip yanına gelmesini söyledi bakışlarıyla, Hakan hiç ikiletmeden aynı sessizlikle tamam dediği, gözleriyle konuştuğu kadının yanına geldi usulca.

Yanağını kavrayan yumuşacık elin dokunuşuyla gözlerini yumdu adam, dudaklarında hissettiği pamuksu baskının sahibi kadın da kapattı gözlerini. Bakışlarıyla konuşmalarına gerek yoktu artık, zira bu gece için sözü bedenlerine bırakacaklarını tutkuyla birleşen dudakları açıkça ifade ediyordu.

İkisi de tecrübesiz sayılırdı; Hakan uzun zamandır kimseyle birlikte değildi, Verda da ufak tefek yakınlaşmaların ötesine geçmeyen ve oldukça geçmişte kalmış ilişkisiz ilişkilerde ne yaşadıysa oydu bildiği. Ama şimdi, bu gece, ikisi de hayallerinin ötesine geçecek bir deneyim için keşfe çıkmış maceraperestler gibi heyecanlıydılar.

Onlar heyecanlarına kattıkları arzuyla dünyanın en özel macerasını yaşamaya başladıklarında, Hakan'ın tişörtü, Verda'nın tişörtüyle aynı yere fırlatılmaktan oldukça memnundu. Pantolonlar biraz ayrı düşmüştü ama olsun, iki aşık bedene sahip olmaları bile memnuniyet vericiydi onlar için. Tüm gece boyunca iki aşığı koynunda saklayacak olan yataksa odadaki diğer eşyalar tarafından kıskanılmanın keyfiyle dağılmaktaydı.

Hakan bu sefer geri çekilmeyi aklından bile geçirmemişti. Ona her şeyiyle gelen kadını, her şeyiyle ruhuna katarken ilk kez tamamlandığını hissediyordu.

Verda'nın ona her dokunuşu aşkın en saf hâliyle karşılık buluyor, her öpüşü yüreğine merhem oluyor, hazla alıp verdiği her nefes ruhunu besliyordu.

Tüm bunlar Hakan için olduğu kadar Verda için de ilk ve eşsizdi. Ertelenmiş bir hazzın yaşattıkları, ikisi için de biz olmaktan güzel, bir olmaktan öteydi. Tutkuyla yorulan bedenleri birbirine sarılarak dinlenmiş, çok geçmeden huzurla uykuya dalmışlardı.

***

Sabah ilk uyanan Hakan'dı. Gözlerini araladığında günlerdir uyurken yastığına sarılan Verda'nın, dün geceden beri onu yastık olarak kullandığını oldukça hızlı anlamıştı. Yanağı göğsünde, saçları sol omzu ve kolunu kaplamış, hafif bir çapraz oluşturarak ona sarılmış halde uyuyordu Verda. İmkânı olsa bu hâllerinin fotoğrafını çeker, ona sarılarak uyuduğu anı ölümsüzleştirirdi. Hem böylece romantik bir uykucu olduğu yönünde elinde kanıt da olmuş olur, Verda'yı bol bol kızdırırdı.

Aklına doluşan hayali anlarla kendi kendine gülümseyerek ve hiç istemeyerek Verda'yı kendi yastığına doğru yatırırken, gözleri kapalı hâlde "Nereye?" sorusu yönelten kadının saçlarını okşayarak "Hemen geliyorum, kalkma sakın." deyip arabasına geçti Hakan. Üzerinde yalnızca gece uyumadan önce giydiği şortuyla

asansöre binip aşağıya inmiş, iki gündür Verda'dan sakladığı paketleri kucağına alıp tekrar yukarı çıkmıştı.

Odaya girmeden önce paketlerden içinde yüzük olanı açarak avucuna hapsetti. Diğerine ise hiç dokunmadan kapıyı açıp içeri girdi. Verda bıraktığı gibi yastığına sarılmış, yüz üstü uyuyordu. Yatağa yaklaştı, uyandırmamaya gayret ederek açmadığı paketi komodinin üzerine koydu, sonra usulca uyumakta olan sevdiğinin yanına süzüldü. Avucunda tuttuğu yüzükle kısa bir süre bekleyip Verda'nın yastığın üstünden yatağa uzanan elini hafifçe tutarak yüzüğü yavaş yavaş parmağına geçirdi. Kendi elinde biraz olsun ısınan metalin soğukluğu gibi olan biteni de hissetmemişti Verda.

O uyumaya, Hakan da onu izlemeye devam ediyordu. Uyandığı zaman en az yüzüğe vereceği tepki kadar komodinde duran hediyesine vereceği tepkiyi de merak ediyordu. Yine de acele etmeyecek, kendi kendine uyanmasını bekleyecekti.

Neyse ki merak ve heyecanla dolu bekleyişi çok uzun sürmemişti. Pencereden sızan güneş ışığı nihayet Verda'nın gözlerini bulacak kadar yükselmiş, onu uyanmaya zorlamıştı. Uyanan bedenini hareket ettirme isteğiyle gerinen Verda, Hakan'ın bir ara yataktan kalktığını anımsayarak başını çevirip yatağın diğer tarafına döndü. Hakan'ı yatağın başlığına yaslanmış hâlde kendisine bakarken bulunca kaşları çatıldı.

"Ne zaman uyandın? Beni neden uyandırmadın?" derken kedi gibi dört ayak dikildiği yatakta Hakan'ın yanına oturacaktı ki destek almak için yatağın üzerine koyduğu elindeki ağırlık ve ardından parlama dikkatini çekti.

Gözlerini kırpıştırarak gördüğü şeyin gerçekliğini kavramaya çalıştı, kaşları çatıldı, sonra yukarı kalktı. Bakışları parmağındaki yüzükten uzaklaşıp Hakan'ın gülümseyen yüzünü buldu. Tekrar yüzüğe bakarken yatağa oturmuş, elini havaya kaldırmıştı.

"Bu... Bu çok güzel..." dedi diğer parmakları yüzüğün üzerinde dolaşırken.

Hakan yaslandığı yerde onu izliyor, sabah güneşini kıskandıracak kadar parlayan, ışıl ışıl aşkla gülen Verda'nın gözlerinden alamıyordu gözlerini. Az biraz büyük duran yüzüğü severken öyle tatlı görünüyordu ki onu sıkı sıkı sarıp yüzündeki ifadeyi sonsuza dek saklama isteğiyle doldu içi.

Bakışları tekrar buluştuğunda artık bir şeyler söylemesi gerektiğinin bilinciyle derin bir nefes aldı. Daha önce provasını yapmadığı ama çok sevdiği için ezbere bildiği şiir, mısra mısra dökülmeye başladı dudaklarından.

"Gecene varmak için yıldızları söndürdüm.
Güneşi yakma sakın, tesadüf değilsin sen...
Attığım her adımda yolu sana döndürdüm.
Sır olup akma sakın, tesadüf değilsin sen...

&&&

Kararmış aynalarda arıyorken yüzümü,
Meğer çok zaman olmuş kaybedeli özümü,
Şimdi sana söylerken sevda dolu sözümü
Geçmişe bakma sakın, tesadüf değilsin sen...

&&&

Yüreğimden emindim aşkta seni seçerken
Fikrine düşmek için fikrimden vazgeçerken
Elini tutmak için tam karşıya geçerken
Köprüyü yıkma sakın, tesadüf değilsin sen...

&&&

Umut verme istemem, gönlünün izindeyim.
Şimdi varsın ya yeter, yarının gizindeyim.
"Belki"si olmaz aşkın, cümlenin "biz" indeyim.
Özneden çıkma sakın, tesadüf değilsin sen..."

&

34

Hakan üzerinde sadece bir şortla, Verda ise askılı bir tişört ve şortla yatağın içinde oturuyorlardı. Evlilik teklifi için belki de en saçma yerde ve şekildeydiler ama hiçbir şeyin o an için önemi yoktu. Ne uykudan uyanır uyanmaz parmağındaki yüzükle gelen şaşkınlık umurundaydı Verda'nın ne de nasıl göründükleri, nerede oldukları. Her şey o kadar doğaldı ki, Hakan odayı gül yapraklarıyla donatmış olsaydı ya da romantik bir akşam yemeği sırasında teklif etseydi bu kadar mutlu hissetmezdi Verda.

Hakan'ın okuduğu şiirle ruhu mest olmuştu, kalbinin kanatları olsa muhtemelen çoktan havalanmış ve uçup gitmiş olurdu. Verda yüzüğün takılı olduğu elini ağzına kapatmış, gözlerinin gülüşüne eşlik eden aşkla ona bakıyordu.

Hakan şiiri bitirdiğinde avuçları açık hâlde ellerini uzattı Verda'ya. Titreyen eller onunkilerle buluştuğunda avuçlarına konan birer güvercindi sanki Verda'nın elleri; uçup gitmesinler ama zarar da görmesinler diye Hakan usulca hapsetti o narin parmakları.

"Şiirde de dediği gibi tesadüf değilsin Verda. Hiçbir şey tesadüf değildir zaten, bir sebebi vardır her şeyin. Ben senin sebe-

bindim, o yüzden geldin. Sen benim sebebimdin, o yüzden sevdim.

Sana uzun uzun benim için ne ifade ettiğini anlatmak istiyorum; ama kelime bulmakta zorlanacağım için zamana ihtiyacım var.

Bana bir ömür boyu kadar zaman verebilir misin? Benimle evlenir misin?"

Verda ellerini gönüllü hapsettiği ellerden kurtarıp atılarak boynuna sarıldı Hakan'ın, "Tüm ömrüm senin ama kelime aramakla uğraşma. Sen bana bak böyle, böyle sarıl sıkı sıkı, ben anlarım tüm anlatmak istediklerini. "

"Rol çalmaz mısın acaba, burada romantik teklif yapmaya çalışan benim. Sen sadece evet demelisin. "

Kahkaha atarak kolları Hakan'ın boynunda, geri çekilip ona baktı Verda.

"Ne güzel kaçıracaktım ben seni, bütün eğlenceyi bozdun madem, rol çalmama da ses etmeyeceksiniz beyefendi. "

"Maşallah siz de hiç altta kalmayın hanımefendi, kocanın sözü üstüne söz olmaz, bilmiyor musunuz?"

"Bu maço hâller bana sökmez canım. Hem henüz evlenmedik, ne kocası ne sözü?"

Hakan, Verda'yı yavaşça kendine çekip alnını, alnına yasladı. Fısıltıyı andıran ama her kelimesi net olarak duyulan, derinden gelen bir sesle verdi cevabını.

"Biz çoktan evlendik tek sebebim. Seni ilk öptüğüm gün kalplerimiz, dün gece de ruhlarımız evlendi. Formaliteden atılacak imza nedir ki?"

Mutlulukla içini çeken Verda, gözlerini yumarak Hakan'ın dudaklarına kısa bir öpücük kondurdu. "Seni seviyorum, bütün zamanlarımı sana vermek için seninle tabii ki evlenirim." dedi.

Bir süre yatağın içine yayılıp birbirlerine sarılarak uzandılar. Verda durup durup elini kaldırıyor, ışıltılar yansıtan yüzüğüne bakıp gülümsüyordu.

"Çok sevdim yüzüğümü, çok kibar ve zarif, çok güzel. Azıcık büyük ama hallederiz, teşekkür ederim. "

Hakan, "Bunu ben seçtim ama alyanslarımızı birlikte seçebiliriz ya da sen seçersin. Ondan önce sana bir de hediyem var. " deyince Verda hızla doğruldu yatakta.

"Ne hediyesi? Zaten muhteşem bir yüzük almışsın, başka ne aldın ki?"

Hakan komodinde duran paketi alıp Verda'ya verirken gülerek başını iki yana sallıyordu, "Senin bu meraklı hâllerin... Aç bakalım, ne almışım."

Verda meraktan çatlarcasına acele acele paketi açıp içindeki zarfı çıkardı. Bakışları soru sorar hâlde Hakan'ınkileri buldu ama Hakan sadece omzunu silkerek gülümsemekle yetinmişti. Zarfı açıp içindekini çıkarttığında daha ilk satırda yazanları gördü ve gözleri büyüdü Verda'nın.

"Ama bu... " dese de devamını getiremeden birbirine zımbalanmış sayfalara baktı. Ayrılmış olduğu Şimal Yayınları ile hazırlanmış bir sözleşmeydi elinde tuttuğu kağıtlar. Kâğıtları kucağına koyup Hakan'a çevirdi bakışlarını.

"Emin misin? Kitabını herhangi bir yayınevine vermek istemiyordun, bu sözleşmeyi imzalamak zorunda değilsin. Lütfen istemediğin bir şeyi yapma, benim için bile yapma. "

"Birincisi eminim, çünkü herhangi bir yayınevine değil, senin baş editör olacağın yayınevine veriyorum. Senin baş editör olman ve tüm kitaplarımı senin editlemen şartını Yekta Bey hiç karşı çıkmadan kabul etti; ki senin gibi bir editörü kaybetmiş olmaktan ötürü üzgün olduğunu, sadece iyi bir yazar değil, aynı zamanda iyi bir editörü tekrar kazanmış olduğunu da söyledi. İkincisi, senden önce bunu istememek için bir sürü sebebim vardı ama şimdi hiçbiri yok. Kitabımı, kitaplarımı sana emanet

ediyorum ve bunu yapmayı gerçekten istiyorum. " diyen Hakan, sözleşmeyi alıp son sayfasını açtı. "Bak, çoktan karşılıklı olarak anlaştık ve imzaladık."

Verda şaşkınlıktan ne diyeceğini bilemiyordu, Yekta Bey'in onu geri kabul etmesine inanamıyordu. Bu şartı koyan kişinin Hakan oluşu muhtemelen büyük bir etkendi ancak Yekta Bey kendisini kaybetmekten ötürü üzgün olduğunu ona da söylemişti, işler nasıl gelişirse gelişsin Hakan'ın yapmış olduğu şeyden ve sonuçtan kesinlikle memnundu.

Memnuniyetini dile getirmek için ne dese az kalırdı. Onun bu hâlini o kadar iyi anlamıştı ki Hakan, "Ya işte, ben de ne diyeceğimi şaşırıp bilemiyorum karşında. O yüzden bir ömür lazım bana, bize. Yetmez ama idare edeceğiz artık. " dedi gülümseyerek.

***

Sabahın ilk saatlerinde hayatının en güzel, en anlamlı anlarını geçirdiğini düşünen Verda, Hakan'ın duşa girdiği sırada yatak çarşaflarını değiştirmiş, ardından aşağıya inerek küçük banyoda elini, yüzünü yıkayıp kahvaltı hazırlamaya koyulmuştu. Hakan'ın gelmesiyle kalan işleri ona devredip kendisi de duşa girerek temizlenmiş ve giyinmiş olarak tekrar aşağıya gelmişti.

Kahvaltı yaparken sohbet ediyorlar, düğün mü yoksa sadece nikâh mı olsun konusunda anlaşmaya çalışıyorlardı.

"Ben düğün istemiyorum, " dedi Verda. "Düğüne gelecek kadar tanıdığım kimse yok. Bence sade bir nikâh yapalım, gelenler oraya gelsin. Sonra da ailecek gider yemek yeriz, kutlarız."

"Benim için sorun yok, nasıl istiyorsan öyle yaparız." diyerek seçimi ona bırakmıştı Hakan; ama Verda'nın içi rahat değildi çünkü aklına bir şey gelmişti.

"Önce Meltem teyze ile konuşmak lazım ama, biz böyle istiyoruz da belki o üzülür. Kimse üzülmesin, orta bir yol bulalım. "

Hakan'ın bir süredir aklında olan konuyu açması için tam da zamanıydı bu sözleri duymak.

"O zaman şöyle yapalım, benim yıllar önce muayene olduğum doktor şimdi Ankara'da profesör olarak çalışıyormuş. Ondan randevu alalım en kısa zamana, öncesinde annemlere gider konuşuruz. Sonra da doktorla görüşürüz, ne dersin?"

Ne diyebilirdi ki Verda, kelimelere ihtiyaç duymadan elini uzatıp Hakan'ın bacağına koydu ve gülümseyerek başını eğip onayladı.

***

Profesör Doktor Kamil Akkoyun'dan randevu almak biraz zor olmuştu ama on beş gün sonrasına randevu almayı başarmışlardı. Bir haftayı Gümüşlük'te geçirdikten sonra kalan son haftayı geçirmek için Kara Kız'ı da alarak uçakla Ankara'ya gitmişlerdi.

Meltem Hanım'ın evinde bayram havası vardı geldikleri gün, kadıncağız o kadar mutluydu ki oğluna ve Verda'ya her baktığında gülümsemekten kendini alamıyordu. Ceylan da farklı değildi, ağabeyindeki muazzam gelişmeyi görüyor, duyuyor, hissediyordu. Yalnızca gözlerindeki o ışıltıya sebep olduğu için bile Verda'yı çok seviyordu. Tedavi için kontrole gelmiş olmaları ise apayrı bir sevinç kaynağıydı.

Faruk da en iyi dostunu mutlu görmekten ötürü memnundu. Verda da çok şeyler atlatmıştı ve onun da mutlu olmayı hak ettiğini biliyordu. Şimdi karşısında oturan ve ona Hakan'ın teklifini anlatırken yansıttığı heyecanı, sevgiyi gülümseyerek izleyip dinlerken içi içine sığmıyordu. Gel gelelim kitap işi kafasına takılmıştı Faruk'un.

"Dostum ikinizin adına gerçekten çok mutluyum ama şu kitap işi biraz sıkıntı olacak gibi. " dedi çayını yudumlayıp.

Faruk'un faaliyete geçirdiği şirketin şubesinde, dostunun ofisindeydi Verda. Hakan o gün için evde kalmayı tercih etmişti ki

asıl mesele iki dostu yalnız bırakmaktı. Verda'dan bir an olsun uzak kalmayı istemiyordu ama kendilerine ait zamanları olması gerektiğini de biliyordu. Kişisel alan önemliydi, üstelik Verda yapısı gereği ne kadar üzerine düşse de, ne kadar tüm işleri kendi yaparak onu rahat ettirse de fazla birlikte olmaktan sıkılabilirdi. Bazen kısa ayrılıklarla özlemek ve özlenmek daha iyiydi.

"Neden sıkıntı olsun ki?" diye sordu Verda.

"Hakan baş editör olmanı şart koşmuş. Tam zamanlı ofis çalışanı gibi kendine ait odanda işini yapman gerekecek. E Hakan Gümüşlük'te, sen İstanbul'da nasıl olacak bu iş? Üstelik bir de sonuçlar olumlu çıkarsa tedavi süreci var. Adamın Ankara'da kalması gerekebilir. Her şekilde aynı şehirde olamayacaksınız, tedavi olacaksa yanında olman zorlaşacak. Bu yüzden diyorum sıkıntı olacak diye. "

Yüzü asıldı Verda'nın, üst üste o kadar mutlu anlar yaşamıştı ki işin bu kısmı hiç aklına gelmemişti. Kendine ait odası olacaktı ve Faruk'un dediği gibi tam zamanlı olarak çalışması gerekecekti. Hakan'ın tedavi olacaksa Ankara'da, olmayacaksa Gümüşlük'te tek başına kalmasını kabul edemezdi.

Git-gel yapacağı bir mesafe de değildi, yani uçakla gidip gelebilirdi ama biliyordu ki çok geçmeden bu durum sıkıcı ve yorucu olurdu. Verda kendisi rahat etmediğinde asla mutlu olamazdı. Rahat etmediği bir iş hayatında kendisini de, Hakan'ı da fena hâlde huzursuz edebileceğini biliyordu.

"Haklısın, o kısmı hiç düşünmemiştim. Aklımda işime terfi alarak devam etmek yoktu, bir de o kadar güzel şeyler oldu ki kötüyü düşünmeye vaktim olmadı. Hakan ile konuşup bu işi çözmem lazım, başka şehirlerde kocamı özleyerek yaşayamam. Onu da istemediği bir şehre gelip yerleşmeye zorlayamam. "

İçini çekerek elindeki bardağı masaya bıraktı Faruk, söylediği şeylerin şu an yol açtığı düşünceler hoşuna gitmemişti.

"Verda, yine fedakârlık moduna girdiğinin farkında mısın? Hakan çocuk değil. Her şeyini, tüm hayatını ona endeksli yaşayamazsın. Sürekli veren kişi olmak seni bir süre sonra tüketmeye

başlar. Sen sürekli verirsen o sürekli almaya alışır, sonrasında bir şeye ihtiyacın olduğunda, alman gerektiğinde ne yapacaksın?

Bırak, Hakan da kendi tarafında fedakârlık yapabilsin senin için. En azından verebileceği ölçüde yapabileceklerine izin ver lütfen. Senden önce tek başına yıllar geçirmiş bu adam, senin varlığın dengeleri elbette bozacak ama sarsıntının büyük olmasını engellemek zorundasın. Yoksa ikiniz birden düşersiniz. "

Faruk'un söylediği her kelimede haklı olduğunun farkındaydı Verda, sevdiklerine karşı o kadar vericiydi ki zaman içerisinde Faruk dışında adamakıllı dostu kalmamasının sebebi hep verip alamadığı zamanların artması yüzünden duyduğu rahatsızlıktı. Onun bu yönünü kullanmaya kalkanlar olsa da Verda hiçbir zaman birine ilk görüşte güvenmezdi. Bekleyen bir yanı vardı onun, inceleyen, karşısındakinin her hareketini tartan. Kolay kolay kanmazdı ama etrafında da hep alıcı tipler olmuştu işte. Faruk'un tek dostu olması bu yüzden onun için şaşırtıcı değildi.

Hakan ise bu konuda apayrı bir yerdeydi, Faruk henüz onu tanıma aşamasındaydı ve söyledikleri başkası için doğru olsa da Hakan için değildi. Hakan da en az kendisi kadar vericiydi, Verda bunu son haftalarda çok net olarak görmüş ve ilk elden yaşamıştı. Ona her şeyi verebilirdi, çünkü karşısındaki adam da ona her şeyini veriyordu.

"Sözlerin doğru dostum, haklı olduğunu biliyorum; ancak Hakan böyle biri değil. Beni bilirsin, bekler, görür, sonra karar veririm. Hakan beni bekletmedi bile, verdiğim kadarını alabileceğimi biliyorum ve bu konuda hata payım sıfır çünkü alıyorum, Hakan duyguları konusunda da fazlasıyla cömert bir insan. Onun için elimden ne gelirse yaparım, bundan gocunmam da. Gerekirse işi bırakır, serbest çalışırım. Hakan için değer, inan bana. "

Verda'yı en iyi tanıyan kişi olarak Faruk sadece üzerine düşeni yaparak onu uyarmıştı. Eğer ki o Hakan'ın da en az kendisi kadar verici olduğunu düşünüyorsa ve bundan eminse zaten bir sorun yoktu. İlişkilerinin ikisi arasında nasıl yürüdüğünü bilmese de Hakan'ın iyi bir adam olduğunu biliyordu. Verda da

bunu net olarak ortaya koyduysa dostu için endişelenmesi gereken bir durum yok demekti.

"Kontrol ne zamandı?" diye sorarak konuyu değiştirdi Faruk.

"İki gün sonra. Hakan oldukça heyecanlı ve bir o kadar da endişeli. Olumsuz sonuç almaktan korkuyor ki bu biraz da suçluluk duygusu oluşturuyor onda. Tedaviyi zamanında olmayı kabul etseydi şansı çok daha fazla olacaktı; ama etmediği için şimdi yürüyememe olasılığı daha fazla. Buna kendi sebep olduğu için bana karşı mahcup hissediyor. "

"Sen ne düşünüyorsun peki? " diye soran Faruk'a cevap vermeden önce içini çekti Verda.

"Önce kızgındım, yani insan nasıl böyle bir fırsatı teper, bile bile nasıl reddeder diye. Üzerinde düşündükçe benim o eski hâlim geliyor aklıma. Ben de hayattan umudumu kesmiştim, o dönemde bu tip bir durumla karşı karşıya kalsaydım belki ben de tedaviyi istemezdim, diye düşünüyorum. Psikolojisi bozuk, hayattan hiçbir beklentisi kalmamış biri neden çabalamak istesin ki? Hakan o zaman için tam da bu durumdaymış, doğru değil evet ama anlamamak da imkânsız. "

Başını sallayarak Verda'nın sözlerini onayladı Faruk, "Kesinlikle, kolay şeyler yaşamamış ve dediğin gibi beklentisi yokmuş; ama suçluluk duygusunun önüne geçmen lazım bence, yani ben Hakan'ın yürüyemese de bunun senin için bir sorun olmayacağını biliyorum. Her şeyden önce ailen nedeniyle alışkın olduğun ve bocalamayacağın bir hayat . Bunun dışında ortada bariz bir sevgi var, temelinde aşk olan. Bu paha biçilemez bir şey, sevgiyle dokunulan her şey güzelleşir ve biliyorum ki sen bunu başaracak kadar çok seviyorsun Hakan'ı. Sadece sana karşı suçluluk duymasını bertaraf etmelisin, bu sağlıklı değil. "

"Biliyorum, zaman içerisinde kendiliğinden yok olacaktır diye düşünüyorum. Ha ama devam edecek olursa elbette açıkça ifade etmekten çekinmem. Hakan ile konuşmak, anlaşmak çok kolay. İyi bir dinleyici ve düşününce mantıklı kararlar alabiliyor. "

Faruk'la bir süre daha sohbet eden ve sonrasında eve dönen Verda, Hakan'ın annesinin evinde rahat hareket edemiyor oluşundan ötürü rahatsızlık duyuyordu. Onun kullanımına göre dizayn edilmediği için genel olarak ya salonda ya da balkonda oturuyor, yatma vakti geldiğinde ise Hakan için salondaki kanepe hazırlanıyordu.

Orada geçirdikleri birkaç günün gecesi Hakan'ın kâbusları da geri dönmüştü. Ayrı yerlerde olmalarının buna zemin hazırladığının farkındaydı Verda, sadece nasıl bir çözüm bulabileceği konusunda çaresizlik yaşıyordu. Akşam yemeğine yardım etmek için Ceylan ile mutfağa geçtiklerinde onu rahatsız eden konuyu açan Ceylan oldu.

"Abim son haftalarda birlikte uyuduğunuz için kâbus görmediğini söyledi. Ama burada ayrı yerlerde yattığınız için birkaç gecedir hiç uyuyamamış. "

Hakan'ın birlikte uyuduklarını açıkça dile getirmesinden ötürü Verda hem kızmış ve utanmıştı, hem de kâbus görmemesi için bir çözüm bulunabilir diye sevinmişti. Birbirine zıt duygularla boğuşurken Meltem Hanım mutfağa girdi. Ceylan'ın sözlerinden bir kısmını duymuştu ama zaten Hakan bugün olanları ona da anlatmış olduğundan durumdan haberdardı. Verda'nın kızaran yüzünü görünce daha bir sevdi oğlunun sevdiği kızı. Utanmayı bilenden korkmayın, sözünü anımsadı. Verda'nın iyi bir aileden geldiğine daha çok emin oldu.

"Ya evet, niye söylemediniz, ona göre bir çözüm yolu bulurduk, " diyerek söze karıştı.

Verda çapraz ateş hattının tam ortasındaymış gibi hissediyordu o an, kadıncağızın tamamen iyi niyetle söylediğinin farkındaydı ama bu daha da fazla utanmasını engellememişti.

"Şey, yani biz... Yani Hakan bir gece kâbus görünce, yanında kalmıştım ben. Uyuyunca gidecektim ama işte ben de uyumuşum. Sonrasında kâbus görmeyince, biz de..."

"Sakin ol Verda kızım, herhangi bir açıklama yapmana gerek yok. Koca koca insanlarsınız, ne yapıp ne yapmayacağınıza karı-

şacak kimse yok burada. Ayrıca Hakan anlattı her şeyi, senin benden çekindiğini, yanlış anlaşılmak istemediğini falan hep biliyorum. " diyen Meltem Hanım, Verda'ya yaklaşarak ellerini kızın omzuna koydu.

"Biz büyükler gerektiği yerde, hatta bazen gerekmediği yerde bile akıl veririz, yol göstermeye çalışırız. Yine de bizim doğru bildiklerimizin yanlış olabileceği gerçeğini kabul etmek lazım. Birlikte uyumanız kötü bir şeyleri iyiye çeviriyorsa bundan rahatsız olmana gerek yok. O yüzden lütfen benden çekinme, annenin yerini asla tutamam ama her zaman yanında olacağımı bilmelisin. Sizin için doğru olanı, sizi mutlu edeni seve seve kabul ederim ben. "

Meltem Hanım'ın sözleriyle gözleri dolan Verda, hiç tereddüt etmeden kadına sarıldı. Uzun zamandır anne sıcaklığından mahrum olmanın verdiği özlemi, sevdiği adamın ince ruhlu annesiyle gidermekten ötürü mutluydu.

"Ay yemek soğanlı da değil ki yalanımızı yutsunlar. Şimdi Hakan Efendi kim ağlattı benim sevgilimi diye çemkirecek. Hadi hadi, ayrılın da yemeği hazırlayalım. " diyen Ceylan, kendi gözlerini de bir çırpıda silerek gülümsemişti.

Üç kadının hazırladığı yemekler yendikten sonra, Verda herkese kahve yapmış, karşılıklı oturdukları salonda düğün konusunda fikrini sormak için Meltem Hanım'a düşüncelerini anlatıyordu.

"Vallahi bana kalsa düğün olsun derim ama siz gençler de haklısınız. Bizim de öyle çok akrabamız neyimiz kalmadı çağıracak. Nikâh sonrası toplu bir yemek ve eğlence kulağa güzel geliyor; ama geri kalan her şey kitabına uygun olacak. Alışveriş yapmadan evlilik hazırlığının keyfi çıkmaz sonuçta. "

Meltem Hanım'ın da sadece nikâhı kabul etmesiyle neler yapılacak konusuna geçmişlerdi. Ceylan vasıflı sekreter edasıyla her şeyi not alıyor, arada fikrini sunuyordu. İlk sırada nikâh günü almak, gelin ve damat alışverişine çıkmak vardı. Herkese uyku

bastırana kadar bir sürü şeyin listesi hazırdı, tek tek uygulamak dışında hiçbir şey kalmamış gibiydi.

Salondaki kanepeyi iki kişinin sığacağı şekilde açarak hazırlayan Ceylan, annesiyle birlikte odalarına çekildiklerinde Hakan durumdan ne kadar rahatsa Verda o kadar rahatsızdı. Mutfaktaki konuşmalar sonrası birlikte uyuyacak olmaları konusunda Meltem Hanım'ın dedikleri aklında olsa da içi rahat etmiyordu. Bir de bugün Faruk'la konuştukları vardı aklını meşgul eden.

"Ne oldu Verda? Uykun mu yok? Neden gelmiyorsun?" diye sordu Hakan. Az buçuk tahmin ediyordu aklından geçenleri ama yine de emin olmak istemişti. Verda'nın tedirgin hâlleri pek hayra alamet durmuyordu.

"Ya ne bileyim, böyle salonun ortasında beraber yatıyoruz. Annenin evi burası, huzursuz oldum. " dedi Verda.

"Sadece uyuyacağız yahu, ne var bunda huzursuz olacak? Hem annemle konuşmuşsunuz, ondan yana bir sıkıntı yok biliyorsun. Hadi gel, vallahi kaç gündür uyuyamıyorum, yorgunum. Kabussavar kokuna ihtiyacım var. "

Verda onu ikiletmeden yanına uzanmış olsa da Hakan ondaki tedirginliğin başka bir sebebi daha olduğunu anlamıştı. Biliyordu ki Verda çözüme kavuşmuş hiçbir şeyi düşünmezdi. Demek ki aklında çözemediği farklı bir şeyler vardı.

Kendine çekip sarılarak Verda'nın başını göğsüne yaslayan Hakan, "Söyle bakayım nedir seni rahatsız eden şey? Mesele sadece beraber uyumamız değil sanırım?"

"Haklısın, o değil sadece. Birkaç şey var ama yarına bırakalım, olur mu? Bu gece sen güzelce uyu ve dinlen, yarın hepsini konuşur ve her zaman olduğu gibi birlikte çözeriz." dedi Verda.

O böyle deyince daha bir merak etmişti Hakan ama üstelemeyecekti. Verda'nın kendi içinde çözüme kavuşturmadan ona ya da başkasına bir şey anlatmayacağını bilecek kadar tanıyordu onu. Bu gece rahat bırakıp, dediği gibi yarın konuşmasını bekleyecekti.

Saçlarını öptü, kokusunu içine çekti, "Tamam hayatım, yarın konuşalım diyorsan yarın konuşalım. Sen de çok düşünme ve uyu ama yarın beraber düşüneceğiz, ona göre. " dedi. Ardından kollarında sevdiğiyle huzurlu bir uykunun esaretine gönüllü kapattı gözlerini.

&

35

Sabah erkenden kalkmış olan Meltem Hanım, kimseyi uyandırmamak adına parmak uçlarında tabirine uygun bir sessizlikle mutfağa geçmişti. Salonun kapısı kapalı olsa da ses gitmesin diye usulca mutfağın kapısını da kapatmış, evinin neşe kaynağı olarak gördüğü çocuklarına kahvaltı hazırlamaya girişmişti.

O esnada çıt sesine dahi uyanan biri olarak Hakan gözlerini araladı. Başını çevirip yine yastığına sarılmış olarak uyuyan Verda'ya baktı. Gece kâbus görmediği için öyle güzel uyumuştu ki yanındaki kadının özel bir gücü olup olmadığını merak ederek gülümsedi. Neyse ki bu sefer yüzü ona dönüktü de uyurken huzurla alınıp verilen nefeslerin keyfini sürebiliyordu. Onu izleyerek ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu ama salonun kapısı tıklatıldığında güzelim manzaradan mahrum kalacağı için çocuk gibi dudaklarını büktü, ardından yavaşça açılan kapıya çevirdi başını.

"Günaydın, " dedi Ceylan fısıldayarak. Sadece kafasını aradan uzatmış, "Uyuyor mu hâlâ?" diye sordu bakışlarıyla Verda'yı işaret ederek.

"Hı hı, uyuyor. Ne oldu sabah sabah, hayırdır?" diye sordu Hakan da fısıltıyla.

"Faruk mesaj atmış da, akşama hep birlikte yemeğe gidelim diyor. " diyen kardeşine bakışları, özellikle alıklık seviyesine ulaştı Hakan'ın. Öyle ki, kardeşini ilk kez görüyormuş gibi bakıyordu.

"Akşam planını anlatmak için kahvaltıyı bekleyemedin mi?"

"Ya ondan değil. Merak ettim işte, kâbus gördün mü gece? "

"Yahu bunu da sonra sorabilirdin? Şurada iki dakika huzuru izliyordum, saçma sapan şeylerle mahvettin manzaramı Ceylan."

İki kardeşin daha ilk fısıldaşmalarında uyanan ancak kendisine gelmekte zorlanan Verda, gözlerini açıp Hakan'a bakarken elini uzatıp koluna koydu uyandığını belli etmek için. Ona dönen Hakan'a, "Ne var yani kız merak etmiş?" dedi.

Verda'nın sözlü desteği üzerine Ceylan kıkırdayarak koşar adım gelip ikisinin ortasına atıvermişti kendini.

"Çocuk musun kızım ya, ne yapıyorsun? Gidip anneme yardım falan etsene sen! " diye Ceylan'a çıkışan Hakan, Verda'yı unutmayarak ona döndü. "Bak işte yüz verdin mi böyle tepene çıkıyor. " diyerek somurttu.

O an için Hakan'ın görüş alanı dışında kaldığından Verda'nın Ceylan'ın beline hafifçe dokunduğunu görememişti Hakan ama ikisinin saniyelik bir bakışmada anlaşmaya vardıklarını fark etmiş; fakat geç kalmıştı. Daha karşı koymaya fırsat bulamadan Ceylan ve Verda iki koldan saldırıp Hakan'ı sırt üstü devirdikleri gibi gıdıklamaya başlamışlardı.

Mutfakta çayı demlemiş, kahvaltı için yiyecek hazırlamaya devam eden Meltem Hanım'ın kulağına kadar ulaşan kahkaha sesleri, kadını merakla salona getirmişti. Kanepede boğuşan iki kız bir erkekten oluşan topluluğa gülerek baktı bir süre. Ceylan ve ağabeyinin küçükken yatakta birbirlerini gıdıklayarak güne başladıkları anlar geçti gözünün önünden. Bir kızı daha olmuştu ve biraz geç olsa da iki kardeşin oyununa katılmayı başarmıştı o da. İçinden *"Allah'ım hep güldürsün sizi."* diye dua etti ancak dışından güya ciddi bir anne olarak duruma el atmayı ihmal etmemişti.

"Aaa, ne bu hâliniz Allah aşkına? " diye seslenince üç büyük çocuk da durup ona baktı. "Ceylan, kızım senin ne işin var burada? "deyip Verda ve Hakan'a kaydı bakışları. "Ya siz, şu hâlinize bakın! Sonra da *'Anne biz çocuk muyuz'* diye şikâyet ederler."

"Ceylan başlattı anne ya, atladı üzerimize. " diye kendisine çocuk denmesini çabuk kabullenmiş bir edayla suçu kardeşine attı Hakan.

"Sen de pek rahatsız olmuşsun durumdan, belli!" dedi annesi Hakan'a. "Hadi kalkın hadi, banyoda işinizi bitirip yardım edin sofraya. " diye kızlara bakış atıp çıktı salondan Meltem Hanım. Arkasını döner dönmez salondaki gençlerin hâline gülümsemeye devam etmişti.

Annesi çıkar çıkmaz, Ceylan'ı üzerinden iten Hakan, "Kalk hadi baş belası, senin yüzünden yine yedik sabah paparasını. " dedi. Ceylan gülmeye devam ederek toparlanıp kalkarken Verda'ya göz kırptı, "Sağ ol yengeciğim, sayende yılların intikamını aldım. " deyip Hakan'ın kısılmış gözlerinden fırlatmaya başladığı oklara maruz kalmadan kaçıverdi salondan.

Saçları ve üstü başı darmadağın olan Verda hâlâ gülüyordu. Hakan ise gülmekle şaşırmak arasında bir yerlerdeydi o sıra. Bir gülüş bir kadının dudaklarında bu kadar mı güzel dururdu? Böyle darmadağınık bir hâl, bu kadar mı yakışırdı?

"Günaydın gülüşünü sevdiğim, " dedi sıcacık bir sesle. Az önce olanlar sanki hiç yaşanmamıştı da yeni açmışlardı gözlerini sabaha, öyle dingin bir ses tonu ve bakış vardı Hakan'da.

"Günaydın, " dedi Verda. Böyle anlarda, böyle sözlere gereken karşılığı pat diye veremiyordu işte ama gözleri yetiyordu Hakan'a, bakışındaki mutluluk ve sevgi öyle dolu doluydu ki Verda'nın sadece bakması bile anlatıyordu ona her şeyi.

Hakan da kendini pek anlamıyordu zaten, durup durup romantik sözler sarf eden bir adam değildi, hiç olmamıştı. Ama bu kadın yeni yeni icatlar çıkarıyordu başına; bir gülüyordu mesela, güneş doğmasa da olur diyordu Hakan. Bir bakıyordu ya da, Hakan'ın aklına aşk notalarıyla dans eden kelimeler düşüveri-

yordu. Belki de bu yüzden her seferinde kendine şaşırırken, Verda'nın varlığı ile hayatını güzelleştirmesine hayran oluyordu.

"Meltem teyze... Yani annen ikinciye gelmeden... Gidip yardım edeyim ben..." dedi Verda, kesik kesikti cümleleri. Hakan'ın bakışları da en az kendi yüreğinde kopan fırtına kadar yoğundu ve biraz daha yatağa dönüşmüş kanepede kalırlarsa olacaklar konusunda kendisine bile güvenmiyordu Verda.

***

Kahvaltı masası da en az sabah kanepede yaşanan eğlenceli anlar kadar keyifli diyaloglara eşlik etmişti. Birbirine takılıp duran iki kardeşin hâllerini, Meltem Hanım kadar Verda da gülerek izlemişti. Onlara katılmaktan da geri durmamıştı, o kadar uzun zamandır tek başınaydı ki buraya geldiklerinden beri yapılan kahvaltılar, akşam yemekleri, sohbetler, şakalar özlediği her şeyin karşılığı gibiydi. Belki de bu yüzden Ankara'ya geldikleri günden beri kendini rüyadaymış gibi hissediyordu. Bir an dalmış, bakışları masadaki bardağa takılıp kalmışken kolunda hissettiği hafif bir baskıyla silkinerek ona biraz merak, biraz endişe ile bakmakta olan Hakan ile göz göze geldi.

"Daldın, misafir falan getirme bak. Yapacak bir sürü işimiz var, vallahi açmam kapıyı. " dedi Hakan gülerek.

Gülüşüne eşlik etti Verda, "Getirmem getirmem. Sahi bugün ne yapıyoruz?" diye sorarak Hakan'ın neden daldığına dair gizli sorusunu cevapsız bıraktı.

"Yarın doktora gideceğiz, o yüzden bugün gidip nikâh için gün alalım diyorum. " deyip annesine döndü Hakan, "Anne, hazırlık işleri ne kadar sürer? Ona göre gün alalım nikâh için. "

"Davetiyeler var, damatlıkla gelinlik alacağız. O arada başka eksikleriniz varsa onları tamamlarız. Bohça falan yapmayacağız, bari eksik gedik tamamlayalım. Sen iki hafta sonrasına al günü. Aksilik falan çıkar, tedbirli olalım biz. " dedi Meltem Hanım.

Hepsi iyi hoştu da gelinlik lafıyla hafiften gerilmişti Verda. Öyle kabarık kabarık şeylerden hiç haz etmezdi, aslında elbiseymiş, etekmiş de pek sevmezdi ama özel bir gün olduğu için mecbur giyinecekti. Yine de gelinliğini olabildiğince sade istiyordu, zarif bir gece elbisesi gibi olsa mesela harika olurdu.

"Tamam o zaman, bugün gider iki hafta sonrasına uygun olan ilk güne nikâh için randevu alırız. Yarın doktora gideceğiz, ertesi gün de başlarız o zaman yapılacaklara." diyerek günün geri kalanını boş bırakmıştı.

Akşam yemeği için annesine yorulmamasını, Faruk'un dışarıya davet ettiğini söyledi sonra. Ama Meltem Hanım gençlerin içinde ne işi olduğunu, onların beraberce eğlenmelerini söyleyerek gelmeyeceğini kesin olarak belirtince itiraz dolu cümlelerin hepsi ağırlığını kaybetmişti.

Kahvaltı masası toplanıp, mutfak da temizlikten nasibini aldıktan sonra Meltem Hanım televizyonu açıp dizisini izlemeye başlamış, Ceylan ise odasına çekilmişti.

Akşama daha çok vakit olduğundan Hakan'ın aklında bugün Verda ile gezmek vardı. Ankara'ya birkaç kez günü birlik geldiğini ama doğru düzgün gezmeye zamanı olmadığını öğrenmişti. Bir öğleden sonranın Ankara'yı gezmeye yetmeyeceğini biliyordu ama birkaç yer görmek için fena sayılmazdı.

"Öyleyse hazırlanıp çıkalım Verda, nikâh için başvuru yapalım. Zaman kalırsa öğleden sonrası için gezelim diyorum, ne dersin?"

"Hem yakışıklı, hem de gönüllü bir tur rehberine hayır diyecek hâlim yok ya, harika derim."

Hakan duyduğu iltifatla egosunun şiştiğini hissederken gülümsüyordu. Doğrusu ego sahibi olduğunu yalnızca Verda ona böyle şeyler söylediğinde fark ediyordu ama olsun, zırt pırt öne çıkan bir egoyu zaten istemezdi. Egosu bile sevdiği kadına özel olsundu.

Hazırlanıp çıktıklarında yanlarında Ceylan da vardı, arabayı o kullanacaktı ve internetten öğrendikleri nikâh başvurusu için gerekli belgeleri çıkarmak üzere yola koyulmuşlardı.

Resimler, sağlık raporu derken o kadar çok yere girip çıkmışlardı ki başvuru için hazır olduklarında resmî kurumlar için öğle tatili başlamıştı. Başvurunun öğleden sonraya kalması nedeniyle bugün için birden fazla yeri gezemeyecekleri de belli olmuştu. Öğle yemeği için restorana gitmeye karar verdiklerinde Hakan, Faruk'u aramış ve oldukları mekanın konumunu atarak yanlarına çağırmıştı.

Faruk da geldikten sonra nereye gidecekleri konusunda konuşmuşlar ve günün yorgunluğunu atmak için Seğmenler Parkı'na gitmeye karar vermişlerdi. Doğrusu onca koşuşturmadan sonra açık havada zaman geçirme fikri hepsinin hoşuna gitmişti.

Yemek faslı sona erdiğinde ilk durakları nikâh dairesiydi. Hakan da, Verda da genel olarak soğukkanlı insanlar olmalarına rağmen ikisi de heyecan içerisindeydiler. Ceylan ve Faruk'un yanlarında olması bu açıdan ikisine de iyi gelmişti. Nihayetinde başvurularını yapıp, iki hafta sonrasına gün almayı başarmışlar ancak heyecan konusunda pek bir şey yapamamışlardı. İkisi de garip bir mutlulukla etraflarına ışık saçtıklarından habersiz, sürekli gülümsüyorlardı.

Nikâh dairesinden çıkar çıkmaz doğruca Seğmenler Parkı'na gittiler. Açık havada, doğa ananın kucağında huzurla mayışıverdi ruhları. Ağaç yapraklarının arasında gezinen rüzgarın fısıltısı, birbirlerine aşık iki çiftin yüreklerindeki yangını körüklüyordu.

Gün boyu yorulmuş olduklarından Hakan önlerine çıkan çay bahçesinde oturmayı teklif etmişti. Ceylan ise biraz daha dolaşmak istediğini söylemiş, Hakan ile Verda çay bahçesine girerek kendilerine bir masa ararken Faruk'la ikisi yürüyüşe devam etmek üzere uzaklaşmışlardı.

Boş bir masa bulur bulmaz yerleşen Verda ve Hakan çaylarını söylemişler, garsonun bir tepsi dolusu bardaktan ikisini masalarına bırakıp adisyonu kül tabağının altına sıkıştırarak gitmesinin ardından göz göze gelmişlerdi. Dün geceki durumu konuşmak için oldukça uygun bir yerde olmalarından ötürü, dünden beri aklını kurcalayıp duran konuyu açtı Hakan.

"Hazır yalnız kalmışken anlat bakalım, neydi dün gece seni rahatsız eden konu?"

Çayından bir yudum almış olan Verda, "Rahatsız etmedi ama düşünmekten de kendimi alamadım işte. " deyip arkasına yaslanarak kendisinin de konuşmak istediği konuyu anlatmaya başladı.

"Sözleşme imzaladın ve bunun senin için büyük bir adım olduğunu biliyorum. Aynı zamanda benim terfi etmemi de sağladın; ki beni düşündüren kısım da bu. Böyle bir durumda tam zamanlı orada bulunmam gerekecek. İstanbul'u gerçekten çok severim ama ben orada çalışırken senin Gümüşlük'te olman sorun olacak. Yani tedavi sürecine girersek de sonuç pek değişmiyor, sürekli ayrı şehirlerde kalmamız gerekecek. Kısa zamanda çok şey oldu ve ben adamakıllı düşünemediğim için bu durumu atlamışım, dünden beri düşünüp duruyorum fakat bulduğum çözümlerden senin hoşlanacağını zannetmiyorum."

Verda'nın söylediklerinde haklı olduğunu biliyordu Hakan, yürümesi için olumlu ya da olumsuz alacağı her türlü cevaba rağmen Verda'nın işi gereği İstanbul'da kalacak olması gerçekten de büyük sorun olurdu. Ama Verda'nın henüz bilmediği bir durum vardı ve her ne kadar bunu doktordan alacakları cevap sonrası konuşmayı düşünmüş olsa da müstakbel eşi yine yapmıştı yapacağını. Bu kadının her şeyi önceden düşünüp tedbir alma huyunu değiştirme şansı olmadığını biliyordu, ki öyle bir şansı istemiyordu da. Arada bir sürprizleri bozmasına keyifle alışacağını düşünüyordu Hakan.

"Büyük ihtimalle senin işi bırakman üzerine kurulu fikirlerdir ve bunları duymaktan gerçekten de hoşlanmayacağım kesin. " dedi Hakan.

"Ama başka türlü nasıl olacak? Sen ya Gümüşlük'te ya da Ankara'da olacaksın, bense hafta içi sürekli olarak İstanbul'da. Ayrı şehirlerde kalmak zor olmaz mı?"

Gülerek başını ağır ağır iki yana sallayan Hakan, "Kokun olmadan uyuyamıyorum ben, sensiz bir gece dahi geçiremiyorken ayrı şehirlerde kalmak mı? İmkansız bile değil ki zaman alsın. " dedi.

Kaşlarını şaşkınlıkla çatan Verda, Hakan'ın ne demeye çalıştığını anlama çabasıyla ona bakarken Hakan devam etti.

"Önümüzde iki seçenek var; eğer olumsuz sonuç alırsak İstanbul'a taşınacağız, yok olumlu sonuç alır da tedaviye başlarsak Yekta Bey seni yayınevinin Ankara'daki şubesine alacak. Sonuçlar gelince bu konuyu konuşacaktım ama kısmet bugüneymiş. "

"B-ben... Yani bir dakika bir dakika. Ankara şubesi kısmına bayıldım, kesinlikle kabul ederim ve gerçekten harika olur. Ama aksi durumda İstanbul'a taşınamayız. Sen orada rahat edemezsin ki, Gümüşlük gibi bir yerden sonra o kalabalık şehirde boğulursun. Benim işim için böyle bir şeye müsaade edemem Hakan, sen nerede rahat ediyorsan orada yaşarız. " diyen Verda'ya itiraz etmek için atılan Hakan'ı elini kaldırıp susturdu Verda.

"Hem benim illaki yayınevinde çalışmam gerekmiyor, sadece senin kitaplarının editörlüğünü yaparım ki onu da internetten hallederim, onun dışında serbest editörlük yaparım? Taşınmamıza da gerek kalmaz, bence böylesi çok daha uygun. "

"Kendi adına karar verilince kızıyorsun ama sen benim adıma karar veriyorsun, farkında mısın?" dedi Hakan. "Bak, asla kendimi küçümsemek manasında değil, sadece bir gerçeği dile getirmek için bunu söylüyorum; ben belki de hiç yürüyemeyeceğim. Ve sen buna en başından beri zerre takılmadın, dahası benimle bir hayat kurmak istedin. Elbette bana aşıksın, seviyorsun ama inan birçok insanın sevse bile göze alamayacağı bir hayattan bahsediyoruz. Üstelik senin sayende artık kendime kaçmıyorum, eskisi gibi mutluyum, huzurluyum ve sana deliler gibi aşığım Verda. Bırak da ben de senin için bir şeyler yapabileyim, olmaz mı? "

"Olmaz mı hiç, olur tabii. Benim tek istediğim senin mutsuz olacağın bir yerde yaşamaman, ikimizin de mutlu olacağı bir çözüm varken düzenini bozmana gerek yok diye diyorum ben de. " diye kendini açıkladı Verda.

"Hangi düzen? Sen geldin geleli zaten bütün düzenim, hayatım değişti benim ve bundan da çok memnunum. Ayrıca Ankara da büyükşehir, burada tedavi için kalabiliyoruz da İstanbul'da niye

kalamayalım? Doktor yarın yürüyebileceğimi söylese de bu hemen gerçekleşmeyecek sonuçta, o yüzden ikisi arasında fark yok."

İçini çekti Verda, haklıydı Hakan. Burası da büyük şehirdi ve kısa vadede yürüyemeyecekti evet. Ama işte hiç yürüyemeyecek derlerse en azından onun alışkın olduğu evde yaşamalarının daha rahat olacağını düşünmüştü o da. En iyisi bu durumun çözümünü zamana bırakmaktı. Alacakları sonuca göre Hakan nasıl diyorsa öyle yaparlardı, bir süre duruma bakar ve olmadığına karar verirlerse o zaman kendi fikrini uygularlardı.

Yapamamaları gibi bir durumda alacakları risk zaman kaybetmek olacaktı ama Hakan'ın elinden onun için bir şeyler yapma arzusunu almaktansa zaman kaybetmeye razıydı Verda. Hem belki de bir sorun olmaz ve her şey yolunda ilerlerdi, bu da bir ihtimaldi sonuçta.

"Tamam o zaman, " dedi Verda gülümseyerek. "Ya İstanbul'dayız ya da Ankara'da. "

İşte şimdi keyfi yerine gelmişti Hakan'ın, "O zaman şu iki deliyi arayalım da gelsinler. Onların konuyu da halletsek diyorum artık, böyle alıyor kardeşimi gidiyor dere tepe, kurda kuşa yem olacaklar yalnız kalacaklar diye." dedi.

"Tabii tabii, başlarına bir şey gelmesin maksat, yoksa kesinlikle kıskandığından değil. " diyen Verda saklamıyordu gülüşünü.

"Kim demiş değil diye, bariz kıskanıyorum kardeşimi ne var?" diyen Hakan, garsona elini kaldırıp dikkatini çektikten sonra iki çay daha istemişti el kol hareketleriyle çay karıştırır gibi yaparak.

"Bir şey yok canım, kıskan tabii, en doğal hakkın. " diye ekledi Verda, "Faruk da beni kıskanıp nikâha kadar otelde falan kalmamı isteyebilir, bu da onun en doğal hakkı sonuçta. "

"Ne oteli ne hakkı ya? Hem şimdiye kadar aklı neredeymiş acaba? Kokun çoktan sindi üstüme, bütün haklar benim artık. " dedi Hakan kendiyle gurur duyduğunu belli eden bir edayla.

O sırada yanlarına gelmiş olan Faruk ve Ceylan kendilerine sandalye çekerlerken "Neyin hakları sende abi?" diye sordu Ceylan.

Hakan, kardeşinin sorusu üzerine bir anlığına ona baksa da gözleri Faruk'u buldu. "Faruk, siz ne zaman evleniyorsunuz? " diye sordu birden.

Faruk, "Anlamadım?" dedi şaşırarak. Anlamadığı şey Hakan'ın ne sorduğu değil, konunun ne ara kendilerine geldiğiydi.

"Sizin meseleyi diyorum, çözelim artık. Böyle kardeşimi alıp dere tepe düz gidiyorsun olmuyor. Söz-nişan ikisi bir arada yapalım da sonra jogging mi yapacaksınız, trekking mi ne halt ediyorsanız edin. "

"Abi!" diye utangaç tepki gösteren Ceylan'dı bu sefer.

"Ne?" diyerek Ceylan'a döndü Hakan, çok eğleniyordu şu an. "Ben seni düşünüyorum kızım, Faruk senin raporsuz deli olduğunu anladığı zaman ardına bakmadan kaçar. Kaçmadan halletmek lazım, yoksa evde kalacaksın. "

Verda gülerek dâhil oldu konuşmaya, "Faruk'unki tescilli yalnız, Ceylan kaçmasın diye endişelensen daha iyi olur hayatım. "

İkisi cevap almayı bırakmış, kim raporlu kim raporsuz konusunda birbirleriyle atışırken Faruk usulca Ceylan'ın kulağına eğildi ancak bakışları Verda ve Hakan ikilisinin üzerindeydi. "Biz çok şanslıyız Ceylan, "diye fısıldadı.

"Neden?"

"En azından bizim için ümit var, bu ikisi umutsuz vaka. Yalnız bıraktığımızda ne olduysa artık kayışlar kopmuş. Keşke nikâh gününü yarına alsaydık. " diye cevapladı Faruk.

Ceylan eliyle burnunu kaşıyor gibi yaparken başını eğmişti, amacı güldüğünü saklamaktı. Ağabeyinin nasıl mutlu mutlu ona sataştığını gördüğünden her ne olmuşsa güzel bir şey olduğu kesindi.

"Haklısın, "diye fısıldadı karşılarında gözleri parlayarak birbirine bakan çiftten bakışlarını ayırmadan. "İkisi evlenene kadar işimiz var. "

&

36

Göğsündeki ağırlığın ve sıcaklığın hissiyle gözlerini açtı Hakan. Ortalık aydınlanmış, sabah olmuştu. Göğsünde yine onu yastık yerine koymuş olan Verda'nın başı ve beline dolanmış kolları vardı. Sabah bu hâlde uyanabilmek için gecenin bir yarısı yaptığı şey işe yaramıştı, gülümsedi.

Koala gibi ona yapışmış hâlde uyumakta olan Verda'nın saçlarını okşarken dün akşam yemeğe gittiklerinde olanlar geldi aklına, sesli gülmemek için dişlerini alt dudağına geçirdi. Gittikleri lüks restoranın girişinde engelliler için rampa olmaması yüzünden bu küçük kadın ortalığı ayağa kaldırmıştı.

Restorana geldiklerinde girişinde üç dört basamak olduğunu görmüşlerdi ve Ceylan dışında hiçbiri içeri nasıl girecekleri konusunda tedirgin olmamıştı. Basamakları çıkarmak biraz güç ve denge işiydi ama zor değildi, bunu bilen Hakan, Verda ve Faruk gayet rahattılar o yüzden. Fakat Verda tüm o rahatlığına rağmen kendilerini karşılamak için kapıda duran görevlinin burnundan getirmişti.

"Buyurun efendim, hoş geldiniz." diyen adama gözlerini kısarak bakmış, ardından ters ve kalın bir tonlamayla homurdanmıştı.

"Gelemedik maalesef, yani gelemiyoruz! Bu kadar lüks restoran yapın, engelliler için bir rampa yapmak aklınıza gelmesin! Hoş gelmişmişiz, gelemiyoruz ki hoş mu bilelim! "

Adam ne diyeceğini bilemez hâlde kekeleyip özür dilemeye çabalarken Hakan da hiç susmadan söylenen Verda'yı sakinleştirmeye çalışmış, neredeyse adamı dövecekmiş gibi durduğundan kolunu tutmuştu.

"Hayatım sakin ol, ayıp oluyor."

Hışımla ona dönen Verda'nın, "E ben de aynı şeyi diyorum işte, ayıp oluyor! Bir rampa yapamamışlar ama rezervasyonla müşteri kabul edecek kadar lüks geçiniyorlar! " diye verdiği cevapla Hakan susmanın daha iyi olacağına karar vermişti. O sırada kulağına eğilen Faruk'un, "Hiç bulaşma, özellikle yapıyor. " demesi de etkili olmuştu tabii.

Diğer tarafta Verda'nın çağırttığı restoran müdürü de gelmiş, kendilerini haklı çıkarmak adına buraya neredeyse hiç engelli vatandaşın gelmediği üzerine kurduğu cümleyle Verda hepten coşmuştu.

"Gelmez tabii, giremeyeceğini bildiği bir yere neden gelsin? Siz saygı duymadığınızı böyle gözlerine sokarsanız insanların, onlar da gelmezler doğal olarak. Ayrıca madem engelli müşteriniz az, o zaman portatif rampa kullanın? Burada yemek yemek için neden başkasının yardımına ihtiyaç duymak zorunda bırakıyorsunuz insanları?

Ama ben biliyorum yapacağımı, sizi imar işlerine de gereken her yere de şikâyet edeceğim ve kalıcı rampa yapılmasını sağlayacağım! Görürsünüz siz! "

İşte tam da o sırada Faruk, Hakan'ın arkasına geçerek arabayı dengeleyip basamakları kolaylıkla çıkarmaya başlamıştı. Bir yandan da Verda'ya "Şehri daha sonra planlasak canım, biz çok acıktık?" demişti.

Verda yine gözlerini kısarak Faruk'a bakarken onun dostunu gözleriyle tutuşturma çabaları Ceylan tarafından engellenmişti.

Ceylan koluna girdiği Verda'yı hızlı hızlı restorana sokarken kapıda kalan ve neye uğradığını şaşıran tek kişi restoranın müdürüydü.

Neyse ki yemek gayet keyifli geçmişti, girişte sanki hiçbir tatsızlık yaşanmamış gibi herkes rahat ve mutluydu.

Hakan, yüzünde gülümseme ile bir yandan dün olanları aklından geçirirken bir yandan da eli hâlâ Verda'nın saçlarında, keyifle uyanmasını bekliyordu.

Verda ise sürekli inip kalkan yastığının hareketliliğini ve neden bu kadar sert olduğunu uyanmaya başlayan zihninde sorgularken açtı gözlerini. Nerede olduğunu anladığı anda da kendine kızarak kaldırdı başını ve ona gülerek bakmakta olan Hakan ile göz göze geldi.

"Günaydın, " dedi Hakan eliyle Verda'nın saçlarını yüzünden çekerken. "Yeriniz rahat sanırım?"

Yüzünü buruşturdu Verda, "Ne rahatı ya, yanağım acımış resmen. Kas dediğin izlemelik olmalı, üstüne yatmalık değil. " diyerek kendini yan tarafa kaydırdı. Hakan'ın gülmesini saklama çabasına boş verip yastığının olmadığını fark ederek kaşlarını çattı. "Yastığım nerede?"

"Bilmem, gece düştü herhalde." diye cevap verdi Hakan ama sesinin tonu pek de öyle olmadığını söylüyordu sanki. Kaşları çatık hâlde doğrulup etrafa bakınan Verda, yastığını kanepenin kenarında, yerde gördü.

"Buraya nasıl düştü acaba? Kolçakları var kanepenin ve açık olan tek yerde de sen varsın."

"Sıkılmıştır belki, kendini atmıştır? Öyle bir sarılıyorsun ki boğulacak gibi hissettiyse demek."

Yastığın kendini yerde bulma macerasına Hakan'ın yardım ettiği belli olmuştu tabii ama verdiği cevaba ister istemez güldü Verda. "Sen de benim yastığım olup onun yerine boğulmaya karar verdin yani?" dedi.

"Karar vermedim, gönüllü oldum. Senin yastığın olmayı da, yorganın olmayı da seviyorum ben. "

Yastığı ve yorganı olmayı seven adamın sözleri aklına yapılacak çok daha zevkli aktiviteler getirmişti ama oldukları yer müstakbel kayınvalidesinin evinin salonuydu, ne yazık diye geçirdi içinden Verda. Teninin kokusuyla uyuduğu Hakan'la geçen her gece daha da zorlaşmaya başlamıştı ve nikâha kadar iki hafta nasıl geçecek hiç bilmiyordu. Aslında nikâhtan sonra ne yapacaklarını, nerede yaşayacaklarını da bilmiyordu ve ilk fırsatta bu konuyu konuşmaları gerektiğini düşündü. İçi yansa da aklındaki düşünceleri bir kenara bırakıp Hakan'ın yüzünü iki elinin arasına alarak dudaklarına bir öpücük bıraktı, geri çekilip gülümseyerek baktı gözlerine.

"Sen niye bu kadar tatlı bir adamsın?"

"Ben tatlı mıyım bilemiyorum da, asıl senin bu güzelliğini ne yapacağız onu söyle sen?"

Verda cevap veremeden bir anda açılan salonun kapısıyla ikisi birden sıçramışlardı oldukları yerde.

"Tatlı abim, güzel yengem, kahvaltı hazır. Doktora geç kalmak istemiyorsanız birbirinize iltifat etmeyi bırakıp mutfağa gelin. " dedi başını içeri uzatmış olan Ceylan. Kullandığı kelimelerden konuştuklarını duyduğu, daha doğrusu onları dinlediği belli oluyordu ve Ceylan'ın dudaklarında peydah olan sırıtış da onaylıyordu bu durumu.

"Bittin kızım sen! Kimse alamaz seni elimden!" diye kükreyen Hakan, öfkeyle söylenirken savrulup duran dalgalı saçlarıyla gerçekten de bir aslanı andırıyordu o an. Öyle bir hızla doğrulup arabasına geçmişti ki Verda şaşkınlıkla bakakalmıştı ardından. Çoktan kaçmış olan Ceylan'a yetişmeden Verda da fırladı kanepeden ve Hakan'ın önünü tam da kapı eşiğine gelmişken kesti.

"Yahu dur, nereye? Dövecekmiş gibi ne bu hâller?" diyerek tuttu arabayı.

"Dövmek? Haha, beter edeceğim onu! " diye bağırdı Hakan içeriye doğru. "Koparana kadar çekeceğim kapıya dayadığı o kulağını. Kapı dinlemek nedir ya, eşek kadar oldu hâlâ yaramazlık peşinde, mahremiyetten haberi yok. Vallahi Faruk almayacak bunu bak, başımıza kalacak resmen. "

"A şey... Günaydın..." diyen beklemedikleri sesin sahibine döndü ikisi de.

"Faruk?" dedi Verda, dostunun burada ne aradığını sorgulayan bakışlarına eşlik eden merak dolu bir sesle.

"Aha, dedim ben. Bu işin olmayacağını söylemeye geldi kesin. " diyen Hakan ise Verda'dan kendini kurtarıp Faruk'un yanına ilerledi hızla.

"Bana bak, vazgeçtim falan diyeceksen kabul etmiyorum. Bizde verilen kardeş geri alınmıyor. Deli meli, ömür boyu çekeceksin aslanım, hiç şansın yok. "

"Ya abi ya, of..." diye Faruk'un arkasında hayıflanan Ceylan'a pis pis sırıtıyordu Hakan, kapı dinlediği için kulağını çekemeyeceği belliydi zaten, bari böyle alsındı intikamını.

"Bizde de yüreğe bir kez buyur edilen bir daha çıkmaz. Ceylan ömür boyu hem kalbim, hem başım üstünedir. "

Faruk'un sözleri, koridorun ortasında duran diğer üç kişiyi de farklı şekilde etkilemişti. Verda dostunun söylediklerinde ciddi olduğunu bildiğinden gurur duyarak bakıyordu ona. Hakan kendisine laf sokmak için değil, gerçekten böyle düşündüğünü anladığından kardeşini emanet ettiği adamı takdir eden bakışlarla süzüyordu Faruk'u.

Ceylan ise Faruk'un bu nahif sahiplenişi karşısında biraz utanmış, sevdiği adama tekrar aşık oluyordu ona bakarken.

Farklı duyguların yansıdığı bakışlardaki tek ortak nokta sevgiydi; dosta, sonradan sahip olunmuş erkek kardeşe ve sevgiliye duyulan sevgi.

"Uyandır diye yolladığım geri gelmiyor. Hadi kahvaltıya hadi, geç kalacaksınız. " diyen Meltem Hanım, daha cümlesine başladığı anda arkasını dönüp gözlerine dolan yaşları bir çırpıda silerek mutfağa girmişti. Koridora çıkmasıyla Hakan'ın ve ardından da Faruk'un söylediklerini duymuş, kendileri için en doğru insanları seçtiklerini düşündüğü çocukları adına tekrar mutlu olmuştu.

***

Kahvaltı biter bitmez evden çıkmışlar ve doğruca profesör doktorla görüşmek üzere yola koyulmuşlardı. Hastaneye vardıklarında hepsinde aynı heyecan rüzgârı esiyor olsa da Hakan'ın içinde rüzgârdan fazlası vardı, yüreğinde fırtınalar kopuyordu ama hiç belli etmediği sakin bir görüntü sunuyordu.

Bugün, bu odaya girdiklerinde karşılarında henüz yolların çizilmediği bir harita belirecekti. Yapılması gerekenler yapıldıktan sonra da seçmeleri gereken yollar ya belirginleşecekti ya da hiç çizilmeyecekti. Gidebilecekleri bir yol ortaya çıkarsa Hakan bunun kararını tek başına vermesi gerektiğini biliyordu. Aslında kararı çoktan belliydi ama korkuyordu. Kaybedilen zamanların ona başka şeyler kaybettirmesinden çok korkuyordu.

O süreç boyunca neler yaşanır, neler olur bilmiyordu ama ne kadar zor olursa olsun, eğer ki yürüme olasılığı varsa tedaviyi ilk önce kendisi için kabul edecekti.

Önceliği kendisine vermesinin sebebi bencilliğinden değildi, eğer kendi için bir şeyler yapmazsa Verda için nasıl yapabilirdi ki, diye düşünüyordu.

Önce kendini ayağa kaldıracak, sonra sevdiği kadının elini tutarak onunla birlikte, yan yana yürüyecekti hayat yolunda. *Ya tüm yollar kapanırsa?*

İçinde sessiz olduğu kadar güçlü bir şekilde yankı bulan sorunun cevabını yanında oturan kadın vermişti. Ruhuna aşık olduğunu söylediği günden çok daha öncesinde kendini onun ya-

nında tamamlanmış hissediyordu, biliyordu ki Verda yanında olduğu sürece bu his asla kaybedecekleri arasında olamazdı.

Doktorun odası önünde sıralarını beklerlerken Verda yanı başında duran, sakin görünüşlü Hakan'ın düşüncelere dalmış hâlinin farkındaydı, eline uzanarak tuttu ve parmaklarını kenetledi. Bu hareketiyle Hakan'ın bakışları onu buldu, içindeki fırtınanın etkisiyle titreşen göz bebeklerinden sevgisine katık ettiği teşekkürü sessizce sundu Verda'ya.

Yüzünde anlayışlı bir gülümseyişle parmaklarını hafifçe sıkan Verda, başını Hakan'ın koluna dayadı. Ne olursa olsun buradayım, seninim diyordu kadın. Ne olursa olsun yanımda bu kadın varken hiçbir şeyin önemi yok diyen ruhu gülümsüyordu adamın.

Nihayet sıra onlara geldiğinde içeriye sadece Hakan ve Verda girmiş, Ceylan ile Faruk dışarıda kalmıştı. Ne küçük ne büyük, orta halli odada yaşı biraz geçkin ama dinç bir adam ve yardımcısı vardı. Hakan'ın neden geldiğini bilmekle birlikte sorunun detaylarını öğrenmiş ve yapılması gereken testleri söylemişti.

Ellerinde yapacaklarının küçük bir listesi ile odadan çıkan ikili, öğleye sinir ve kas testlerini yaptırmışlar, tahlilleri aç karnına yaptırmak gerektiğinden yarın sabaha bırakmışlardı.

Öğle arası geldiğinde yapılacaklar bitmiş, doktorun da yemek arası vermiş olması nedeniyle hep birlikte yakında bir yerlere yemek yemeye gitmişlerdi.

Annesinin merak içinde olduğunu bilen Hakan, yemekler gelene kadar annesini arayıp henüz hiçbir şeyin belli olmadığını ama öğle tatilinden sonra doktorla görüşeceklerini ve yarın da tahliller çıktığında tam sonucu öğreneceklerini anlattı.

Yemekler geldiğinde arada değişik birkaç konudan bahsetmiş olsalar da konu dönüp dolaşıp bugüne geliyor, sonucun ne çıkacağı üzerine değil ama yapılanlar üzerine sohbet ediyorlardı.

"Sinir testini hiç sevmedim, gerçekten de insanın sinirlerini zorlayan bir testmiş. " dedi Hakan. Bacaklarının ve ayaklarının belirli noktalarına batırılan iğnelerle sinir uçlarına verilen elektrik sevilecek gibi değildi. Yalnız olsaydı belki daha az rahatsızlık duyardı ama Verda onu bir an olsun yalnız bırakmayarak hepsinde yanında kalmıştı.

Elektrik verildikçe istemsiz titreyişleri sırasında hoşuna giden tek şey Verda'nın elini tutması olmuştu zaten. Hem yalnız olmayı hem de olmamayı istediği garip bir ikilem içerisinde kaldığı o anlar da neyse ki bitmişti.

"Bence sen çok cesursun, ben olsam hayatta o iğneleri ve elektriği kabul etmezdim. " diyerek fikrini söyledi Ceylan.

"Mecburen kabul ettim ben de zaten, yoksa ne işim olur iğneyle, elektrikle. Bacaklarım neyse de belime de aynı şeyi yapacağını söylediğinde yutkundum ama, yalan yok."

Hakan'ın sözleriyle Verda güldü, "Doktora bir bakışı vardı görmeliydiniz," dedi. "Yapmasak olmuyor mu, diye sorarken küçük bir çocuk gibiydi resmen. "

Faruk ve Ceylan gözlerinin önüne gelen sahneyle gülüşürken Hakan somurtmaya çalışarak gülmesini saklama derdindeydi ama pek başarılı olduğu söylenemezdi. O an gerçekten de kendini küçük bir çocuk gibi hissetmişti ve şimdi düşününce komik göründüğünden zerre şüphesi yoktu. Nihayetinde çabasına son verip diğerleriyle birlikte güldü o da.

Her ne kadar bir yanı tedirgin olsa da Hakan elinden geldiğince aklına doluşan olumsuz fikirlerin üzerinde durmamaya çalışarak yanındakilere ayak uyduruyordu. Hepsi onun için oradalardı, onu biraz olsun rahat hissettirmek için neşeyle konuşuyorlar, gülüyorlar ve Hakan'ı da ne yapıp edip neşelerine ortak ediyorlardı.

Ne kardeşini, ne Faruk'u ne de sevdiği kadını karamsar düşüncelerle kıvranıp duran yanıyla üzmeye niyeti yoktu. Zaten ara sıra göz göze geldiği Verda'nın bakışlarında öyle bir güç, öyle bir

sevgi vardı ki, yanlarında başka hiç kimse olmasa bile Hakan yine böyle neşeli olurdu, biliyordu.

"Gitsek mi artık, öğle tatili bitmek üzere. Biz gidene kadar doktor da gelmiş olur. " dedi Faruk.

"Doğru diyorsun, hesabı ödeyip kalkalım," dedi Hakan da ona katılarak, "Bir an önce belli olsun şu iş de önümüzü görelim. "

Hakan'ın yaşadığı gerilimin herkes gibi Faruk da farkındaydı ve onun metanetli duruşuna gerçekten saygı duyuyordu. Aralarında birkaç yaş fark vardı ama birlikte geçirdikleri zamanlarda Verda'nın dediği gibi bir adam olduğunu daha iyi anlamıştı. Hakan da tıpkı kendisi gibi, Verda gibi verici bir adamdı. Saf bir iyi niyetlilik değildi, aptallık boyutuna taşımıyordu asla ama sevdikleri söz konusu olduğunda yapabilecekleri için sınır tanımıyordu.

Kendilerine benzeyen Hakan'ı her geçen gün daha fazla seviyor, daha fazla saygı duyuyor, dostu için daha fazla seviniyordu. Verda'nın onu mutlu edeceğinden hiç şüphe duymamıştı zaten ama artık Hakan için de böyle bir şüphesi yoktu. İkisi de bu anlamda birbiri için yaratılmış dedikleri türden insanlardı ve Faruk bu duruma, ilk elden şahit olduğu bir mucize gözüyle bakıyordu artık.

Toparlanıp kalktılar, hesabı ödeyip hastaneye gitmek üzere çıktılar restorandan. Atılan her adım gerilimi arttırıyor, yüreklerinde filizlenmesine engel olamadıkları umudun boş çıkmaması için sessiz dualar yükseliyordu göğe.

Hakan ve Verda'nın doktorla sonucu konuşmak üzere içeri girmesi, yine dışarıda beklemek zorunda kalan Faruk'la Ceylan'ın heyecanlarını ikiye katlamıştı.

Yanında oturan Ceylan'ın elini avcuna alan Faruk, diğer kolunu beline sararak kendine yasladı Ceylan'ı. En az onun kadar merak ve heyecan içindeydi ama belli etmeyen bir edayla sevdiği kızı rahatlatmaya çalıştı.

"Güzel olacak her şey, biliyorsun değil mi?" dedi. "Sonuç ne olursa olsun güzel olacak. "

"Biliyorum, abim hayal kırıklığı yaşamasın istiyorum sadece. Ne kadar belli etmemeye çalışsa da yürümek istediği o kadar açık ki. Yani olmaz deseler bile Verda bunu sorun etmiyor ama illaki üzülür Faruk. Öyle çok üzüldü ki artık onu hiçbir şey üzmesin istiyorum. "

"Biliyorum Ceylan'ım, biliyorum. Ama merak etme, biz yanındayız, Verda yanında. Belki biraz üzülür ama üstesinden gelmesi için ne gerekiyorsa yaparız. Hem belki de hayal kırıklığı olmaz, bilmiyoruz henüz. O yüzden sen de şimdiden düşürme omuzlarını, en çok bizim dik durmamız lazım. "

Ceylan daha bir sokulduğu Faruk'un göğsüne yasladı başını. Ne güzel bir adamdı, tıpkı Verda gibi hep güzelini düşünüyor, güzel yanından bakıyordu her şeye. Sohbet ettikleri zamanlarda kendine dair anlattığı çılgınlıkları yaptığına inanmak güçtü doğrusu. Ama hiç şüphesi yoktu ki onları da kendine has bir şekilde güzel yapmıştı bu adam.

"İyi ki varsın..." diye mırıldandı. Başka söze gerek yoktu, başka sözler fazlaydı. Var olmasıyla ona her şeyi sunan adama söylenecek her kelime anlamını yitiriyordu.

Faruk, içini sıcacık yapan bu kısa cümleyle Ceylan'ın göğsündeki başına dudaklarını bastırdı. Çenesini kollarının arasındaki küçük kadının başına, öptüğü yere dayadı. O öpücük her şeydi; sen de iyi ki varsındı, seni seviyorumdu, başka herhangi bir şey demeye gerek duymadı.

Oda kapısı açılana kadar öylece durdular. Kapı açıldığı anda Ceylan, adına uygun bir ürkeklikle sıyrıldı Faruk'tan, ayağa kalktı. Kalbi kilometrelerce koşmuş gibi hızlı atıyordu. Faruk da kalkmış, odadan çıkan Hakan'la ve hemen arkasında onu itmekte olan Verda arasında mekik dokuyordu bakışları.

İkisinin de yüzünden ne olduğu anlaşılmıyordu. Faruk kaşlarını çattı, Hakan biraz üzgün mü görünüyordu ne... Hemen Ver-

da'yı buldu bakışları, dudakları ince bir çizgi hâlindeydi dostunun. Sinirlenmişti belli ki.

"E biriniz bir şey söylesin ama ya! Karısı doğuma girmiş adamlar gibi biz burada dokuz doğurduk resmen! Ne dedi doktor? Testlerden çıkan ilk sonuçlar ne?" diye patladı Ceylan.

Verda alt dudaklarını dişlemek dışında tepki vermeden Hakan'ın arkasında durarak arabayı tutmaya devam ediyordu. Cevap vermeye hiç niyeti yoktu, sorunun muhatabı sadece Hakan'dı ona göre. Hakan da hâlâ bir şey demediği için Ceylan en kötüsüne yordu sonucu.

"Abi üzülme. Hem yürüyemeyecek olman sorun değil ki, şimdiye kadar olmadı, şimdiden sonra da olmaz. Her şeyde vardır bir hayır, biz buna da hazırdık sonuçta değil mi?" dedi. Sesi biraz titrese de ağabeyine vermek istediği kadar güç ve güven barındırıyordu.

Bakışlarını yerden kaldırıp kardeşine baktı Hakan. "Ya tabii, çok hazırdık evet. Belki beş yıl sürebilirmiş tedavi," diye söylendi huysuz bir ifadeyle. "Yürümek için beş yıl nasıl geçer ya, nasıl bekleyeceğim ben o kadar zaman?"

&

37

Faruk, Hakan'ın tavrını gördüğü ve cevabını duyduğu anda Verda'nın neden sinirlendiğini anlamıştı ama Ceylan o an için sadece ağabeyinin yürüyebilme ihtimalinin olduğunu anlamakla yetinmişti. Hastanede olduğuna aldırmadan; ki aslında daha çok unutmuştu o heyecanla, çığlık atarak Hakan'ın boynuna atılmıştı.

"Dur be kızım, yürümeden öldürecek misin beni?" derken gülerek Ceylan'ın sarılışını yumuşatmaya çalışıyordu Hakan. Kısa bir süre için haberin güzelliğine hepsi kapılmış, birbirlerine gülümseyen bakışlar atıyorlardı.

Ceylan hissettiği coşkuyu olabildiğince dizginleyip toparlandığında bakışları Verda'yı buldu. İçeriden çıktıklarında neden sinirli olduğu sorusu şimdi düşmüştü aklına.

"E madem haberler güzel sen neden öfkeli görünüyordun Verda? Abim de sıkıntılıydı zaten, yanlış anladım ben de her şeyi."

"İçeride deli etti beni de ondan," diye söylendi Verda. "Beş yıl dedi diye doktora homurdanıp durdu. "

"Beş yıl diyor yahu, nasıl homurdanmayayım?" diyerek kendini savunan Hakan yine somurtarak bakıyordu Verda'ya.

"Beş yıl dedi ama bunun sana bağlı olduğunu da söyledi. Artık tedavi yöntemlerinin çok geliştiğini ve senin çok iyi cevaplar verebileceğini belirtti adam. Belki de bir yıl dolmadan yürüyebileceksin ama yok, sen taktın o beş yıla. En kötü ihtimalle beş yıl dedi oysa."

Verda'nın açıklamasıyla Hakan hariç diğerleri derin bir oh çekmişlerdi, sevinçleri ikiye katlanmıştı ama Hakan'ın pek umurunda değildi.

"Tedavi yöntemlerini de anlatsana hayatım, bana bağlıymış, hah. Öyle şeylerden bahsetti ki yürümesem daha iyi yani. "

Hakan'ın mızmız çocuklar gibi söylenip durmasına kızsa da ona hak vermiyor değildi Verda. Gerçekten de zorlu bir süreç vardı önlerinde ve en büyük zorluğu da Hakan yaşayacaktı. Dayanamayıp kollarını arkasından boynuna doladı Hakan'ın ve çenesini omzuna yerleştirdi.

"Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin, en çok sen zorlanacaksın ve korkunu da, endişeni de anlıyorum. Başta da dediğim gibi, karar senin ve ben alacağın iki kararda da yanındayım. " deyip yanağından öptü.

"Biz de yanındayız, ne istiyorsan onu yapmakta özgürsün. Böyle de mutlusunuz ve bizim için önemli olan tek şey de bu. Yarın tahlilleri de hallettik mi tedaviye ne zaman başlayacağın belli olur. " diyen Ceylan da gülümseyerek bakıyordu ağabeyine.

Kızlar fark etmese de o sıra göz göze gelen Faruk'la Hakan arasında saniyeler süren ama fazlasıyla yoğun olan, sessiz bir diyalog geçmişti. Kollarını boynuna dolamış olan sevdiği kadının da, gözleri sevinçle parlayan kız kardeşinin de söyledikleri, hissettikleri ve hissettirdikleri o kısacık anda önemini yitirmişti.

"Yapabilir miyiz? " diye sormuştu Hakan, öyle zor durumdaydı ki o an kendisini ancak bir erkeğin anlayabileceğini düşün-

müş ve kardeşi gibi görmeye başladığı Faruk'tan yalnızca bakışlarıyla da olsa medet ummuştu.

"Yaparsınız, " demişti Faruk da bakışlarına yüklediği inanç ve güvenle. *"Sen ne kadar güçlü olursan Verda o kadar güçlü olur."*

Tedavinin zorluğu Hakan'ın gözünü korkutmuyor değildi, zaten bu yüzden doktoru da, Verda'yı da söylene söylene delirme noktasına getirmişti. Tek başına olsa, Faruk'un ona bakışlarıyla söylediği gibi yapardı. Olayın kendine güvenle ilgisi olsaydı Hakan bir saniye bile düşünmezdi, korkmazdı hiç. Ama yapması gerekenlerin yayılacağı süre, içerdiği zorluktan çok, tüm bunların ortasında kalacak olan Verda'nın durumu onu düşündürüyor, korkutuyordu. Faruk dışında kimse farkına varmamıştı Hakan'ın kendinden çok Verda'yı düşündüğünün. Yürüme engelli bir insanla bir hayat geçirmek çok da zor bir şey değildi, en azından Verda'nın üstesinden rahatlıkla ve severek geleceğini biliyordu. Ama tedavi... İşte o kısım biraz sıkıntılıydı. Hakan yorulacaktı zaten, bunu göze almıştı da. Çok daha zorlu eğitimlerden geçmişti o, yürümesi için yapacakları o eğitimlerin yanında hiçbir şeydi. Fakat o süreçte tek yorulacak kişi kendisi olmayacaktı, hatta öyle anlar gelecekti ki yorulduğu kadar Verda'yı da yoracaktı. Hakan'ı korkutan şey de tam olarak buydu, Verda'yı yıpratmak. Bunu açıkça ifade etse, muhtemelen Verda'nın o kıyamet habercisi hâline bürünmesi saniye sürmezdi. Böyle bir şeyi nasıl düşünebildiğinden girer, sevgiye, aşka bağlayıp kapıyı vurduğu gibi çıkar giderdi. Oysa çok basitti nasıl böyle bir şey düşündüğünün ardındaki neden, seviyordu ve sevdiğini yoran kişi olmak istemiyordu. Ama şimdi içi rahatlamıştı, Faruk haklıydı çünkü. Verda ile bunun da bir şekilde üstesinden gelirlerdi.

"Hadi eve gidelim, anneme güzel haberi verelim. Sonra da nikâh için hazırlıklara başlayalım." diyen Ceylan'ın sözleriyle toparladı kendini ve düşüncelerini bir kenara bıraktı.

Hastaneden çıktıklarında hemen eve gitmek istemiyordu Verda, Hakan ile yalnız konuşmak istediği şeyler vardı. Nikâh hazırlıkları kalabalık oldukları için hep bir elden halledilirdi ama o

zamana kadar çözmeleri gereken başka şeyler de en acilinden gündeme gelmeliydi.

"Verda? Hayırdır, sen yine ne düşünüyorsun bakayım?" diye sordu Faruk. Hakan'ın arabasını ittiği için arkasında olan kadını onun görme ihtimali yoktu. Ama Faruk dostunun kafasında dönüp duran tilkileri fark etmişti. Fark ettiği durumu dile getirmesiyle de Hakan çemberlerini tutarak arabasını durdurmuş, Verda'ya dönmüştü hızla.

"Önemli bir şey değil, sadece eve dönmeden önce Hakan ile biraz yalnız kalabilir miyiz diye düşünüyordum. " dedi Verda. Bakışları ona bakmakta olan diğerleri arasında gidip geliyordu ama en çok Hakan'ın yüzünde oyalanıyordu. "Konuşmak istediğim bazı şeyler vardı da." diye ekleyerek açıkladı neden yalnız kalmak istediğini, zira hepsinin gözlerinde yaramaz pırıltılar ışımaya başlamıştı.

"O zaman siz gidin Faruk, biz taksiyle döneriz. " deyip diğer yanındaki kardeşine baktı Hakan. "Ceylan anneme anlatırsın sen durumu, yemeğe yetişiriz büyük ihtimalle, merak etmesin annem. "

Ceylan, "Tamam, hallederiz biz. Keyfinize bakın siz. " dedikten sonra Faruk'la birlikte uzaklaşmışlardı.

"Şu karşıdaki parkta mı oturalım yoksa aklında bir yer var mı?" diye sordu Hakan. Doğrusu ne konuşacaklarını merak etmişti ve uzak bir yere gitmek istemiyordu.

"Park olur, zaten bu şehri bilmediğim için aklıma gelen bir yer de yok. " diyen Verda, Hakan'ın arkasına geçerek parka doğru itmeye başladı arabayı.

"Tedaviyle ilgiliyse bil ki ne kadar zor olursa olsun ve sürerse sürsün yapacağım. Seninle yan yana yürümek istiyorum ben, böyle arkamda kalmanı değil. " dedi Hakan parka doğru yol alırlarken.

Verda için bu isteği gerçekleştirmek hiç sorun değildi, hemen arabanın itme kollarını bırakıp Hakan'ın soluna geçerken aynı

anda sağ eliyle tek kolunu tuttu arabanın ve yan yana ilerlemeye devam ettiler. Belirli bir ivmeyi kazandığı için düzgün bir yolda tekerlekli sandalyeyi tek kolla itmek ve keskin olmayan dönüşler yapmak mümkündü. Hakan'ın sözleriyle anne ve babasının birçok kez sahilde bu şekilde gezmeleri gelmişti aklına, uygulamaya geçer geçmez de yanında ilerleyen Hakan'a baktı cevap vermek için.

"Yan yana yürümek istiyorsan yürürüz hayatım, büyük bir sorun değil. " dedi kendisine yarı şaşkın yarı gülümseyerek bakan Hakan'a. "Hem arkanda olmayı dert etmiyorum ki ben, her başarılı erkeğin arkasında bir kadın vardır sözündeki kadın olmak istiyorumdur belki, ne biliyorsun?"

Kahkaha attı Hakan, kısa bir süre sonra eşi olacak bu kadına ve onun düşünce biçimine tek kelimeyle hayrandı. Olayları öyle bir açıdan ele alıyor ve öyle alışılmadık bir mantıkla yorumluyordu ki onunla geçecek bir ömürde hiç yaşlanmayacakmış gibi hissediyordu. Bu önemli bir detaydı, ruhunu yormayan insanlarla bir ömür geçirmek... Hayat yeterince zorluyordu zaten insanın yüreğini de, ruhunu da. Hiç değilse yanı başındaki insanın ya da insanların bu yorgunluğu pekiştirmesi değil, omuzlarda ağırlaşan o yükleri azaltan kişiler olmaları önemliydi. Verda da tam olarak böyle biriydi; ne Pollyanna gibi uç noktada iyimserdi ne de umudunu kaybedecek kadar kötümser.

"Seni seviyorum. " dedi Hakan, ardından arabayı yavaşlatıp ona doğru eğilen kadının dudaklarının baskısını zevkle karşıladı yanağı.

"Ben de seni seviyorum..." karşılığını alırken Verda'nın gözlerindeki ışıltılar ruhunu aydınlatıyormuş gibi hissetti Hakan. Ne zaman baksa bu gözlere böyle hissediyordu, Verda'nın bakışları karanlığı unutturacak kadar ışıklar içine salıyordu onu.

Parka girip sakin bir yerde, boş bir bank bulana kadar devam ettiler yürümeye. Nihayetinde aradıkları gibi bir bank bulunca da hızlanarak kapılmadan o tarafa yöneldiler.

"Çok merak ettim ama, hadi hemen anlat. Neyi konuşacağız? " dedi Hakan, Verda banka oturur oturmaz.

"Birkaç şey var aslında ama en önemlisi kâbusların. " diyerek söze başladı Verda. "Daha az evvel bir doktordan çıktık, biliyorum. Ama bu sorunu da çözmek için bir şeyler yapmamız gerekiyor. "

"Haklısın, yani tabii ki çözmek için bir şeyler yapmamız lazım ama o kadar da acelesi yok bence. Hem yakında kimseden utanıp sıkılmana gerek kalmadan her gece benimle uyuyacaksın. Senin kokun başucumdayken kâbus görmüyorum ki?"

"Ya bak işte, bir sorun da o zaten. Ev ayarlamamız lazım, nikâha çok kalmadı ve annenlerde kalmak fazla yorucu. "

Bir an için Verda'nın ne demek istediğini anlayamayan Hakan, istemsizce çattığı kaşlarının altından endişeyle baktı Verda'ya.

"Nasıl yorucu? " diyerek ne düşünmesi gerektiği üzerine sorduğu sırada kanepede uyudukları geldi aklına, gülümsedi hızla. "Şimdi anladım, kanepede uyumak rahatsız ediyor değil mi? Haklısın, ben bile yorgun kalkıyorum kaç sabahtır. "

"Kanepe rahatsız değil ama annenin salonunda, seninle *sadece* uyumak kesinlikle rahatsız edici. " diyen Verda, bir anda nasıl olup da böyle konuştuğuna şaşırıp utanarak bakışlarını kaçırdı. Hakan ise nihayet düşen jetonunun sesini bastıracak güçte kahkaha atmıştı.

"Benim tatlı sevgilim beni mi özlemiş? " derken Verda'nın utançtan iyice kızaran yanaklarını tutup sıkmamak için büyük çaba sarf ediyordu.

Verda ise utanmış olan birçok insanın vereceği istemem yan cebime koy tarzı tepkiler yerine, her zamanki gibi huysuzlanarak aklına geleni söylemeyi tercih etmişti.

"Özledim tabii... Kokun bir yandan, kas yığını vücudun bir yandan... Yastığım olup yorganım olmadığın onca gece seninle uyumak kolay mı sanıyorsun!"

Tabii tercih ettiği yolun onu daha da utandıracağını hesaba katmamıştı, bıkkınlıkla ellerini yüzüne kapatarak boğuk çıkan sesiyle söylendi.

"Aferin, iyice arsız oldun kızım sen! Bir düşün önce konuşurken ya!"

Verda'nın kendi kendisiyle bu sefer açıktan ettiği kavgayı keyifle izliyordu Hakan, sevdiğini özlemenin neresi arsızlıktı ki hem, o da çok özlemişti Verda'nın tenine bulanmayı.

"Kapatma güzel yüzünü ya, " diyerek uzanıp ellerini çekti yüzünden, avuçlarına hapsetti. "Ben de seni çok özledim, ayrıca seven iki insanın birbirini arzulaması arsızlık değil. Ortalık yerde söylemiyorsun ki, birkaç güne kocan olacak adama söylüyorsun. Utanman gereken son kişi bile değilim. "

Özlediği kadar özlenmek, arzuladığı kadar arzulanan olmak da farklı bir histi, gururlanıyordu insan her şeyden önce. Sevdiği kişi tarafından sevildiğini ve istendiğini biliyor olmanın mutluluğuyla sarmalanmış bir gururlanmaydı bu, kendini özel ve güzel hissettiren... Birleşmiş olan ellerinden kaldırdığı bakışları Hakan'ınkileri buldu, bakışlarındaki aşkı ve arzuyu gördü Verda, gülümsedi.

"Ne yapacağız peki, iki hafta nasıl geçecek? " diye sordu. Hakan utanması gereken son kişi bile değilse o zaman hiç çekinmeden açık açık sorardı aklındakini Verda, hiçbir konuda oyalanmayı sevmez, duruma hızla ayak uydururdu hep. Hakan ise yine gülmemek için alt dudağını ısırmıştı. Verda'nın duygu ve düşüncelerin anında çark etmesinden şikâyetçi değildi, çünkü bu değişimin dengesizlik değil, uyum sağlamak olduğunun farkındaydı. Ama o anlık ifade değişimlerini eğlenceli buluyor, gülme isteğine engel olamıyordu. Yine de gülmemeyi başarıp boğazını temizledi ve sorusuna ciddiyetle cevap verdi.

"Bugün kendimize ev tutup eşya alsak bile zaten yirmi günden önce teslim edilmiyor genelde. Yani nikâha kadarı geçtim, nikâhtan sonrası da problem. İnan ben de günlerdir düşünüp duruyorum ama bir çözüm bulamadım henüz. "

Hakan'ın da aynı şeyi düşündüğünü bilmek, yalnız olmadığı için rahatlatıcı bir etkiye sahipti. Ancak çözüm olmaması o etkiyi fazlasıyla zorluyordu. Görünen o ki her şey rayına oturana kadar özlemeye devam edeceklerdi.

"Şansımıza küselim o zaman, yapacak bir şey yok. " dedi alaycı bir edayla.

"Küsmeyelim, " dedi Hakan, "Bence sabreden dervişin ayak izlerini takip edelim, illaki bir yere varmıştır değil mi?"

"Varmıştır tabii, " derken Verda gözlerini yuvarlayıp somurttu hafiften. " Eğer sabrederken ruhunu teslim etmemişse varmıştır. "

E gülmemek de bir yere kadardı, kahkaha atarak karşıladı Hakan, Verda'nın sözlerini. Güzel olansa onun da kahkahasına eşlik etmesiydi, hep gülsek ya böyle aynı anda, aynı şeye, diye geçirdi içinden. Nasıl güzeldi neşeye ortaklık etmek...

"Of, daha alışveriş işi var. Gelinlik, damatlık alınacak. Davetiye basılacak, nikâh gününe nikâh şekeri de lazım. Yetişecek mi tüm bunlar? "

Yetişirdi, yetiştiği kadarıyla yetinirlerdi en olmadı. "Hallederiz, demin dedin ya kalabalığız diye. Herkes bir işin ucundan tutar, olur biter. " diye cevapladı Verda'yı. "Gitsek mi artık? Belim ağrımaya başladı. Yarın erkenden kalkar, tahlilleri yaptırıp sonuçlar için doktorla görüştükten sonra alışveriş işine başlarız."

***

Ertesi gün Hakan'ın dediği gibi erkenden kalkarak önce hastaneye gitmişler ve tahlilleri yaptırıp bir süre sonuçları beklemişlerdi. Sonuçları aldıktan sonra doktorla yaptıkları görüşmede, herhangi bir aksi durum olmadığını öğrenmişler ve nikâhtan sonra tedaviye başlamak üzere anlaşmışlardı.

Doktordan çıktıktan sonra alışverişe gitmek üzere anlaşmışlardı ama Hakan'ın daha öncesinde yapmak istediği bir şey, daha

doğrusu gitmek istediği bir yer vardı. Evden çıkmadan önce babasını ziyaret etmek istediğini söylediğinde Verda bu düşünceyi ve isteği hemen onaylamış, hatta öncesinde kendi aklına gelmediği için hayıflanmıştı. Verda ile yalnız gitmek istediğini söyleyen ağabeyinin isteğini anlayışla karşılayan Ceylan, onları doktordan çıktıktan sonra taksiye bindirerek arabayla eve geri dönerken Hakan ve Verda da mezarlığa gitmek üzere yola koyulmuşlardı.

Yol boyunca Hakan'ın aynı anda hem hüzünlü hem de heyecanlı olmasını yakından hisseden Verda da en az onun kadar heyecanlı ve hüzünlüydü. İkisi de genç yaşlarda iken babalarını kaybetmişlerdi ve o yokluk duygusunu ikisi de çok iyi anlıyordu. Mezarlığa geldiklerinde babasının girişe yakın olan mezarına gitmek için taksiyle içeri girmeye gerek olmadığını söyleyince taksiden kapıda inmişler ve birlikte mezarlıktan içeri girmişlerdi.

Çetin Güray... Mezar taşında yazan ismi görür görmez zaten anlamıştı Verda gelmiş olduklarını ama Hakan'ın yönlendirmesini engellememiş, usulca arabasını mezarın yanına yanaştırmıştı.

"Merhaba baba... " deyip içini çekerek mermerin üzerine elini koyan Hakan, "Çok uzun zaman oldu biliyorum, hayırsız evlat olma konusunda son beş yıldır çok iyi iş çıkardım değil mi? " diye devam ettiğinde Verda elini omzuna koymuştu. Bunun anlamını biliyordu Hakan, kendini bu şekilde ifade etmesine üzüldüğünü söylüyordu sessizce.

"Beş yıl sonra sana harika birini tanıştırmak için geldim; umarım bu, beni affetmeni sağlar, " deyip yan dönerek elini tuttuğu Verda'yı yanına çekti, "Hayatıma girdiği andan itibaren her şeyi değiştirmeyi başaran, ruhuma ilaç olan sevdiğim kadın, gelinin Verda... " diyerek tekrar, derin bir iç çekişle babasının isminin yazdığı mezar taşına baktı özlemle.

"Merhaba Çetin Bey, harika bir evlat yetiştirdiğiniz için size ne kadar teşekkür etsem az gelir. " diyen Verda, "Çok güzel bir aileniz var ve bir parçası olmaktan ötürü çok mutluyum, huzur

içinde yatın... " diye ekleyerek sevdiği adamı bir gün kendi ailesine tanıştırma arzusu içinde gözleri dolu dolu dua etmeye başlamıştı.

Mezarlık ziyareti sonrasında yine taksiyle eve dönmüşler ve geri kalan aile üyelerinin da katılımıyla topyekun alışverişe çıkmışlardı. Kadrodaki tek eksik Faruk'tu, sabah ilk uçakla İstanbul'a gitmesi ve ana şirketteki işleri yoluna koyması gerekmişti. Ceylan bu yüzden biraz buruktu ama alışveriş olayıyla kafası çabuk dağılmıştı. Gelinlik bakmadan önce davetiye işini çözmüşlerdi, Verda'nın isteği doğrultusunda yine sade ama anlamlı bir davetiye ile yapılacaklardan biri eksilmişti. Ardından nikâh şekeri için kısa bir süre dolaşmışlar, onu da Hakan'ın istediği gibi olacak şekilde sipariş etmişlerdi. Doğrusu Hakan'ın nikâh şekeri konusundaki fikrini tartışma gereği bile duymadan, çok severek kabul etmişti Verda.

Cam tüplerin içinde elma ve birkaç değişik bitkinin olduğu, tarçın çubuklarıyla tamamlanmış bitki çayları. Onlar için önemli bir yeri olan Tarçınlı Elma Çayı'na ithafen bu nikâh şekerleri ikisi için de mükemmel bir tercihti.

Nihayet en çok zaman harcayacakları gelinlik ve damatlık alımına gelmişti sıra. Verda için dün internette baktıkları gelinlik modellerinden, beğendikleri tarzda bir şey bulmak için iki saatin içinde üç mağaza gezmişlerdi. Nihayetinde dördüncü mağazada tam da aradığı gibi bir gelinlik bulmuşlardı ve bu konuda en büyük rahatlamayı Hakan yaşıyordu. Bu mağazada da bulamamış olsalardı kendini bir kafeye atıp "Siz gezin, beni de bir salın artık, " diye isyan etmesi işten bile değildi.

Ama şimdi, üzerinde tahmin dahi edemeyeceği kadar güzel duran gelinlikle Verda'ya bakarken kalbi küt küt atıyordu Hakan'ın. Dervişin ayak izlerini yalnızca bir gündür takip ediyorlardı ve Hakan ruhunu bu gece teslim etmezse daha etmezdi.

Duvak yerine gelinliğin kayık yakasıyla birleşen ve arkaya uzanan şifon pelerini tercih etmişti Verda. Hakan'ın karşısına çıkmadan önce aynada kendini görür görmez mutlulukla gülümsemişti, zira tam olarak istediği gibi sade, zarif, oldukça asil bir

duruşu vardı gelinliğin. Onu görmek için bekleyenlerin karşısına çıktığında Meltem Hanım'ın ve Ceylan'ın da gözleri ışıl ışıl olmuştu. Verda'nın heyecandan pırpır eden yüreği, Hakan'ın bakışlarını gördüğünde yerinden çıkacakmış gibi kanatlanmıştı. O anda ikisi de aynı şeyi düşünüyorlardı, bu gecenin nasıl geçeceğini...

Gelinlik işi bittikten sonra Hakan için damatlık almak üzere devam eden alışveriş, daha ilk mağazada aradığını bulan Hakan sayesinde oldukça kısa sürmüştü.

Koyu renk bir takım istememişti Hakan, ruhunu aydınlatan kadının yanına karanlık yakışmazdı. Açık renk takımlara bakmış ve birkaç model arasından hoşuna giden kırık beyaza yakın, çok açık gri renkteki takımı seçmişti. Papyon pek tercih ettiği bir şey değildi ama beğendiği takımın belindeki detay kravatla uygun olmadığından birkaç saatliğine idare edecekti.

Meltem Hanım ve Ceylan için de nikâhta giyecekleri tarzda birer elbise aldıktan sonra bir kafeye oturarak kahve istemişler, yorgunluklarını biraz olsun gidermeye çalışıyorlardı.

"Geriye takı ve yüzükler kaldı, " dedi Meltem Hanım. "Onları da yarın halledelim, ne dersiniz?"

"Takı işine siz kadınlar bakarsınız, sadece yüzük işini bana bırakın. Verda'nın fikrini almak istediğim bir model var da, eğer kabul ederse özel yaptırmayı düşünüyorum." diye cevap verdi Hakan.

Verda ise takıdan haz etmezdi, o kadar ki elinden gelse alyans da takmazdı. Bu konuyu daha öncesinde Hakan ile konuştuklarından dolayı alyansı kabul etmişti doğal olarak. Ama setmiş, falanmış gereksiz masraftı ona göre. Hayır yani sevse tamamdı, alınanları takmayacak olduğu için gereksiz buluyordu.

"Ben takı istemiyorum Meltem anne, boşa masraf olmasın. Sevmediğim ve kullanmadığım için bir kenarda duracak yıllarca, verilen paraya yazık. Hem daha Ceylan var sırada, kız tarafı olarak masrafımız çok. Almayalım takı falan. " diyerek fikrini belirtti kibarca.

Verda'nın sözlerinden hangisine daha çok sevineceğini bilemedi Meltem Hanım. Adının yanına teyze yerine anne eklemesi başlı başına mutlu etmişti, Ceylan'ı kardeşi gibi benimseyerek kendini kız tarafı olarak görmesi ve yapılacak her şeye ailenin bir parçası gibi ortak olması ise daha başka bir sevinç kaynağıydı. Elbette oğluyla evlenerek bu ailenin bir parçası olacaktı ama bunu yürekten, içtenlikle kabul etmesi ve dile getirmesi önemliydi. Bunca zamandır annesiz olduğunu biliyordu Verda'nın ve onun gibi güzel yürekli, güzel ruhlu biri tarafından samimiyetle anneliğe kabul edilmek, Meltem Hanım'ı gururlandırdığı kadar duygulandırmıştı da. Elini uzatıp Verda'nın elinin üzerine koyarak gülümsedi.

"İstemediğin hiçbir şeyi yapmayız ama masraf olacak diye istemiyorsan o zaman kızarım işte. Ceylan gibi sen de kızımsın artık, en güzel gününüz için yapacağım şeyler benim gözümde asla masraf olmaz. "

"Masraf olacak derken yani gerçekten sevmiyorum takı kullanmayı, hani boşa verilmiş olacak diye dedim. "

Verda sözü uzatmadan cevaplamıştı çünkü Meltem Hanım'a anne diyerek onu ne kadar mutlu ettiğinin ve kadının gözlerinin dolduğunun farkındaydı. Ona cevap verirken kızımsın dediği anda da kendi gözleri dolmuştu. Çok isterdi, annesiyle babasının yaşıyor olmalarını ve Hakan'la ailesini tanımalarını. Kendileri gibi sıcacık, samimi insanlarla bir arada olduğunu görseler ne kadar sevinirlerdi kim bilir. Buruk da olsa gülümseyerek baktı Hakan'ın annesine.

Hakan ve Ceylan da aynı anlarda şahit oldukları diyalog karşısında mutlu ve huzurlu hissediyorlardı. Ama bu gidişle üç kadın birden sevinçten de olsa ağlamaya başlayacakmış gibiydi ve Hakan'ın bu duruma el atması gerekmişti.

"Hadi bakalım, kahveler de bittiğine göre doğru eve gidiyoruz. Yarın da yüzükleri ve kalan diğer işleri hallederiz artık. Ben gerçekten çok yoruldum, uzanmak istiyorum. "

&

38

Alışveriş yorgunluğu herkesin o anki sıkıntısı olsa da kadın olmanın getirdiği fazladan sorumluluklar vardı. Hakan belinin ağrısı yüzünden salona geçip uzanmış, evin üç kadını ise mutfağa geçerek yemek hazırlıklarına başlamışlardı. Meltem Hanım yemeği yapıyor, Ceylan ona yardımcı oluyordu. Verda ise salatayı hazır etmekle meşguldü. Neyse ki herkesin bir koldan atıldığı hazırlıklar kısa sürede bitmiş, kanepede sızmış olan Hakan uyanana kadar her şey hazır olmuştu. Bir saat kadar sonrasında hep birlikte masaya oturmuşlar ve evde yenilen anne yemeğinin yerini hiçbir restoranın tutamayacağı üzerine hemfikir olmuşlardı.

Yemek sonrası kahve keyfini Meltem Hanım'ın geniş balkonunda yaparlarken konu doğal olarak nikâha gelmişti. Davetiyeler ve nikâh şekerleri birkaç gün içinde ellerinde olacaktı, yüzük konusunu ise tam da bu gece, baş başa kaldıklarında Verda'ya açmayı düşünüyordu Hakan. Ama Verda'nın meraklı ve ısrarlı hâlleri üzerine telefonunu çıkararak kaydettiği tasarımları gösterdi Hakan.

Verda hepsine bakmış ama bir karar vermeden önce Hakan'ın özellikle ilgilendiği bir model olup olmadığını sormuştu.

Daha öncesinde yüzük konusunda kafasında bir şeyler olduğunu söylediğinden, onun ne istediğini de merak ediyordu.

"Yüzüğe ses dalgalarımızın işlenmesi fikri hoşuma gitti, " diyerek aklındakini dile getiren Hakan, bu şekilde dizayn edilmiş modelleri gösterdi. "Birçok model ve renk seçeneği mevcut, eğer fikir hoşuna giderse birini seçmemiz yeterli. "

"Hoşuma gitmek mi? Bu harika bir fikir, kesinlikle yaptıralım." diyen Verda, heyecanla modellere bakarken Ceylan da ona eşlik ediyor, heyecanını paylaşıyordu. Birkaç modelin ardından tam da istediği gibi sade ve hoş bir şey bulmuştu.

Tek taş yüzüğüne uyumlu olması için renginin rose gold olmasını istediği bu modele bayılmıştı Verda. Geriye bir tek işlenmesini istedikleri ses kaydında ne söyleyeceklerine karar vermek kalmıştı. Tasarımı yaptırmış olan çiftlerin yorumlarında birçoğunun "Evet" deyişlerini kaydettiklerini okumuşlardı ama bu çok sıradan gelmişti. Kısa bir süre nasıl bir şey kaydetseler diye düşünmüşlerdi ki Hakan yine Verda'yı mest edecek bir fikir sundu.

"Tek sebebim, deyişimizi kaydetsek nasıl olur?"

O sırada Meltem Hanım'ın çerez getirmek için içeride olmasından ötürü şükretmişti Verda, çünkü bunu duyar duymaz sevinçle çığlık atıp Hakan'ın boynuna atılmıştı. Birbirlerinin sebebi olduklarını yüzüklerinde taşımak, bu kesinlikle mükemmel bir fikirdi. Verda mutlulukla gülümseyerek yerine geçerken elinde çerez dolu tabaklarla yanlarına gelen Meltem Hanım'ın sorusu ise yeni bir konuya geçiş yapmalarına neden oldu.

"Balayı konusunu ne yaptınız, çıkacak mısınız? Ona göre erkenden rezervasyon yapmanız lazım, sezon zamanı her yer dolu olur. "

Bu konuda hiçbir şey konuşmadıkları için Verda direkt olarak Hakan'a baktı, Hakan ise ona göz kırparak annesine döndü. "Balayı yapmaya karar verdik anne, tedavi öncesi hem moral olur, hem de dinlenmiş oluruz diye düşündük. "

Karar vermişlerdi, düşünmüşlerdi ama muhtemelen o sıra Verda başka işlerle meşguldü ki tüm bunlardan hiç haberi yoktu. Neyse ki Meltem Hanım da, Ceylan da Hakan'a bakıyorlardı da Verda'nın şaşkınlığını görmemişlerdi.

"Nereye gideceksiniz peki, yer falan ayarladınız mı?" diye soran Ceylan'a içinden teşekkür etti Verda, nereye gideceklerini o da merak ediyordu doğrusu ama sorma imkânı yoktu.

"Burada beş yıldızlı bir otel ayarladım, tatil beldesine gitmeyeceğiz. " dedi Hakan. "Balayı biter bitmez tedavi başlayacak, o yüzden yol yorgunluğu olsun istemedik. "

"Ya evet, " diye söze karıştı Verda, zira biraz daha sessiz durursa hiçbir şeyden haberi olmadığını anlayacaklardı. "Zaten tatil beldesinde evimiz var, başka yere gitmek saçmalık olurdu. Burada kalırsak en azından tedavi öncesi dinlenmeyi yol yüzünden kaybetmemiş oluruz diye düşündük."

Evimiz... Ne güzel sözdü o öyle, ne güzel demişti gönlünün sahibi "evimiz" diye. Hakan'ın gözlerinin içi gülüyordu ona bakarken. Hele onu hiç bozmadan sözlerini onaylamıştı ya, keyfine diyecek yoktu şu an.

Parkta konuştukları üzerine yol boyu düşünmüştü Hakan, nikâh gününe kadar kalmak için başka yere gitseler annesi çok üzülürdü. E sevdiği kadını alıp bir geceliğine bir yere de gidemezdi ya, aralarındaki aşka saygısızlıktı. Eve gelene kadar düşünse de bir şey bulamamıştı ama annesi balayı konusunu açtığında aklına harika bir fikir gelmişti. Balayına çıkacaklardı, Ankara'da kalacaklardı, balayını biraz uzun tutacaklardı ki o süre içerisinde ev bulup dayayıp döşesinler. Sonra da doğruca evlerine geçeceklerdi. Tabii bu düşünceler az önce kafasında belirdiği için Verda'ya anlatma fırsatı olmamıştı ama neyse ki Verda hemen ona ayak uydurmuştu. Gece baş başa kaldıklarında detayları ona anlatır, ne yapacaklarını konuşurlardı nasıl olsa.

***

Nikâha Üç Gün Kala

Sayılı gün çabuk geçer diye kim demişse halt etmişti, nikâha üç gün kalmıştı ve zaman, bu sözü ilk ortaya atanın tezini çürütmek ister gibi geçmek bilmiyordu. Elini çenesine dayayıp ofladı Verda, her şey hazırdı ve geriye hiçbir şey yapmadan beklemek kalmıştı ama bu şekilde beklemek fazla sıkıcıydı.

"Niye astın yüzünü, bir şey mi oldu?" diye sordu Hakan. Dünden beri Verda'nın aşırı durgunluğu ve sessizliği dikkatini çekiyordu zaten, şimdi onu balkonda düşünceli bir hâlde otururken bulunca sormadan edememişti.

"Bir şey olmadı, " diyerek kafasını kaldırıp Hakan'a baktı Verda, "Ve sorun da bu, bir şey olmaması. "

Gülümsedi Hakan, Verda'nın derdini anlamış ve en az onun kadar sabırsızlanması tebessüm etmesine neden olmuştu. Önlerinde üç koca gün vardı daha ve Hakan da sabrının sonlarındaydı artık.

"Az kaldı güzelim, üç gün sonra bir sürü şey olacak ve sen bugünü anımsamayacak kadar yorulacaksın. "

Ses tonuna eşlik eden yaramaz düşüncelerin yansıdığı bakışlar Verda'yı da gülümsetmişti. "Haklısın aslında, iyice bir dinlenmek için kullanmalıyım bu zamanı. Balayımız ev dekorasyonuyla geçecek malum ve ben çok yorgun olacağım. "

Onun konuyu bilerek başka yere getirdiğinin farkındaydı Hakan, hiç istifini bozmadan kendi konusundan devam etti. "Balayında seni yormak için dekorasyonun sıraya girmesi lazım, " deyip kulağına doğru eğildi Verda'nın. "İlk sırada ben varım kokusuna yandığım..." dedikten sonra yüzünü boynuna gömüp derin bir nefesle içine çekti kokusunu. Gözlerini o anın güzelliği ile yuman Verda, gözlerini açtığında Hakan'ın kopkoyu gözlerinde kaybolacak kadar yakındı ona. Sıcak mı olmuştu ne, biraz çekilip elini yelpaze gibi salladı kendi yüzüne.

"Ben... ben gidip şu kurabiyeleri yapayım, yetişmeyecek yoksa. " deyip telaşlı telaşlı fırladı yerinden ve içeri girdi. Arka-

sından bakmakta olan adamın yüzündeki gülümseme, haylaz bir çocuğun yaptığı yaramazlıktan duyduğu gururun nişanesi gibiydi o an.

Verda içeri geçer geçmez mutfağa gidip bir bardak soğuk su içti, çok ihtiyacı varmış gibi ateşlere salıp duruyordu Hakan onu. *Şu üç gün geçsin,* dedi içinden, *görürüz kim kimi yoruyor...*

"Ben de şimdi sana seslenecektim Verda, " diyerek Ceylan geldi yanına. "Yardım kermesi için kurabiyeleri yapmaya başlayalım, diyecektim. "

Ceylan'ların komşuları olan bir ailenin çocuklarının okuduğu okulda yardım kermesi yapılacaktı. Toplanan paralarla köy okullarında ihtiyacı olan çocuklara yardımcı olma fikri, Verda'nın çok hoşuna gitmişti ki Hakan'ın çok sevdiği kurabiyelerinden birkaç tepsi yaparak katkıda bulunmayı istemişti. Bu bir anlamda sıkıcı geçmekte olan günü de kurtaracak bir fikirdi.

Bir saat kadar sonra iki tepsi kurabiye fırından çıkmış, kalan iki tepsi fırına verilmişti. Evi saran koku öyle mest ediciydi ki Hakan dayanamayıp soluğu mutfakta aldı.

"Bana da ayırın kurabiyelerden, çok güzel kokuyorlar..." derken bir yandan da elini tepsiye uzatmıştı ki Ceylan eline vurarak tepsiyi uzaklaştırdı. "Hey! Yardım için onlar, satacağız onları yemek yok!"

"Parası neyse veririz ya, Allah Allah. Versene kızım şundan iki tane, canım çekti. "

"Yaparım ben sana ayrı bir tepsi, bunlar kermese gidecek. Çocuklar için ne kadar çok satılırsa o kadar iyi hayatım, ondan yeme diyor Ceylan. "

"Tamam işte, yapılmış bu tepsi benim olsun?" diyen Hakan'ın yalvaran tonundaki sesine masum bakışları da eklenmişti ama Ceylan bu numarayı iyi biliyordu, gözlerini kısarak baktı ağabeyine.

"Oldu olacak kirpiklerini de kırpıştır da tam olsun oyunculuğun. Hiç kusura bakmayın çok sayın kurabiye canavarı, bunlar okula gidecek. "

Numarası işe yaramayan Hakan çenesini dikleştirdi, "Aman iyi, vermezsen verme. " deyip Verda'ya çevirdi bakışlarını. "Benim canım karım bana kocaman bir tepsi yapacak değil mi Verda? "

İki kardeşin çocuk gibi birbirlerine sataşmalarını gülerek izleyen Verda, "*canım karım*" hitabının verdiği keyifle "Evet hayatım, hepsini sen yersin, Ceylan'a vermeyiz. " diyerek ortalığı hepten karıştırmış olmaktan dolayı mutlu mutlu sırıtıyordu.

"Aşk olsun yenge ya, resmen iki dakikada sattın beni. " dedi Ceylan sahte bir sitemle.

Verda gayet ciddi bir sesle, "İki dakikada değil ya, toplasan on saniye sürmedi. " deyince üçü birden kahkahalarla gülmeye başlamışlardı.

Gülüşmeleri duyan Meltem Hanım, yanlarına geldiğinde kucağında Kara Kız vardı, sıcak bir kucakta seviliyor olmanın tadını çıkaran kedinin keyfine diyecek yoktu. Aradan geçen zamanla o da epey büyümüş, sağlıklı ve çok güzel bir kedi olmuştu. İkisini gören Verda gülümsedi, buraya geldikleri günden beri kedisinin Meltem Hanım'a ayrı bir ilgi gösterdiğinin farkındaydı.

"Kara Kız seni çok sevdi Meltem anne, balayı boyunca da burada kalınca sanırım seni sahibi bilecek. " dedi.

"Ay sorma kızım, her gece gelip mırlayarak yanıma kıvrılıyor. Yemeğini sabah erkenden vermeme alışmış, kalkmazsam gelip uyandırıyor beni. Siz gidince ne yapacağım bilmiyorum, çok alıştım ben de. "

Verda yanına gidip kedisinin başını okşayıp Meltem Hanım'a baktı, "Geldiğimizden beri size düşkün oldu, bakmak isterseniz sizinle kalabilir Meltem anne. Balayı sonrası ben işe başlayacağım, tedavi de var malum, yalnız kalacak uzun saatler. O yüzden sizinle kalması onun için de iyi olur ama istemezseniz..."

"İstemez miyim hiç, kalsın kara kuzum. Burada mutlu zaten, iyi anlaştık biz onunla. " diyerek fikrini söyledi Meltem Hanım. Bu durum herkesi mutlu etmişti, tüy yumağı ise neler olduğunu anlamış gibi miyavlayıp başını Meltem Hanım'ın göğsüne yaslamıştı.

***

Şirketin işlerinin halletmek için İstanbul'a gitmiş olan Faruk, işler dışında başka şeyleri de çözmek için gitmişti aslında. Şirketin bir şubesini Ankara'ya açmak istediğini ailesine söylediğinde doğal olarak bu duruma bir anlam veremeyen babası sebebini sormuş, Faruk da açıkça anlatmıştı. Aşıktı, evlenmek istiyordu ve sevdiği kızın yakın zamanda İstanbul' a gelebilme ihtimali yoktu. Dürüstlük aile arasında hiç değişmeyen kural olsa da evlenme isteğiyle şehir değiştirme niyetindeki oğullarının dürüstlüğü, aileyi dumura uğratmıştı. Adının Ceylan olduğunu öğrendikleri kızla hemen tanışmak istemişler ancak bu istekleri Faruk tarafından geri çevrilmişti. Henüz doğru düzgün vakit geçiremediği kızı, ailesine tanıştırıp olayları hızlandırmaya hiç niyeti yoktu Faruk'un, özellikle annesine. Faruk istemişti ki Ceylan ile birlikte olabildiğince vakit geçirsinler, flört etsinler, Ceylan'ın aklında hiç soru işareti kalmasın.

Bir anne olarak Damla Hanım'ın oğlunun aşık olduğu kızı tanımak istemesi gayet normaldi. Her şeyden önce Faruk'a evlenmeyi düşündürten, onu bu derece etkileyen kızı merak ediyordu. Bunca yıl evlenmesi için başının etini yediği çılgın oğlunu evlenmeye ikna eden kız, ya oğlu kadar çılgındı ya da oğlundan kat be kat zekiydi. İki türlüsü de kabulüydü Damla Hanım'ın, yeter ki elinden yüzünden önce ruhu düzgün olsundu kızın. Yurtdışında yaşadıkları için uzun aralıklarla Türkiye'ye geliyorlardı ama Faruk hiç aksatmadan onları sık sık arıyor, ihtiyaçlarını soruyor, sağlığından emin olmak isteyen annesi için görüntülü konuşmalar yaparak içini rahatlatıyordu annesinin. Ne kadar çılgın olursa olsun, Faruk yüreği güzel bir çocuk olmuştu hep, bu nedenle bir anne olarak ona eşlik edecek kızın da ruhu güzel olsun istiyordu.

Babası ise apayrı bir âlemdi, gerekli olmadıkça konuşmazdı. Çok ciddi bir adam olduğundan değil, annesinden ona konuşma sırası gelmediği içindi suskunluğu. Özünde oldukça eğlenceli ve muzip bir adamdı babası Onat Bey. O da kendisi gibi yazılım uzmanıydı ve Faruk baba mesleğini seçmiş olmaktan ötürü fazlasıyla memnundu. Annesinin hiç anlamadığı bir konuda ortak bilgi sahibiydiler ve bu yüzden hiç değilse iş konusunda rahat rahat sohbet edebiliyorlardı. Ceylan ve ailesi konusunda babasıyla hiçbir sorun yaşamayacağından emindi.

İstanbul'a şirketteki işleri halletmek ve ailesini karşılamaya gelmişti Faruk. Verda'nın nikâhı için geliyor olsalar da damadın Ceylan'ın ağabeyi olduğunu biliyorlardı ve nikâh sayesinde müstakbel gelinlerini de tanımış olacaklardı. Ceylan'ın bunlardan haberi yoktu henüz, ailesinin geleceğini söylese kızın heyecan yapacağını bildiğinden Faruk durumu sadece Hakan'a anlatmıştı. Nikâhtan bir gün öncesinde ailesiyle birlikte Ankara'ya gelecekti, bu konudaki tek sorun Ceylan'ı daha ilk günden çok özlemiş olduğuydu. İlk günlerdeki gibi yine telefonla görüşüyor olmalarından ötürü, sanki ilişkilerinde ilerleme yerine gerileme göstermişler gibi hissediyor oluşu da özlemine acı bir tat ekliyordu. Neyse ki nikâha sadece üç gün kalmıştı ve Faruk çoktan ailesiyle kalacağı oteli ayarlamıştı. İki gün sonraya uçak biletleri alınmış, nikâh için hediyeler hazırlanmıştı.

Annesi için Verda'nın yeri ayrıydı. Ailesini tanımış olduklarından hem onları, hem de kızlarını ayrı bir severdi annesi. Verda ailesini kaybettiğinde o kadar üzülmüştü ki Faruk'un, Verda'nın yanında olmak için okulunu dondurmasına kızmak şöyle dursun, onunla gurur duyduğunu söylemişti. Bu yüzden Faruk için annesi çok başka bir kadındı ve tek dileği Ceylan'la iyi anlaşmalarıydı. Meltem Hanım birçok yönden Verda'nın annesine benzediğinden onunla anlaşacağı konusunda pek şüphesi yoktu ama Ceylan kıpır kıpırdı, çok canlıydı, ki ona da en başta bu rengarenk kişiliği yüzünden aşık olmuştu. Annesi Ceylan için ne düşünür bilemiyordu ama sevmesini umut ediyordu.

***

Nikâh Günü

Bir gün önce Ankara'ya gelmiş olan Faruk, ailesini tanıştırmak için Hakan'ın davetiyle akşam yemeği için Ceylanlara gitmişti. Yalnızca Faruk'un geleceğini zanneden Ceylan için sevdiği adamın anne ve babasıyla olan sürpriz tanışması, ilk başlarda şaşkınlığa ve tedirginliğe yol açmıştı. Ancak Damla Hanım, daha Ceylan'ı görür görmez sevmiş, sıcakkanlı sohbetiyle genç kızın tüm tedirginliğini yok etmişti. Meltem Hanım gelecek olanları Hakan'dan öğrenmiş olduğu için hazırlığını ona göre yapmış olmanın rahatlığı içerisinde karşılamıştı misafirlerini. Kısa zamanda iki aile hiç sorunsuz kaynaşmış ve önlerindeki nikâh sonrası Ceylan'ı istemeye gelmeleri konusunda anlaşmışlardı.

Yıllar sonra Damla teyzesini ve Onat amcasını görmekten ötürü Verda çok mutlu olmuştu. Geleceklerini ona da söylememiş olan Faruk'a biraz çemkirmişti ama kızgınlığı fazla uzun sürmemişti, her zamanki gibi.

Bugün ise beklenen gündü; sabah erkenden kalkılmış, Faruk'un arabası süslenmiş, kuaföre gidilerek tüm aile kadınlarının saçları özenle yaptırılmıştı. Erkekler de tıraşlarını olmuş, işler bitmiş ve öğleden sonra saat üçe alınmış olan nikâh için son aşama olan giyinmek üzere herkes evde toplanmıştı.

Ceylan'ın tüm gün sürekli gülümseyen yüzüyle Verda'nın peşinde dört dönmesi, her şeyine yardımcı olması, kardeşi olmayan Verda için paha biçilemezdi. Yanında kendi ailesine ait hiç kimse yoktu ama ailesiymiş gibi hissettiren o kadar çok insan vardı ki, Verda bir an olsun yalnız olduğunu düşünmemişti.

Herkesin hazırlığı bittiğinde odadan çıkması sona kalan Verda'yı bekliyorlardı. Nihayetinde gelinliğini giymiş olarak odadan çıkan Verda'yı, Hakan gördüğü anda kalbi dörtnala koşmaya başlamıştı. Daha önce gelinlikle görmüştü onu ama bugün üzerindeki gelinliğin taşıdığı anlamla bütünleşeceği gündü.

Arabasını ona doğru sürerek yanına gitti Hakan, elini uzattı. Avucuna konan sıcak, küçük eli kaldırıp usulca dudaklarına götürürken bakışlarını Verda'nın gözlerinden bir an olsun çekmemişti.

"Çok güzelsin hayatım, baş döndürücü olmuşsun. " dedi sadece onun duyabileceği bir tonda.

"Ve sen öyle yakışıklısın ki, sana her gün tekrar aşık oluyorum ama bugün, tüm günlerin toplamından daha fazlası var içimde."

Birbirlerine bakmaya devam edebilirlerdi, bir ömür geçirebilirlerdi bu koridorda karşılıklı bakışarak. Gözleriyle konuşurlar, sevgileriyle doyarlardı; ama ikisinin de en sabırsız olanından bir kardeşleri vardı.

"Otelinize gidince mi bakışsanız? Nikâhı kaçırırsak otele gitmenizin bir anlamı da olmayacak ya, neyse..." diyen Ceylan'ın sesiyle ikisinin de susmuştu bakışları, ardından duydukları küçük bir sızlanma sesinin anlamını Hakan da, Verda da biliyordu. Meltem anneleri yine kolunu çimdirmişti dili ayarsız kızının.

Evden çıkıp arabalara binerek nikâh salonuna doğru yola koyuldular. Tüm yüzlerde istemsiz bir gülümseme hâkimdi, bugün herkes uzunca bir süre bu gülümsemeyi koruyacaktı.

Nikâh salonuna geldiklerinde gelinle damat odalarına geçerken davete icabet etmiş herkes salonda kendilerine ayrılan yerlere geçerek beklemeye başlamışlardı. Son dakikalar, Verda'nın bir türlü geçmediğini düşündüğü son günlerden daha zorlu çıkmıştı. Bugünü bir atlatsalar başka hiçbir şey istemediğini söyleyip duruyordu içinden. Odanın içinde ileri geri gidip geliyor, parmaklarını birbirine geçirip açılmaz bir düğümmüş gibi uğraşıyordu.

Kapıları tıklatılıp salona çağrıldıklarında ikisi de derin bir nefes almıştı. Odadan çıktıkları sırada Hakan arabasını durdurunca Verda bir an için paniklemişti.

"Salona yan yana girebilir miyiz? Geçen parka giderken yaptığımız gibi?" diye sorunca önce bir oh çekerek rahatladığını dışa vurdu Verda, sonra gülümseyerek arabayı tek eliyle tutarak yanına geçti Hakan'ın. Salonun onlar için ayarlanmış olan kapısına geldiklerinde görevlilerden biri yanlarına gelip kapıyı açtı ve nikâhın kıyılacağı salona girdiklerinde heyecanları had safhadaydı.

&

39

Nikâh memurunun öğüt veren sözleri sonrası ikisine sorduğu sorulara aldığı heyecanlı birer evet cevabı, alkışlar, şahitlerin onayı ve atılan imzalar... Verda'nın eline uzatılan küçük defterle tüm o heyecanlı bekleyişin sona ermesi gerekiyordu; ama salondan çıkışta etraflarını saran insanların tebrik edişleri bitene kadar sürmüştü o tatlı mutluluk. Takılar takılmış, davetlilerle görüşülmüş, nikâh şekerlerinin dağıtılmasıyla kalabalık yavaş yavaş dağılmaya başlamıştı.

En son yaşlıca bir kadın ve yanında Ceylan yaşlarında görünen genç bir kız gelmişti yanlarına. Verda zaten çoğunu tanımıyordu davetlilerin. Ailesi kaçarak evlendiği için yakın akrabalarıyla hiç görüşmemiş olduklarından onun ailesinden kimse yoktu. Nikâha gelen en yakın tanıdıkları Faruk ve ailesiydi, bir de patronu ile birlikte çalıştığı birkaç iş arkadaşı. O yüzden tıpkı diğer davetliler gibi aralarındaki benzerlikten anne-kız olduğunu anladığı bu insanları da tanımıyordu Verda.

Hakan'ın kadının eline uzanıp öptüğünü görünce bir an şaşırdı, kadının da, kızın da gözleri dolu doluydu. Kızın, annesinden sonra Hakan'a içtenlikle sarılırken hıçkırdığını duydu belli belirsiz. Nihayetinde Hakan ona tanıştırdığında anladı bu duy-

gusallığın nedenini, yıllarca içini kemiren acının sahibi Uzman Çavuş Talat'ın annesiyle kız kardeşiydi ikisi.

Aralarında geçen diyaloglardan bunca yıl Hakan'ın onlara maddi olarak yardımcı olduğunu ve genç kızın okumasına katkıda bulunduğunu öğrendiğinde içi gururla cız etti. Nasıl güzel bir adamdı artık kocası olan adam, nasıl başka bir yüreği vardı... elini tuttu tek tük kalan davetlilerle görüşürlerken ve hafifçe sıktı. Seviyordu bu güzel adamı, ona ait olan her şeyi.

Akşamüstüne kadar süren ve sonunda biten nikâhtan sonra aile bireyleri dışında kimse kalmamıştı yanlarında. Buradan çıkıp hep birlikte bir akşam yemeği yemek üzere yer ayırttıkları restorana gitmek için onlar da ayrıldılar nikâh salonundan.

Restoranı Faruk seçmişti ve Verda'nın geçen seferki şehir planlama arzusunu pekiştirmeyerek Hakan'ın kolaylıkla girebileceği bir yer olmasına özen göstermişti. Herkes yerlerine geçip yemekleri sipariş ettiklerinde Ceylan uzun süredir merak ettiği ancak bir türlü aslını öğrenemediği konuyu sordu Verda'ya.

"Ya bir ara telefonda konuşmuştuk ya hani, olmazsa kaçırırım demiştin abim için. Bir ara Faruk'la konuşurken bunu söylemiştim ve o da annenin babanı kaçırdığını söylemiş gülmüştü. Çok merak ediyorum ben ya, yemekler gelene kadar anlatsana annen nasıl kaçırdı babanı? "

Meseleyi ilk kez duyanlar şaşkın şaşkın gülümserken Verda'nın yüzünde peydah olan gülümseme az da olsa burukluk barındırıyordu. Yine de annesinden birçok defa dinlediği kaçırma olayını özetleyerek anlatmaya başladı. Bu güzel gününde onları bu şekilde anmak ayrı bir anlam taşıyordu Verda için.

"Annem değişik bir kadındı, babamla tanışmaları da zaten çok değişik olmuş. Evlenmeye çok kısa sürede karar vermişler ama annemin ailesi karşı çıkmış. Okuluna devam etmesi konusunda ısrar ediyorlar ve kesinlikle engelli bir adamla evlenmesini istemiyorlarmış. Tabii annem bunu babama anlatmış, babam tanışmak istemiş ancak annemin ailesi istememiş. Olmayacak diyorlar, başka bir şey kabul etmiyorlarmış. Babam da sü-

rekli kaçalım diyormuş anneme o sıralar. Ama annem, olmaz diyormuş, güzellikle olsun her şey, bir şekilde ikna olacaklar diye kabul etmiyormuş. "

Verda anlatırken sanki o anlarda kendisi de varmış gibi, hepsini kendisi yaşamış gibi olanları içtenlikle dile getirirken masadaki herkes pür dikkat onu dinlemeye devam ediyorlardı.

"Tabii ikna falan olmamış dedemler, annemin akşam çıkmalarını yasaklamışlar, diğer aile büyükleri falan gelip konuşmuş annemle vazgeçsin diye. Annem vazgeçmemiş ama ailesinin okulu bitirmesi yönündeki isteklerini de görmezden gelememiş. Babama bir yıl okuyup sonrasında yatay geçişle aynı şehre aynı bölüme geçebileceğini ve o zaman ailesinin ses etmeyeceğini söylemiş çünkü bu yönde söz almış ailesinden.

Fakat bir akşam anneannemle dedemin konuşmalarına şahit olmuş. Okula gider gitmez unutur diyorlarmış, hele bir gitsin de gerisi kolay diye konuşuyorlarmış. Tabii annem bunu duyunca çok kızmış, amaçlarının sadece onu uzaklaştırmak olduğunu, kızlarını hiç anlamadıklarını fark etmiş. Ertesi gün de dedemler arkadaş ziyaretine gitmek için evden ayrılmışlar. Annem de çantasına birkaç gerekli şey koyup arkalarından çıkmış ve babama gitmiş.

Bu arada babamla arası da biraz bozukmuş, okula dönecek olması yüzünden. Babamı arkadaşlarıyla bir kafede vakit geçirirken bulmuş, yanına çağırmış, "*Yürü hadi, seni kaçırıyorum, evleniyoruz. "* demiş. Babam da muzip bir adam, engeliyle dalga geçen bir tip böyle, "*Beni kaçırman harika ama şu yürüme kısmı biraz sıkıntı olabilir*. " demiş gülerek. O akşamın ertesi günü yıldırım nikâhı için başvurup iki gün sonrasında evlenmişler. "

Verda sustuğunda masadaki herkesin gözlerinde şefkat, sevgi, üzüntü gibi birçok duygunun hâkim olduğu bakışlar belirmişti.

"Annenle baban çok başka insanlardı, onların hayata bakışlarını hep sevmişimdir, mekânları cennet olsun kızım. " dedi Faruk'un annesi.

Herkesten usulca yükselen âmin sözcüğünün arkasından sessizliğin hâkim olduğu masada, garsonun yemekleri servis etmek üzere gelmesi havayı değiştirmeye yetmişti. Bir yandan yemeklerini yerken gençler ayrı, yaşları birbirine yakın olan Faruk'un annesi ile Hakan'ın annesi ayrı sohbetteydiler. Çocuklarının geldikleri noktadan o kadar memnunlardı ki yüzlerinde gün boyu eksilmeyen gülümsemeleri hiç solmayacakmış gibi yüzlerini süslemeye devam ediyordu.

Yemek sonrası hep birlikte kutlama yapmak için restorandan çıkıp, güzel, şık bir kafe-bara geçmişlerdi. Kafa yormayan ezgilerle canlı müziğin olduğu hoş bir mekândı ve burayı ayarlayan da yine Faruk'tu. Tabii burada olmadığı için yer seçimlerinde Ceylan'ın yardımını almıştı ama hem şartlar olarak, hem de mekân olarak restoran ve kafe-bar tam da istediği gibi çıkmıştı. Düğün yapmayacakları için dolayısıyla pasta da hiç kimse tarafından düşünülmemişti ama Ceylan'a göre pasta yemek için illaki düğün gerekli değildi. Madem evlilik kutlaması yapacaklardı, pastasız olmamalıydı. Onun bu düşüncesine kesinlikle katılan Faruk, pasta işini ona bırakmış ve kutlama sırasında getirilmek üzere anlaştıkları kafe-bara teslim edilmesi için gereken her şeyi ayarlamasında Ceylan'a maddi-manevi yardımcı olmuştu.

Fakat kafeye geldiklerinde Faruk'un bir sıkıntısı olduğunu gün boyu hisseden ancak günün telaşı yüzünden bir türlü konuşmaya fırsat bulamayan Ceylan tedirgindi. Sorunun ne olduğunu merak ediyordu ve kaşla göz arasında telefonundan mesaj atarak Faruk'a acilen konuşmaları gerektiğini yazdı. Mesajı okuyan Faruk ise anlık bir kaş çatışla ne olduğunu merak etmiş, o merakla da pat diye yerinden kalkıp Ceylan ile ufak bir işleri olduğunu söyleyerek kızla birlikte masadan uzaklaşmıştı.

Ailelerin görüş alanından çıktıkları anda Ceylan merak ve endişe dolu bir sesle neyi olduğunu sordu Faruk'a. Faruk sıkıntılı bir şekilde onu rahatsız eden durumu açıklamak için derin bir nefes aldı.

"Aileleri tanıştırma işini biraz daha ertelemek istiyordum ben, üzerimizde baskı kurmasınlar ve bir süre rahat edelim diye. Ama nikâh yüzünden aceleye geldi işte ve sonuç olarak haftaya istemeye geleceğiz seni. "

Faruk'un derdini öğrendiğinde anlayışlı bir ifadeyle gülümseyerek uzanıp elini tuttu Ceylan. "Bu muydu seni böyle diken üstünde tutan şey? Gelsinler istemeye, ne olacak ki? Ertesi gün evlenmeyeceğiz sonuçta, nişanlanırız en fazla. Hem nişanlıyken de rahatça vakit geçirebiliriz Faruk, dert edecek bir şey yok. En azından benim açımdan. "

"Annemi henüz tanımıyorsun sen, nişanı yapar yapmaz başlayacak ne zaman evleniyorsunuz diye. Yani bana kalsa yarın evlenelim ama ben senin için biraz daha bekleme taraftarıydım. "

"Yani yarın biraz erken olur tabii ama, " diyerek güldü Ceylan, "Benim için de beklememiz gerekmiyor, öyle veya böyle evleneceğiz zaten ve erken olmasında bir sıkıntı yok. Anneni de anlamak lazım şimdi, kadın çılgın oğlunu kabul edecek bir kız bulmuş, acele edecek tabii. "

Ceylan'ın sesindeki alaycı tona eşlik eden bir ifadeyle ona bakan Faruk, kollarını beline dolayarak onu kendine çekmişti. "Sen almasan ben evde kalacağım yani, bunu mu demek istiyorsun?" dedi imalı bir tonda.

"Kesinlikle onu demek istiyorum, ki teknik olarak annen dedi zaten. Ben sadece onaylıyorum. "

"Yalnız unuttuğun bir şey var, ben o gözlerindeki ormanın kuytusunda bir ömür dinlenmeyeceksem zaten evde kalayım bir zahmet, kimseler almasın beni. Sen almadıktan sonra istemem ki ben kimseyi. "

Kollarının arasında olduğu adama biraz daha yaklaştı Ceylan, "Hele bir iste, o ormanda bak nasıl kurda kuşa yem ediyorum seni! " deyip sarılarak yanağını yasladı Faruk'un göğsüne. "Beni düşündüğünü biliyorum ama rahatsız değilim, anlıyor musun? Yarın da evlensek, beklesek de rahatım ben. Ne anneni üz ne de kendini. Bırakalım nasıl gelişecekse öyle olsun, önemli olan hak-

kımızda hayırlısı ne ise onun olması. Zamanı gelmiş hiçbir şey erken, zamanı gelmemiş hiçbir şey geç değildir. "

Aralarında konuşup anlaşan Ceylan ve Faruk, masaya döndüklerinde meraklı bakışların hedefi olacaklarını bildiklerinden pasta için en uygun zaman olduğuna karar vermişlerdi. Özel bir tasarımla yaptırdıkları pastanın getirilmesini rica ettikten sonra dönmüşlerdi masaya.

Tam da bekledikleri gibi neler olduğuna dair meraklı bakışlarla onları süzen aile üyelerinin, herhangi bir şey sormalarına fırsat kalmadan canlı müzik yapan sanatçı şarkısını bitirmiş ve yeni evli çiftin ona daha önce bildirilmiş olan isimlerini söyleyerek tebriklerini dile getirmişti. Bunu beklemeyen Hakan'la Verda, şaşkınlıkla gülümseyerek sanatçıya ve mutluluklarına alkışlarıyla eşlik eden diğer müşterilere teşekkür ediyorlardı ki üzerinde maytaplarla ışıl ışıl parlayan, servis arabasıyla akşamları dans pisti olarak kullanılan boş alana getirilen pastayı gördüler. Şaşkınlıkları daha da artmıştı.

"Bunu ne ara ayarladınız?" diyen Verda, pastayı kesmek üzere piste davet edildiklerinden cevabı beklemeyip kalkarak Hakan'ın yanına gitti ve yine tek eliyle idare ettiği arabasını iterek onları bekleyen pastaya doğru yüzünde kocaman bir gülümsemeyle yürüdü.

Nikâh hazırlıkları boyunca Verda'nın her şeyi sade olarak seçmesi nedeniyle pastanın dizaynı konusunda da Ceylan olabildiğince sade ve şık bir tasarım beğenmişti. Kendi düğün pastası için sakladığı çılgın fikirlerini uygulayamayan yanı ise bu durumdan pek hoşnut olmamıştı tabii. Bu nedenle en azından pastanın üzerine koyulacak süs konusunda biraz yaramaz olabileceğine karar vermişti Ceylan, doğrusu özel olarak yaptırdığı süsün, günün çifti için çok uygun olduğunu düşünüyordu.

Pastanın yanına geldiklerinde üzerindeki süsü gören Hakan gözlerini devirirken Verda kahkahalarla gülüyordu. Tekerlekli sandalyede bir adam ve kucağına yan oturmuş kadını öpmekteydi. Onları videoya almakta olan Faruk'un da yeni fark ettiği

pastanın üstündeki süse bakarak gülmesi, çekimi biraz sekteye uğratmıştı o sıra.

Alkışlar eşliğinde kesilen pasta tekrar içeri götürüldü, tüm masalara servis edildi ve Verda'nın isteği üzerine pastanın üzerindeki süs paketlenip geline teslim edildi. Saklamak isteyebileceğini düşündüğünden Ceylan süsü plastikten yaptırmıştı ve Verda ayarlanan tüm bu güzellikler için sonradan sahip olduğu kız kardeşine sarılarak teşekkür etti.

Nihayetinde birkaç saatlik bir kutlamanın ardından dağılma vakti gelip çatmıştı. Hakan'ın ayırtmış olduğu otele öncelikli olarak gelinle damat bırakılmış, ardından Faruk önce Ceylan ve annesini eve bırakıp ardından kendi ailesiyle kaldıkları otele geçmişti.

O sıralarda gelinle damat da kendi odalarının olduğu kata asansörle çıkmışlar, resepsiyonda öğrendikleri üzere koridorda sola doğru ilerleyerek odalarını bulmuşlardı. Verda elindeki kartla kapıyı açmış, içeri girmek için tam Hakan'ın arkasına geçecekken kendini bir anda onun kucağında bulmuştu.

"Öylece içeri gireceğimizi düşünmüyorsun herhalde? " dedi Hakan. "Gelini eşikten kucakta geçirmek adettendir. "

Hakan'ın sözlerini gülerek onaylayan Verda, Hakan'ın kucağına daha düzgün bir şekilde oturduktan sonra kollarını boynuna dolamış ve çemberleri çevirerek onları eşikten geçiren kocasının dudaklarına uzanmıştı. İçeri girdiklerinde Hakan'ın mecburen biraz sertçe davranarak itelediği kapı kapanmış ve geçmek bilmeyen özlem dolu günler kapının ardında kalmıştı.

&

40

Gelinliğe zaten Verda'nın üzerinde gördüğü ilk anda hayran kalmıştı Hakan ama gece kolayca çıkarabildiği için ayrı bir hayranlık duymuştu. Malum, kitaplarda ya da filmlerde bitmek bilmeyen düğmelerle dolu o kadar çok gelinlik işkencesi okuyup görmüştü ki, Verda'nın gelinliği incecik bir fermuarla o güzel bedeninden sıyrılıp altında saklanan ve fazlasıyla özlenmiş olan hazineyi ortaya çıkarınca, modeli tasarlayana içinden teşekkür etmişti.

Oysa Hakan'ın giydiği damatlık öyle miydi? Ceketi, papyonu, bel kemeri, pantolonu, gömleği... Bir ara Verda'nın iç geçirdiğini bile duymuştu Hakan, en son gömleğinin düğmelerini açarken dedikleri ona kahkaha attırmıştı.

"Derviş öldürmek kaç seneden başlıyor hayatım? "

"Planlı bir cinayetin cezası epey ağır olsa gerek. "

"Öyledir kesin ama biri onu durdurmalı. Hayır bunca yol geldik, vuslata eremeden düşüp bayılacağım şimdi, ona yanıyorum!"

Hakan, bütün gece boyunca Verda'ya yanmak için çok daha güzel nedenler olduğunu büyük bir zevkle göstermişti. Üstelik her yanışına ve sönüşüne eşlik etmiş, aralarındaki tutkuyu, küle

dönmesine izin vermeden tekrar tekrar tutuşturmuştu. Kimin kimi yorduğu önemini çoktan kaybetmiş, iki taraf da vuslat beşiğinde sabaha karşı tatlı bir uykuya dalmıştı.

Balaylarının ilk birkaç gününü kendilerine ayırarak tadını çıkaran Hakan ile Verda, sonraki günlerde bir yandan da evlerini hazır etmek için uğraşmaya başlamışlardı. Kısa sürede bulduklları ev için gerekli hazırlıkları gündüz saatlerinde yapıyorlar, eksik olan küçük eşyaları tamamlıyorlar ve akşam olup otele döndüklerinde balayına kaldıkları yerden devam ediyorlardı. O akşam için otelin restoran kısmında kendilerine şık bir masa hazırlatmış olan Hakan, son birkaç günün yorgunluğunu atmak için romantik bir akşam yemeğinin güzel olacağını düşünmüştü.

Akşam için Hakan'ın özel bir ayarlama yapmış olduğunu bildiğinden Verda da kendine aldığı elbise ile otelin kuaförüne gitmişti. Saçlarını ve makyajını yaptırmış, elbisesini giyinmiş, tamamen hazır hâlde yemek saati için restoranda onu beklemekte olan Hakan'ın yanına gitmişti. Restorandan içeri girdiği anda onu görmüş, mavi elbisesine uyumlu topuklu ayakkabıları ile usul usul yanına yürürken Hakan'ın giydiği takım elbiseyle ne kadar yakışıklı olduğunu düşünüyordu.

Hakan da ondan farklı değildi; her ne kadar aldığı elbiseyi görmüş olsa da böyle üzerinde etekleri uçuşarak ona doğru yürüyen kadının masallardan fırlamış bir peri kızından farkı olmadığını düşünmekte ve gülümsemekteydi. Bu güzeller güzeli kadın onun eşiydi, aşık olduğu, çok sevdiği, her şeyiydi. Onunla birlikte almış olduğu yolun ikisini getirdiği yer, dünyanın en güzel şehirlerinden daha güzel, en muhteşem manzarasından daha mükemmeldi.

"Çok güzel olmuşsun, tüm akşam gözlerimi senden almakta zorlanacağım. " dedi yanına gelmiş, ona en az onun kadar aşkla gülümseyen Verda'ya.

"Sen de çok yakışıklı görünüyorsun, sana bakmaktan yemek yiyebilirsem ne âlâ... " diyen Verda, Hakan'ın yönlendirmesiyle masaya yaklaşıp sandalyesine geçti.

Masanın düzeni diğer masalardan farklı olarak mumların yandığı, küçük bir çiçek buketinin vazoda keyif çattığı, yemeklerin servis edileceği tabakların yanlarına serpiştirilmiş az miktarda gül yapraklarının eşliğinde gerçekten hem sade, hem de çok romantik bir görünümdeydi. Romantizmle pek ilgisi olmasa da Verda gördüklerinden çok hoşlanmıştı.

Garsonun gelip Hakan'ın önceden belirlediği şekilde aperatiflerini ve içeceklerini servis etmesinin ardından sohbet ederek atıştırmaya başlamışlardı. "Eşyaların gelmesine bir hafta kaldı, evimize geçmek için sabırsızlanıyorum, " dedi Verda. Romantik bir yemekte konuşulacak bir konu değildi, biliyordu ama bu güzel masa ve akşam için teşekkür etmişti ve başka ne denir hiçbir fikri yoktu.

"Al benden de o kadar, yani evet burada keyfimiz yerinde; ama evimizde daha rahat olacağımızı bildiğimden olsa gerek ben de sabırsızlanıyorum. İnşallah bir sorun çıkmaz da dedikleri gibi haftaya eşyalar eksiksiz gelir."

Ana yemekler de gelmiş, kimi zaman aşkla kimi zaman güncel durumlarıyla ilgili keyifle sohbet ederek akşam yemeğini bitirmişler ve odalarına çekilmişlerdi. Odalarına geldiklerinde Hakan kesinlikle kendini daha rahat hissediyordu; tüm gün oturuyor olmanın meydana getirdiği ağrılardan uzandığı kanepede Verda'nın ona okuduğu kitabı dinlerken kurtuluyor, kahve eşliğinde birbirlerine ayırdıkları özel zamanlar sayesinde dinleniyordu.

***

Yalnızca tedavi süresince Ankara'da oturacaklarından dolayı, kiralamış oldukları evi Hakan'ın Gümüşlük'teki evinde olduğu gibi ona özel dizayn edilmiş bir şekle sokamayacaklardı. Bu durumun tek sıkıntısı birçok şeyi Hakan için Verda'nın yapması anlamına gelmesiydi, ancak Verda şikâyetçi değildi. Hakan'ı kendisi açısından bir sorun olmayacağına ikna etmesi de uzun sürmemişti.

Bir hafta sonrasında otelden ayrılıp nihayet evlerine geçtiklerinde, evlerinde ilk akşam yemeklerini Meltem Hanım, Ceylan ve Faruk'la birlikte yemişlerdi. İki oda bir salon evin içine olabildiğince az ve öz eşya seçerek Hakan'ın evde arabasıyla rahat hareket etmesine özen göstermişlerdi.

Hakan'ın yoğun başlayan ve aynı yoğunlukta devam eden tedavisi ilk ayında gerçekten beklemediği kadar zorlamıştı Hakan'ı. Fizik tedavi, robotlarla yapılan ve yürümesine yönelik kasları ve sinirleri çalıştıran gelişmiş yöntemlerin yanı sıra düzenli olarak yüzmeye de gidiyordu. Eve geldiği ilk ay boyunca ağrılardan bazı geceler uyumakta dahi zorlandığı olmuştu Hakan'ın.

Aynı günlerde işe başlamış olan Verda da uzun süredir alışık olmadığı bir temponun içinde bulmuştu kendini. Hakan'ın kitabını editlemekle uğraşıyor, baskı sürecine girinceye kadar her detayıyla yakından ilgileniyordu. Tabii onun dışında ilgilendiği başka kitaplar, yazarlar da söz konusuydu. Tüm gün ofiste tam kapasite çalışıyor, akşam eve gelir gelmez duş alıp masayı hazırlıyordu. İlk başlarda işten gelince yemek yapmak sıkıntı olunca, Verda yemekleri bir gün öncesinden hazır etmeye başlamıştı ama yorgunluğun üstüne bu yöntem de pek kolaylaştırmıyordu işleri. Sonunda Meltem Hanım işe el atmış ve yemek işini üstlenmişti. Onlar evde yokken gelip yemeklerini hazırlıyor, Verda'ya sadece yemekleri ısıtıp, sofrayı kurmak kalıyordu.

Eve bir yardımcı alma konusunda Hakan ısrar etse de Verda kabul etmemişti, tedavi oldukça masraflıydı ve ellerinde ne varsa hepsi harcanıyor, kıtı kıtına bir geçim sağlıyorlardı. Bu durumda eve yardımcı almak Verda'ya göre lükstü ve neyse ki Ceylan ile Meltem annesi bu konuda onun yanındalardı. Verda her zaman sahip olduklarına şükür eden biriydi ama Meltem annesi ve Ceylan için ayrı bir şükrediyor, aile olmanın verdiği huzuru ve o kopmaz bağı onlarla yeniden hissettiği için kendini gerçekten şanslı sayıyordu.

İlk ayın sonuna geldiklerinde değişen yaşam şekillerine alışma sürecini de atlatmışlardı. Hakan'ın yıllardır sessiz kalmış bedeni, tedaviyle birlikte yeniden hayata dönmüş, devam eden

ağrılarına rağmen aldığı olumlu sonuçlarla daha hevesli hâle gelmişti. Adım adım gittikleri yolda önlerinde duran bir diğer engel için de harekete geçmişlerdi. Hakan'ın yıllarca içini yiyip bitiren ve sadece Verda yanındaysa ondan uzak duran kâbusları...

İkisi de Verda'nın yanın olma durumunun geçici bir çözüm olduğunun farkındalardı. Hakan bilinçaltına bir bomba yerleştirmişti. Yıllardır duyduğu suçluluk duygusu ile o bombayı daha tehlikeli bir hâle getirdiğini de biliyordu. Zaman alacak olan, yorucu bir tedavi görüyor olsa da yapılacak şey belliydi. Psikolojik destek almaya başladığında kendini her açıdan daha iyi ve daha rahat hissetmeye de başlamıştı. Hakan'ın daha kötüsü olamaz dediği yerde bambaşka bir hayat yeşermiş, yaşamları daha bir düzenli hâle gelmişti.

Düzene giren tek şey onların hayatı değildi, nikâhlarından bir hafta sonra Faruk ve ailesi Ceylan'ı istemeye gelmişler ve aynı akşam yüzüklerin takılmasıyla iki genç nişanlanmışlardı. Ceylan'ın nikâh günü söylediği sözlerin de etkisiyle Faruk artık daha rahattı, annesinin "Biz dönmeden düğün işini de yapsaydık " sözlerini geçiştirmenin bir yolunu bulmuş ve hiçbir şeyin aceleye gelip kötü olmasını istemediğini, onu kırmadan anlatarak düğünü gelecek yaza yapma konusunda annesini ikna etmişti.

Düzenli olarak kontrollerini yaptırmakta olan Hakan'ın, artık alışmış olduğu zorlukların üstesinden kimi zaman kolaylıkla geldiği gibi, kimi zaman pes edecek kadar sınıra yaklaştığı da oluyordu. Elbette bu duruma sebep, ilerledikçe ağırlaşan tedavi yöntemleri ve çalışmalardı ama Verda ve ailesi her seferinde onu sınırdan almayı başarıyor, manevi gücünü deşarj ederek dayanmasına yardımcı oluyorlardı. Sürecin ağır olduğu zamanlarda Verda işinden izin alarak onun yanında oluyor ve tedavisinin bu zorlu aşamalarına onunla birlikte katılarak desteğini üzerinden hiç çekmiyordu.

Baş başa kaldıkları bazı akşamlar, birlikte geleceğe dair hayaller kuruyorlar ve planlar yapıyorlardı. Gerçekleşip gerçekleşmemesi kısmına takılmadan, yalnızca kendilerini mutlu ettiği

için kurdukları o kadar çok hayalleri vardı ki... Plan yaptıkları ve üzerinde konuşmayı en sevdikleri konu ise ileride sahip olmak istedikleri çocuklarıydı. Hakan'ın pes etmesini engelleyen belki de en önemli etken baba olma düşüncesiydi. İkisi de çocuklarını büyükşehirde yetiştirmek istemiyorlardı. Özellikle Hakan, ayağa kalkar kalkmaz Gümüşlük'e dönmeyi ve çocuklarını orada, doğayla iç içe bir ortamda büyütmeyi istiyordu, Verda da bir yere bağlı olarak çalışmayı bırakıp, evinde serbest çalışmayı ve ailesine zaman ayırabilmeyi. Bu hayalleri ve planları olabildiğince gerçekleştirebilmek için ikisi de çok çalışıyor, çok çabalıyor ve her konuda birbirlerine destek olarak geçiriyorlardı günlerini.

Ama hayat, planlar yapılırken ve hayaller kurulurken olup bitenlerden ibaretti. Hakan'ın tedavisinde üçüncü ayına girdiği günün sabahı, Verda'nın şüphelerini doğrulamak için aldığı ve iş yerinde uyguladığı hamilelik testinin pozitif çıkmasıyla her şeyin seyri değişivermişti. O günün akşamına Hakan'a vereceği iki sürprizi olmuştu Verda'nın.

Akşamüstü eve gelen Hakan, annesinin ve Ceylan'ın özellikle çağrıldıklarından habersiz, kendilerini ziyarete geldiklerini görerek sevinmişti. Hep birlikte yenilen yemek sonrası Ceylan herkese Türk kahvesi yapmış, Hakan'ın o gün doktorundan duyduğu dokuz ay kadar sonra ayağa kalkabileceği ve destekle yürüyebileceği haberini kutluyorlardı. Akşama saklanan belli ki üç sürpriz vardı ve ilk sürprizi bu güzel haberle Hakan yapmıştı.

Haberin coşkulu etkisi biraz durulduğunda, Verda onun da bir sürprizi olduğunu söyleyerek odaya gitmiş ve elinde getirdiği şeyi arkasına saklayarak yanlarına dönmüştü. Merakla ona bakmakta olan ailesini ve en çok da ruhuna aşık olduğu adamı daha fazla bekletmeden elindekini arkasından önüne getirdi ve ne olduğunu anlamaları için onlara doğru uzatarak havada tuttu.

Ceylan, "Kitap! Abimin kitabı çıkmış sonunda!" diye heyecanla bağırarak ayağa fırlamıştı. Meltem Hanım gururla gülümseyerek oğlunun yanına gidip sarılmış ve tebrik etmişti.

Kitabının yakınlarda çıkacağını biliyor olsa da böyle aniden Verda'nın elinde görünce Hakan da hem şaşırmış, hem de mutlu olmuştu.

"Henüz satışa çıkmadı ama birkaç gün içinde dağıtımı yapılacak. Bu elimdeki baskıdan ilk çıkmış olan kitap ve bu anlamda çok özel. " diyerek elinde tuttuğu kitabın, basılan iki bin kopyası arasındaki önemini vurguladı Verda. "Fakat onu özel yapan tek sebep bu değil, " deyip Hakan'ın yanına giderek kitabı ona uzattı ve "Bundan sonrakileri hep sen imzalayacaksın ama bu ilk baskıyı senin için bir başkası imzaladı. " diyerek kitabı ona verdi.

Bir başkası derken Verda'nın kimden bahsettiği hakkında en ufak bir fikri olmayan Hakan, şaşkın, heyecanlı ve meraklı bir hâlde eline aldığı kitabın kapağını açtı ve ikinci sayfada yazılanları okumaya başladı.

"Şimdi çok küçüğüm ve şu an olduğum yer fazlasıyla karanlık. Zamanla büyüyecekmişim ve yanınıza gelecekmişim. O zamana kadar sen ikimizi de güvende tutarmışsın, bizi korurmuşsun, öyle söyledi annem. Senin, dünyanın en iyi babası olacağını da söyledi. O yüzden ben buradaki karanlıktan hiç korkmuyorum babacığım, sana ve anneme kavuşmak için sabırsızlanıyorum o kadar. Henüz cinsiyetim belli değil ama bunun hiç önemli olmadığını da söyledi annem, beni her şekilde çok seveceğinizi. Ben de sizi çok seviyorum babacığım, dokuz ay kadar sonra görüşmek üzere..."

Okumayı bitirdiğinde Hakan'ın içi gülen gözlerinden süzülen yaşları görünce Verda'nın da gözleri dolmuştu. Neler olduğunu anlamayan ve oldukça merakta kalan Meltem Hanım ve Ceylan'ın soru soran bakışlarına Hakan verdi cevabı.

"Kitabımı çocuğum imzalamış, " dedi önce sakin, duygu yüklü bir sesle. Ardından "Baba oluyorum!" diye haykırdı sevinçle ve hemen karşısında durmakta olan Verda'ya bakarak sarılmak için açtı kollarını.

Sevdiği adamın kolları arasına girer girmez huzurun kokusuyla gözlerini yummuştu Verda, biliyordu ki ne kadar küçük olursa olsun karnında büyüyecek olan çocukları da alıyordu aynı

kokuyu ve Allah'ın izniyle ömrü boyunca da alacaktı. O akşam evlerinde tam bir bayram havası esiyordu. Kucaklaşmalar, mutlulukla dökülen yaşlar, gülen yüzler ve tebrikler birbirine karışmıştı.

Henüz mercimek tanesi boyutlarındaki küçücük bir can parçasının böyle kocaman bir mutluluğa neden olması; mutlu olmak için büyük sebepler peşinde koşmanın gereksizliğini kanıtlayan ilahi bir mesaj gibiydi.

***

Bir buçuk yıl sonra

Güneşin kavurucu sıcaklığını biraz olsun serinleten tatlı bir esinti, bahçedeki rengarenk çiçeklerin arasında dolaşıp kokularını dört bir yana ulaştırıyordu.

Hakan'ın alt kattaki eski spor odasından çıkan Verda, salona doğru yürürken mutfakta ona limonata hazırlayan kocasını gördü ve gülümsedi.

Altı ay önce Gümüşlük'e geldiklerinde evi baştan aşağıya değiştirmek durumunda kalmışlardı ama tüm o yorgunluklara değer diye düşünüyordu Verda. Yandaki evi biraz uğraşmış olsalar da satın almayı başarmışlardı, hâlâ borç ödüyor olsalar da Meltem annelerinin artık yan evde yaşaması onlar için harika bir gelişmeydi. Hakan kitaplarından çok olmasa da bir şeyler kazanıyordu ve Verda da her boşlukta artık serbest olarak yaptığı editörlük ve çevirmenlikle evlerine katkı sağlıyordu. Bahçenin bir kısmında sebze yetiştirmeye başlayan Meltem Hanım'ın doğal katkıları da yadsınamazdı tabii.

Bakışlarını hissetmiş gibi ona dönen ve "Uyudu mu o yaramaz?" diye soran Hakan'a gülümsemesini bozmadan başını salladı Verda ve "Sıcak yüzünden biraz zor oldu ama uyudu. " dedi.

Dokuz aylık olan oğullarına, eski insanların yaşamı oluşturduğunu iddia ettikleri dört ana elementten birinin adını vererek ismini Toprak koymuşlardı. O sıralar yeni evli olan Ceylan ve Faruk da bu fikri çok sevmişler ve şimdilerde iki aylık olan kızlarına Su ismini koymuşlardı. Aralarında bolca şakalaşmaya neden olan bu isim koyma olayı, ikinci çocuklarında da devam edeceğinin sinyallerini veriyordu. Gelecekteki kuzenlerin isimleri çoktan belliydi, Hava ve Ateş. Belli olmayan tek şey, hangi ismi hangi ailenin koyacak olmasıydı.

Toprak'ın nihayet uyumuş olduğunu duymaktan ötürü rahatlayan Hakan, doldurduğu bardakları tepsiye koyup eline alarak mutfaktan çıktı, "Öyleyse verandada limonata keyfimizi yapabiliriz. " diyerek karısına göz kırptı ve verandanın açık duran kapısına doğru yürüdü. Hemen arkasında olan Verda ise birkaç

adım atıp durdu ve Hakan'ın son altı aydır hiç destek almadan yürüyor oluşunu gurur ve mutlulukla izledi.

Hakan'ın attığı her adımı izlemek, onun için paha biçilemez bir tabloya bakmak gibiydi. Tablonun ressamı da, tabloda resmedilen adam da aynı kişiydi ve o adamın kocası olduğu gerçeği, Verda'nın yüreğini her seferinde aşkla titretiyordu.

Verandaya çıkan Hakan, Verda'nın salonun ortasında durmuş kendisine hayran hayran bakmakta olduğunu görünce tepsiyi masaya bırakıp tekrar içeri girerek yanına geldi. Kollarını beline dolayarak kendine çektiği kadının gözlerinin içine bakarken "Bazen öyle bir bakıyorsun ki bana, o an aklından neler geçtiğini deli gibi merak ediyorum. " dedi.

"Paha biçilemez bir tablo olduğunu düşünüyorum, " diyerek kollarını sevdiği adama doladı Verda. "Kendini olduğundan daha fazla değil, olduğu kadar mükemmel resmeden bir ressamın, senin elinden çıkmış bir tablo olduğunu. Sen, muhteşem bir resim çizdin kendine dair ve ben yüreğimi ısıtan renklerine bakmaktan kendimi alamıyorum. "

"Bu resmi tek başıma yapmadım ama," diyen Hakan iyice yaklaştı bakışlarıyla ruhunu aydınlatan kadına, karısına.

"Sen olmasaydın, karanlığın içinde hapsolmuş bir adamın resmi olmaktan öteye gitmezdim. Kendini alamadığın tüm o renklerin sebebi sensin, sen benim tek sebebimsin. " diye fısıldadı ve usulca karısının dudaklarına uzandı.

BİTTİ